

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRİNCİ KISIM - Birinci Bölüm

Jackson alışveriş merkezinin uzun koridorunu inceledi. Ortalıkta yüklü arabaları iten yorgun yüzlü annelerden ve bir yandan yürüyüş yapıp bir yandan sohbet eden yaşlılardan başka kimse yoktu. Gri çizgili takım elbise giymiş olan Jackson kısa boyluydu. Bulunduğu yerden alışveriş merkezinin kuzey girişine dikmişti gözlerini. Otobüs durağı tam o kapının önünde olduğu için kızın parayı kullanacağından emindi. Bildiği kadarıyla ulaşım için başka bir yol da yoktu. Kızın birlikte yaşadığı erkek arkadaşının kamyoneti tamirdeydi, birkaç ay içinde bu dördüncü gidişiydi. Onun için biraz sıkıcı olmalı, diye düşündü Jackson, Otobüs durağı anayoldaydı. Oraya varmak için bir mil yürümesi gerekse de zaten bunu sık sık yapardı. Başka şansı var mıydı? Bebeği de beraberinde getiriyordu. Jackson, onu erkek arkadaşının yanında hiç bırakmadı-ğından emindi.

İşi ne olursa olsun adı Jackson olarak kalırken, şu anki şişman, orta yaşlı adama ait görünüşü gelecek ay inanılmaz şekilde değişecekti. Yüz hatları şüphesiz yenilenecek, muhtemelen kilo kaybedecek, boyu saçlarıyla birlikte ya uzayacak ya da kısalacaktı. Erkek mi kadın mı? Genç mi yaşlı mı? Karakter genellikle tanıdığı insanlardan ya tamamen ya da parça parça alınır ve hassas üretim tamamlanana dek birbirine eklenirdi. Okuldayken biyoloji en sevdiği dersti. Bütün sınıflardaki en nadir örnekler ve iki cinsiyetliler onu her zaman çok şaşırtmıştı. Bütün fiziksel hileleri içinde en büyüğünü düşününce gülümsedi. Jackson hatırı sayılır bir Doğu okulunda birinci sınıf eğitim almıştı. Fen bilimleri ve kimyaya olan doğal yatkınlığıyla rol yapmaya olan sevgisi birleşince hem drama, hem de kimya mühendisliğinde az rastlanır bir başarı elde etmişti. Sabahlan üniversitenin kimya laboratuvarında karmaşık denklemler ve kötü kokulu karışımlar üzerinde çalışırken akşamları enerjik bir şekilde Tennessee Williams ya da Arthur Miller klasiklerine daldardı. Bu başarıları şimdi ona çok yarar sağlıyordu. Sınıf arkadaşları şimdi kendisini görebilselerdi keşke.

Bugünün karakterini oynamaya devam ederken -sakin bir hayat yaşadığı için fazla kilolu ve formsuz orta yaşlı bir erkekti bu- alnında ter boncukları birikmişti. Gülümsedi. İnce bedenini gizlemek ve şişman görünmesini sağlamak için taktığı dolgu maddelerinin yardımıyla ortaya çıkan görünümünden son derece memnundu. Ama bundan biraz daha fazlası da vardı: Sanki içindeki kimyasal reaksiyonlar da oynadığı karaktere bağlı olarak değişiyor ve o oynadığı insan haline gelmenin gururunu taşıyordu.

Genellikle alışveriş merkezlerine pek sık gitmezdi; kişisel zevklen konusunda daha gelişmiş biriydi. Ama müşterileri böylesi çevrelerde rahat ediyordu ve yaptığı işde rahatlık en önemli konulardan biriydi. Buluşmalar onu çok heyecanlandırırdı, bazen de olumsuz etkilerdi. Bazı görüşmeleri çok hareketli olmuş ve hızlı kararlar vermesi gerekmişti. Geçmiş Jackson'ın tekrar gülümse-mesine neden oldu. Ama başarısını tartışamazdınız, neredeyse bine vurmak üzereydi. Ne var ki, bu mükemmel rekoru tek bir şey bozmaya yetiyordu. Gülümsemesi hemen kayboldu. Birini öldürmek hoş bir duygu değildi. Nadiren zorunlu olurdu insan, ama olduğunda da işi görüp hayatına devam etmeliydi. Birkaç sebeple bugünkü görüşmenin böyle sonuçlanmasını diliyordu içinden.

Alnını dikkatli bir şekilde mendiliyle silip gömleğinin yakasını düzeltti. Özenle yerleştirilmiş peruğunun sentetik telleri içindeki belli belirsiz karışıklığı düzeltti. Gerçek saçları plastik bir başlık altına gizlenmişti.

Alışveriş merkezinde kiraladığı yerin kapısını açıp içeri girdi. Ortalık temiz ve düzenliydi, hatta fazla düzenli. Gerçek bir çalışma ortamını yansıtmıyordu.

Girişteki ucuz metal masada oturan sekreter başını kaldırıp kendisine baktı. Daha önceki talimatlarına uygun olarak konuşma girişiminde bulunmadı. Bu adamın kim olduğu ya da kendisinin orada neden bulunduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Jackson'ın beklediği kişi gelir gelmez sekretere gitmesi talimatı verilmişti. Kısa sürede şehri terk eden bir otobüse binecek ve cüzdanı bu minik rahatsızlığının karşılığında biraz kabarmış olacaktı. Jackson ona hiç bakmadı; gösterisindeki basit bir dekordu o.

Kızın yanındaki telefon sessiz, daktilo kullanılmamıştı. Evet, kesinlikle fazla düzenliydi. Jackson kaşlarını çatarak sekreterin masasındaki kâğıt yığınının baktı. Ani bir hareketle kâğıtların bir kısmını masanın üzerine dağıttı. Telefonun duruşunu biraz ya-multtu, daktiloya bir kâğıt taktı.

Yaptığı işe bakıp içini çekti. Her şeyi bir çırpıda düşünemezsiniz.

Jackson küçük sekreteryaya bölümünü geçip sağa döndü. Dipteki minik odanın kapısını açarak içeri girdi. Ahşap masanın arkasına oturdu. Odanın bir köşesindeki küçük TV'nin boş ekranı kendisine bakıyordu. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı, arkasına yaslandı. Bedeninde sürekli salgılanan adrenaline rağmen sakin olmaya çalışıyordu. İnce, koyu renk bıyığına dokundu. O da sentetikti ve sakız özünüyle tenine yapıştırılmıştı. Burnu da önemli ölçüde değiştirilmişti. İnce ve düz olan gerçek burnuna iri ve hafifçe yamulmuş bir görünüm vermek için ince bir macunla gölgeleme yapılmıştı. Burnunun yer değiştiren kemerinin yanında yer alan ben de sahteydi. Yonca tohumuyla jelatinin sıcak suda karıştırılması sonucu elde edilmişti. Düzgün dişlerine çarpık ve sağlıksız bir görünüm kazandırmak için akrilik başlıklar takılmıştı. Bütün bu özellikler en dikkatsiz bir kişi tarafından bile rahatlıkla hatırlanırdı. Böylece bu özellikler yok olunca kendisi de ortadan kaybolmuş olacaktı. Yasadışı işlere bulaşan birisi bundan daha fazla ne isteyebilirdi ki?

Kısa bir süre sonra, eğer işler planladığı gibi giderse her şey yeniden başlayacaktı. Her seferinde farklı olurdu ve bu da işin heyecanlı kısmıydı zaten: bilmemek. Yeniden saatine baktı. Evet, çok kısa süre sonra. Onunla son derece üretken bir görüşme yapmayı bekliyordu; aslında iki taraf için de faydalı bir görüşme.

LuAnn Tyler'a sadece bir tek soru soracaktı, çok karmaşık bir geri tepme potansiyeli taşıyan basit tek bir soru. Deneyimlerine dayanarak kızın vereceği cevaptan emindi, ama hiç belli olmazdı. Kızın iyiliği için doğru cevabı vermesini yürekten diliyordu. Çünkü doğru cevap yalnızca bir taneydi. Ya hayır derse? O zaman bebek annesini tanıma fırsatına asla sahip olamazdı, çünkü öksüz kalırdı. Elinin ayasıyla masaya bir şaplak indirdi. Evet diyecekti. Diğerleri hep öyle demişti. Jackson biraz düşününce başını şiddetle salladı. Görmesini sağlayacaktı, kendisine katılmasının kaçınılmaz mantığına onu ikna edecekti. Onun için her şey nasıl da değişecekti. Hayal edebileceğinden de fazla. Ümit bile edemeyeceği kadar. Nasıl hayır diyebilirdi ki? Kimsenin reddedemeyeceği bir teklifti bu.

Eğer gelirse. Jackson yanağını elinin arkasıyla ovuşturdu, sigarasından uzun, derin bir nefes çekti. Dalgın bir şekilde duvardaki bir çiviye baktı. Ama nasıl gelmezdi ki?

İkinci Bölüm

Sert rüzgâr iki tarafında sık ağaçların uzandığı dar, toprak yolda şiddetli bir şekilde esiyordu. Yol birden kuzeye kıvrılıp sonra yine birdenbire doğuya dönüyordu. Ağaçlar hafif bir yükseltiyle devam ediyordu. Bazıları ölmüş, bazıları rüzgâr, hastalık ve iklim yüzünden garip şekillere bürünmüşlerdi. Ama çoğu kalın, yapraklı dallarıyla dimdik durmaktaydı. Daha dikkatli bir göz, yolun sol kıyısındaki bahar çimenleriyle kaplı yarım daire şeklindeki çamurlu boşluğu görebilirdi. Karla kaplandığında hoş bir sanat eseri izlenimi veren, yılan ve diğer yaratıklar için ev haline gelmiş paslı motor parçaları, çöp yığınları, küçük bir bira kutusu tepciği, eski mobilyalar ve diğer pislik yığınları arazinin doğal manzarasını tamamlıyordu. Bu yarım daire şeklindeki adanın ortasında, ufalanmakta olan briketlerin üzerinde kısa,

gecekondu tipi bir karavan vardı. Görünüşe göre dünyayla tek bağlantısı yol boyundaki kalın ve eğik direklerden sarkarak karavana kadar uzanan elektrik ve telefon kablolarıydı. Karavan hiçbir yerin tam ortasında kesinlikle çok çirkin görünüyordu. İçinde yaşayanlar da bu tanıma çok uygundular. Hiçbir yerin tam ortası tanımı tam onlara göre idi.

LuAnn Tyler karavanda yamuk bir komodinin üzerine yerleştirilmiş olan aynada kendine baktı. Yüzünü garip bir açıda havaya kaldırmasının sebebi sadece komodinin ayağının değil, aynanın da kırık olmasıydı. Kıvrımlı hatlar camın yüzeyinde ince bir ağacın dalları gibi uzayıp gidiyordu. LuAnn aynaya dümdüz baksa bir değil üç tane yüz görecekti. Aynada kendini incelerken gülümsemedi; zaten kendi görünüşüne gülümsediğini hiç hatırlamıyordu. Görünüşü elindeki tek kozuydu -kendini bildi bileli beyinde kazılıydı bu düşünce-ama dişçiye gitmesinin bir sakıncası olmazdı. Florsuz kuyu suyuyla büyümek ve bir diş hekimi muayenehanesine adım atmamış olmak bu durumu doğurmuştu.

Hiç akli yoktu şüphesiz, babası bunu defalarca söylemişti. Akli mı yoktu, yoksa onu kullanma fırsatı mı? Bu konuyu beş yıldır ölü olan Benny Tyler'la hiç konuşmamıştı. Üç yıl önce ölen annesi Joy, hayatı boyunca hiç kocası öldüğü zamanki kadar mutlu olmamıştı. Sadece bu durum bile babasının zekâ değerlen-dirmesine boşvermesini sağlayabilirdi. Ama küçük kızlar babalarının söyledikle-rine çoğunlukla kayıtsız şartsız inanırlardı.

Saatin asılı durduğu duvara baktı. Annesinden kalan tek şeydi o; nesilden nesile aktarılan bir hatıraydı. Joy Tyler'a da Benny Tyler'la evlendiği gün annesi tarafından verilmişti. Aslında maddi hiçbir değeri yoktu; on dolara herhangi bir tefeci dükkânından alabilirdiniz. Ama LuAnn için o çok değerliy-di. Küçük bir kızken gecenin ilerleyen saatlerinde o saatin ağır, düzenli tiktaklarını dinlerdi. Karanlığın içinde hep orada olduğunu bilmesi rahatça uyumasını sağlardı. Sabahları da yine o tiktaklarla karşılaşırdu. Yetişme çağı boyunca en büyük dayanağı olmuştu bu saat. LuAnn'in hayran olduğu kadın, yani büyükannesiyile de bir bağlantısı vardı. Bu saatin yanında olması büyükannesinin yanında olması gibiydi. Yıllar geçtikçe saatin içindeki aletler oldukça eskimiş, garip sesler çıkarmaya başlamıştı. LuAnn'i iyi ve çok kötü zamanlardan geçirmişti. Joy ölmeden bir gece önce LuAnn'e onu almasını ve iyi bakmasını söylemişti. Artık LuAnn de onu kızı için saklayacaktı.

Gür, kumral saçlarını arkaya doğru tarayıp topuz yapmayı denedi, ama sonra vazgeçip ustalıkla Fransız stili bir örgü yaptı. Bu görüntüsünden de hoşlan-mayıp örgüyü tepesine tokayla tutturdu. Nasıl olduğunu görmek için başını sağa sola çevirdi. Bir yetmiş beşlik boyuyla aynada kendini görebilmek için kamburunu çıkarması gerekiyordu.

Birkaç saniyede bir yanındaki sandalyede duran minik battaniye yığınının bakıyordu. Yorgun gözlerle, biçimli dudaklara, tombul yanaklara ve ellere bakarak gülümsedi. Sekiz aylıktı ve hızla büyüyordu. Kızı şimdiden bebeklerin o komik ileri geri hareketlerini tekrarlayarak emeklemeye başlamıştı bile. Kısa bir süre içinde yürüyecekti. LuAnn etrafına bakınca gülümsemeyi bıraktı. Buranın sınırlarını öğrenmek Lisa'nın fazla vaktini almayacaktı. LuAnn'in temiz tutmak için gösterdiği aşırı çabaya rağmen yataktaki adamın patlama nöbetleri yüzün-den karavanın içi de dışıyla aynı görünüyordu. Duane Harvey sabaha karşı dörtte sendeleyerek eve girip elbiselerini ortalığa attığından beri hareketsiz yatıyordu. Birlikteliklerinin ilk günlerinden birinde Duane sarhoş gelmemişti ve Lisa o gecenin ürünüydü. LuAnn'in gözleri kısa bir an için buğulandı. Ama ağlamak için vakti yoktu. Yirmi yaşında olmasına rağmen ömrünün sonuna yetecek kadar ağlamıştı.

Tekrar aynaya baktı. Bir eliyle Lisa'nın minik yumruğunu tutarken diğeriyle saç tokasını çıkardı. Saçlarını yeniden arkaya doğru tarayıp kâküllerini geniş alnına düşürdü. Okuldayken kullandığı bir stildi bu, en azından yedinci sınıf-tayken. İş bulup para kazanmak için okuldan ayrılan taşralı arkadaşlarına o zaman katılmıştı. Hepsi düzenli kazanılan paranın eğitimden

daha iyi olacağını düşünmüşlerdi,ama yanıldıkları şimdi anlaşılıyordu.LuAnn'in fazla şansı yoktu. Maaşının yarısı işsiz dolaşan anne babasına gidiyordu. Diğer yarısı da anne babasının kendisine veremediği yiyecek ve giyecek gibi ihtiyaçlara harcanıyordu

Eskimiş sabahlığını çıkarıp çıplak vücudunu göz önüne sererken dikkatle Duane'e bakıyordu.Adamda bir hayat belirtisi görmeyince hemen iç çamaşırlarını giydi. Yetişme çağındayken gelişen vücudu, mahalle çocuklarının gözünü açmış, erkekliğe vaktinden önce adım atmalarına neden olmuştu.

LuAnn Tyler geleceğin film yıldızı ve süper modeli olacaktı. Georgia'ya bağlı Rikersville'de yaşayanlar LuAnn konusunu ciddi bir şekilde düşünmüş ve ona bu unvanı layık görmüşlerdi. Hepsinin ondan çok yüksek beklentileri vardı. Oysa LuAnn onların hayat tarzını istemiyordu. Bahçelerinde çamaşır asan o kırışık yüzlü şişman kadınlardan biri olmayacaktı.Doğal güzelliği en parlak yüzüğü getirecekti ona. Çevresindekiler her şeyi onun adına ümit ediyorlardı. New York ya da Los Angeles onların LuAnn'i çağıracaktı, bu sadece an meselesiydi. Gelgelelim, prenses hâlâ oradaydı. Bütün hayatı boyunca yaşadığı o kasabada. Hedeflerini gerçekleştirme fırsatı bile bulamadan -yirmili yaşlara yeni girmiş olmasına rağmen-herkesi düşkünlüğüne uğratmıştı. Kasabalının, onun hayalleri içinde Hollywood'un o aykırı yakışıklısının yanında çıplak yatmak ya da en son kreasyonlara modellik yapmak bulunmadığını duyunca şaşıracaklarını biliyordu. Sutyenini takarken on bin dolar karşılığında moda dünyasına kapağı atmanın fena bir anlaşma olmadığını düşündü.

Yüzü. Ve bedeni. Babası vücut hatları konusunda sık sık yorum yapardı. Şehvetli ve dolgun diye tarif ederdi. Sanki en belirgin özellikleri sadece bunlardı.Boş kafa,çarpıcı bir vücut.Tanrı'ya şükür babası bu sözcükleri kullanmanın ötesine geçmemişti.Kimi zaman gecenin geç saatlerinde babasının bunu isteyip de cesaret edemediğini ya da fırsat bulamadığını düşünürdü. Bazen kendisine nasıl baktığını görür ve korkardı.Nadiren bilinçaltının derinlik-lerine iner, birden öyle bir fırsat ortaya çıksa ne olacağını düşünürdü. O anda baştan aşağı titrer,kendi kendine bir ölünün arkasından böyle kötü şeyler düşünmenin iyi bir şey olmadığını hatırlatırdı.

Küçük dolabın içindekileri inceledi. Aslında randevusuna uygun yalnızca bir tek elbisesi vardı.Kısa kollu,yakasında ve eteğinde beyaz biyeleri olan deniz-ci mavisini bir elbise.Onu satın aldığı günü hatırlıyordu.Bütün maaşını yatırmıştı ona.Tam altmış beş dolar. İki yıl önceydi ve bu çılgınca israfı bir daha tekrarlamamıştı, aslında aldığı son elbise oydu. Biraz yıpranmış olsa da iğne ve iplikle iyi iş çıkarmıştı.Boynunda eski bir hayranının hediyesi olan inci kolye takılıydı.Gece geç saatlere kadar oturup yüksek topuklu ayakkabı-sındaki çizikleri boyamıştı.Ayakkabılar koyu kahveydi ve elbiseyle pek uymuyordu,ama idare etmek zorundaydı.Sandaletler ve spor ayakkabıları diğer seçenekleriydi ve hiçbirisi bugüne uygun değildi.Ama spor ayakkabılarını otobüs durağına kadar yapacağı uzun yürüyüşte giyebilirdi. Bugün yeni veya en azından değişik bir şeylerin başlangıcı olabilirdi.Kim bilir? Bir yerlere, bir şeylere götürebilirdi onları.Kendisi ve Lisa'yı Duane'in dünyasından başka bir yere taşıyabilirdi.

Derin bir soluk alıp çantasının içindeki fermuarlı bölmeyi açtı. Bir parça kâğıdı dikkatli bir şekilde düzeltti.Telefonda kendini Bay Jackson olarak tanıtan adamın verdiği adres ve diğer bilgileri not almıştı. Garson olarak çalıştığı Number One Truck Stop'ta gece yarısından sabah yediye kadarki vardiyasından sonra cevap vermek istemediği telefonda bu.

Telefon geldiği sırada mutfak masasında oturup gözlerini sıkıca kapamış olan Lisa'yı emzirmekteydi. Küçük kızın dişleri çıkıyordu ve LuAnn göğüs uçlarının alev alev yandığını hissediyordu. Bebek maması çok pahalıydı ve sütleri bitmişti.Başlangıçta telefona cevap vermek istememişti.Otoyolun hemen bitimin-de bulunan bu tanınmış kamyon parkındaki işi aralıksız çalışmasını gerektiriyordu.Lisa bu arada tezgâhın altındaki bebek koltuğunda

güvende oluyordu. Tanrı'ya şükür Lisa biberonunu tutabiliyordu ve patronu LuAnn'i bu ayarlamayı yapmasına izin verecek kadar seviyordu.Fazla arayanları yoktu.Çoğunlukla arkadaşları içmek ya da yolda kalmış arabaları soymak için Duane'i çağırır-lardı. Hayır, sabahın bu saatinde Duane'in arkadaşları aramazdı. Saat yedide bir başka içki âleminin ardından daldıkları uykularının üçüncü saatine girmiş olurlardı ancak.

Üçüncü çalıştan sonra nedense uzanıp telefonu açtı. Adamın sesi canlı, üslubu profesyoneldi.Sanki yazılı bir metni okuyor gibiydi.LuAnn yarı uykulu bir halde adamın bir şey satmak için aradığını düşünüyordu. Bu bir şaka olmalıydı! Ne kredi kartı, ne banka hesabı vardı, sadece Lisa'nın kirli bezlerini attığı plastik torbanın içinde biraz nakit vardı.Duane'in para aramayacağı tek yer burasıydı.Devam edin bayım,bana bir şeyler satmayı deneyin.Kredi kartı numarası mı?Hemen bir tane uydurayım sizin için.Visa?MasterCard? ACCX? Platin. Bende hepsi var,en azından rüyalarımnda. Oysa adam telefonda ona adıyla hitap etmiş, ardından da işten bahsetmişti. Bir şey satmıyordu. Aslında ona bir iş teklif ediyordu. "Telefon numaramı nasıl buldun?" diye sordu arayan kişiye. Adam otoriter bir sesle istihbarattan aldığını söyleyince ona hemen inandı. Bir işi olduğunu söyleyince adam maaşını sordu. Önce cevap vermek istemese de sonra Lisa tatminkâr bir şekilde emmeye devam ederken cevap verdi. Nedeninden emin değildi.Sonradan bunun başına gelecek şeylerin habercisi olduğunu düşünecekti.

Çünkü ödemededen o zaman söz etmişti.

İki hafta için iş günü başına yüz dolar. Hemen kafasından aritmetik işlemi yapmıştı. Toplam bin dolar ve işin gerisinin gelmesi ihtimali çok yüksekti. Ve tam gün çalışmayacaktı. Adam günde en fazla dört saat demişti. Şu anki işini etkilemezdi bu. Saatte yirmi beş dolar demekti. Tanıdığı hiç kimse bu kadar para kazanmıyordu. Yılda yirmi beş bin dolar ederdi! Ve gerçekten yarım gün çalışıyor olacaktı. Yani bu, yılda elli bin dolar demekti aslında! Ancak doktorlar, avukatlar ve film yıldızları böylesi astronomik rakamlar kazanırdı, liseden terk ve Duane adında biriyle ümitsiz bir fakirlik içinde yaşayan bir anne değil. Duane onun düşüncelerine tepki verirmiş gibi hafifçe kıpırdadı. Kan çanağına dönmüş gözlerle LuAnn'e baktı.

"Ne cehenneme gidiyorsun?" Duane'in sesi çok kalın çıkıyordu. Aynı tonu hayatı boyunca pek çok erkekten duymuş gibi geliyordu ona. Cevap olarak masanın çekmecelerinden boş bir bira şişesi aldı.

"Bir biraya daha ne dersin, bebeğim?" diye sordu cilveli bir edayla. Kaşları yaramaz bir şekilde havaya kalkmış,kalın dudakları her bir heceyi baştan çıka-rırcasına söylemişti.İsteddiği sonucu elde etmişti. Duane tenekenin görüntüsüne bile dayanamayıp homurdanarak başını yastığına gömdü. Kısa süre içinde tekrar uykuya dalmıştı.Bebeksi gülümsemesi hemen kaybolan LuAnn masadaki nota bir kez daha baktı.Adam yapılacak işin yeni ürünleri denemek, bazı reklamları dinlemek ve kendi fikirlerini söylemekten ibaret olduğunu anlatmıştı. Yani bir çeşit saha araştırmasıydı.Demografik analiz,demişti adam, her ne demekse. Her zaman yapıyorlardı.İlanlar,televizyon reklamları gibi şeylerle ilgiliydi. Günde yüz dolara normalde günün her saatinde bedavaya yaptığı bir şey olan fikrini söyleyecekti.

Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir şeydi bu. Telefondan beri defalarca düşünmüştü aynı şeyi. Babasının sandığı kadar aptal değildi. Aslında, güzel yüzünün ardında merhum Benny Tyler'ın hayal edebileceğinden çok daha güçlü bir zekâ yatıyordu ve yıllarca açıkgozlülükle geçimini sağlamasına izin veren bir kurnazlık da buna eşlik ediyordu. Arada bir birileri görünüşünün ardına geçerdi. Sık sık göğüslerinin ve kalçasının fark edilen ilk şeyler olmamasını, hatta üzerlerinde hiç yorum yapılmamasını dilediği olurdu.

Lisa'ya baktı.Küçük kız artık uyanmıştı.Gözleri yatak odasını tarayarak mutlulukla annesininkilerle buluştu. LuAnn kızına bakarak yüzünü buruşturdu. Sonuç olarak, durumu kendisi ve Lisa'nın şu anki durumundan daha kötü olabilir miydi? Normalde bir işte birkaç ay, biraz şanslıysa altı ay kadar çalışır, sonra durum düzelince tekrar işe alınma sözüyle işten çıkarılırdı,ama durumları hiç düzelmezdi.Lise diplomasının olmaması yüzünden hemen aptal kategorisine sokulurdu. Duane'ie yaşadığı için bu etiketi hak ettiğini uzun zaman önce kabul etmişti.Oysa kendisiyle evlenmeye hiç niyeti olmamasına rağmen Lisa'nın babasıydı o,gerçi LuAnn de onu buna hiç zorlamamıştı. Du-ane'in soyadını ve bu soyadıyla gelecek olan çocuk adamı almaya çok hevesli değildi. Ama mutsuz ve koruyucusu olmayan bir evde büyümesi nedeniyle genç kadın bir ailenin çocuğun iyiliği için gerekli olduğuna inanıyordu. Bu konuyla ilgili her türlü dergiyi alır, bütün talk-show'ları seyrederdi. Rikersville'de çoğu zaman yoksullara yardım kayıtlarının bir adım önünde olurdu. Annesinden daha iyi bir hayat yaşayacaktı, kendini bunu gerçekleştirmeye adanmıştı. Bu bin dolarla kendisi için iyi bir şeyler yapabilirdi. Başka yere giden bir otobüs bileti.İş bulana kadar yaşamak için yetecek paraydı bu; yıllardır istediği, ama bir türlü biriktirmeyi başaramadığı bir paraydı. Rikersville ölüyordu. Bu karavan Duane'in resmi olmayan mezarıydı. Daha iyisine sahip olamayacağı gibi, muhtemelen toprak onu yutana kadar çok daha kötülerini de görecekti. LuAnn kendi mezarının da orası olacağını fark ettiği için buna izin vermeyecekti. Bugünden sonra buna imkân yoktu. Randevusuna giderse böyle bir şey olmayacaktı.Kâğıdı katlayıp çantasına geri koydu. Çekme-celerin birinden küçük bir kutu çıkardı. Otobüs için yeterli miktarda bozukluk buldu. Sağlarını son bir kez düzelttikten sonra kabanını düğmeledi, Lisa'yı kucaklayıp karavanı ve Duane'i sessizce geride bıraktı.

Üçüncü Bölüm

Kapı sert bir şekilde çalındı.Adam hemen bulunduğu masanın arkasında ayağa kalktı,kravatını düzelterip önündeki klasörü açtı.Klasörün yanındaki kültab-lasında üç sigaranın izmariti duruyordu.

"Girin," dedi, sesi tok ve berraktı.

Kapı açıldı ve LuAnn içeri bir adım atıp etrafına bakındı. Sol eliyle Lisa'nın içinde yatıp meraklı gözlerle etrafına bakındığı portbebeğin sapını tutuyordu. Genç kadının sağ omzunda kocaman bir çanta asılıydı. Adam, LuAnn'in uzun, güçlü kolunda aşağı doğru inip diğerleriyle buluşan damara baktı. Görü-nüşe göre kadın güçlüydü,ama fiziksel olarak.Ya karakteri?O da güçlü müydü

"Siz Bay Jackson mısınız?" diye sordu LuAnn. Konuşurken doğrudan adamın yüzüne bakıyor, adamın gözlerinin kaçınılmaz bir şekilde yüzünü, göğsünü, kalçalarını ve diğer bölgelerini incelemesini bekliyordu. Ne tür bir hayattan gelirlerse gelsinler bu konuda erkeklerin hepsi aynıydı.Bu yüzden adamın gözleri yüzünden ayrılmayınca oldukça şaşırdı.Adam elini uzatınca LuAnn sert bir şekilde sıktı.

"Evet, benim. Lütfen oturun, Bayan Tyler. Geldiğiniz için teşekkürler. Kızınız çok güzel.Onu buraya bırakmak ister misiniz?"Odanın bir köşesini işaret ediyordu.

"Yeni uyandı. Yürüyüş ve otobüs yolculuğu onu hep uyutur. Eğer sizin için uygunsa yanımda kalmasını istiyorum."Sanki aynı fikirde olduğunu göstermek istercesine Lisa anlaşılmasa bir şeyler söyleyip el kol hareketleri yapmaya başladı.

Adam onaylarcasına başını sallayıp yerine oturdu.Bir dakika boyunca dosyayı taradı.

LuAnn, Lisa ve büyük çantayı yere koydu. Plastik bir anahtar seti çıkarıp oynaması için kızına verdi.Sonra doğrulup büyük bir ilgiyle Bay Jackson'a baktı.Pahalı bir giyimi vardı.Alnında minyatür inci tanelerini andıran ter boncukları birikmişti ve biraz tedirgin görünüyordu. LuAnn normalde bunu kendi görünüşüne bağlardı.Karşılaştığı adamların çoğu

ya kendisini etkilemek için aptal gibi davranır ya da yaralı hayvanlar gibi içlerine kapanırlardı. İçinden bir ses bu adam için iki durumun da geçerli olmadığını söylüyordu. "Ofisinizin tabelasını görmedim. İnsanlar burada olduğunuzu bilmeyebilir." Merakla adama bakıyordu.

Jackson gergin bir şekilde gülümsedi. "Bizim işimizde ayak trafiğine hizmet yoktur. Alışveriş merkezindeki insanların burada olduğumuzu bilip bilmemeleri önemli değil. Bütün işimiz randevular, telefon görüşmeleri gibi işlemlerle sağlanır"

"O halde şu andaki tek randevunuz ben olmalıyım. Bekleme odanız bomboş."

Adam dalgın bir şekilde başını salladı. "Bu formu doldurur musunuz lütfen? Zaman konusunda serbestsiniz." Bir kâğıt ve bir kalem uzattı. LuAnn kısa, gergin kalem hareketleriyle formu çabucak doldurdu. Jackson kendisini seyreliyordu. Bitirdikten sonra LuAnn'in yazdıklarını gözden geçirdi. Yazılı her şeyi zaten biliyordu.

Genç kadın etrafına bakındı. Her zaman çok iyi bir gözlemci olmuştu. Birçok erkeğin arzusunun hedefi olduğu için, en çabuk çıkış yolunu keşfetmek amacıyla içinde bulunduğu her yerin özelliklerini incelerdi.

Adam başını kaldırdığında LuAnn'in dikkatle ofisi incelediğini fark etti. "Bir şey mi oldu?"

"Biraz garip."

"Sanırım anlamadım."

"Garip bir ofisiniz var, hepsi bu."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, hiçbir yerde saat, çöp tenekesi, takvim ve telefon yok. İnsanların işe kravatla gittikleri hiçbir işde çalışmadım, ama Red kamyoncuların uğrak yeri olan dükkânında bile takvim bulundururdu ve telefonda konuştuğu süre konuş-madığı süreden daha fazla olurdu. Ayrıca dışardaki bayan, onun burada olanlardan haberi bile yok. 7 santimlik tırnaklarla daktilo yazması biraz zor olmalı." LuAnn adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi yakalayınca dudaklarını ısırdı. Çenesi yüzünden daha önce başının derde girdiği çok olmuştu ve bu iş görüşmesini mahvetmemesi gerekiyordu. "Bununla bir şey kastetmiyorum tabii," dedi hemen. "Sadece konuşuyordum. Sanırım biraz gerginim, hepsi bu."

Jackson'ın dudakları bir an kıpırdadıktan sonra keskin bir şekilde gülümsedi. "Çok iyi bir gözlemcisiniz."

"Herkes gibi benim de iki gözüm var." Şirin bir şekilde gülümsedi, en güvenilir yola başvuruyordu.

Jackson ona aldırmayıp kâğıtları topladı. "Size telefonda bahsettiğim anlaşma şartlarını hatırlıyor musunuz?"

LuAnn hemen konuşmaya başladı. "İki hafta boyunca günde yüz dolar ve aynı maaşla belki daha fazla hafta. Şu anda sabah yediye kadar çalışıyorum. Eğer sizin için uygunsa bu işi öğleden sonra yapmak istiyorum. İki den sonra? Bir de küçük kızımı da getirmemin sakıncası var mı? O saatlerde uyuyor zaten, hiç problem olmayacaktır. Söz veriyorum." LuAnn otomatik olarak eğilip yere attığı anahtarları Lisa'ya verdi. Küçük kız gürültülü bir çığlıkla annesine teşekkür etti.

Jackson ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu. "Olur. Tek çocuksunuz ve anne babanız öldü, değil mi?"

Konunun birden değişmesi LuAnn'in irkilmesine neden oldu. Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Gözleri kısılmıştı.

"Ve iki yılın büyük bir bölümünde şu anda işsiz olan, vasıfsız işçi Duane Harvey'i Rikersville'in batısındaki bir karavanda yaşadınız ve hâlâ da yaşı-yorsunuz." Bu bilgiyi tekrarlarlarken genç kadına bakıyor ve bir onay bekle mi-yordu. LuAnn de bunu hissettiği için sadece adama bakıyordu. "Duane Harvey, sekiz aylık kızınız Lisa'nın babası. Yedinci sınıfta okulu bıraktınız

ve o zamandan beri düşük ücretli birçok işte çalıştınız;hepsi de çıkmaz yollara girdi sanırım.Olağanüstü zekisiniz ve hayranlık duyulacak hayatta kalma bece-rileriniz var.Hiçbir şey kızınızın iyiliğinden önemli değil.Hayat şartlarınızı değiştirmeyi çok istiyorsunuz ve Bay Harvey'i geride bırakmak için de bir o kadar isteklisiniz. Şu anda gereken maddi güce sahip olmadığınız ve muhtemelen de hiç olmayacağınız için bunu nasıl yapacağınızı merak ediyorsunuz. Kendinizi kapana kısılmış hissediyorsunuz ve her zaman da öyle hissedeceksiniz. Kapana kısılmış olduğunuz çok açık,Bayan Tyler." Bulunduğu masanın arkasından LuAnn'e bakıyordu.

Ayağa kalkarken LuAnn'in yüzü kızarmıştı. "Neler oluyor burada? Sizin buna ne hakkınız..." Adam hemen araya girdi. "Buraya geldin, çünkü şu ana kadar kazandığından daha fazla para teklif ettim sana. Doğru değil mi?"

"Benim hakkımda bunca şeyi nereden biliyorsunuz?"

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve cevap vermeden önce dikkatle LuAnn'i inceledi. "İş yapacağım biri hakkında her şeyi bilmek benim için şart."

"Hakkımda bilgi sahibi olmanızın benim fikirlerim, araştırma gibi şeylerle ne ilgisi var?"

"Çok basit, Bayan Tyler. Sizin görüşlerinizi değerlendirmek için hakkınızdaki en gizli detayları bile bilmek zorundayım. Kim olduğunuz, ne istediğiniz, ne bildiğiniz.Ve bilmediğiniz.Hoşlandığınız,hoşlanmadığınız şeyler, önyargıla-rınız,güçlü yanlarınız,zayıf yanlarınız.Çeşitli derecelerde olmak üzere hepi-miz bunlara sahibiz. Özel olarak, eğer hakkınızda bilgi sahibi olmazsam işimi yapmış olmam." Masanın etrafında dolaşarak kenarına oturdu. "Sizi kırdıysam özür dilerim. Oldukça açıksözlü olabilirim ama zamanınızı harcamak istemedim."

Sonunda LuAnn'in gözlerindeki öfke azaldı."Şey,sanırım eğer böyle diyorsanız."

"Evet, Bayan Tyler. LuAnn diyebilir miyim?"

"Benim adım bu,"dedi kabaca.Arkasına yaslandı."Pekâlâ,ben de sizin zamanınızı harcamak istemiyorum.Çalışma saatlerine ne diyorsunuz?Öğleden sonra uygun mu?"

Jackson hemen masasının başına dönüp oturdu. Masanın yüzeyine baktı, elini çatlakların bulunduğu yüzeyde dolaştırdı. Sonunda başını kaldırıp LuAnn'e baktığında yüzü az öncekinden çok daha ciddiye.

"Hiç zengin olma hayali kurdun mu, LuAnn? Yani en çılgın fantezilerinin de ötesinde zengin. Öyle zengin ki, sen ve kızın hayatta her an, her istediğinizi yapabilirsiniz. Hiç bunu düşledin mi?"

LuAnn adamın gözlerindeki bakışı fark edene dek güldü. Bu gözlerde ne mizah, ne utangaçlık, ne de derinliklerinde sempati vardı. Sadece cevabı almak için güçlü bir istek duyuyordu.

"Lanet olsun, tabii. Böyle bir şeyi kim düşlemez ki?"

"Zaten zengin olanlar nadiren düşler, sana bunu söyleyebilirim. Ancak, haklısın, bütün insanlar hayatlarının bir döneminde böylesi fanteziler kurarlar. Ama hemen hemen hiç kimse bu fanteziyi gerçeğe çevirmez. Cevap basittir: Çeviremezler."

LuAnn dostça gülümsedi. "Ama günde yüz dolar da fena değil."

Jackson birkaç saniye çenesini kaşıdı, boğazını temizledi, sonra bir soru daha sordu.

"LuAnn, hiç şans oyunları oynar mısın?"

Soru onu şaşırtmışsa da hemen cevap verdi."Ara sıra.Bunu herkes yapar.Ama bazen pahalı olabiliyor. Duane her hafta oynar, bazen haftalığının yarısını oyuna yatırır -tabii bu haftalığını aldığı anda olur- ama durum her zaman böyle değildir. Kazanacağına emindir. Her seferinde aynı numaraya oynar. Rüyasında gördüğünü söylüyor. Bunun çok aptalca olduğunu söylüyorum. Neden?"

"Hiç ulusal loto oynadın mı?"

"Bütün ülke için olan mı?"

Jackson başını salladı. "Evet. Aynen onu kastediyorum."

"Kırk yılda bir. Ama ihtimaller o kadar fazla ki ayda yürüyüş yapma ihtimalim kazanma ihtimalimden daha yüksek."

"Kesinlikle haklısın. Aslında, bu ayki olasılık otuz milyonda bir."

"Ben de bunu söylüyorum. Kazı-kazanları tercih ederim. En azından kısa yoldan yirmi dolar kazanma şansın oluyor. Özellikle harcayacak paran yoksa, havaya savurmanın bir anlamı olmadığını hep söylerim."

Jackson dirseklerini masaya dayayıp eğildi, LuAnn'e baktı. "Lotoda kazanma şansını müthiş şekilde değiştirebileceğimi söylesem ne dersin?" Gözlerini genç kadından ayırmıyordu.

"Pardon?" Jackson bir şey söylemedi. LuAnn bir kamera görmeyi beklermiş gibi etrafına bakındı. "Bunun işle ne ilgisi var?Buraya oyun oynamaya gelmedim, bayım."

"Aslında," diye devam etti Jackson kadının sorularına aldırmayarak. "Kazanma şansını birdenbire indirmeme ne dersin? O zaman oynar mıydın?"

LuAnn daha fazla dayanamayarak patladı. "Bu büyük bir şaka mı? Eğer mümkün olmadığını bilmesem tüm bunların altında Duane'in olduğunu söylerdim. İyice çileden çıkmadan bana neler olduğunu söylemeniz iyi olur."

"Bu şaka değil, LuAnn."

LuAnn koltuğundan kalktı. "Eminim söyleyeceğin başka şeyler de vardır, ama ben bunun bir parçası olmayacağım. Günde yüz dolar ya da değil," dedi tiksintiyle. Bin dolar için kurduğu hayaller suya düştüğü için büyük bir düş kırıklığı içindeydi. Lisa'yı ve çantasını alıp dışarı çıkmak üzere arkasına döndü.

Arkasından Jackson'ın kısık ses tonu dalgalandı. "Lotoyu kazanacağını garanti ediyorum, LuAnn. En azından elli milyon dolar kazanacağını garanti ediyorum."

LuAnn durdu. Elli milyon dolar mı demişti? Beyninin oradan elinden geldiğince hızlı uzaklaşmasını söylemesine rağmen yavaşça adama doğru döndüğünü fark etti

Jackson kıpırdamıyordu. Hâlâ masasının arkasında oturmaktaydı, ellerini önünde kavuşturmuştu. "Artık hiç Duane olmayacak, kamyon şoförlerinin uğradığı o lokantada gece vardiyaları olmayacak,kızın için yiyecek ve giyecek konusundaki endişelerin olmayacak. İstedtiğin her şeyi alabilirsin. İstedtiğin her yere gidebilirsin. Olmak istediğin her şey olabilirsin." Ses tonu sakın ve kısıktı.

"Bunu nasıl yapacağını söylemenin bir sakıncası var mı?" Elli milyon dolar mı demişti?Yüce Tanrım!Bir eliyle kapıya dayanarak kendini sakınleştirmeye çalıştı

"Soruma cevap istiyorum."

"Ne sorusu?"

Jackson ellerini açtı. "Zengin olmak istiyor musun?"

"Sen deli misin nesin? Bak, kuvvetim yerindedir ve eğer bir şey deneyecek olursan seni öyle bir tekmelerim ki yaşama başladığın beyninin yarısıyla sokakta kalakalırsın."

"Bu hayır mı demek oluyor?" diye sordu, Jackson.

LuAnn başını bir yana eğip kızını diğer eline geçirdi. Küçük kız artan gerginliği hissetmiş gibi bir ona bir adama bakıyordu. "Bak, böyle bir şeyi garanti etmenin hiçbir yolu yok.Bu yüzden şimdi buradan çıkıp gideceğim ve akıl hastanesini arayıp seni kapatmalarını isteyeceğim."

Jackson cevap olarak kolundaki saate baktı, gidip televizyonu açtı.

"Bir dakika sonra ulusal çekiliş yapılacak. Sadece bir milyon dolarlık bir çekiliş;ama yine de bir konuya açıklık getirecek.Şunu anlamalısın, bunda benim bir kazancım yok,sadece senin anlaşılabilir şüphelerine açıklık getirmek amacıyla gösteri olarak kullanılacak."

LuAnn dönüp ekrana baktı.Loto çekilişinin ve top makinelerinin dönmeye başlamasını izledi.

Jackson ona bir bakış attı. "Kazanan numaralar sekiz,dört, yedi, on bir, dokuz ve altı, sıraları da bu şekilde." Cebinden bir kâğıt kalem çıkarıp numaraları yazdı. Kâğıdı LuAnn'e uzattı.

LuAnn neredeyse bir kahkaha atıyorken ağzından garip bir homurtu yükseldi. İlk sayının sekiz olduğu anons edilir edilmez sustu. Diğer sayılar da hızlı bir şekilde art arda kazananı belirlediler.Yüzü solan LuAnn kâğıda ve ekrana baktı

Jackson televizyonu kapattı. "Benim yeteneğime karşı olan şüphelerinin artık tatmin olduğunu kabul ediyorum. Belki teklifime geri dönebiliriz."

Genç kadın sırtını duvara dayadı.Vücuduna milyonlarca arı saldırmış gibi hissediyordu kendini.Televizyona baktı. Adamın sonucu tahmin etmesine yardımcı olan özel bir kablo ya da alet görmedi.Ne de bir video.Hepsi duvarın içine gizlenmişti. Zorlukla yutkunarak adama baktı.

"Bunu nasıl yaptın?" Bu sözcükler boğazından hırıltı halinde ve korku dolu bir tonda dökülmüştü.

"Bu bilgiyi öğrenmen için herhangi bir sebep yok.Sadece soruma cevap ver lütfen." Sesi hafifçe yükselmisti.

LuAnn derin bir soluk aldı, gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Yanlış bir şey yapmayı isteyip istemediğimi soruyorsun. Ben de sana asla böyle bir şey yapmayacağımı söylüyorum. Fazla bir şeyim yok, ama ben bir suçlu değilim."

"Yanlış bir şey olduğunu kim söyledi?"

"Pardon, ama lotoyu kazanacağımı söylemen yanlış değil mi?Bana bir numara gibi geldi bu. Pis işlerde çalıştım diye beni aptal mı sanıyorsun?"

"Aslında senin zekân hakkında çok iyi şeyler düşünüyorum. Bu nedenle buradasın. Birisi lotoyu kazanmak zorunda, LuAnn. Bu neden sen olmayasın?"

"Çünkü doğru olmadığını bildiğim nedenler yüzünden."

"Peki bununla kime zarar vermiş oluyorsun?Üstelik kimse anlamazsa teknik olarak yanlış değil."

"Ben biliyor olacağım."

Jackson içini çekti. "Bu çok soylu bir düşünce. Ama hayatının geri kalanını gerçekten Duane'le geçirmek mi istiyorsun?"

"Onun da iyi yönleri var."

"Gerçekten mi? Bunları bana saymak ister misin?"

"Neden hemen cehenneme gitmiyorsun! Sanırım bir sonraki durağım polis karakolu olacak. Polis bir arkadaşım var. Bahse girerim bunları duymaktan çok hoşlanacaktır." LuAnn dönüp kapının tokmağına yapıştı.

Bu Jackson'ın beklediği andı. "Böylece kızın Lisa ormandaki iğrenç karavanda büyür.Kızın eğer annesine çekerse inanılmaz derecede güzel olacak. Belirli bir yaşa gelir,erkekler onunla ilgilenmeye başlar,okulu bırakır,belki de bir bebek dünyaya gelir ve aynı halka tekrarlanır.Annesi gibi,ha?"Durakladı."Senin gibi?" diye ekledi Jackson kısık bir sesle.

LuAnn yavaşça döndü, gözleri büyümüştü ve parlıyordu.

Jackson anlayışlı bir şekilde ona baktı."Bu kaçınılmaz,LuAnn.Gerçeği söylü-yorum,bunu biliyorsun. Senin ve Lisa'nın o adamla nasıl bir geleceğiniz olabilir ki? O olmazsa bir başka Duane, ardından bir başkası daha. Fakirlik içinde yaşayacak, fakirlik içinde öleceksin ve kızın da aynı şeyi yapacak. Bunu değiştirmenin yolu yok. Şüphesiz pek adil değil, ama bu durum olacakları değiştirmiyor. Tabii asla senin durumunda bulunmayan kişiler çekip gitmeni söyleyecektir. Kızını alıp gitmeni. Ama bunu nasıl yapacağını söylemezler. Otobüs ve otel masrafı için para nereden gelecek? Sen iş ararken ve -eğer iş bulursan- çalışırken kızına kim bakacak?" Jackson üzgün bir şekilde başını salladı. LuAnn'e bakarken elini genesine

dayadı."Tabii ki polise gidebilirsin, eğer istiyorsan. Ama siz buraya gelene dek burada kimse kalmayacak. Hem gerçekten sana inanacaklarını mı düşünüyorsun?" Yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi."Ve sonra ne elde edeceksin? Hayatının fırsatını kaçırmış olacaksın... Kaçış için eline geçen son fırsatı.Gitmiş olacak.İyi düşün, der gibi üzüntüyle başını sallıyordu.

LuAnn'in kızını tutan eli gerildi. Huzursuz olan Lisa dışarı çıkmak için çabalıyordu. Genç kadın onu otomatik olarak ileri geri sallamaya başladı. "Siz hayallerden söz ediyorsunuz, Bay Jackson, benim büyük hayallerim var. Büyük hayaller. Lanet olası büyük hayaller." Sesi titriyordu. LuAnn Tyler var olmak için büyük sıkıntılar çektiği ve hep direnmek zorunda kaldığı için güçlü bir beden yapısına sahipti; ama Jackson'ın sözleri onu yaralamıştı, daha doğrusu bu sözlerdeki gerçek payı.

"Bunu biliyorum. Senin zeki olduğunu söyledim, bu görüşmede de bu düşüncemi güçlendirmekten başka bir şey yapmadın. Sahip olduğundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Büyük hayallerini gerçekleştirme fırsatını sunuyorum sana." Sözlerinin etkisini güçlendirmek için parmaklarını şıklattı. "İşte böyle."

LuAnn birden dikkat kesildi."Senin bana tuzak kurmaya çalışan bir polis olmadığını nereden bileyim? Para yüzünden hapse girecek değilim."

"Çünkü tuzak olduğu çok açık olurdu. Mahkemede asla işe yaramazdı. Ayrıca böyle karmaşık bir plan için polis neden seni hedef seçsin ki?"

LuAnn kapıya dayandı. Elbisesinin altından kalbinin deliler gibi attığını hissedebiliyordu. Jackson ayağa kalktı."Beni tanımadığımı biliyorum,ama işimi çok ciddiye alırım.Çok iyi bir sebep olmadan hiçbir şey yapmam.Bir şaka yüzünden burada senin ve tabii ki kendi zamanımı harcamazdım."Jackson'ın sesinde yanlışlığa meydan vermeyecek kadar açık bir otorite ifadesi vardı ve gözleri LuAnn'e öylesine delici bir şekilde bakıyordu ki aldırmamak mümkün değildi.

"Neden ben?Lanet olası koca dünyada neden gelip benim kapımı çaldın?" Neredeyse yalvarır gibi konuşuyordu.

"İyi bir soru;ama benim cevap vermeye hazırlandığım soru değil. Ayrıca gerekli de değil."

"Kazanacağımı nereden bilebilirsiniz ki?"

Adam televizyona baktı."Bu çekilişte inanılmaz derecede şanslı olduğumu düşün-müyorsan sonuçtan şüphelenmemelisin."

"Hah!Şu anda duymakta olduğum her şeyden şüpheleniyorum. Ya söylediklerinizi kabul edersem ve yine de kazanamazsam?"

"Ne kaybedersin?"

"Loto oynamak iki dolara mal oluyor,kaybedeceğim şey bu!O kadar fazla bir para gibi gelmiyor insana, ama neredeyse bir haftalık otobüs param o benim!"

Jackson cebinden dört dolar çıkarıp kadına uzattı. "O halde şu anda bu riskin ortadan kaldırıldığını ve üstelik yüzde yüzlük bir kazancın da söz konusu olduğunu kabul edersin."

LuAnn parayı parmakları arasında ovuşturdu."Bu işden ne gibi bir çıkarınız olduğunu bilmek istiyorum. İyilik perilerine ve yıldızlara dilek tutmak için biraz yaşlıyım." LuAnn'in gözleri berraktı.

"Yine iyi bir soru,ama eğer sen kabul edersen cevaplanabilecek bir soru bu. Haklısın, bunu iyilik dolu kalbim yüzünden yapıyor değilim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu bir iş ve bütün iyi işlerde iki taraf da kazanır. Ancak şartların ne kadar cömert olduğunu duyduğun zaman memnun olacaksın."

LuAnn parayı çantasına attı."Eğer cevabımı şu anda istiyorsanız kocaman bir hayır olacaktır."

"Teklifimin bazı karmaşık tarafları olduğunu biliyorum. Bu yüzden sana düşünmen için biraz zaman vereceğim." Bir kâğıda ücretsiz aranan bir telefon numarası yazıp LuAnn'e uzattı. "Ama çok fazla zamanın yok. Aylık loto çekilişi dört gün içinde yapılacak. Cevabını ertesi gün sabah saat ona kadar almalıyım. Bu numarayla bana her yerde ulaşabilirsin." Adamın elindeki kâğıda baktı. "Ya iki gün içinde de hayır dersem, ki diyeceğim?" Jackson omuz silkti. "O zaman bir başkası kazanacak, LuAnn. Birisi en azından elli milyon dolar zengini olacak ve muhtemelen bu konuda kendini suçlu hisset-mek için zaman harcamayacaktır, seni bu konuda temin edebilirim." Memnun bir şekilde gülümsüyordu. "İnan bana, birçok insan memnuniyetle senin yerini alabilirdi. Memnuniyetle." Kâğıdı kadının eline koyup parmaklarını kapattı. "Şunu unutma, saat onu bir dakika geçerse sana yaptığım teklif geçerliliğini yitirmiş demektir. Sonsuza dek." Jackson şüphesiz LuAnn hayır derse, onu hemen öldürteceğini söylememiştir. Sesi neredeyse sertti, fakat sonra hemen gülümseyip kapıyı açtı. Bakışlarını Lisa'ya dikti. Küçük kız hareket etmeyi bırakıp, büyümüş gözlerle adama baktı. "Tıpkı sana benziyor. Umarım beynini de senden almıştır." LuAnn eşikten geçerken Jackson ekledi. "Geldiğin için teşekkürler, LuAnn. İyi günler." LuAnn, "Neden adının Jackson olmadığını düşünüyorum?" dedi adama delici bakışlarla bakarken.

"Kısa sürede senden haber almayı umuyorum, LuAnn. Hak eden insanlara iyi şeyler olduğunu görmek hoşuma gider, senin gitmez mi?" Kapıyı yavaşça arkalarından kapattı.

Dördüncü Bölüm

LuAnn eve dönerken otobüste elindeki kâğıdı ve Lisa'yı aynı şekilde sımsıkı tutuyordu. Otobüsteki herkesin az önce konuşulanlardan haberi olduğuna ve kendisini yargıladıklarına dair son derece rahatsızlık veren bir hisse kapılmıştı. Eski bir palto ve yırtık pırtık çoraplar giyen yaşlı bir kadın elindeki alışveriş torbasına yapışmış LuAnn'e bakıyordu. Kadın ya LuAnn'in görüşmesinden haberdardı ya da gençliği, görünüşü ve güzel bebeği onu kızdırıyordu. Genç kadın hangisinin doğru olduğuna karar veremiyordu.

Arkasına yaslanıp teklife evet ya da hayır derse hayatında olacak değişiklik-leri düşünmeye başladı. Teklifi reddetmenin belli sonuçları vardı ve hepsi de Duane'i içeriyordu. Kabul etmesi ise kendi sorunlarını beraberinde getiriyordu. Eğer lotoyu gerçekten kazanır ve inanılmaz bir servete kavuşursa adam istediği her şeye sahip olabileceğini söylemişti. Her şey! Her yere gidebilir, istediğini yapabiliyordu. Tanrım! Sadece bir telefon ve dört gün uzaklığındaki bu gem vurulmamış özgürlük, onda otobüsün koridorunda sevinç çığlıkları atarak koşma isteği uyandırıyor. Bunun bir oyun ya da şaka olduğu düşüncesini bir tarafa bıraktı. Jackson para istememiştir, zaten verecek parası da yoktu. Bütün şartlar henüz ortaya konmamış olsa da kendisiyle seks yapmak istediğine dair bir imada da bulunmamıştı. Ona dokunmamıştı, hatlarının güzelliğinden söz etmemiştir -en azından doğrudan- her açıdan oldukça profesyonel ve samimi görünmüştü. Deli olabiliyordu, eğer öyleyse aklının başında olduğunu gösterecek kadar iyi bir oyun sergilemişti. Üstelik, ofis kiralamak, sekreter tutmak ve diğer ayrıntılar için epeyce para harcamıştı. Eğer Jackson bir deliyse arada bir normalleştiği de oluyordu demek ki. Başını salladı. Tanrım, günlük çekiliş-teki her numarayı daha toplar makineden düşmeden bilmeydi. Bunu inkâr edemezdi. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu işdeki tek düzenbazlık, söz konusu teklifin kanuna aykırılık, sahtekârlık ve düşünemeyeceği kadar kötülük içermesiydi. Bu büyük bir düzenbazlıktı. Ya teklifi kabul eder ve yakalanırsa, her şey ortaya çıkarsa ne olacaktı? Hapse girebilirdi, belki de ömür boyu. Lisa'ya ne olurdu? Birden kendini çok çaresiz hissetti. Birçok insan gibi o da bir hazine bulmanın hayalini kurmuştu. Kendine acıma duygusunun kontrolü ele almaya başladığı ümitsiz durumlarda onu kurtaran bir hayaldi bu. Ama hayallerindeki hazine bir top ve bir zincire bağlı değildi. Lanet olsun, dedi içinden. Cennet ve cehennem arasında kesin bir seçim mi yapmalıydı? Peki ya

Jack-son'ın şartları nelerdi? Kendisini parasızlıktan prensesliğe yükseltmek için oldukça yüksek bir rakam söyleyecekti herhalde.

Peki kabul eder ve gerçekten kazanırsa ne olacaktı? Böylesi bir şeyin hayalini kurmak, görmek, tatmak, duymak, hissetmek çok kolaydı. Ama aslında yerine getirilmesi tamamen başka bir şeydi. Dünyayı gezmek mi? Yıllık fuarı ve leş kokulu mezbahalarıyla tanınan Rikersville'in dışına hiç çıkmamıştı. Asansöre biniş sayısı bir elinin parmaklarını geçmezdi. Hiç arabası ya da evi olmamıştı; aslında hiçbir şeyi olmamıştı. Kendi adına bir banka hesabı bile yoktu. Kraliyet İngilizcesini okur, konuşur ve yazabilirdi, ama kesinlikle adı sosyete listesinde geçmezdi, Jackson her şeye sahip olabileceğini söylemişse de bunlar gerçekleşebilir miydi acaba? Bataklıktan çıkarılan bir kurbağanın Fransa'daki bir saraya kapatılıp prense dönmesini bekleyebilir miydiniz gerçekten? Oysa hepsini yapması, hayatını tamamen değiştirmesi, gerçekte bildiği bir şey haline gelmesi gerekmiyordu. Omuzlarını silkti. Önemli olan buydu. Uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Lisa'ya doğru eğilip kızının alnındaki sarı saçlarla oynamaya başladı. Derin bir soluk alıp ciğerlerini açık pencereden giren temiz bahar havasıyla doldurdu. Aslında en çok istediği şey bir başkası olmaktı, yani olduğundan başka biri. Hayatının büyük bir kısmını bu konuda bir şeyler yapabileceğini hissederek, inanarak ve ümit ederek geçirmişti. Ancak, geçen yıllar bu ümidini büyük bir boşluk haline getirmişti. Sonunda bir gün bu ümidinden tamamen kopacak ve böyle bir hayali olduğunu bile hatırlamayacaktı.

Oysa her şey ansızın değişmişti. Otobüs kendisini ve Li-sa'yı, Duane Harvey'in felaket bir halde dönüşlerini beklediği pis karavana doğru götürürken elindeki telefon numarasına baktı. Sarhoş herif bira için para isteyecekti kendisinden. Cebindeki ekstra iki doları hatırlayınca keyfi yerine geldi. Bay Jack-son'ı ziyareti gerçekten kârlı olmuştu. Bu gece Suat ve Gobb-le'da dolar fırlatma gecesi idi. Duane'in en sevdiği yeri burası. İki dolarla her şeyi unutacak kadar içebilirdi. LuAnn'de bu sayede her şeyi başından sonuna düşünecek vakit bulabilecekti. Başını cama doğru çevirerek kıştan sonra uyanmaya çalışan dünyaya baktı. Bahar gelmişti. Yeni bir başlangıç. Belki kendisi için de böyle olurdu? İki gün sonra saat 10'dan önce başlayacaktı.. O ve Lisa'nın gözleri birbirine kenetlendi. Anne kız birbirine yumuşak bir şekilde gülümsedi. Başını kızının göğsüne yasladı. Gülsün mü, ağlasın mı bilmiyordu, ama ikisini de yapmayı çok istiyordu.

Beşinci Bölüm

LuAnn kapının önündeki kırık paravanı açıp kucağında Li-sa'yla içen girdi. Karavan karanlık, serin ve sessizdi. Duane hâlâ uyuyor olabilirdi, ama yine de dar girişte ilerlerken herhangi bir hareket ya da ses duymak için alarma geçmişti. Kendisinden daha hızlı davranmadıkça Duane'den korkmazdı. Adil bir kavgada kendini savunmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi. Du-ane'in sarhoş olduğu birden fazla olayda onu bir güzel benzetmişti. Genelde ayıkken çok kötü şeyler yapmazdı ve şimdi de her zamanki gibi ayılmış olması gerekiyordu. İlişkilerinin garip olduğunun farkındaydı, ama sevgilileriyle ilişkilerinin duygusal yaklaşımdan çok ekonomiye, sınırlı seçeneklere ve özde uyusukluğa dayanan benzer anlaşmaların bulunduğu en az on kadın tanıyordu. Başka teklifler almıştı; ama durumu başkalarıyla daha farklı olmayacaktı, bunu biliyordu. Yatak odasından gelen horultuları duyunca hızlanıp başını küçük odaya doğru uzattı. Çarşafın altındaki iki bedeni görünce soluğunu tuttu. Duane'in başı açıkça görülüyordu. Diğer kişi çarşafı sarmalanmış olsa da göğsündeki ikiz tepecikler Duane'in sızıp kalmış içki arkadaşlarından biri olmadığını gösteriyordu.

LuAnn yavaşça koridora geri dönüp endişeli bir şekilde banyoya bıraktığı Lisa'ya bakarak kapısını kapattı. Küçük kızının olacıklardan etkilenmesini istemiyordu. Yatak odasının kapısını tekrar açtığında Duane hâlâ gürültülü bir şekilde horluyordu; ama yanındaki beden hareket etmişti. Koyu kızıl saçlar artık açıkça görülüyordu. Bu arada LuAnn uzun saçları

kavrayıp bütün gücüyle çekmeye başlamıştı bile.Uzun saçların talihsiz sahibi yataktan fırlayıp duvara çarptı.

"Lanet olsun!"diyerek bir çılgık atan kadın çıplak kalçasının üzerine düşmüştü.LuAnn yüzünde vahşi bir ifadeyle kadını tekrar yakalayıp eskimiş halının üzerinde sürükledi.Kadın bir yandan bağırmaya devam ediyordu. "Kahrolasica, bırak beni."

LuAnn kadına bir an dönüp baktı."Shirley,bir daha buralarda sürttüğünü görürsem yemin ederim boynunu kırarım."

"Duane,bana yardım et,Tanrı aşkına!Bu kadın delirmiş!" diyerek inledi Shirley. LuAnn'in saçlarını bırakması için boş yere çırpınıyordu. Shirley kısa boyluydu ve en az on kilo daha ağırdı.İki kadın yatak odasının kapısına doğru ilerlerken Shirley'in tombul bacakları ve dolgun göğüsleri birbirine çarpıyordu.

LuAnn yanından geçerken Duane uyandı. "Neler oluyor burada?"

"Kapa çeneni!" diye parladı LuAnn.

Gözleri karanlığa alışıp olanları görünce Duane komodine uzanıp çekmecedan bir sigara paketi çıkardı. Sigarasını yakarken Shirley'e bakıp sırıttı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun, Shirl?" Yüzüne dökülen saçları, geriye iterken sigarasından uzun nefesler çekiyordu.

Tombul yanakları kıpkırmızı olan Shirley ateş saçan gözlerle adama baktı. "Sen bir pisliksin." Duane ona bir öpücük gönderdi. "Ben de seni seviyorum, Shirl. Ziyaretin için teşekkürler.İyi bir sabahtı."Yastığına dayanıp doğrulurken kahkahalar atıyor-du Bu arada LuAnn ve Shirley gözden kaybolmuştu.

Shirley'i ön bahçedeki paslanmış Ford'un yanına fırlattıktan sonra LuAnn tekrar karavana yöneldi.

Shirley ayağa kalkıp çılgıklar atmaya başlamıştı. "Saçımın yansını yoldun seni fahişe." LuAnn arkasına bakmadan yürümeye devam ediyordu. "Elbiselerimi istiyorum. Lanet olası elbiselerimi ver, LuAnn."

LuAnn arkasına döndü. "Buradayken onlara ihtiyacın yoktu, şimdi neden ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum." "Eve böyle gidemem."

"O halde eve gitme." LuAnn karavana girip kapıyı arkasından çarptı.

Üzerinde sadece boxer şortu olan Duane yarı yolda karşıladı kendisini. Ağzında yanmamış bir sigara vardı."İki sokak kedisinin, bir erkek için kavga etmesi ne kadar güzel bir şey.

Kanımı hızlandırdın, LuAnn. Gel bebeğim, bana bir öpücük ver." Sırıtip kolunu genç kadının omzuna atmaya çalıştı. LuAnn'in sağ yumruğu ağzına inip birkaç dişini yerinden oynattığında bıraktığı soluğu acı doluydu. Bu, her ne kadar acı veren bir yumruk olsa da bacaklarının arasına inen dizin etkisinin yanında hiç kalırdı. Duane yere yıkıldı.

LuAnn tepeden ona bakıyordu. "Bu pisliği bir daha tekrarlarsan, Duane Harvey, onu koparıp tuvalete atar ve sifonu çekerim."

Genç adam,ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuş,"Deli kadın," diye inlerken dudaklarından kan sızıyordu.

LuAnn eğilip adamın yanağını sıktı. "Hayır, eğer bu pisliğe katlanacağımı bir saniye bile düşündüysen asıl sen delisin." "Biz evli değiliz."

"Doğru, ama birlikte yaşıyoruz. Bir çocuğumuz var. Ve bu yer senin olduğu kadar benim."

"Shirl benim için bir şey ifade etmiyor. Buna neden aldırıyorsun ki?" Mahrem yerini tutmaya devam ederken gözlerinin kenarında gözyaşları belirdi.

"Çünkü o küçük şişko IGA'ya, güzellik salonuna ve lanet olası Squat ve Gobble'a gidip dinleyecek olan herkese olanları anlatacak ve ben de dünyanın en büyük çöplüğü gibi görüneceğim."

"Bu sabah beni bırakmamalıydın." Yerden kalkmaya çalıştı. "Görüyorsun ya, hepsi senin hatan. Bir şey için seni görmeye gelmişti. Ben ne yapabilirdim ki?"

"Bilmiyorum, Duane, onunla yatmak yerine bir fincan kahve ikram etmeye ne dersin?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum, bebeğim. Gerçekten." Duvara yaslandı.

Lisa'ya bakmak için giderken adamı iterek kendine yol açtı. "Bugün duyduğum en iyi haber bu."

Bir dakika sonra yine Duane'in yanından geçip yatak odasına girdi. Yataktaki çarşafları toplamaya başladı.

Adam asık bir suratla koridorda dikilmiş onu seyrediyordu. "Devam et, çöpe at hepsini. Umurumda değil, sen almıştın onları."

LuAnn cevap verirken ona bakmadı bile. "Yıkanmaları için Wanda'ya götürüyorum. Senin sürtüklerle oynaşman bana zarar veremez."

Yatağı kaldırdığı sırada gözüne yeşil bir şey çarptı. Elinde-kileri bir kenara fırlatıp Duane'e baktı. "Bu da ne?"

Duane soğuk bir şekilde kadına baktı. Odayı hızla geçip para yığınına topladı ve masanın üzerindeki kâğıt torbaya doldurdu. Çantayı kapatırken LuAnn'e bakmaya devam ediyordu.

"Farzet ki lotodan kazandım."

LuAnn bu sözler, üzerine sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi kaskatı kesildi. Bir an için bayılacağını sandı. Bütün bunların arkasında gerçekten Duane mi vardı?O ve Jackson bu işde birlikte miydiler?Daha uyumsuz bir çift düşünme-mezdi.Bu olamazdı.Hemen kendini toparlayıp kollarını göğsü üzerinde kavuştur-du. "Saçma. Nereden buldun onları, Duane?"

"Bana karşı iyi davranıp çeneni tutman için iyi bir neden olduğunu söyleyebilirim"

LuAnn adamı öfkeyle dışarı itip kapıyı kilitledi. Üzerine bir blucin ve tişört geçirip, spor ayakkabılarını giydi.Kendine bir gecelik çanta hazırladı. Kapı-nın kilidini açtığında Duane hiç kimildamamıştı.Kâğıt torba hâlâ elindeydi. Yanından hızla geçip banyonun kapısını açtı.Yerinde kıvranan Lisa'yı kucakladı,kirli çarşaflar ve çantası diğer elindeydi.Ön kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun, LuAnn?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bunun için daha ne kadar kızgın kalacaksın? tekmelediğin halde ben sana kızmadım, değil mi? Aslında, şimdiden unuttum bue."

LuAnn bir saniye için arkasına döndü. "Duane, bu dünyadaki en aptal insan olmak zorunda mısın?"

"Öyle mi? Peki ya sen kim olduğunu sanıyorsun? Prenses Di'mi? Eğer ben olmasaydım, sen ve Lisa'nın kalacak yeri bile yoktu. Seni kabul ettim, yoksa ortada kalırdınız." Bir sigara daha yakıp dikkatli bir şekilde LuAnn'in yumruk menziline çıktı. Kibriti kirli halıya fırlattı.

"Yani, belki sürekli dırdır etmekten vazgeçip bana karşı daha nazik olabilirsin." Parayla dolu torbayı havaya kaldırdı. "Bunun geldiği yerde sürüyle var, küçük kız. Bu delikte daha fazla yaşayacak değilim. Bunu düşünsen iyi olur. Gerçekten iyi düşün. Artık senin ya da başkalarının ukalalıklarını çekmeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

LuAnn ön kapıyı açtı."Duane, şu andan itibaren sana iyi davranmaya başlıyorum. Nasıl olacağını biliyor musun? Seni öldürmeden önce buradan gidiyorum!" Lisa annesinin öfkeli ses tonunun kendine yönelik olduğunu sanıp ağlamaya başladı. Genç kadın küçük kızı öpüp sakinleştirmeye çalıştı.

Duane, LuAnn'in çamurlu bahçede hızla yürüyüşünü izlerken blucinden belli olan yumuşak hatlarına hayran olmuştu. Bir an için Shirley'i aradı, görünüşe göre kaçmıştı.

Sırıtarak, "Seni seviyorum, bebeğim," diye bağırdı LuAnn'in ardından.

"Cehenneme git, Duane."

Altıncı Bölüm

Alışveriş merkezi bir gün önce'kindeğ kalabalıktı. LuAnn daha önce ziyaret ettiği ofisin etrafında dolaşırken kalabalığa şükrediyordu. Önünden geçerken içeri baktı. Karanlık görünüyordu. Kapıyı yoklasa kilitli bulacağından emindi. Kendisi ayrıldıktan sonra Jackson'ın oralarda fazla kaldığını sanmıyordu. Adamın tek 'müşterisi' olduğunu tahmin ediyordu. İşi arayıp hasta olduğunu söylemiş ve bir arkadaşında kalmıştı. Bakışları dolunay ve uykusunda yüzü şekilden sekile giren küçük Lisa arasında dolaşırken uykusuz bir gece geçirmişti. Sonunda biraz daha bilgi edinene kadar Jackson'ın teklifini düşünmeye karar verdi. Bir konudaki kararını oldukça çabuk vermişti. Polise gitmeyecekti. Hiçbir şey ispat edemezdi, hem ona kim inanırdı ki? Böyle bir şey yapması için makul bir nedeni yoktu, ama yapmaması için elli milyon tane neden vardı. Bütün doğru ve yanlış kavramlarına karşın bu inanılmaz teklifin cazibesine kapılmaktan alıkoyamıyordu kendini. İnanılmaz ve son derece çabuk yakalayacağı bir zenginlik kendisine bakıyordu. Kararını siyah beyaz kadar kesin bir şekilde vermediği için suçluluk duyuyordu. Ancak, Duane'le yaşadıkları son olay sadece Lisa'nın o çevrede büyümemesi gerektiğine dair inancını desteklemişti. Bir şeyler olmalıydı. Alışveriş merkezinin yönetim bürosu binanın güney kanadındaki koridorun uçundaydı. LuAnn kapıyı açıp içeri girdi.

"LuAnn?"

LuAnn sese doğru döndü. Tezgâhın arkasındaki genç adam kendisine bakıyordu. Kısa kollu bir gömlek ve siyah pantolon giymiş, kravat takmıştı. Oldukça şık bir görünüşü vardı. Heyecanla sağ elindeki kalemin arkasına basıyordu. LuAnn adamı hatırlayamamıştı. Genç adam neredeyse tezgâhın üzerine abanarak konuştu. "Beni hatırlamanı beklemiyorum. Johnny Jarvis. Artık John adını kullanıyorum." Profesyonel bir tarzda elini uzattı, ama sonra gülümseyerek genç kadını sıkıca kucakladı. Ardından bir dakika kadar Lisa'yla ilgilendi. Bu arada LuAnn çantasından bir battaniye çıkararak yere serdi, Lisa'yı üstüne oturtup eline tüylü bir oyuncak verdi.

"Buna inanamıyorum, Johnny. Görüşmeyen ne kadar oldu, altıncı sınıfta mıydık en son?"

"Sen yedinci ben dokuzuncu sınıftaydık." "Çok iyi görünüyorsun. Gerçekten çok iyi. Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?"

Jarvis gururla gülümsedi. "Liseden sonra halk eğitimi okuluna gidip diploma aldım. İki yıldır buradayım. Önce bilgi-işlem bölümüne girerek işe başladım, ama sonra ilerledim ve şimdi bir çeşit müdür yardımcısı gibiyim. Bütün işlemlerle ilgim var." "Tebrikler. Bu harika, Johnny... yani John." "Oh, boşver, bana Johnny diyebilirsin. Bu kapıdan içeri girdiğine inanamıyorum. Seni gördüğüm zaman düşüp öleceğimi sandım. Seni bir daha göreceğim hiç aklıma gelmezdi. New York'a filan gittiğini sanıyordum." "Yok, hâlâ buralardayım."

"Seni daha önce burada hiç görmediğim için şaşırdım herhalde."

"Buraya pek sık gelmem. Oturduğum yerden oldukça uzak."

"Otur ve bana neler yaptığını anlat. Bir bebeğin olduğunu bilmiyordum. Evlendiğinden bile haberim yoktu."

"Evli değilim."

"Oh." Jarvis'in yüzü hafifçe kızarmıştı. "Kahve filan ister misin? Taze kahve pişirmiştım az önce."

"Biraz acelem var, Johnny."

"Oh, pekâlâ, senin için ne yapabilirim?" Birden şaşırmış gibiydi. "İş aramıyorsun değil mi?"

Dik dik adama baktı LuAnn. "Arıyorsam ne olmuş? Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, yani, tabii ki hayır. Ben sadece... anlarsın ya, senin buralarda kalacağını, alışveriş merkezinde çalışacağını hiç düşünmezdim, hepsi bu." Gülümsedi.

"İş iştir, değil mi? Sen burada çalışıyorsun ya. Hem konusu açılmışken, benim nasıl bir hayat sürmem gerekiyordu?"

Jarvis'in yüzü hemen soldu. Ellerini sinirli bir şekilde pantolonuna sildi. "Bununla kötü bir şey kastetmedim, LuAnn. Sadece seni hep bir şatoda sık elbise-ler içinde yaşayıp güzel arabalar kullanırken hayal ederdim. Özür dilerim."

Jackson'ın teklifi aklına gelince LuAnn'in öfkesi silindi. Şatolar artık çok yakınında olabilirdi. "Önemli değil Johnny, uzun süren bir hata yaşadım, ne demek istediğimi anlıyor musun? İş aramıyorum. İstediğim şey buradaki kiracı-lardan biri hakkında biraz bilgi."

Jarvis arka taraftaki ofise baktı. Telefon ve bilgisayar tıkrıtlarının arasından ara sıra konuşma sesleri yükseliyordu. Tekrar LuAnn'e döndü. "Bilgi mi?"

"Evet, buraya dün geldim. Bir randevum vardı."

"Kiminle?"

"Bunu bana senin söylemeni istiyorum. Alışveriş merkezine otobüs durağının önündeki kapıdan girdiğinde sağında kalan işyeri. Ne bir tabela, ne de bir işaret var, dondurmacının hemen yanında."

Jarvis bir an şaşırıldı. "Oranın hâlâ boş olduğunu sanıyordum. Birçok boş yerimiz var. Bu alışveriş merkezi pek kalabalık bir bölgede değil."

"Eh, dün boş değildi."

Jarvis bilgisayarın başına gidip tuşlara basmaya başladı. "Ne randevusuydu?"

LuAnn hemen cevap verdi. "Bilirsin ya, şu kapı kapı yapılan satışlardan."

"Ya, evet. Geçici olarak bu tür işler yapan bazı kiracılarımız olmuştu. Sadece bir görüşme odası olarak kullanıyorlar ofisi. Eğer elimizde boş yer varsa -ki her zaman vardır- bazen sadece bir günlüğüne bile kiraladığımız oluyor."

Ekranı kaldırıp inceledi. Arka taraftaki ofisten ses gelmeye devam edince gidip kapıyı kapattı. Sonra biraz endişeli bir şekilde LuAnn'e baktı.

LuAnn adamın gerginliğini fark etmişti, az önce kapattığı kapıya baktı. "Bunun için başın derde girmeyecek değil mi, Johnny?"

Kayıtsız bir şekilde elini salladı. "Hayır. Burada müdür yardımcısı olduğumu unuttun mu?"

"Şey... bana söyleyebileceğin her şeyi söyle. Kim olduklarını, işin ne olduğunu, başka bir yere ait adres, ne olursa."

Jarvis şaşırmış gibiydi. "Şey, bunu sana görüşmede söylemediler mi?"

"Bir kısmını," dedi yavaşça. "Ama ben sadece her şeyin yasal olduğundan emin olmak istiyorum. İş kabul etmeden önce yani. Bazı sık kıyafetler ve belki de bir araba almam gerekecek. Tüm bunları boş yere yapmak istemiyorum."

Jarvis güldü. "Çok zekisin. Yani onlara burayı kiralamış olmamız sana karşı dürüst davrandıkları anlamına gelmez. Senden para istemediler, değil mi?"

"Hayır, aslında benim alacağımı söyledikleri para oldukça yüksek."

"Doğru olamayacak kadar iyi desene."

"Ben de bundan korkuyorum." Genç adamın parmaklarının klavye üzerinde uçar gibi dolaşmasını izliyordu. "Bunu nerede öğrendin?" diye sordu hayranlıkla.

"Neyi, bilgisayarı mı? Halk Eğitim Merkezindeyken. Herkese uygun programları var.

Bilgisayarlar bir harika."

"Ben de bir gün okula geri dönmek isterdim."

"Okulda her zaman çok başarılıydın, LuAnn. Bahse girerim kimsenin yapamayacağı şekilde öğrenirsin her şeyi."

Adama hoş bir şekilde gülümsedi. "Belki bir gün. Şimdi benim için neler buldun bakalım?"

Jarvis ekranı inceledi."Şirketin adı Associates Inc.En azından kira sözleş-mesine yazdıkları isim bu. Dünden itibaren bir haftalığına kiralamışlar. Nakit ödeme yapmışlar.Başka bir adres vermemişler.Nakit ödediklerinde buna pek aldırmayız"

"Orada kimse yok şu anda."

Jarvis ekrana bakmaya devam ederken dalgın bir şekilde başını salladı. "Sözleşmeyi Jackson adında bir adam imzalamış."

"Benim boyumda, siyah saçlı, biraz şişmanca bir adam mı?"

"Evet, onu şimdi hatırladım. Oldukça profesyonel birine benziyordu. Görüşme sırasında olağandışı bir şey oldu mu?"

"Neyi olağandışı olarak nitelendirdiğine bağlı. Ama bana da çok profesyonelmış gibi geldi. Başka bir şey var mı?"

Jarvis, LuAnn'i baştan çıkarmasına yardım edecek başka bilgiler bulmaya çalıştı. Sonunda yüzünde yoğun bir düş kırıklığı ifadesi belirdi, kadına bakıp içini çekti. "Sanırım yok."

LuAnn, Lisa'yı kucaklayıp tezgâhın üzerindeki küçük bloknotlara ve kalemlige baktı. "Bir kalem ve bloknot alabilir miyim, Johnny? Sana bunun için ödeme yapabilirim."

"Şaka mı yapıyorsun? Tanrı aşkına istediğini al."

"Bir kalem bir de deftere ihtiyacım var." Aldıklarını çantasına koydu.

"Hiç sorun değil, bizde onlardan tonlarca var."

"Benim hakkımda söylediğin sözler için gerçekten teşekkür ederim. Seni yeniden görmek çok güzeldi, Johnny."

"Hey, bu kapıdan içeri girerek beni çok mutlu ettin." Saatine bir göz attı. "On dakika sonra öğle yemeği için mola veriyorum. Yiyecek bölümünde güzel bir Çin lokantası var.Vaktin var mı? Ben ısmarlıyorum. Biraz daha konuşabilirdik."

"Belki başka bir zaman. Dediğim gibi biraz acelem var."

LuAnn, Jarvis'in düş kırıklığını görünce kendini biraz suçlu hissetti. Lisa'yı yere bırakıp adama sarıldı. Jarvis'in yeni yıkanmış saçlarının kokusunu içine çektiğini duyunca gülümsedi. Genç adam elini kadının beline bastırıldığında göğsünün sıcaklığını hissederek yeniden canlanmıştı."Çok iyi şeyler başarmış-sın, Johnny," dedi LuAnn bir adım geri çekilirken.

"Senin başarılı olacağına hep inanmıştım zaten."Johnny'e daha önce rastlarsa her şeyin farklı olabile-ceğini düşündü.

Jarvis o anda beyaz bulutları takip ediyordu."Gerçekten mi?Beni düşünmüş olmana çok şaşırdım."

"Gördün mü,ben sürprizlerle doluyum.Kendine iyi bak, belki yakında görüşürüz." Tekrar kucağına aldığı küçük kız elindeki oyuncağı annesinin yanağına sürtüp neşeyle gülüyordu. Kapıya doğru yöneldiler.

"Hey, LuAnn?"

Arkasına döndü.

"O işi kabul edecek misin?"

Soruyu bir an düşündü. "Henüz bilmiyorum. Ama kabul edersem bundan kesinlikle haberin olacak."

LuAnn'in bir sonraki durağı okuldayken sık sık gittiği kütüphaneydi. Oraya gitmeyeli yıllar olmuştu. Kütüphaneci, LuAnn'e çok iyi davranıp kızı hakkında iltifatlar etti. Lisa etrafındaki kitaplara bakarken annesine sokulmuştu.

"Da, da, ooh."

"Kitapları çok sever," dedi LuAnn. "Ona her gün bir şeyler okurum."

"Gözlerini sizden almış," dedi kadın bir LuAnn'e bir Lisa'ya bakarak. Genç kadın yavaşça kızının yanağını okşadı.

Kadın, LuAnn'in parmağında yüzük olmadığını görünce gülümsemesi soldu. LuAnn bunu fark etmişti. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey bu. Fazla bir şeyim olmasa da bu küçük şey sevgi için acı çekmeyecek."

Kadın, hafif bir şekilde gülümsemeye çalışıp başını salladı. "Benim kızım da bekâr bir anne. Ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum, ama çok zorlanıyorum. Hiçbir zaman hepimize yetecek kadar para olmuyor."

"Bunu bana mı söylüyorsunuz?" LuAnn çantayı karıştırıp bir biberon ve su şişesi çıkardı. Arkadaşından aldığı bebek mamasıyla suyu karıştırarak Lisa'nın eline verdi. "Haftayı başladığımdan daha fazla parayla bitirsem ne yapacağımı şaşırırm."

Kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. "Paranın bütün kötülüklerin anası olduğunu söylerler, ama faturalar için endişelenmemenin ne kadar güzel bir şey olacağını düşünürüm hep. Böylesi bir duyguyu hayal bile edemiyorum. Ya siz?"

"Ben edebiliyorum. Çok iyi olduğundan eminim."

Kadın güldü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burada çeşitli gazetelerin kopyalarını bulunduruyorsunuz, değil mi? Film şeklinde saklıyorsunuz galiba."

Kadın onaylarcasına başını salladı. "Mikrofilmde saklıyoruz. Şu odada." Kütüphanenin sonundaki odayı işaret ediyordu.

LuAnn bir an tereddüt etti.

"Mikrofilm makinesini nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz? Bilmiyorsanız ben göstereyim. Pek zor değildir."

"Çok iyi olurdu, teşekkürler."

Girdikleri oda boş ve karanlıktı. Kadın lambayı yakıp LuAnn'i makinelerden birinin başına oturttu. Dosyaların birinden bir mikrofilm makarası çıkardı. Makarayı takması sadece bir dakika sürmüştü. Aydınlanan ekranda çeşitli görüntüler belirdi. Kadın ekranda beliren metnin sınırlarını düzenledi. Makarayı çıkarırken LuAnn dikkatle onu seyreliyordu. "Haydi, şimdi sen dene," dedi

LuAnn makarayı usta bir şekilde takıp gerekli ayarları yaptı.

"Çok iyi, çabuk öğreniyorsun. Çoğu insan bu kadar kolay yapamaz."

"Ellerimi her zaman iyi kullanmışımdır."

"Katalog dosyaları açık bir şekilde işaretlenmiştir. Yerel ve bazı ulusal gazetelerimiz var. Yayın tarihleri dosya çekmecelerinin dışında yazılı."

"Çok teşekkür ederim."

Kadın çıkar çıkmaz LuAnn hâlâ biberonunu emmekte olan Lisa'yı kucaklayıp dosya çekmecelerini incelemeye başladı. Bir süre sonra küçük kızını yere indirdi. Lisa dolaplara doğru ilerleyip biberonu yere bıraktı ve kendini yukarı doğru kaldırmaya çalıştı. LuAnn büyük bir yerel gazeteye ait olan dolabı bularak son altı ayın kayıtlı olduğu makaraların kutusunu aradı. Çalışmasına Lisa'nın altını değiştirip gazını çıkarmak için bir dakika ara verdi. Birinci makarayı mikrofilm makinesine taktı. Kucağında heyecanla önündeki ekrana bakan kızıyla birlikte birinci sayfayı taramaya başladı. Hikâyeyi ve ona eşlik eden başlığı bulması uzun sürmedi. "Loto talihlisi Kırk Beş Bin Doların Sahibi." LuAnn çabucak hikâyeyi okudu. Dışarda kulakları tırmalayan bir yağmur başlamıştı. Bu bölgeye bahar mevsiminde oldukça fazla yağmur yağar, buna şimşek ve fırtına da eşlik ederdi. Düşüncelerini okumuş gibi çakan bir şimşek neredeyse bütün binayı sarsmıştı. LuAnn endişeyle Lisa'ya baktı, fakat küçük kız bu seslere karşı ilgisizdi. Çantasından çıkardığı battaniyeyi yere sererek üzerine Lisa'yı oturttu, yanına bazı oyuncaklarını koydu. Tekrar ekrana döndü. Çantasından not defterini ve kalemi çıkarıp bazı notlar almaya başladı. Ekranda bir sonraki aya geçti. Loto her ayın on beşinde çekiliyordu. Onun baktığı tarihler on artışıyla yirmisi arasındaydı. İki saat içinde son

altı ayın kazananlarını taramıştı.Son makarayı da çıkararak kutusuna yerleştirdi. Arkasına yaslanıp notlarına baktı. Baş zonklıyor ve canı bir fincan kahve istiyordu. Yağmur hâlâ aynı şiddetiyle yağıyordu. Lisa'yla birlikte geriye, kütüphane bölümüne geçti. Raflardan aldığı birkaç çocuk kitabının resimlerini kızına gösterip öykülerini okudu. Yirmi dakika içinde minik kız uykuya dalmıştı. LuAnn kızını portbe-beye yerleştirip yanındaki masaya koydu. Oda sessiz ve ılıktı. LuAnn uykuya dalmak üzere olduğunu fark edince bir kolunu korumak istercesine Lisa'nın üzerine koyup bacağını hafifçe kavradı. Sonra fark ettiği tek şey onu uyandırmak için omzuna dokunan eldi. Başını kaldırıp kütüphanecinin gözlerine baktı.

"Özür dilerim, ama kapatıyoruz."

LuAnn bir an şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Tanrım, saat kaç?"

"Altıyı biraz geçiyor, tatlım."

LuAnn hemen toparlandı. "Uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Benim için hiçbir sakıncası yok.Seni uyandırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Küçük kızınla o kadar huzurlu görünüyordun ki."

"Yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim." LuAnn çatıya vuran yağmuru duymak için başını eğdi.

Kadın ona bakıyordu. "Keşke sizi bir yere kadar bırakabilseydim, ama ben de otobüse biniyorum."

"Önemli değil. Otobüs ve ben birbirimizi çok iyi tanırız."

LuAnn ceketini Lisa'nın üzerine örtüp dışarı çıktı. Koşar adımlarla otobüs durağına gitti. Yarım saat bekledikten sonra otobüs belirdi. On senti eksik çıkmıştı, ama göz aşinalığı olan iriyarı zenci şoför eliyle geçmesini işaret edip paranın üstünü kendi cebinden tamamladı.

"Hepimizin ara sıra yardıma ihtiyacı olur." LuAnn adama gülümseyerek teşekkür etti. Yirmi dakika sonra çalıştığı Number One Truck Stop'a geldi. Vardiyasına henüz birkaç saat vardı.

"Hey, kızım, bu kadar erken ne işin var burada?" diye sordu iş arkadaşı Beth. Ellili yaşlarda,anaç tipli bir kadındı. Islak bezle formika tezgâhı siliyordu.

Yüz elli kiloluk bir kamyon şoförü kahve fincanının üzerinden LuAnn'i süzerken yağmurdan sırlıklam olmuş görüntüsünden bile etkilenmiş benziyordu. Her zamanki gibi,"Erken geldi, çünkü buradaki koca Frankie'yi kaçırmak istemiyor," dedi sırtarak.Gülümsemesi bütün yüzünü kaplayacak gibiydi. "Erken vardiya aldığımı biliyordu ve beni görememe düşüncesine katlanamadı."

"Haklısın Frankie, senin o kocaman kıllı suratını düzenli aralarla görmediği zaman LuAnn'in kalbi kırılıyor,"dedi Beth içki karıştırdıkları çubukla dişlerini kurcalarken.

"Selam Frankie, nasılsın?" diye sordu LuAnn.

"İyidir," diye cevap verdi Frankie.O kocaman gülümseme yüzüne yapışmış gibiydi.

LuAnn yüzünü bir havluyla kurularken, "Beth, ben üzerimi değiştirken bir iki dakika Lisa'ya bakar mısın?" diye sordu. Lisa'yı kontrol ettiğinde kuru ve aç olduğunu görüp sevindi. "Bir dakika içinde ona mamasını hazırlayacağım. Ondan sonra uykusuna hazır olacaktır. Gerçi bugün epeyce uyudu, ama olsun."

"Bu küçük şirin şeyi kucağıma almak için çıldırıyorum. Gel buraya, tatlım." Beth, Lisa'yı kucakladığı gibi göğsüne bastırdı. Küçük kız orada her türlü sesi çıkararak Beth'in kulağının arkasına koyduğu kalemi aldı. "Gerçekten LuAnn, daha birkaç saatin vardı, n'oldu?"

"Islandım ve üniformam temiz olan tek giysim. Üstelik dün gece burada olmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Hey, öğle yemeğinden kalan bir şey var mı? Bugün bir şey yediğimi hatırlamıyorum da."

Beth, LuAnn'e kızgın bir bakış fırlatıp bir elini kalçasına koydu. "Keşke şu çocuğa gösterdiğin özenin yarısını da kendine göstersen. Tanrı aşkına, saat neredeyse sekiz oldu."

"Söylenme, Beth. Sadece unuttum, hepsi bu."

Beth homurdandı. "Tabii, Duane bütün parayı içkiye yatırdı, değil mi?"

"O pisliği bırakmalısın, LuAnn," diye söylendi Frankie. "Yalnız önce onu bir temiz dövme izin ver. Sen o çöplükten daha iyilerine layıksın."

Beth kaşlarını onunla aynı fikirde olduğunu gösterircesine kaldırdı.

LuAnn ikisine de kızgın bir şekilde bakarak, "Hayatımı masaya yatırdığınız için teşekkürler. Şimdi izin verir misiniz?" diye söylendi.

Daha sonra akşamın geç saatlerinde bir köşeye çekilip Beth'in hazırladığı yiyecekleri yedi.Ardından kahvesini yudumlamaya başladı.Yağmur tekrar yağıyordu.Çatıya vuran yağmur damlalarının sesi genç kadını rahatlatmıştı. Omzuna ince bir kazak atıp saate baktı. İşe başlamak için iki saat vardı. Normalde işe erken geldiği zaman biraz fazla çalışıp mesai alırdı. Ama artık müdürü buna izin vermiyordu. Olsun, bu o kadar önemli değildi, en azından Lisa'yı getirmesine izin veriyordu. Aksi halde hiç çalışamazdı. Ayrıca patronu nakit ödeme yapıyordu. Bu şekilde bordro vergisinden kurtuluyorsa da aslında hiçbir şey fark etmiyordu. Çünkü ancak kendine yetecek kadar para kazanıyordu. Hiç vergi iadesi formu doldurmamıştı; bütün hayatını normal fakirlik çizgisinin de altında geçirmişti ve vergi borcu olmadığını düşünüyordu. Karşısında uyumakta olan kızını battaniyesine iyice sardı.

Yemeğinin bir kısmıyla Lisa'nın kamını doyurmuştu,küçük kızı artık katı yiyeceklerle alışmaya başlamıştı, fakat havuçlara sıra gelmeden uyuyakalmıştı. LuAnn kızının sağlıklı bir şekilde uyuyamadığından endişe ediyordu. Her gece geldiği bu gürültülü ve dumanlı ortamın kızını gelecekte nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Kendine olan saygısını azaltacağını ve başka tahribatlara da yol açacağını dergilerde okumuş, televizyonda seyretmişti. Hepsi bu kadarla da bitmiyordu. Lisa tamamen katı yiyecekler yemeye başladığı zaman yeterli yiyecekleri olacak mıydı? Arabası olmadığından sürekli otobüs için para biriktirecek ya da yağmur altında koşup yürüyecekti. Ya Lisa bir hastalık kapsaydı? Ya LuAnn hasta olsaydı? Ya bir hafta boyunca hasta yatmak zorunda kalsa ne olurdu? Lisa'ya kim bakardı? Sigortası yoktu. Aşı ve kontrolleri için kızını ücretsiz sağlık ocaklarına götürüyordu, fakat kendisi yaklaşık on yıldır doktora adım atmamıştı. Genç, güçlü ve sağlıklı olsa da her şey kolayca değişebilirdi. Hayatta başınıza ne geleceğini hiç bilemezsiniz. Duane'in Lisa'nın günlük gereksinimlerini karşılamak için koşturduğunu düşününce bir kahkaha atası geldi. Birkaç dakika içinde çığlıklar atarak kaçardı herhalde. Oysa bu hiç de gülünecek bir konu değildi.

Açılıp kapanan minik ağız seyrederken LuAnn'in kalbi burkuldu. Kızı her şeyiyle kendisine bağımlıydı ve kendisinin hiçbir şeyi yoktu. Başlayan her yeni günle uçuşuma bir adım daha yaklaştığını biliyordu. Düşüş kaçınılmazdı; sadece an meselesiydi. Jackson'ın sözlerini düşündü. Bu bir kısır döngüydü: annesi, sonra kendisi. Duane düşünmeyi gerektirmeyecek kadar çok benziyordu Benny Tyler'a.Sonra Lisa.Uğrunda ölebileceği ya da öldürebileceği, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağı küçük kızı Lisa. Amerika'nın fırsatlar ülkesi olduğunu söylerlerdi. Sadece kilidi açmak zorundaydın. Ama LuAnn'e gereken anahtarı vermeyi unutmuşlardı. Belki de unutmamışlardı. Belki bilerek böyle yapmışlardı.En azından şu anda olduğu gibi depresyondayken hep böyle düşünürdü.

Başını sallayıp ellerini kavuşturdu. Böyle düşüncelerin kendisine bir yardımı olmayacaktı.

Çantasını alıp not defterini çıkardı. Kütüphanede buldukları onu çok ilgilendiriyordu.

Altı loto talihlisi.Geçen sonbaharda kazananlarla başlayıp bugüne kadar gelmişti.Adlarını ve geçmişlerini not almıştı. Gazete kupürlerinde her birinin resimleri vardı; gülüşleri neredeyse sayfanın bir başından diğerine kadar yayılıyordu. Bugünden geriye doğru kazananlar: Judy Davis, yirmi yedi yaşında, üç çocuklu, bakacak kimsesi olmayan bir anne; Herman Rudy, elli sekiz yaşında, iş kazası yüzünden yüklü tıbbi faturalarla boğuşan eski bir kamyon şoförü; Wanda Tripp, altmış altı yaşında,Sosyal Güvenliğin ayda dört yüz dolarlık "güvenlik ağına" kayıtlı bir dul;Randy Stith,otuz bir yaşında, küçük bir çocukla yeni dul kalmış ve işinden kısa

bir süre önce kovulmuş; Bobbie Jo Reynolds, otuz üç yaşında, New York'lu garson, makalenin söylediğine göre kazandıktan sonra ressam olmak için Güney Fransa'ya gitmek üzere Broadway'de aktris olma hayallerinden vazgeçmiş. Ve son olarak da, Raymond Powell, kırk dört yaşında, kısa bir süre önce iflas edip evsizler yurduna yerleşmiş. LuAnn arkasına yaslandı. Ve LuAnn Tyler, yirmi yaşında, bekâr anne, son derece yoksul, eğitimi yok, planları yok, geleceği yok. Bu çaresizler tablosuna son derece iyi uyum sağlıyordu.

Sadece altı ay öncesine kadar gitmişti. Daha kaç tane vardı? Kabul etmeliydi ki harika hikâyelerdi. Korkunç durumdaki insanlar en büyük ikramiyeyi kazanmış-lardı. Yeni zengin olan yaşlı insanlar. Birdenbire parlak bir gelecekle karşıla-şan çocuklar. Hepsinin hayalleri gerçek olmuştu. Jackson'ın yüzü gözlerinin önünde belirdi. "Birisi kazanmak zorunda. Bu neden sen ol-mayasın, LuAnn?" Sakin ses tonu onu çağırıyordu. Aslında bu iki cümle kafasının içinde sürekli tekrarlanmaktaydı. Hayali bir şelalenin tepesinden aşağıya düşmek üzere olduğu-nu hissediyordu. Aşağıdaki derin sularda kendisini nelerin beklediğinden emin değildi. Bilinmeyen onu hem korkutuyor, hem de çekiyordu. Lisa'ya baktı. Etrafın-da sürüyle kurt dolaşırken bir karavanda yetişen küçük kız hayalini zihninden atamıyordu.

"N'apıyosun, şekerim?"

LuAnn irkilerek Beth'in yüzüne baktı. Kadın yiyeceklerle dolu tabakları iki elinde becerikli bir şekilde tutuyordu.

"Hiç, sadece servetimi hesaplıyordum," dedi LuAnn.

Beth, LuAnn'in hemen kapattığı not defterine baktı. "Talih yüzüne güldüğünde küçük insanları unutma, Bayan LuAnn Tyler." Beth kıkırdarak tabakları sipariş sahiplerine götürdü.

LuAnn huzursuz bir şekilde güldü. "Unutmayacağım, Beth. Yemin ederim."

Yedinci Bölüm

Saat sabahın sekiziydi. O gün beklenen gündü. LuAnn, Lisa'yla otobüsten indi. Her zamanki durağı değildi, ama karavan yürüyerek yarım saat içinde varabi-leceği bir mesafedeydi. Bu onun için hiçbir şeydi. Yağmur dinmiş, gökyüzü parlak mavi bir renk almıştı. Küçük kuş grupları değişen mevsim ve zorlu geçen bir kışın ardından şarkılar söylüyorlardı. Yükselmekte olan güneşin altından yürür-ken LuAnn başını çevirdiği her yerde yeni büyüyen yeşil otlar görüyordu. Günün bu saatini çok severdi. Sakin ve rahatlatıcıydı; içini ümitle dolduruyordu. LuAnn uzayıp giden araziye bakarken hem canı sıkın, hem de beklenti içindeydi. Üzerinde "Heavenly Meadows Mezarlığı" yazılı tabelanın bulunduğu kemerli bahçe kapısından geçti. Uzun, ince bacakları onu Bölüm 14, Pafta 21, Parsel 6'ya getirdi; yanında yükselen selvi ağaçlarının gölgelediği küçük bir tepecikten oluşuyordu bu mezar. Lisa'nın bulunduğu portbebeyi annesinin mezarı-nın yanındaki taş banka koyup kızını kucağına aldı. Çimenlerin üzerine diz çöküp bronz yazıların üzerindeki pislikleri temizledi. Annesi, pek uzun yaşama-mıştı: Otuz yedi yaşındaydı. LuAnn'in bildiği kadarıyla yıllar Joy Tyler için, hem kısa, hem de sonsuzluk kadar uzun olmuştu. Benny Tyler'la geçirilmiş o yıl-lar hiç de hoş değildi ve LuAnn bu durumun annesinin gidişini çabuklaştırdığından artık emindi.

"Hatırlıyor musun? Büyükanne burada, Lisa. Hava çok kötü olduğu için bir süredir buraya geiemi-yorduk. Şimdi artık baharla birlikte ziyaret zamanı da geldi." LuAnn kızını kaldırıp mezarı işaret etti. "İşte orada. Şimdi uyuyor, ama biz geldiğimizde uyanıyor. Bizimle tam olarak konuşmasa da, eğer sen gözlerini bir yavru kuş gibi sımsıkı kaparsan ve çok çok iyi bir şekilde dinlersen onu duyabilirsin. Sana her şeyi düşündüğünü söylüyor."

Bunları söyledikten sonra ayağa kalkıp kucağında sabah serinliğine karşı sarıp sarmaladığı Lisa'yla birlikte banka oturdu. Lisa hâlâ uykuluydu; genellikle uyanması biraz zaman

alıyordu, ama bir kez uyandıktan sonra da susması ya da uslanması saatler alıyordu. Mezarlık, LuAnn'den oldukça uzakta çimleri biçen bir işçi dışında boştu. Çim biçme makinesinin sesi LuAnn'e kadar ulaşmıyordu ve yolda sadece birkaç araba vardı. Sessizlik huzur vericiydi. Gözlerini bir yavru kuşunki kadar sımsıkı kapatıp dikkatle kulak verdi. Lokantada işten çıktıktan sonra Jackson'ı aramaya karar vermişti. Adam ne zaman istersen demişti ve LuAnn saat kaç olursa olsun ilk çalışta açacağını biliyordu. Evet demek dünyanın en kolay şeyi gibi gelmişti. Ve en akıllıcası. Artık sıra ondaydı. Üzüntü, düş kırıklığı ve sefaletle geçen yirmi yılın ardından tanrılar ona gülümsemişti. Milyarların arasından LuAnn Tyler'ın adı çıkacak ve bu bir daha asla olmayacaktı, bundan emindi. Gazetede adını okuduğu diğer insanların da aynı telefon konuşmasını yaptıklarından emindi. Gazetede başlarının derde girdiğine dair bir şey okumamıştı. Bu tür haberler çabucak yayılırdı, hem de onun yaşadığı gibi herkesin çaresizlikle loto oynadığı yoksul bir çevrede. Ama lokantayla otobüs durağı arasındaki yolda yürürken içinden ısrarlı bir ses telefon açmayıp birilerinden yardım aramasını söylüyordu. Buraya sık sık gelir, konuşur, topladığı çiçekleri koyar ya da annesinin dinlenme yerini temizlerdi. Geçmişte annesiyle gerçekten iletişim kurabildiğini düşünürdü. Hiç ses duymamıştı; daha çok duygu seviyesindeydi iletişimlari. Aşırı coşku ya da derin üzüntü onu pençeleri arasına alırdı bazen, sonunda annesinin kendisine ulaşmaya çalıştığını düşünmüştü. LuAnn'le ilgili olaylar hakkındaki görüşlerini kızının bedenine, zihnine geçirmeye çalışıyordu. Herhangi bir doktorla konuşsa muhtemelen ona deli derdi, bunu biliyordu, ama bilmek hissettiklerini yok etmiyordu.

Şu anda konuşacak, ona ne yapması gerektiğini söyleyecek bir şey ümit ediyordu. Annesi onu iyi yetiştirmişti. LuAnn, Duane'le yaşamaya başlayana kadar hiç yalan söylememişti. Sonra yalanlar kendiliğinden başlamıştı; hayatta kalmanın kaçınılmaz bir parçası gibi görünüyordular. Yine de hayatı boyunca hiçbir şey çalmamış, yanlış bir şey yapmamıştı. Yıllar boyu gururunu ve kendine saygısını korumayı başarmıştı, bu da kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Yeni bir günün farklı olacağı ümidiyle kalkıp zorluklarla baş etmesine yardımcı oluyordu.

Ne var ki, bugün hiçbir şey olmuyordu. Gürültülü çim biçme makinesi yaklaşıyor ve trafik gitgide artıyordu. Gözlerini açıp içini çekti. Bazı şeyler yolunda değildi. Galiba annesi için uygun zamanda gelmemişti. Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken birden bir şeyler hissetti. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu bu. Gözleri hızla mezarlığın başka bir bölümüne doğru kaydı, birkaç yüz metre ilerdeki başka bir mezara. Bir şey kendisini oraya doğru çekiyordu ve bunun ne olduğu konusunda en ufak bir tereddütü yoktu. Gözleri büyümüş bir halde bacaklarının kendi kendine hareket etmesine izin verdi. Dar, asfalt yolda ilerlemeye başladı. Bir his Lisa'yı sıkıca göğsüne bastırmasına neden oluyordu. Sanki bunu yapmasa görünmeyen güçler onu kaçıracaktı. Mezara yaklaşıırken gökyüzü sanki korkunç bir karanlığa bürünmüştü. Çim biçme makinesinin sesi kesilmiş, arabalar artık gelmiyordu. Duyulan tek ses çimenlerin üzerinde esen rüzgârın sesiydi. Genç kadının saçları arkaya doğru uçuşuyordu. Sonunda durup aşağıya doğru baktı. Bronz yazı annesinin mezarındakine benziyordu ve soyadları aynıydı:

Benjamin Herbert Tyler. Babası öldüğünden beri buraya gelmemişti. Cenaze töreninde annesinin elini sıkıca tutarken iki kadın da en ufak bir üzüntü hissetmiyordu, fakat arkadaşları ve akrabaları için uygun duyguları yaşadıklarını göstermek zorundaydılar. Gariptir ki, Benny Tyler ailesi dışında hemen herkes tarafından sevilirdi, çünkü ailesi dışında herkese karşı samimi ve cömertti. Resmi adını metalin üzerinde görmek LuAnn'i bir an soluksuz bıraktı. Bu harfler sanki bir ofis kapısı üzerine yazılmıştı ve kısa bir süre sonra adamı görmek için içeri alınacaktı. Gerilemeye başladı, ona doğru attığı her adımla kendisini içine çekecekmiş gibi gelen boşluktan uzaklaşmak istiyordu. Derken annesinin mezarının

başında fark etmediği yoğun bir duygu kapladı içini. Her yer. Mezarın üzerinde rüzgârın savurduğu bir örümcek ağı gibi uçuşan şeffaf zara benzer şeyi görebiliyordu neredeyse. Dönüp koşmaya başladı. Kucağında Lisa olduğu halde yaptığı koşu olimpiyat şampiyonunu bile kısıktırabilirdi. Kızını sıkıca kucağına bastırıp çantasını ve portbebeyi kaptığı gibi mezarlıktan çıktı. Gözlerini sıkıca kapatmamıştı. Dikkatle dinlemiyordu bile. Fakat cansız Benny Tyler'ın LuAnn'in düşünemeyeceği kadar uzaklardan gelen sesi tek çocuğunun kulaklarına ulaşmıştı.

Parayı al küçük kız! Baban onu almanı söylüyor, her şeyi ve herkesi boşver. Beni dinle. Sahip olduğun minik beyni kullan. Bedenin gittiğinde elinde bir şey kalmayacak. Hiçbir şey! Ben sana ne zaman yalan söyledim, bebeğim? Al onu lanet olası, al, aptal kafalı! Baban seni seviyor. Bunu baban için yap. Bunu yapmak istediğini biliyorsun.

Çim biçen adam neredeyse fotoğrafının çekilmesi için yalvaran bir mavilikteki gökyüzünün altında dikilmiş genç kadının koşusunu seyrediyordu. Yoldaki trafik iyice yoğunlaşmıştı.

LuAnn için o birkaç dakika boyunca kaybolan bütün sesler yeniden ortaya çıkmıştı.

Adam eğilip LuAnn'in kaçtığı mezar taşına baktı. Bazı insanlar mezarlıkta korkarlardı, parlak gün ışığında bile. Tekrar işine geri döndü.

LuAnn bu sırada ortalıktan kaybolmuştu bile.

Rüzgâr patikada ilerleyen çifti takip ediyordu. Güneşin yeşilliklerin arasından süzülüp ısıttığı LuAnn'in yüzünden terler süzölmekteydi; uzun bacakları attığı her sert adımla bir makineyi, zarafetiyle de bir ceylanı andırıyordu. Büyüme çağındayken kasabadaki futbol takımlarının çoğu dahil hemen herkesten daha hızlı koşabiliyordu. Tanrı vergisi dünya çapında bir hız, demişti yedinci sınıf jimnastik öğretmeni. Bu yetenekle ne yapacağını kimse söylememişti ona. Kadın bedeni taşıyan on dört yaşında bir kız için hızlı koşabilmek; kendisini elde etmeye çalışan gençleri dövmeyi başaramazsa onlardan koşarak kaçabileceği anlamına geliyordu.

Göğsü sıkışmıştı. Bir an için kalp krizi geçirip öleceğini düşündü, tıpkı babası gibi. Belki adamda nesilden nesile geçmiş fiziksel bir eksiklik vardı ve bir Tyler'ı daha yok etmek için fırsat kolluyordu. Yavaşladı. Lisa ağlıyordu. Sonunda koşmayı bırakıp küçük kızına sıkıca sarıldı, minik pembe kulağına rahatlatıcı sözler fısıldadı. Ormanın karanlık gölgeleri içinde susana kadar kucağında salladı kızını.

LuAnn geri kalan yolu yürüyerek katetmişti. Benny Tyler'ın sözleri kararını vermesini sağlamıştı. Karavandan toplayabildiği şeyleri alıp gerisi için birisini gönderecekti. Bir süre Beth'le kalabilirdi. Beth daha önce de teklif etmişti bunu. Evi harabe gibiydi, ama birçok odası vardı. Kocasının ölümünden sonra arkadaşlık etmek için iki kedisi kalmıştı ve Beth onların kendisinden daha deli olduklarına yemin edebilirdi. LuAnn gerekirse Lisa'yı da sınıfa götürebilirdi, ama GED derecesini alacaktı ve belki halk eğitime gidip bazı derslere girebilirdi. Eğer Johnny Jarvis bunu yapabildiyse kendisi de yapabilirdi. Ve Bay Jackson "memnuniyetle" kendisinin yerini alabilecek bir başkasını bulabilirdi. Bütün sorularına karşı cevaplar kafasına öyle büyük bir hızla üşüşüyordu ki, kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Annesi dolambaçlı bir şekilde de olsa konuşmuştu kendisiyle, ama sihir işe yaramıştı. "Sevgiyle göçüp gidenleri asla unutma, Lisa," diye fısıldadı.

LuAnn karavana yaklaşırken yavaşladı. Duane bir gün önce para içinde yüzüyordu. Ne kadarının kaldığını merak etti. Cebinde birkaç papeli olunca Squat ve Gobble'da içki içmek için hiç vakit kaybetmezdi. Yatağın altındaki tomarla ne yaptığını Tanrı bilirdi. Paranın nereden geldiğini bilmek istemiyordu. Bunun oradan kaçıp kurtulmak için yalnızca bir başka sebep olduğunu düşündü.

Köşeyi döndüğü sırada ağaçlardan havalanan kargalar onu korkuttu. Bir an öfkeyle onlara bakıp yürümeye devam etti. Karavan açık bir şekilde görüş açısına girince durakladı.

Önünde bir araba vardı. Üstü açık büyük araba parlak siyah renkliydi. Geniş kaputta LuAnn'in bulunduğu yerden müstehcen bir pozdaki bir kadına ait gibi görünen krom süs vardı. LuAnn, Duane'i son gördüğünde haczedilmiş arabalara ait park yerindeki eski püskü bir Ford kullanıyordu. Duane'in arkadaşlarından hiçbiri böylesi çılgın arabalardan kullanmıyordu. Neler oluyordu? Duane tamamen kafayı yemiş ve bu arabayı mı almıştı? Aracın yanına gidip yakından inceledi, bir yandan da karavanı gözlüyordu. Koltuklar bordo dikişli, beyaz deri kaplıydı. Arabanın içi tertemizdi. Kontrol paneli güneş ışığının altında göze alıcı parlaklıktaydı. Ön ya da arka koltuklarda sahibinin kimliğini tanımlamaya yarayacak hiçbir şey yoktu. Anahtarlar kontakta ve anahtarlığında minik bir Budweiser kutusu sallanıyordu. İki koltuk arasındaki yuvaya monte edilmiş bir telefon vardı. Belki gerçekten Duane'e aitti bu şey. Ama bu arabayı almak için yatağın altındaki bütün paranın ve daha fazlasının gerektiğini düşündü.

Merdivenleri çabucak tırmanıp biraz daha ilerlemeden önce ortalığı dinledi. Hiçbir şey duymayınca cesaretini toplayıp içeri girmeye karar verdi. Daha önce onu bir güzel benzetmişti, şimdi tekrar yapabiliirdi.

"Duane?" Kapıyı sert bir şekilde çarptı. "Duane yine ne haltlar çeviriyorsun? Dışardaki şey sana mı ait?" Hâlâ çıt yoktu. LuAnn rahatsız bir şekilde kırırdanan Lisa'yı yere bırakıp karavanın içinde dolaşmaya başladı. "Duane, burada mısın? Haydi, bana cevap ver, lütfen. Oyun oynayacak vaktim yok."

Yatak odasına girdi, ama orada da yoktu. Gözleri duvardaki saate takılınca çantasına tıkmaları birkaç saniyesini aldı. Bu saati Duane'le bırakmayacaktı. Yatak odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başladı, yanından geçerken durup küçük kızı sakinleştirdi. Çantasını onun yanına bıraktı.

Sonunda Duane'i buldu. Eskimiş kanepenin üzerinde yatıyordu. TV açıktı, ama ses çıkmıyordu. Sehpanın üzerinde kızarmış tavuk kutusu ve boş bir bira şişesi vardı. Ayrıca ters dönmüş bir ketçap şişesi ve ortalığa saçılmış patates kızartmaları göze çarpıyordu. Bunun kahvaltı mı, yoksa dün gecedeki kalanlar mı olduğunu düşündü.

"Hey, Duane? Beni duymuyor musun?"

Başını yavaş, ama çok yavaş bir şekilde kendisine doğru çevirdiğini gördü. Hâlâ sarhoştur. "Duane, sen hiç büyümeyecek misin?" Ona doğru yürümeye başladı. "Konuşmamız gerekiyor. Bundan hoşlanmayacaksın, çünkü..." İri bir el ağzını kapatıp konuşmasını kesince daha fazla bir şey söyleyemedi. Kalın bir kol beline dolanıp LuAnn'in kollarını iki yanına yapıştırdı. Gözlen panik halde odayı tararken ilk kez Duane'in önündeki koyu kırmızı lekeyi fark etti. LuAnn'in korku dolu bakışları altında inleyerek kanepeden düştü ve bir daha kırırdamadı.

El boğazını yakalayıp çenesini yukarı kaldırdı. Hareketleri o kadar sertti ki LuAnn bu baskıyla boynunun kırılacağını sandı.

Adamın diğer elindeki bıçağın boğazına doğru yaklaştığını görünce yutkundu.

"Üzgünüm bayan, yanlış zamanda yanlış yerdesiniz." LuAnn bu sesi tanııyordu. Adamın soluğu ucuz bira ve tavuk kızartması kokuyordu. Ekşi koku ağzının üzerine kapanan el gibi şiddetli bir şekilde çarpıyordu yanaklarına. Yalnız, bir hata yapmıştı. Bir eliyle bıçağı, diğer eliyle çenesini tutarken LuAnn'in sol kolunu serbest bırakmıştı. Belki de korkudan donup kalacağını düşünmüştü. Oysa LuAnn onun sandığı gibi biri değildi. Ayağıyla dizini tekmelerken dirseğini adamın tam diyaframı üzerine indirdi.

Güçlü darbeleri adamın aniden irkilmesine neden olunca bıçak LuAnn'in çenesini kesti. Kanın tadını hissediyordu. Adam öksürerek yere yığıldı. Avcı bıçağı da yanına düşmüştü. LuAnn kapıya doğru fırladıysa da saldırganı önüne ayağını uzatmayı başardı. Tökezleyerek adamın birkaç adım ötesine düştü. Çektiği acıya rağmen adam LuAnn'in bileğini sıkıca kavrayıp

kendine doğru çekti. Sonunda sırtüstü düşünce adamı iyice görme fırsatı geçmişti eline. Bu arada bütün gücüyle tekmeliyordu: güneş yanığı bir ten, kalın kaşlar, ıslak, mat saçlar, o anda acıyla bükülen kalın dudaklar. LuAnn'in darbelerinden kaçınmak için yüzü-nür yarısı kapalı olduğundan gözlerini görememişti. Genç kadın bu yüz hatlarını zihnine kazıdı. En belirgin özellik de adamın LuAnn'in iki katı iriliğinde olduğuydu. Bileğini sıkın güce bakılırsa ona karşı hiç şansı yoktu, ama sadece fiziksel anlamda. Lisa'yı bu adamla karşı karşıya bırakma niyetinde değildi; en azından şimdiye kadar sergilediğinden daha büyük bir mücadele vermeden vazgeçmeyecekti.

Daha fazla direnmek yerine adama doğru atıldı, avazı çıktığı kadar haykırıyordu bu arada. Çığlıkları ve üzerine atılması adamı şaşırtmıştı. Şaşkınlıktan kadının bileğini bıraktı. LuAnn artık adamın gözlerini görebiliyordu; koyu kahverengiydi. Bir saniye sonra gözlerini yeniden sıkıca kapamıştı, çünkü LuAnn işaret parmaklarını adamın gözlerine sokmuştu. İnleyerek arkaüstü düştü ve yine aynı anda top gibi fırlayarak LuAnn'in üzerine atıldı. İkisi birlikte kanepeye yuvarlandılar. Bu sırada LuAnn'in eline bir şey çarptı. Ne olduğunu bilmiyordu, fakat sert bir şeydi ve onun için önemli olan da buydu. O nesneyi bütün gücüyle adamın kafasına indirdi. Duane'in birkaç santim ötesinde yere düşerken kafasını duvara çarptı. Telefon adamın sert kafatasına çarpınca paramparça olmuştu. Bilinçsiz bir şekilde yüzükoyun yere düşmüştü. Koyu renk saçları kanayan yara yüzünden kızıla dönüyordu. LuAnn bir an için yerde yatıp doğruldu. Sehpaya çarpan kolu hissizleşmiş, üzerine düştüğü poposu ağrıyordu. Duvara vurduğu kafası zonkluyordu. "Kahretsin," dedi dengesini bulmaya çalışırken. Buradan çıkmak zorundaydı. Lisa'yı kapıp bacakları ve ciğerleri izin verdiği sürece koşmalıydı. Bir an için görüşü bulanıklaştı, gözleri yuvalarında döndü. "Oh Tanrım," diye homurdandı neyin geldiğini bilerek. Dudakları aralandı, yeniden yere çöktü, bilincini kaybetmişti.

Sekizinci Bölüm

LuAnn öyle ne kadar yattığını bilmiyordu. Çenesindeki yaradan sızan kan henüz sertleşmemişti. Demek ki bayıllı çok olmamıştı. Gömleği yırtılmış ve kanlanmış, bir göğsü sutyeninden dışarı fırlamıştı. Yavaşça oturarak sağlam koluyla üstünü düzeltmeye çalıştı. Çenesini silip yaraya dokundu; acıyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Yaşadığı travma ve korku yüzünden soluk solu-ğaydı.

İki adam yan yana yatmaktaydı; iriyan olanı hâlâ nefes alıyordu, kocaman karnının inip kalktığı rahatlıkla görülebiliyordu. LuAnn, Duane'den emin değildi. Dizüstü çöküp nabzına baktı, varsa bile LuAnn bulamamıştı. Yüzü gri gibiydi, ama karanlıkta bunu anlamak zordu. Ayağa kalkıp lambayı yakmasına rağmen ortalık hâlâ yeterince aydınlık değildi. Yeniden Duane'in yanına diz çöküp yavaşça göğsüne dokundu. Sonra gömleğini kaldırdı. Gördüğü kan yüzünden midesi bulanıp hemen indirdi gömleği. "Oh Tanrım, ne yaptın sen, Duane? Duane, beni duyuyor musun? Duane!" Loş ışıktaki yaralarının artık kanamadığını görebiliyordu; kalbinin artık pompalamadığının bir işaretiydi bu. Koluna dokundu, hâlâ sıcaktı. Ne var ki, parmakları soğumaya ve bükülmeye başlamıştı. Telefonda geriye kalanlara baktı. Duane'in ihtiyacı olsaydı bile bir ambulans çağırmanın imkânı yoktu artık. Yine de polisi çağırabilirdi. Diğer adamın kim olduğunu ve neden Duane'i bıçaklayıp kendisini de öldürmek istediğini öğrenebilirdi.

Ayağa kalktığı zaman sehpanın arkasına gizlenmiş küçük torba yığınlarını fark etti. Boğuşma sırasında yere düşmüş olmalıydılar. Yere eğilip bir tanesini aldı. Parlak naylonla sarılmıştı ve içinde az miktarda beyaz toz vardı. Uyuşturucu.

Derken bir ağlama sesi duydu. Oh Tanrım, Lisa neredeydi? Ama başka bir ses daha vardı. LuAnn soluğunu tutup arkasına döndü. İriyan adam kımıldıyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kendisini yakalayacaktı! Oh güzel Tanrım, yakalamaya geliyordu! Torbayı bırakıp koridora

doğru koştı. Sağlam kolunu kendisini görünce çığlıklar atan Lisa'yı kucaklamak için kullanıp ön kapıya doğru atıldı. Hızla açtığı kapı karavanın yan duvarına çarptı. Üstü açık arabanın yanından geçerken durup geri döndü. Telefonla yaraladığı iri et duvarı kapıdan çıkmamıştı. En azından şimdilik. Arabaya baktı; güneşte parlayan anahtarlar kendisini kışkırtıyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra Lisa'yla birlikte arabaya bindi. Çalıştırıp geri geri çamurluktan çıktı, yola vardı. Kasabaya giden anayola girmeden önce sinirlerini yatıştırması gerekiyordu. Artık Duane'in birdenbire zengin oluşu bir anlam kazanmıştı. Uyuşturucu satmak araba soymaktan daha kârlıydı. Ancak, Duane ağgözlülük etmiş ya uyuşturucunun ya da paranın bir kısmını kendine ayırmıştı. Aptal yaratık! Polisi aramak zorundaydı. Duane yaşıyorsa bile - ki bundan emin değildi- hapiste uzun yıllar geçirmesi için kurtarmış olacaktı onu. Ama öylece ölmesine izin veremezdi. Diğer adam umurunda değildi. Aslında biraz daha sert vurmuş olmayı diliyordu. Hızını artırırken Lisa'ya baktı. Küçük kızı irileşmiş gözleriyle şaşkın şaşkın bakmıyordu etrafına. Titreyen dudaklarında ve kızarmış yanaklarında hâlâ yaşadığı korkunun izleri vardı. LuAnn yaralı kolunu kızına doğru uzattı. Bu basit hareket bile canını korkunç yakıyordu. Boynu, üzerinden bir araba geçmiş gibi acıyordu. Derken gözleri telefona takıldı. Arabayı kenara çekip telefonu kaptı.

Nasıl çalıştığını hemen keşfedip 911'i aradı. Sonra ahizeyi bırakıp parmaklarına baktı. O kadar titriyorlardı ki elini yumruk haline getiremiyordu. Ayrıca kana bulanmıştı ve bu sadece kendi kanı değildi. Birdenbire her şeyin kendi üzerine kalabileceği geldi aklına. Hareket etmiş olmasına rağmen adam tekrar düşüp ölmüş olabilirdi. Onu kendini savunmak için öldürmüş olurdu, bunu biliyordu, ama başka kim biliyordu? Bir uyuşturucu satıcısı. Onun arabasını kullanıyordu.

Bu düşünceyle hemen izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Birkaç araba ona doğru geliyordu. Arabanın üstü! Üstünü kapamalıydı. Arka koltuğa atlayıp sert kumaşı yakaladı. Yukarı doğru kaldırdı. Mengene gibi aşağı doğru inmişti arabanın üstü. Mentешeleri yerine geçirip tekrar sürücü koltuğuna geçti ve yola koyuldu.

Polis uyuşturucu satıcılığı konusunda bir şey bilmediğine inanır mıydı? Duane bir şekilde bunu ondan saklamayı başarmıştı. Peki bu gerçeği kim kabul ederdi ki? Kendisi bile inanmıyordu. Kaçış yok gibiydi. Hayır, belki de vardı. Aklına gelince titredi. Birden annesinin yüzü gözlerinin önünde belirdi. "Üzgünüm, anne. Ama başka çarem kalmadı." Bunu yapmak zorundaydı. Jackson'ı arayacaktı.

O sırada gözü kontrol paneline takıldı. Birkaç saniye nefes bile alamadı. Gözü saate takılı kalırken sanki bedenindeki bütün kan çekilmişti.

Saat onu beş geçiyordu.

Gitti. Sonsuza dek, demişti Jackson. Ve bundan bir an bile şüphe etmemişti LuAnn. Kenara çekip acıyla direksiyonun üzerine kapandı. O hapisteyken Lisa'ya ne olacaktı? Aptal, aptal Duane. Canlıyken hayatını mahvetmesi yetmiyormuş gibi şimdi de ölüyken aynı şeyi yapıyordu.

Başını yavaşça kaldırıp caddenin karşısına baktı. Gözlerini silip ne olduğunu anlamaya çalıştı. Tuğladan yapılmış bir banka şubesiydi. Eğer silahı olsaydı ciddi bir şekilde burayı soymayı düşünebilirdi. Ama bu bile bir seçenek olamazdı, çünkü o gün pazardı ve banka kapalıydı. Bankanın ön tarafına baktığında kalbi yeniden şiddetle çarpmaya başladı. Zihinsel durumundaki değişiklik o kadar hızlıydı ki sanki doping almış gibiydi.

Bankanın saatine göre ona dört dakika vardı.

Bankacıların dakik ve güvenilir insanlar olması gerekiyordu. Saatlerinin de güvenilir olması için Tanrı'ya dua etti. Telefonu tekrar kaparcasına alırken deliler gibi cebindeki kâğıt parçasını aradı. Koordinasyon yeteneğini tamamen kaybetmiş gibiydi. Tuşlara zorlukla

basabildi. Karşıdaki telefonun çalması saatler sürmüştü sanki. Sinirlerinin selameti için sadece bir kez çaldıktan sonra açıldı.

"Seni merak etmeye başlamıştım, LuAnn," dedi Jackson. LuAnn onun saatine bakıp tam zamanında aradığını düşündüğünü hayal edebiliyordu.

Soluklarını düzenlemeye çalıştı. "Zamanın nasıl uçup gittiğini anlayamayacak kadar meşguldüm."

"Kibirli tavrın insana hayat veriyor, ama açıkçası beni biraz da şaşırtıyor."

"Şimdi ne olacak?"

"Bir şey unutmuyor musun?"

LuAnn şaşırmıştı. "Ne?" Beyni tükenmek üzereydi. Vücudu acılar içindeydi. Eğer bütün bunlar bir şakaysa...

"Sana bir teklifte bulundum, LuAnn. Yasal düzenlemeleri yapmak için senden kabul ettiğini duymak zorundayım. Formalite gibi görebilirsin, fakat ben bu konuda ısrar ediyorum."

"Kabul ediyorum."

"Harika. Bu kararından pişmanlık duymayacağına seni temin edebilirim."

LuAnn endişeli bir şekilde etrafına bakındı. Caddenin karşı kaldırımında yürüyen iki kişi arabaya bakıyordu. Vitesi geçirip yola çıktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu tekrar.

"Neredesin?"

Tedbiri elden bırakmıyordu. "Neden?" Sonra hemen ekledi. "Evdeyim."

"Güzel. En yakındaki loto bayisine gidecek ve bir bilet alacaksın."

"Hangi sayılara oynayacağım?"

"Bu önemli değil. Bildiğin gibi iki seçeneğin var. Ya makinenin otomatik olarak verdiği numaraları kabul edersin ya da kendi numaralarını seçersin. Hepsi aynı bilgisayara yükleniyor ve birbirine eş kombinasyonlar kabul edilmiyor, böylece tek bir kazanan çıkıyor. Eğer kendin sayı seçmek istersen ve senin seçtiğin ilk kombinasyonu bir başkası seçmişse başka bir kombinasyon seç."

"Anlamıyorum. Bana hangi sayılara oynayacağımı söyleyeceğinizi sanıyordum. Kazanan numaraları yani."

"Senin hiçbir şeyi anlamana gerek yok, LuAnn." Jackson'ın sesi hafifçe yükselmişti. "Sadece sana söyleneni yap. Kombinasyonu yaptıktan sonra beni arayıp numaraları bildireceksin. Ben gerisiyle ilgileneceğim."

"Peki parayı ne zaman alacağım?"

"Bir basın konferansı olacak..."

"Basın konferansı mı!" LuAnn neredeyse bayılacaktı. Bir yandan telefonu çenesinin altında sabit tutmaya uğraşırken, bir yandan da direksiyona hakim olmaya çalışıyordu.

Jackson artık sabırsızlanmış gibiydi. "Hiç seyretmedin mi? Kazanan bir basın konferansına katılır, genellikle de New York' ta olur bu. Ülke ve dünya çapındaki televizyonlarda yayınlanır. Çeki aldığı zaman resimlerin çekilir; gazeteciler geçmişin, çocuğun, hayallerin ve parayla ne yapacağın hakkında sorular sorarlar. Oldukça sinir bozucu, ama loto komisyonu bu konuda ısrarlı. Onlar için çok iyi bir reklam oluyor. Bu nedenle son beş yıldır bilet satışları her yıl ikiye katlanıyor. Herkes hak eden bir kazanan olduğunu görmekten mutlu oluyor."

"Bunu ben de yapmak zorunda mıyım?"

"Pardon?"

"Televizyona çıkmak istemiyorum."

"Korkarım başka seçeneğin yok. En azından elli milyon dolar zengini olacağını unutma, LuAnn. Bu kadar para için tek bir basın konferansını kaldırabileceğini düşünüyorlar. Ve açıkçası haklılar."

"Yani yapmak zorundayım."

"Kesinlikle."

"Gerçek adımı kullanmak zorunda mıyım?"

"Bunu neden istemeyesin ki?"

"Kendime göre sebeplerim var, Bay Jackson. Zorunda mıyım?"

"Evet! Popüler adıyla 'Öğrenme Hakkı' diye bir kanun var, senin bunu bilmen gerekmiyor tabii. En basit şekliyle söyleyecek olursak, halkın kazananların kimliğini, gerçek kimliğini bilmeye hakkı var."

LuAnn düşünceliği içinde soluğunu bıraktı. "Pekâlâ, parayı ne zaman alacağım?"

Jackson tarafında uzun bir sessizlik oldu. LuAnn'in ensesindeki saçlar dikilmeye başlamıştı. "Dinle, bana oyun oynamaya kalkma. Lanet olası para ne olacak?"

"Hırçınlaşmaya gerek yok, LuAnn. Sadece sana en basit ifadeyle nasıl anlatacağımı düşünmeye çalışıyordum. Para senin hesabına havale edilecek."

"Benim hesabım yok. Kahrolası bir banka hesabı açacak kadar param olmadı hiç."

"Sakin ol. Ben bu konuyla ilgilenirim. Endişelenmene gerek yok. Yapman gereken tek şey kazanmak." Jackson sesini canlı çıkarmaya çalışıyordu. "Lisa'yla New York'a git. O büyük çeki tut, gülümse, el sallla, güzel, alçakgönüllü şeyler söyle ve hayatının geri kalanını sahilde güneşlenerek geçir."

"New York'a nasıl gideceğim?"

"Güzel bir soru ve tabii ben bunun için hazırlıklıydım. Yaşadığın yere yakın bir havaalanı yok, ama otobüs garajı var. Otobüse binip Atlanta tren istasyonuna gideceksin. Amtrak Crescent hattı üzerinde. Gainesville istasyonu sana yakın, ama orada bilet satmıyorlar. Çok kez durup kalkacağınız on sekiz saatlik uzun bir yolculuk; fakat çoğunu uyuyarak geçireceksiniz. Sizi New York'a götürecek ve tren değiştirmeniz gerekmeyecek. Daha karmaşık yollarla New York uçağına bindirebilirim sizi. Ancak kimliğini göstermen gerekir ve açıkçası New York'a o kadar çabuk varmanı istemiyorum. Bütün ayarlamaları yapacağım. Her istasyonda adına ayrılmış bir bilet olacak. Loto çekilişi yapılır yapılmaz New York'a hareket edebilirsin."

Duane'in ve kendisini öldürmek için elinden geleni yapan diğer adamın yatar vaziyetteki pozisyonları aklına geldi. "Burada o kadar uzun süre kalmak istediğimi sanmıyorum."

Jackson irkildi. "Nedenmiş o?"

"Bu beni ilgilendirir," dedi sert bir tonla, sonra sesi yumuşadı. "Sadece lotoyu kazandığımda buradaki insanların yanlarında olmak istemiyorum, hepsi bu. Kurt sürüsü içinde bir kuzu durumu olacak, bilmem anlatabildim mi?"

"Bu olmayacak. New York'taki basın konferansına kadar adın halka açıklanmayacak. Şehre vardığında birisi seni karşılayıp loto merkezine götürecek. Biletin onaylanacak ve ertesi gün basın konferansı yapılacak. Eskiden biletin onaylanması haftalar alırdı. Bugünkü teknolojiyle sadece birkaç saat sürüyor."

"Peki ya Atlanta'ya kadar arabayla gidip trene bugün bin-sem?"

"Araban mı var? Tanrım, Duane ne diyecek?"

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim," diye parladı Lu-Ann.

"LuAnn, biliyor musun, biraz daha müteşekkiri olmanı beklerdim, tabii bir başkası seni düzenli aralarla hayallerinin ötesinde zengin ediyorsa onu bilemem."

LuAnn zorlukla yutkundu. Zengin olacaktı. Hile yaparak. "Müteşekkirim," dedi yavaşça.

"Ama şimdi verdiğim kararla her şey değişecek. Bütün hayatım. Lisa'nın hayatı. Biraz kafası karışıyor insanın."

"Bunu anlayabilirim. Ama yaşayacaklarının olumlu değişiklikler olduğunu unutma. Hapse filan giriyor değilsin sonuçta."

LuAnn boğazından yükselen hıçkırığa engel olup dudaklarını ısırıldı. "Trene bugün binemez miyim, lütfen?"

"Bekle bir dakika." Genç kadın ileri doğru baktı. Yolun kenarında durmuş bir polis arabası vardı. Kapısında bir radar aleti takılıydı. LuAnn otomatik olarak hız göstergesini kontrol etti ve hafifçe yavaşladı. Birkaç yüz metre ilerleyene dek soluk alamadı. Jackson hatta geri dönmüştü. Hızlı konuşması LuAnn'i şaşırttı.

"Crescent, Atlanta'ya bu akşam yedi on beşte, New York'a yarın öğleden sonra bir buçukta varıyor. Atlanta senin bulunduğun yerden arabayla birkaç saat sürüyor." Bir an durakladı.

"Bilet için paraya ve sanırım seyahat için de bazı zorunlu şeylere ihtiyacın olacak."

LuAnn bilingsizce telefona başını salladı. "Evet." Birdenbire kendini bir saatlik bir işin ardından para isteyen pis bir fahişe gibi hissetti.

"Tren istasyonunun yanında Western Union Bankası var. Senin adına oraya beş bin dolar gönderiyorum." LuAnn meblağı duyunca yutkundu. "İlk iş teklifimi hatırlıyor musun? Bunu iyi yapılmış bir işin ücreti olarak düşün. Sadece kimlik göstermen gerekecek..."

"Kimliğim yok."

"Sadece ehliyet ya da pasaport. İhtiyacın olan tek şey bu."

LuAnn neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Pasaport mu? Piggly-Wiggly'den Wal-Mart'a gitmek için pasaporta ihtiyacım olmuyor, senin oluyor mu? Ayrıca ehliyetim de yok."

"Ama Atlanta'ya arabayla gitmeyi planlıyorsun." Jackson'ın şaşkın ifadesi LuAnn'i eğlendiriyordu. Bu adam multimilyon dolarlık bir dalavere çeviriyordu ve LuAnn'in ehliyeti olmadan araba kullanabileceğini düşünemiyordu.

"Kaç kişinin ehliyeti olmadan bu işi yaptığını hayal bile edemezsin."

"Eh, geçerli bir kimliğin olmadan para çekemezsin."

"Yakınlarda bir yerde misin?"

"LuAnn, muhteşem Rikersville'e sadece seninle görüşme yapmak için geldim. İşimi bitirdikten sonra da daha fazla oyalanmadım orada." Tekrar durakladı. LuAnn sesindeki hoşnutsuzluğu fark ediyordu. "Bir sorunumuz var demekki."

"Tren bileti ne kadar tutar?"

"Bin beş yüz kadar."

Duane'in elindeki para yığınının hatırlayınca aklına bir fikir geldi. Arabayı tekrar kenara çekip telefonu bıraktı. Arabanın içini araştırmaya başladı. Koltuğun altında bulduğu kahverengi deri çanta onu düşkünlüğüne uğratmadı. Çantada treni bile satın alabilecek kadar nakit para vardı.

"Birlikte çalıştığım kadın, kocası ölünce ona biraz para bırakmıştı. Ondan borç para isteyebilirim. Vereceğini biliyorum. Nakit için kimliğe ihtiyacım olmayacak, değil mi?"

"Para kraldır, LuAnn. Amtrak'ın seni alacağına eminim. Ama gerçek adını kullanma. Basit bir isim bul, uydurma olduğu anlaşılmasın. Şimdi gidip biletini al ve beni hemen ara. Atlanta'ya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Büyük bir yer olduğunu duydum, bulabilirim."

"Yüzünü saklayacak bir şey giy. İhtiyacımız olan tek şey tanınman."

"Anlıyorum, Bay Jackson."

"Çok yakında zengin oluyorsun. Tebrikler."

"Kutlama istediğime emin değilim."

"Endişelenme, bunu yapmak için önünde bir ömür var."

LuAnn telefonu bırakıp etrafına bakındı. Arabanın camları renkli olduğu için kimsenin kendisini gördüğünü sanmıyordu, ama bu her an değişebilirdi. Arabayı mümkün olduğunca hızlı harekete geçirdi. Tek bir sorun vardı kafasında. Arabadan çıkarken görünmemeliydi. Kucağında bir bebek taşıyan, üstü başı kana bulanmış uzun boylu bir kadının böylesi bir

arabadan çıktığını fark etmek insanlar için zor olmayacaktı. Bunları düşünürken aklına bir şey geldi. Belki biraz tehlikeliydi, ama şu anda fazla alternatifi yoktu. U dönüşü yapıp ters yöne gitmeye başladı. Yirmi dakika içinde toprak yola girdi. Hedefini görebilmek için dikkat kesilmişti. Sonunda karavan görüş açısına girdiğinde ortalıkta başka bir araç ya da hareket görünmüyordu. Karavanın önüne park ederken soğuk bir ürpertinin içini kapladığını hissetti. Adamın ellerini yeniden boğazında hissediyor, bıçağın üzerine doğru geldiğini görüyor gibiydi. Evden çıkan şu adamı görüyor musun, dedi kendi kendine. Onu çiğneyip geçecek ve bu şeyin benzin deposunu öpmesini sağlayacaksın.

Yolcu tarafındaki camı indirip ortalığı dinledi, ama hiçbir şey duymadı. Lisa'nın çantasından bir çocuk bezi çıkarıp arabada dokunduğu her yeri dikkatli bir şekilde temizledi. Amerika'nın En Çok Aranılan Suçluları programını birkaç kez seyretmişti. Çok tehlikeli olmasaydı eve girip telefonu da temizlerdi. Ama orada iki yıl yaşamıştı. Karavanın her yanı zaten parmakizleriyle doluydu. Çantadan mümkün olduğu kadar çok para alıp Lisa'yı taşıdığı portbebenin içine sakladı. Yırtık tişörtünü mümkün olduğunca düzelterip arabanın kapısını sessiz bir şekilde kapattı. Lisa'yı sağlam koluna alarak hızla toprak yolda ilerlemeye başladı.

Karavanın içindeki bir çift koyu renk göz genç kadının telaşlı bir şekilde gidişini izliyordu. LuAnn birden geri dönünce adam gölgelere doğru geriledi. Onu tanııyordu, ama görülme riskini göze alamazdı. Siyah deri ceketinin fermuarı yarıya kadar açıktı ve 9 mm'liğin kabzasının bir bölümü görünüyordu. Kan birikintilerine dikkat ederek yerde yatan iki adamın yanına gitti hemen. Tam zamanında gelmişti oraya. Mücadele etmesini bile gerektirmeyecek bir savaşın kalıntılarına rastgelmişti. Daha iyi ne olabilirdi ki? Sehpanın üzerindeki ve yerdeki uyuşturucu paketlerini alıp cebinden çıkardığı torbaya koydu. Bir an düşündükten sonra bulduklarının yarısını aldığı yere koydu. Ağgözlü olmanın bir anlamı yoktu. Bu adamların çalıştığı organizasyon polisin karavanda hiç uyuşturucu bulamadığını öğrenirse kimin aldığını araştırırdı. Ama sadece bir kısmı kaybolursa polisin aldığı düşünülürdü. Savaş meydanını incelerken yerde yırtılmış bir kumaş parçası buldu; yüz hatlarından bu parçayı tanıdığı anlaşılıyordu. Kadının gömleğine aitti. Cebine koydu. Kadının artık ona borcu vardı. Telefondan geriye kalanlara, adamların pozisyonlarına, bıçağa ve duvardaki oyuklara baktı. Kadın tam orta yerde gelmiş olmalı, diye düşündü. Şişman adam küçük adamı haklamış ve kadın da bir şekilde şişman adamı haklamıştı. Kadına olan hayranlığı adamın cüssesine baktıkça artıyordu.

Sanki izlendiğini hissetmiş gibi iriyarı adam kıpırdanmaya başladı. Adamın daha fazla toparlanmasına izin vermeden bir bezle bıçağı alıp arka arkaya indirdi. Ölmekte olan adam bir an kaskatı kesildi, parmakları haliye saplanırken hayatının son saniyelerini bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkıya sarılmıştı. Ama birkaç saniye sonra bütün vücudu bir titreme geçirip parmakları açıldı, avuçları yere yapıştı. Yüzü yana doğru dönüktü; cansız kanlı gözleri katiline bakıyordu.

Sonra Duane'in yanına yaklaştı. Loş ışıktaki göğsün hareket edip etmediğini görmek için diz çöktü. Sadece emin olmak için bıçağı birkaç kez indirip kaldırdı. Duane'in de şişman adama katılması gerekiyordu. Bıçağı bir kenara fırlattı.

Birkaç saniye sonra ön kapıdan çıkarak karavanın arkasına dolaştı ve ormana daldı. Arabası sık ağaçların arasından geçen ve pek kullanılmayan patikanın biraz dışına park edilmişti. Hava rüzgârlı ve soğuk olsa da asıl görevini yerine getirmeye yetecek kadar hızlı bir şekilde anayola çıkmıştı: LuAnn'i takip etmesi gerekiyordu. Arabasına bindiğinde telefonu çalmaya başladı. Ahizeyi aldı.

"İşin sona erdi," dedi Jackson. "Av iptal edildi. Ödemenin geri kalanı her zamanki yolla hesabına havale edilecek. Yaptığın iş için sana teşekkür ederim. Gelecekteki işler için aklımda olacaksın."

Anthony Romanello ahizeyi sıkıca tutuyordu. Jackson'a karavandaki iki adamdan söz edip etmeme konusunda bir tereddüt geçirdikten sonra söylememeye karar verdi. Gerçekten ilginç bir şeyin tam ortasına dalmış olabiliirdi.

"Küçük bayanın buradan yürüyerek kaçtığını gördüm. Fakat fazla uzağa gidecek parası yok gibiydi," dedi Romanelio.

Jackson dilini şaklattı. "Sanırım para düşüneceği en son şey olacak."

Romanello telefonda konuyu bir an düşündü. Teknik olarak görevi sona ermişti. İş bitmişti, eve gidip parasının geri kalanının gelmesini bekleyebilirdi. Ama garip bir şeyler oluyordu. Bu işle ilgili her şey biraz garipti. Taşralı bir pilici öldürmesi için buraya gönderilmiş, sonra da öldürmemesi söylenmişti. Ve Jackson'ın parayla ilgili imalı sözleri. Dolar, Romanello'nun ilgi alanı olmuştu her zaman. Kararını verip vitesi taktı. LuAnn Tyler'ı takip edecekti.

Dokuzuncu Bölüm

LuAnn benzin istasyonunun tuvaletine uğrayıp elinden geldiğince temizlenmeye çalıştı. Çenesindeki yarayı yıkadı. Lisa' nın çantasından bir yara bandı çıkarıp yaranın üzerine yapıştırdı. Lisa tatminkâr bir şekilde biberonunu emerken LuAnn 7-Eleven'dan loto biletiyle birlikte bir merhem ve bandaj aldı. Seçtiği on sayının içinde kendisinin ve Lisa'nın doğum günü tarihleri de vardı.

"Buraya ne oldu?" diye sordu Bobby adındaki tezgâhtar arkadaşı. Yüzündeki yara bandını gösteriyordu.

"Düşünce kesildi," dedi hemen. "İkramiye ne durumda?"

"Temiz altmış beş milyon ve artmaya devam ediyor." Bobby' nin gözleri beklentiyle parlıyordu. "Kendim için on iki bilet aldım. Bu konuda iyi şeyler hissediyorum, LuAnn. Hey, polisin garson kıza lotodan kazandıklarının yarısını verdiği filmi hatırlıyor musun? LuAnn, hayatım, eğer bunu kazanırsam yarısını sana vereceğim, söz veriyorum."

"Bunun için çok teşekkür ederim, Bobby, fakat o para için tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Benimle evlenmen tabii ki." Bobby, LuAnn'in satın aldığı bileti uzatırken sırtı-tıyordu. "Peki kazanırsan seninkinin yarısı ne olacak?Yine de evlenebiliriz."

"Sanırım bunu sadece kendim için oynayacağım.Üstelik senin Mary Anne Simmons'la nişanlı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin, ama bu geçen haftaydı." Bobby onu hayranlıkla baştan aşağı süzdü. "Duane tam bir salak."

LuAnn bileti pantolon cebinin dibine doğru itti. "Onu son zamanlarda görüyor musun?"

Bobby başını salladı, "I-ıhh. Son zamanlarda yalnız başına takılıyor. Gwinnett yolunda çok zaman geçirdiğini duydum. Orada bir iş yapıyormuş galiba."

"Ne tür bir iş?"

Bobby omuz silkti. "Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Onun gibilerle ilgilen-mekten yapacak daha iyi şeylerim var."

"Duane buraya hiç çok parayla geldi mi?"

"Bak şimdi aklıma geldi, Duane geçen akşam etrafa para saçıyormuş. Bir an lotoyu kazandığını düşündüm. Eğer kazan-dıysa gidip kendimi öldüreceğim. Tanrı aşkına, tıpkı sana benziyor." Bobby, Lisa'nın yanağını hafifçe okşadı. "Ondan ayrılmak ya da benimle evlenmekle ilgili kararını değiştirirsen bana haber ver. Yedide çıkıyorum."

"Görüşürüz, Bobby."

Yakındaki bir telefondan aynı numarayı tuşladı ve Jackson yine ilk çalışta açtı. LuAnn adama biletindeki on rakamı söyledi. Hattın diğer ucunda kâğıda bir şeyler yazdığını duyabiliyordu.

"Bir kez daha oku, yavaşça. Senin de bildiğin gibi şu anda hata kaldıramayız."

LuAnn ona okudu, Jackson bir kez daha tekrarladı. "Güzel," dedi. "Çok güzel. Artık işin zor kısmı bitti. Trene bin, basın konferansını yap ve ondan sonra günbatımında denize açılabilirsin."

"Tren istasyonuna hemen gidiyorum."

"Penn istasyonunda seni birisi karşılayıp otele götürecekt."

"New York'a gideceğimi sanıyordum."

"Bu New York'taki tren istasyonunun adı, LuAnn," dedi Jackson sabırsız bir şekilde. "Seni karşılayacak kişide senin ve Lisa'nın tarifi var." Durakladı. "Sanırım onu da götürüyorsun."

"O gitmezse ben de gitmem."

"Bunu demek istemedim, LuAnn, tabii ki onu da götürebilirsin. Ama umarım Duane'i seyahat planlarına dahil etmedin."

LuAnn, Duane'in gömleğindeki kan lekesini, koltuktan bir daha kalkmamacasına yuvarlanışını hatırlayınca zorlukla yutkundu. "Duane gelmiyor."

"Harika," dedi Jackson. "İyi yolculuklar."

LuAnn, Lisa'yla birlikte Atlanta'daki tren istasyonunun önünde otobüsten indi. Jackson'la yaptığı telefon konuşmasından sonra Wal-Mârt'ta durup kendisi ve Lisa için gereken bazı şeyleri aldı. Gömleğini yeni bir gömlekle değiştirip aldıklarını omzuna astı. Kovboy şapkası ve bir güneş gözlüğü yüzünü saklıyordu. Bıçak yarasını tuvalette güzelce yıkayıp temizlemişti. Artık kendini çok daha iyi hissediyordu. New York'a tren bileti almak için gişeye gitti. LuAnn işte o zaman çok büyük bir hata yaptı.

"İsim lütfen," dedi gişedeki memur.

Huysuzlanan Lisa'yla uğraşmakta olan LuAnn dalgın bir şekilde cevap verdi. "LuAnn Tyler."

Bunu söyler söylemez durdu. Memura baktı, bilgiyi bilgisayara geçiriyordu. Artık değiştiremezdi. Bu kadını şüphelendirmekten başka bir işe yaramazdı. Zorlukla yutkunup bunun sorun olmamasını diledi. Bebekle yolculuk ettiği için lüks yataklı vagonu tavsiye ediyordu kadın. "Sadece bir tane boş kaldı. Duşu filan da var." LuAnn hemen kabul etti. Bilet makinede işlenirken genç kadın, Lisa'nın altından biraz nakit para çıkarıp bir kısmını kadına verdi, gerisini cebine koydu. Memur tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

LuAnn bu bakışı yakalayıp hemen bir şeyler düşündü. Gülümseyerek, "Kötü günler için sakladığım para. Düşündüm ki, iyi bir günde de kullanabilirim. Bu yüzden New York'a gidip gezmeye karar verdim."

"İyi eğlenceler," dedi kadın. "Ama dikkatli olun. Orada çok fazla nakit taşımanız iyi olmaz. Yıllar önce kocam ve ben gittiğimizde o hatayı yapmıştık. Soyulduğumuzda tren istasyonundan beş dakika bile uzaklaşmamıştık. Annemi arayıp geri dönebilmek için para istemek zorunda kalmıştık."

"Teşekkürler, çok dikkatli olacağım."

Kadın, LuAnn'in arkasına doğru baktı. "Bavullarınız nerede?"

"Oh, trende yüksüz seyahat etmeyi severim. Hem orada akrabalarımız da var. Yine de teşekkürler." LuAnn dönüp kalkış peronuna doğru ilerledi.

Gişe memuru arkasından bir süre baktıktan sonra işine döndü. Derken birdenbire gişenin önünde beliren adamı görünce irkildi. Koyu renk deri ceket giymiş olan adam elini tezgâha dayamıştı. "New York'a tek kişilik gidiş bileti lütfen," dedi Anthony Romanello kibarca. Sonra LuAnn'e doğru baktı. Loto bileti alırken onu 7-Eleven'ın camından seyretmişti. Telefon kulübesinde bir görüşme yaptığını da görmesine rağmen konuşmayı dinleyecek kadar yaklaşmaya cesaret edememişti. Şimdi de New York'a doğru yola çıkması merakını iyiden iyiye kamçılıyordu. Zaten buradan bir an önce ayrılmak için her türlü sebebi vardı. Görevi sona ermesine rağmen LuAnn'in ne yapmak üzere olduğunu ve neden New York'a gittiğini öğrenmek sadece ek bir sebepti. Üstelik kendisi için çok kolay olacaktı, çünkü orada

yaşıyordu. Belki sadece karavandaki cesetlerden kaçıyordu. Ya da daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Tren biletini alıp perona doğru ilerledi. Biraz geciken tren gürültülü bir şekilde istasyona geldiği sırada LuAnn rayların çok gerisinde duruyordu. Kondüktörün yardımıyla kompartmanını buldu. Lüks Viewliner yataklı kompartmanda altlı üstlü iki yatak, bir koltuk, lavabo, tuvalet ve kapalı bir duş bulunuyordu. Saatin geç oluşu nedeniyle ve LuAnn'in izniyle görevli, kompartmanı uyunmaya hazır hale getirdi. İşini bitirdikten sonra LuAnn odanın kapısını kapattı. Koltuğa oturup Lisa'nın biberonunu çıkardı ve kızı doyurmaya başladı. Tren yarım saat sonra yavaşça hareket etti. Hızları artarken LuAnn iki geniş camdan manzarayı seyrediyordu. Lisa'yı doyurma işini bitirdikten sonra göğsüne yasladı ve gazı çıkana kadar salladı. Bu iş de bitince onunla oynayıp şarkı söylemeye başladı. Küçük kız buna bayılıyor, kendine göre o da katılıyordu. Bir saat kadar oynadıktan sonra yorulduğu için LuAnn onu yatağına yatırdı. Daha sonra arkasına yaslanıp rahatlamaya çalıştı. Şimdiye kadar hiç trene binmemişti. Sarsıntı ve raylardan çıkan ses onun da uykusunu getiriyordu. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamak çok zordu. Uykuya daldı. Birkaç saat sonra uyandı. Gece yarısı olmalı, diye düşündü. Ardından bütün gün bir şey yemediğini hatırladı. Olanların yanında bunun hiç önemi yoktu. Başını kompartmandan çıkarıp bir görevli buldu ve trende yiyecek olup olmadığını sordu. Adam biraz şaşırarak saatine baktı. "Akşam yemeği için en son anonsu birkaç saat önce yaptılar, bayan. Yemek vagonu kapandı." "Oh," dedi LuAnn. İlk kez aç kalmıyordu. En azından Lisa'nın karnı toktu. Ancak adam Lisa'yı görmüş ve LuAnn'in ne kadar yorgun olduğunu anlamıştı. Kibarca gülümseyerek biraz beklemesini söyledi. Yarım saat sonra elinde yiyeceklerle dolu bir tepsiyle geri geldi. Hatta alt yatağı bir masa gibi kullanıp onun için bir sofraya bile kurdu. LuAnn görevliyi cömert bir bahşişle ödüllendirdi. Adam çıktıktan sonra yemeğini afiyetle yedi. Ellerini temizleyip bir elini dikkatle cebine soktu. Lisa'ya baktı; küçük kızın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Hoş bir rüya olmalı, diye düşünüp gülümsedi. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle kızının kulağına doğru eğildi. "Annen artık seninle ilgilenecek, tatlım. Tıpkı başından beri ilgilenmesi gerektiği gibi. Adam bizim hiçbir yere gidemeyeceğimizi, bir şey yapamayacağımızı söylüyor." Lisa'nın yanağını okşadı. "Nereye gitmek istiyorsun, bebeğim? Sen söyle, gidelim. Ne diyorsun? Sence iyi bir fikir mi?" Kapıyı kilitleyip Lisa'nın yanına uzandı. Küçük kızı korumak istercesine kıvrıldı. Tren New York'a doğru yol alırken camdan karanlığa doğru bakıyor, kendini daha nelerin beklediğini merak ediyordu.

Onuncu Bölüm

Tren yol boyunca birkaç noktada gecikme yapmıştı. LuAnn ve Lisa sonunda Penn istasyonunun kalabalığına çıktıklarında saat neredeyse öğleden sonra üç buçuk olmuştu. LuAnn hayatı boyunca hiç bu kadar insanı birarada görmemişti. İnsanlar ve bavullar kurşun hızıyla yanından geçip giderken şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Bilet gişesindeki memurun söyledikleri aklına gelince Lisa'nın portbebesini sıkıca kavradı. Kolu hâlâ acıyla zonkluyordu. Ama kendisine karşı bir şey deneyecek herkesi yere devirebileceğini düşündü. Lisa'ya baktı. Etrafında olan bunca şeye büyük bir ilgiyle bakarken yerinden fırlayacakmış gibi duruyordu. Buradan nasıl çıkacağını bilmeyen LuAnn yavaşça ilerlemeye başladı. Madison Square Garden işaretini görünce yıllar önce televizyonda buradan yayınlanan bir boks maçı seyrettiğini hatırladı. Jackson birinin onu bekleyeceğini söylemişti, ama LuAnn bu kalabalıkta kimsenin kendisini bulabileceğini sanmıyordu. Bir adam hafifçe kendisine sürtününce irkildi. Başını kaldırdığında koyu kahverengi gözleri gördü. Geniş, yassı burnunun altında gümüş rengi bıyıkları vardı. LuAnn bir an için bu adamın Garden'da maçını seyrettiği adam olup olmadığını düşündü; ama bunun için çok

yaşlı olduğunu hemen fark etti. En az ellisindeydi. Fakat kendisini eski bir boksör gibi gösteren geniş omuzları, kabuk bağlamış kulakları ve yara bere içinde bir yüzü vardı. "Bayan Tyler?" Sesi kısık olsa da belirgindi. "Bay Jackson sizi almam için gönderdi beni." LuAnn başını sallayıp elini uzattı. "Bana LuAnn diyebilirsiniz. Sizin adınız nedir?" Adam bir an baktı. "Bu o kadar önemli değil. Lütfen beni takip edin, bir araba bekliyor bizi." Yürümeye başladı.

"İnsanların isimlerini öğrenmek isterim ben," dedi LuAnn kımıldamadan. Adam rahatsız tavırlarla geri geldi. Ama LuAnn onun yüzündeki ifadeden gülümsemek üzere olduğunu düşündü. "Peki bana Charlie diyebilirsin, bu iyi mi?"

"İyi, Charlie. Sanırım Bay Jackson için çalışıyorsun. Birbirinize karşı gerçek adlarınızı mı kullanıyorsunuz?"

Çıkışa doğru giderken cevap vermedi. "Küçük kızı taşımamı ister misin? Bu şey ağır görünüyor."

"Ben hallederim." Yaralı kolundan bir başka acı dalgası geçince yüzünü buruşturdu.

"Emin misin?" diye sordu adam. Bandajlı çenesine baktı. "Bir kavgaya karışmış gibi görünüyorsun."

LuAnn başını salladı. "Ben iyiyim."

Çift tren istasyonundan çıkıp taksi bekleyenlerin oluşturduğu kuyruğun yanından geçti.

Charlie uzun bir limuzinin kapısını LuAnn için açtı. Arabaya binmeden önce genç kadın bir an ağzı açık bakakaldı.

Arabaya bindikten sonra Charlie karşısına oturdu. LuAnn elinde olmadan aracın içini inceliyordu.

"Yirmi dakika içinde otelde olacağız. Bu arada bir şey yiyip içmek ister misin? Tren yemekleri berbattır," dedi Charlie.

"Ben çok daha kötüsünü gördüm, ama karnım aç gerçekten. Yine de sizi bunun için durdurmak istemem."

Adam garip bir ifadeyle LuAnn'e baktı. "Durmak zorunda değiliz." Buzdolabına uzanıp meşrubat, bira ve biraz sandviç çıkardı. Limuzinin bir bölmesinin kilidini açınca ortaya bir masa çıktı. LuAnn şaşkınlıkla olanları izliyordu. Charlie kocaman elleriyle becerikli ve çabuk bir şekilde masaya çatal, bıçak, peçete yerleştirip yiyecekleri koydu.

"Bebeği de getirdiğini biliyordum, bu yüzden süt, biberon gibi şeyler de var. Otelde ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın."

LuAnn, Lisa için bir biberon hazırladı. Bir koluna kızını yatırıp biberonunu verirken diğer eliyle sandviçini yedi.

Charlie genç kadının kızıyla ilgilenirken gösterdiği özene dikkat etmişti. "Çok şirin, adı ne?"

"Lisa, Lisa Marie. Elvis'in kızının adını verdim."

"Kralın hayranı olmak için biraz küçük duruyorsun."

"Değildim... yani o tür müzik dinlemem. Ama annem dinlerdi. Ona hayrandı. Onun için verdim bu ismi."

"Bu çok hoşuna gitmiştir herhalde."

"Bilmiyorum. Umarım öyledir. Lisa doğmadan önce ölmüştü."

"Oh, üzgünüm." Charlie bir an sessiz kaldı. "Peki, sen ne tür müzik dinliyorsun?"

"Klasik. Ama bu tür müzik hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece tarzı hoşuma gidiyor. Melodisi kendimi temiz ve zarif hissetmemi sağlıyor. Sanki dağların tepesinde dibini görebildiğin bir gölde yüzmek gibi."

Charlie güldü. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Caz benim favorim. Aslında ben de küçük bir şey çalışıyorum. New Orleans dışında bir yerde. New York'ta çok iyi caz kulüpleri vardır. Güneş doğana kadar çalarlar. Bazıları otele çok yakın."

"Hangi otele gidiyoruz?"

"Waldorf Astoria. The Towers. New York'a daha önce hiç geldin mi?" Charlie sodasından bir yudum alıp arkasına yaslandı, ceketinin düğmesini açtı.

LuAnn başını sallarken sandviçinden bir lokma daha ısırdı. "Ben aslında hiçbir yere gitmedim."

Charlie yumuşak bir şekilde dilini şaklattı. "O halde Big Apple başlamak için harika bir yer olacak."

"Otel nasıl bir yer?"

"Çok güzel. Birinci sınıf, özellikle de kuleleri. Tamam bir Plaza değil, ama belki bir gün Plaza'da da kalırsın, kimbilir?" Bir kahkaha atıp ağzını peçeteyle sildi. LuAnn parmaklarının anormal derecede kalın ve eklemelerinin yumru yumru olduğunu fark etti.

LuAnn endişeli bir şekilde adama bakıp sandviçini bitirdi, kolasından bir yudum aldı. "Neden burada olduğumu biliyor musun?"

Charlie dikkatle ona baktı. "Diyelim ki fazla soru sormayacak kadar çok şey biliyorum. Ve böyle de kalması gerekiyor." Kuru bir şekilde güldü.

"Bay Jackson'la hiç tanıştın mı?"

Charlie'nin ifadesi sertleşti. "Bu konuyu kapat artık, tamam mı?"

"Tamam, sadece merak ettim, o kadar."

"Peki, fazla merakın o zavallı kediye ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" Bu sözcükler ağzından dökülürken koyu renk gözleri kısa bir an için parladı. "Sadece uslu dur ve sana söyleneni yap, sonra sen ve kızın bir daha hiç sorun yaşamayacaksınız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Bana geliyor," dedi kısık bir sesle. Lisa'yı biraz daha kendine yaklaştırdı.

Limuzinden inmeden hemen önce Charlie siyah deri yağmurluk, geniş kenarlı bir şapka çıkarıp LuAnn'in giymesini istedi. "Bilinen sebeplerden ötürü şu anda tanınmanı istemeyiz. Kovboy şapkasını atabilirsin."

LuAnn ceketini giyip şapkayı taktı.

"Ben seni kaydettireceğim. Odan Linda Freeman adına kayıtlı olacak. Londra'da köklü bir firmanın üst düzey görevlisi, hem tatil, hem de iş için kızıyla birlikte seyahat ediyor."

"Üst düzey görevli mi, umarım kimse bir şey sormaz bana."

"Merak etme, kimse sormayacak."

"Yani ben o muyum? Linda Freeman?"

"En azından büyük olaya kadar. Sonra tekrar LuAnn Tyler olabilirsin."

Olmak zorunda mıyım, diye kendi kendine düşündü LuAnn.

Kaydını yaptırdıktan sonra Charlie'nin onu çıkardığı oda otuz ikinci kattaydı ve inanılmaz büyüklükteydi. Geniş bir oturma odası ve ayrı bir yatak odası vardı. LuAnn hayranlıkla zarif mobilyaları inceledikten sonra banyoyu gördüğünde az daha düşüp bayılıyordu.

"Bu bornozları giyebiliyor muyuz?" diye sordu yumuşak havluya dokunurken.

"İstersen senin olabilir. Yetmiş beş papel filan bu şey," diye cevap verdi Charlie.

Pencerelere yaklaşıp perdeyi hafifçe araladı. New York şehrinin büyük bir bölümü gözler önündeydi. Hava bulutluydu ve kararmaya başlamıştı bile. "Hayatımda hiç bu kadar binayı birarada görmemiştim. İnsanlar bunları birbirinden nasıl ayırt edebiliyor? Hepsi birbirinin aynı gibi," derken Charlie'ye baktı.

Charlie başını salladı. "Biliyor musun, gerçekten çok komiksin. Eğer doğru olmadığını bilmesem senin dünyadaki en büyük taşralı olduğunu düşünürdüm."

LuAnn başını eğip önüne baktı. "Ben dünyadaki en büyük taşralıyım. En azından senin görebileceğin en büyük taşralı."

Charlie bu bakışı gördü. "Hey, bununla kötü bir şey kastetmek istemedim. Burada büyüdüğün zaman ona göre bir tutum geliştiyorsun, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bir an için durakladı. LuAnn bu sırada Lisa'yla ilgileniyordu. "Bak bu içki dolabı," dedi sonunda. Nasıl çalıştığını gösterdi. Sonra dolabın kalın kapısını açtı. "Burası kasa," derken duvarın içine monte edilmiş metal kapağı gösterdi. Kodu tuşladı, silindirleri çevirdi. "Değerli eşyalarını burada saklasan iyi olur."

"Oraya koymaya değecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Loto biletine ne dersin?"

LuAnn yutkunup bileti çıkardı. "Yani bundan haberin var?"

Charlie cevap vermedi. Bileti aldı, şöyle bir bakıp kasaya attı. "Bir kombinasyon seç, doğum günü gibi belirli numaralar olmasın. Ama çok iyi hatırlayacağın bir şey olsun. Numarayı hiçbir yere yazma. Anladın mı?"

LuAnn başını salladı, bulduğu kodu girdi, kapağını kapattı.

Charlie kapıya doğru ilerledi. "Yarın sabah dokuz civarında gelirim. Bu arada acıkırsan oda servisinden ısmarla. Garsonun yüzüne dikkatle bakmasına fırsat verme. Saçlarını peruk yap ya da duşa girecekmiş gibi duş bonesi tak. Kapıyı aç, faturayı Linda Freeman adına imzala, sonra yatak odasına gir. Masaya biraz bahşış bırak. İşte." Charlie cebinden para tomarı çıkarıp Lu-Ann'e uzattı. "Fazla dikkat çekme. Otelde dolaşma."

"Merak etme.Üst düzey görevli gibi durmadığımı biliyorum." Gözüne giren saçları geri itip kendine olan saygısı az olduğu halde küstah bir tavır takınmaya çalıştı. Charlie'nin ses tonunda kırgın bir ifade vardı.

"Onu demek istemedim, LuAnn..." Omuzlarını silkti. "Bak, ben liseyi zorlukla bitirdim. Üniversiteye gitmedim, ama kendim için iyi şeyler yaptım. Yani ikimiz de Harvard mezunu değiliz, ama bu kimin umurunda?" Yavaşça kadının omzuna dokundu. "İyi bir uyku çek. Yarın sabah geldiğimde çıkıp biraz etrafı dolaşırız ve sen de canının istediği kadar konuşursun. Buna ne dersin?"

LuAnn hemen canlandı. "Dışarı çıkmak harika olur."

"Yarın hava soğuk olacak, kalın bir şeyler giyin."

LuAnn birden kırışık gömleğine ve blucinine baktı. "Oh, yanımda bir tek bunlar var. Ben... şey, evden biraz çabuk ayrıldım da." Utanmış gibiydi.

Charlie nazik bir şekilde cevap verdi. "Önemli değil. Bavulun yoksa sorun da yoktur."

Çabucak LuAnn'in bedenini tahmin etti. "Boyun bir yetmiş altı, bedeninin otuz altı galiba."

LuAnn başını sallayıp hafifçe kızardı. "Üst kısmım biraz daha geniş."

Charlie'nin gözleri bir an kadının göğüs bölgesinde dolaştı. "Doğru," dedi. "Yarın biraz kıyafet getiririm. Lisa için de bir şeyler alırım. Yalnız fazladan zamana ihtiyacım olacak. Öğlene doğru burada olurum."

"Lisa'yı da yanımızda götürebiliriz, değil mi?"

"Kesinlikle, çocuk bizimle olacak."

"Çok teşekkürler, Charlie. Tek başıma dışarı çıkmaya cesaret edemezdim. Canım da istemiyor değildi, ne demek istediğimi anlıyor musun? Hiç böyle bir yer görmedim. Bahse girerim, bu otelde benim kasabamda olduğundan daha fazla insan vardır."

Charlie bir kahkaha attı. "Evet, sanırım burada yaşadığımız için ben buna alışığım. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum."

Charlie çıktıktan sonra LuAnn, Lisa'yı alıp geniş yatağın ortasına yatırdı. Bunu yaparken bir yandan da kızının saçlarını okşuyordu. Elbiselerini çıkarıp yıkadı. Pijamalarını giydirdi. Küçük kızı tekrar yatırıp üzerini örttü. Yataktan düşmesin diye iki yanını yastıklarla destekledi. Ağrılarını hafifletmek için banyoya girip küveti denemeyi düşünürken telefon çaldı. Bir an

tereddüt etti. Aynı anda hem suçluluk, hem de kapana kısılmışlık duygusu hissediyordu. Ahizeyi kaptı. "Alo?"

"Bayan Freeman?"

"Korkarım, galiba..." LuAnn kendini tekmelemek istiyordu. "Evet, ben Bayan Freeman," dedi hemen. Mümkün olduğunca bir profesyonel gibi konuşmaya çalışıyordu.

"Bir dahaki sefere biraz daha çabuk, LuAnn," dedi Jackson. "İnsanlar adlarını çok nadir unuturlar. İşler nasıl gidiyor? Size iyi bakılıyor mu?"

"Kesinlikle. Charlie bir harika."

"Charlie mi? Evet, tabii. Bilet yanında mı?"

"Kasada."

"İyi fikir. Kâğıt kalemin var mı?"

LuAnn etrafına bakınıp antika görünümlü masanın çekmecesinden bir kâğıt ve kalem çıkardı.

Jackson devam etti. "Yazabildiğin kadarını yaz. Gerçi detaylar Charlie'de de olacak. Her şeyin yolunda olduğunu duymak hoşuna gider sanırım. Ertesi gün saat altıda kazanan bilet ülke çapında anons edilecek. Otel odandaki televizyondan seyredebilirsin; bütün büyük kanallar çekilişi yayınlayacak. Sanırım bu formaliteler sırasında senin için pek fazla bir drama olmayacak." LuAnn adam bunu söylerken yüzünde beliren küçük gülümsemeyi görebiliyordu neredeyse. "Sonra bütün ülke kazananın ortaya çıkmasını bekleyecek. Bunu hemen yapmayacaksın. Sakinleşmek, düşünmek, avukatlarınla görüşmek gibi şeyler için - teorik olarak tabii ki- sana biraz zaman verilecek. Sonra New York'a keyifle gelebilirsin. Kazananların New York'a gelmesi beklenmiyor tabii ki. Basın konferansı her yerde yapılabilir, hatta kazananın köyünde bile. Ama daha önce kazanan pek çok kişi memnuniyetle bu yolculuğu yaptı ve bu durum Loto Komisyonunun daha çok hoşuna gidiyor. Bütün işlemler bir.ya da iki gün sürecek. Resmi olarak parayı talep etmek için otuz günün var. Bu arada eğer hâlâ anlamadıysan bu yüzden senin New York'a daha önce gelmeni istemedim. Kazanan numara açıklanmadan senin New York'a geldiğini insanların fark etmeleri pek iyi olmazdı. Biz seni loto talihlisi olarak sunmaya hazır olana dek gizli kalmalısın." Planlan değiştiği için biraz kızgındı.

LuAnn elinden geldiğince hızlı bir şekilde not alıyordu. "Üzgünüm, Bay Jackson. Fakat gerçekten daha fazla kalamazdım orada," dedi çabucak. "Öylesi küçük yerlerde durumun nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsanlar kazananın ben olduğumu hemen anlarlardı."

Jackson, "Pekâlâ, tamam, artık bunu tartışmanın bir anlamı yok," dedi kısaca. "Önemli olan şu ki, seni bir iki gün daha gizli tutmak zorundayız. Atlanta'ya otobüsle geldin değil mi?"

"Evet."

"Ve görünüşünü değiştirmek için gerekli önlemleri aldın?"

"Büyük bir şapka ve gözlükler. Tanıdık kimseyi de görmedim."

"Şüphesiz bilet alırken kendi adını kullanmadın?"

"Tabii ki," diye yalan söyledi LuAnn.

"Güzel. Sanırım geride hiç iz bırakmadın."

"Umarım."

"Bir süre sonra bunların hiçbir önemi kalmayacak, LuAnn. Gerçekten. Birkaç gün içinde New York'tan çok uzaklarda olacaksın."

"Tam olarak nereye gideceğim?"

"Daha önce dediğim gibi, bunu bana sen söyleyeceksin. Avrupa? Asya? Güney Amerika? Sadece bir isim ver, gerekli ayarlamaları ben yapacağım."

LuAnn bir an düşündü. "Şu anda karar vermek zorunda mıyım?"

"Tabii ki hayır. Ama basın konferansından hemen sonra gitmek istersen bunu bana ne kadar çabuk haber verirsen o kadar iyi olur. Seyahat ayarlamaları konusunda mucizeler yarattığım bilinir, fakat pasaport ya da başka bir kimlik belgesi olmayan biri sözkonusu olunca sihirbazlık yapamam." Tekrar konuşmaya başladığında bazı kuşkuvarları olduğu anlaşıyordu.

"Yine de her şey kısa sürede hazır olacak."

"Bunları hazırlatabiliyor musun? Sosyal Sigorta kartı mesela?"

"Sosyal Sigorta numaran yok mu? Bu imkânsız."

"Eğer anne baban gerekli belgeleri doldurmamışlarsa hiç de imkânsız değil," diye karşılık verdi LuAnn.

"Bu tür kâğıtlar doldurulmadan hastanelerin bebeklerin çıkışına izin vermediklerini sanıyordum."

LuAnn neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Ben hastanede doğmadım, Bay Jackson. Gördüğüm ilk şeyin annemin yatak odasındaki çamaşır yığını olduğunu söylerler, çünkü büyükannem beni orada doğurtmuş."

"Evet, sanırım sana Sosyal Sigorta numarası çıkarabilirim," dedi öfkeli bir şekilde.

"Peki pasaporta ve diğer belgelere başka bir isim yazdırabilir misiniz? Yine benim resmim olacak, ama farklı bir isim kullanarak."

Jackson ağır ağır konuştu. "Bunu neden isteyesin, LuAnn?"

"Şey, Duane yüzünden. Aptal görüldüğünü biliyorum, ama lotoyu kazandığımı öğrenince beni bulmak için her şeyi yapacaktır. Ortadan kaybolmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Her şeye tekrar başlamanın. Yeni bir isim ve yeni bir hayat."

Jackson kahkahayla güldü. "Duane Harvey'in seni gerçekten takip edebileceğine inanıyor musun? Peşinde polis eskortu olsa bile Rikersville'den çıkış yolu bulabileceğinden şüpheliyim ben."

"Lütfen, Bay Jackson, böyle yaparsanız size minnettar olacağım. Eğer sizin için çok zorsa bunu anlayabilirim." LuAnn, Jackson'ın yemi yutmasını umarken soluğunu tutuyordu.

"Zor değil," diye parladı Jackson. "Aslında benim gibi doğru bağlantıların olduğunda kolay bile sayılır. Peki, sanırım kullanmak istediğin isme henüz karar vermedin, değil mi?"

LuAnn hemen bir isim ve doğum yeri söyleyerek Jackson'ı şaşırttı.

"Bunu bir süredir düşünüyor gibisin. Loto ikramiyesi olsun ya da olmasın. Doğru mu?"

"Sizin sırlarınız var, Bay Jackson. Benim neden olmasın?"

Adamın içini çektiğini duyuldu. "Çok iyi, LuAnn, bu isteğin kesinlikle beklenmedik bir şey, ama icabına bakacağım. Nereye gitmek istediğini bilmek kalıyor geriye."

"Anlıyorum. Her şeyi iyice düşünüp kısa süre içinde size haber vereceğim."

"Neden bilmiyorum ama, bu macera için seni seçtiğime pişman olacağımı gibi geliyor?"

Sesindeki ima LuAnn'in ür-permesine neden oldu. "Çekilişten sonra seni arayıp detayları bildireceğim. New York'ta iyi eğlen. Bir şeye ihtiyacın olursa şeye söyle..."

"Charlie'ye."

"Evet, Charlie'ye." Jackson telefonu kapattı.

LuAnn hemen bara gidip bir bira açtı. Lisa huysuzlanmaya başlamıştı. Onu yere indirdi. Odada gezinirken kızının yüzündeki gülümsemeyi izliyordu. Birkaç gün içinde küçük kız emeklemeyi iyice öğrenmişti. Şimdi de büyük bir keyifle geniş odayı keşfetmeye çalışıyordu. Sonunda LuAnn de yere çöküp kızına katıldı. Anne kız yarım saat kadar odada dolaştılar. Lisa yorulunca LuAnn onu gece uykusuna yatırdı.

Banyoya gidip küveti doldururken aynada çenesindeki yarayı inceledi. İyileşiyordu, ama yara izi kalacak gibiydi. Bundan rahatsız değildi, çünkü çok daha kötü olabilirdi. Dolaptan bir bira daha çıkarıp banyoya girdi. Sıcak suyun içine gömülerek birasını yudumladı. Önündeki birkaç günü atlatmak için bol alkole ve sıcak suya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Saat tam on ikide Charlie, Bloomingdale's ve Baby Gap'e ait birkaç çantayla geldi. Sonraki saatlerde LuAnn kıyafetleri denedi.

"Elbiselerin hakkını veriyorsun. Sana çok yakıştılar," dedi Charlie hayran hayran.

"Teşekkürler. Her şey için çok teşekkür ederim. Bedenimi doğru tahmin etmişsin."

"Bir mankenin fiziğine sahipsin. Bu elbiseleri senin gibiler için yapıyorlar. Hiç yapmayı düşündün mü? Manken olmayı yani?"

LuAnn uzun pileli eteğin üzerine krem rengi ceketini giyerken omuz silkti. "Genç bir kızken düşünürdüm."

"Genç bir kızken mi? Tanrı aşkına yirmi yaşını pek fazla geçmiş olamazsın."

"Yirmi yaşındayım, ama bebeği olunca insan kendini daha yaşlı hissediyor."

"Sanırım bu doğru."

"Ama ben manken olabileceğimi sanmıyorum."

"Neden?"

Adama baktı. "Resimlerimin çekilmesinden ve bana bakılmasından hoşlanmıyorum."

Charlie başını salladı. "Kesinlikle garip bir kadınsın. Senin yaşına ve görünüşüne sahip kızların çoğunu aynanın önünden çekemezsin. Neyse, güneş gözlüklerini ve şapkanı takmayı unutma. Jackson senin gizli kalmanı istiyor. Aslında dışarı çıkmamamız gerekir, ama yedi milyonluk bir şehirde bunun sorun olacağını sanmıyorum." Sigarasını kaldırdı. "Bir sakıncası var mı?"

LuAnn gülümsedi. "Şaka mı yapıyorsun? Ben kamyoncuların uğradığı bir lokantada çalışıyorum. Sigaran yoksa seni içeri bile almıyorlar. Geceleri yangın varmış gibi görünürdü."

"Artık böyle yerlere elveda."

"Sanırım öyle." Geniş kenarlı şapkayı başına yerleştirdi. "Nasıl görünüyorum?" Adama poz verdi.

"Cosmo'daki herkesten daha iyi olduğu kesin."

"Daha hiçbir şey görmedin. Küçük kızımı giydirene kadar bekle hele," dedi gururla. "Bu hep hayalini kurduğum bir şey.."

LuAnn bir saat sonra son moda Baby Gap kıyafetleri giyen Lisa'yı koltuğuna koyup kaldırdı. Charlie'ye döndü. "Hazır mısın?"

"Henüz değil." Odanın kapısını açıp LuAnn'e baktı. "Neden gözlerini kapatmıyorsun?" LuAnn garip bir şekilde ona baktı. "Haydi, kapat," dedi Charlie sırtarak

LuAnn adamın sözünü dinledi. Birkaç saniye sonra, "Peki açabilirsin," dedi Charlie. Gözlerini açtığı anda yepyeni ve çok pahalı bir bebek arabasına bakıyordu. "Oh, Charlie."

"Bu şeyi çok uzun zamandır taşıyorsun, kolların yere düşecek artık."

LuAnn, Charlie'ye sarılıp teşekkür etti. Lisa'yı yeni arabasına oturtuktan sonra çıktılar.

On Birinci Bölüm

Shirley Watson öfkeden deliye dönmek üzereydi. LuAnn Tyler yüzünden yaşadığı aşağılanmaya karşılık vermek için uygun bir intikam yolu düşünürken yaratıcılığını maksimuma çıkarmıştı. Kamyonetini karavanın yarım mil kadar uzağında, gözden uzak bir yerde durdurup dışarı çıktı. Sağ elinde metal bir kutu vardı. Karavana doğru giderken saatine baktı. LuAnn'in bütün gece lokantada çalıştıktan sonra şimdi derin bir uykuda olduğundan emindi. Duane'in nerede olduğuyorsa umurunda bile değildi. Eğer oradaysa kendisini Amazon-LuAnn'e karşı korumadığı için onun da icabına bakabilirdi.

Attığı her adımla kısa boylu tıknaz Shirley biraz daha öfkeleniyordu. LuAnn'le aynı okula gitmiş ve kendisi de mezun olmadan okulu bırakmıştı. O da LuAnn gibi bütün hayatı boyunca Rikersville'de yaşamıştı. Ama onun tersine Shirley'in buradan ayrılmaya niyeti yoktu. Bu nedenle LuAnn'in kendisine yaptıkları her şeyi daha da korkunç hale getiriyordu. İnsanlar onun çınlıplak bir halde evine girdiğini görmüşlerdi. Hiç bu kadar aşağı-

lanmamıştı. Nasıl mücadele edeceğini bilmediği büyük bir pislikti bu. Hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorundaydı. O kasabada herkes bu gülünç durumu duyana dek hikâyesi anlatılacaktı. Bu taciz ölüp gidene dek sürecek; hatta belki öldükten sonra da devam edecekti. LuAnn Tyler bunu ödemeliydi. Duane'le yattıysa ne olmuştu yani? Herkes Duane'in LuAnn'le evlenme niyetinde olmadığını biliyordu. Ve herkes LuAnn'in o adamla kilisenin merdivenlerini çıkmadan kendini öldüreceğini de biliyordu. LuAnn onunla yaşıyordu, çünkü gidecek başka bir yeri ya da hayatını değiştirecek cesareti yoktu. Shirley bunun doğru olduğunu biliyor, en azından bildiğini sanıyordu. Herkes LuAnn'in çok güzel ve yetenekli olduğunu düşünürdü. Shirley serin havaya rağmen alev alev yandığını hissetti. İşini bitirdikten sonra insanların LuAnn hakkında söyleyecekleri çok hoşuna gidecekti. Karavana biraz daha yaklaşınca eğilip ağaçların arkasında ilerlemeye başladı. Üstü açık büyük araba hâlâ karavanın önünde duruyordu. Shirley kurumuş çamurda bir şeyin dönerken çıkardığı izleri görebiliyordu. Arabayı geçti, daha fazla ilerlemeden içeriye görmeye çalıştı. Ya başka birisi daha varsa içerde? Birden kendi kendine gülümsedi. Belki LuAnn de Duane yokken bir şeyler karıştırıyordu. O kadın bunu ödeyecekti. Çıplak LuAnn'in karavandan kaçtığını hayal ederken neredeyse bir kahkaha atacaktı. Aniden her şey sessizleşip sakinleşti. Hatta rüzgâr bile kesilmişti. Shirley'in gülümsemesi solarken endişeli bir şekilde etrafına bakındı. Teneke kutuyu sıkıca kavrayarak cebindeki avcı bıçağını çıkardı. Eğer kutuda taşıdığı asit bir işe yaramazsa bıçağın işe yarayacağı kesindi. Hayatının büyük bir bölümünü balık temizleyerek geçirmişti. Bir bıçağın nasıl tutulacağını iyi bilirdi. LuAnn'in yüzü bu deneyimden faydalanacaktı, en azından asidin atladığı yerlerde.

"Kahretsin," dedi en üst basamağa vardığında. Yüzüne ağır bir koku çarpıyordu. Yine etrafına bakındı. Hiç böyle bir koku duymamıştı. Bıçağı yerine koyup asit kutusunun kapağını açtı. Burnunu bir mendille kapattı. Bu iş için çok uzaklardan gelmişti, kokuya aldıramazdı. Sessizce karavana girerek yatak odasına doğru ilerledi. Kapıyı aralayıp içeri baktı. Oda boştu. Kapıyı yavaşça kapatıp diğer tarafa döndü. Belki de LuAnn ve yakışıklısı kanepede uyuyorlardı. Koridor karanlıktı. Duvara tutunarak ilerliyordu. Yaklaştıkça yapacağı şeye hazırlıyordu kendini. Ne var ki, bir şeye takılıp öne doğru sendeledi ve çürümekte olan cesetle yüz yüze geldi. Çığlığı neredeyse anayoldan duyulmuştu.

"Gerçekten fazla bir şey almadın, LuAnn." Charlie otel odasındaki birkaç çantaya bakıyordu. LuAnn banyodan çıktı. Üzerindekileri çıkarıp blucin ve beyaz bir kazak giymişti. Saçlarını örmüştü. "Bakmaktan hoşlanıyorum. Bu da yeterince eğlenceliydi. Üstelik fiyatların yüksekliğine inanamadım. Güzel Tanrım!"

"Ama ben ödeyecektim," diye itiraz etti Charlie. "Bunu sana yüz kez söyledim."

"Benim için para harcamanı istemiyorum, Charlie."

Charlie kanepeye oturup genç kadına baktı. "LuAnn, bu benim şahsi param değil. Sana kaç kere söyledim. Harcama hesabım var. İstedığın her şeyi alabilirsin."

"Bunu Bay Jackson mı söylediydin?"

"Öyle sayılır. İlerde kazanacaklarının bir avansı diyebiliriz." Sırıtiyordu.

LuAnn yatağın üzerine oturup parmaklarıyla oynamaya başladı. Kaşları çatıktı. Lisa ise hâlâ arabasında Charlie'nin kendisine aldığı oyuncaklarla oynuyordu. Neşeli çığlıkları odayı doldurmaktaydı.

"İşte." Charlie, New York'ta geçirdikleri gün içinde çektiydikleri fotoğrafları uzattı. "Anı defterin için."

LuAnn resimlere bakınca yüzünü buruşturdu. "Bu şehirde bir at ve at arabası göreceğimi sanmazdım hiç. O büyük parkın etrafında atla gezmek çok eğlence-liydi. Bütün o binaların ortasına iyi yakışmış doğrusu."

"Tanrım, Central Park'ı hiç duymadın mı?"

"Tabii ki duydum. En azından duydum. Ancak bunun uydurma olduğunu düşünürdüm." Resimlerin arasından seçtiği birkaç tanesini Charlie'ye uzattı.

"Oh, hatırlattığın için teşekkürler," dedi Charlie.

"Bunlar pasaportum için mi?"

Başını sallayıp resimleri cebine koydu.

"Lisa için de gerekmiyor mu?"

Charlie, "O çok küçük. Senin pasaportun altında seyahat edebilir," diye cevapladı.

"Oh..."

"Anladığım kadarıyla adını değiştirmek istiyormuşsun."

LuAnn resimleri bir kenara bırakıp torbaları karıştırmaya başladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Yeni bir başlangıç."

"Jackson da senin böyle dediğini söyledi. Eğer istediğin buysa senin için iyi olur."

LuAnn birden koltuğa oturup başını elleri arasına aldı.

Charlie dikkatle ona bakıyordu. "Haydi, LuAnn, adını değiştirmek o kadar da travmatik bir şey değil. Canını sıkıran ne?"

LuAnn sonunda başını kaldırdı. "Yarın lotoyu kazanacağımdan emin misin?"

Charlie dikkatli bir şekilde konuşuyordu. "Yarına kadar bekleyelim, LuAnn, ama düşkünlüğüne uğrayacağını sanmıyorum."

"Onca paraya rağmen bu konuda iyi şeyler hissetmiyorum."

Charlie bir sigara yakıp üfledi. "Oda servisine sipariş vereceğim. Üç kap yemek, bir şişe şarap. Biraz da kahve. Yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin." Oda servisi kitabını açıp menüyü taramaya başladı.

"Bunu daha önce de yaptın mı? Yani Bay Jackson'ın tanıştığı insanlara bakmak..."

Charlie menüden kaldırdı başını. "Onunla uzunca bir süredir çalışıyorum, evet. Onunla hiç tanışmadım. Yalnızca telefon aracılığıyla konuşuruz. Zeki bir adam. Bana göre biraz fazla saplantılı ve biraz da paranoyak. Bana iyi para veriyor, hem de çok iyi. Ve güzel otel odalarında insanlara bakıcılık edip oda servisine siparişi vermek o kadar da kötü bir hayat değil." Kocaman bir gülümsemeyle ekledi. "Ama daha önce ilgilendiğim hiç kimseyle bu kadar eğlenmemiştim."

LuAnn bebek arabasının yanına eğilip altındaki sepetten küçük bir hediye paketi çıkararak Charlie'ye uzattı.

Charlie şaşkınlık içinde kalmıştı. "Bu da ne?"

"Sana bir hediye aldım. Aslında ben ve Lisa birlikte aldık. Senin için bir şey arıyordum, Lisa bunu işaret edip çılgık atmaya başladı."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Erkek kıyafetlerine baktığını hatırlıyor musun? İşte o zaman."

"LuAnn, bunu yapmak zorunda değil..."

"Biliyorum," dedi hemen. "Adı bu yüzden hediye, yapmak zorunda değildir." Charlie paketi sıkıca kavradı, gözleri LuAnn'den ayrılmıyordu. "Haydi, aç şunu Tanrı aşkına."

Charlie dikkatle paketi açarken LuAnn, Lisa'nın kıpırdanmaya başladığını fark etti. Yanına gidip küçük kızı kucakladı. Birlikte Charlie'nin kutunun kapağını açışını izlediler.

"Hay Allah!" Charlie yavaşça koyu yeşil fötr şapkayı kutusundan çıkardı. Kenarlarında üç santim genişliğinde deri bir şerit ve içinde de krem rengi ipek bir band vardı.

"Mağazada bunu denediğini gördüm. Sana çok yakışmıştı. Sonra yerine koydun. İstemeden bıraktığını görebiliyordum."

"LuAnn, bu şey çok pahalı."

Elini "boşver" gibi salladı. "Biraz para biriktirmiştin. Sevdini umarım."

"Çok sevdim, teşekkür ederim." LuAnn'e sarılıp Lisa'nın tombul ellerini avuçları içine aldı.Yavaşça salladı. "Ve sana da teşekkür ederim, küçük bayan. Çok zevklisin."

"Pekâlâ, bir daha dene bakalım. Hâlâ sevip sevmediğini görmemiz gerekiyor." Charlie şapkayı başına geçirip aynaya baktı."Çok hoş oldun, Charlie, gerçekten çok hoş." Charlie gülümsedi. "Fena değil, hiç fena değil." Uygun biçimi bulana dek şapkayıf deneyip durdu. Sonra şapkayı çıkardı. "İlgilendiğim insanlardan şimdiye kadar hiç hediye almamıştım. Zaten onlarla ancak birkaç gün birlikte olurum ve sonra devreye Jackson girer."

LuAnn bu fırsattan yararlanıp hemen söze girdi. "Bu işi yapmaya nasıl başladın?"

"Benim hikâyemi duymak istediğini anlıyorum bu sorudan, doğru mu?"

"Tabii ki. Bunun için yeterince uğraştım."

Charlie koltuğuna iyice yerleşti. Yüzünü işaret etti. "Bahse girerim eskiden becerilerimi boks ringinde gösterdiğimi tahmin etmemişsindir." Sırıttı. "Aslında çoğunlukla yedek partner görevi görüyordum. Bu işi beynim hâlâ yerindeyken -en azından bir kısmı- bırakacak kadar akıllıydım. Sonra yarı profesyonel futbol oynamaya başladım. İnan bana bu da vücut için bokstan daha kolay bir şey değil, ama en azından kask, kolluk filan takma şansın var. Her zaman sportif biri olmuşumdur ve gerçeği söylemek gerekirse bu şekilde hayatımı kazanmaktan memnundum."

"Çok formda görünüyorsun."

Charlie sert karnına bir şaplak indirdi. "Neredeyse kırk dört yaşında biri için hiç fena değil. Neyse, futboldan sonra biraz koçluk yaptım, evlendim, orada burada dolaştım, ama bana uyan bir yer bulamadım, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

LuAnn, "Bu duyguyu çok iyi anlıyorum," dedi.

"Sonra meslek hayatım büyük bir dönüşe sahne oldu." Sigarasını söndürüp yeni bir tane yakmak için durakladı.

LuAnn de bu arada Lisa'yı arabasına yerleştiriyordu. "Ne yaptın?"

"Birleşik Devletler'in konuğu olarak biraz zaman geçirdim." LuAnn ne dediğini anlamamış bir ifadeyle merak içinde ona bakıyordu. "Federal hapisanedeydim, LuAnn."

Şaşırmıştı. "Öyle birine benzemiyorsun, Charlie."

Charlie bir kahkaha attı. "Bilmiyorum. Ama orada zaman dolduran çok farklı tipler var, LuAnn."

"Peki ne yapmıştın?"

"Gelir vergisi kaçakçılığı ya da onların deyimiyle sahtekârlık, en azından savcı böyle söyledi. Ve haklıydı. Sanırım sadece ödemekten bıkmıştım. Büyük bir kısmını hükümete vermeyi bırak, yaşayacak kadar bile param yoktu." Saçlarını geriye doğru itti."Bu küçük hata bana üç yıla ve evliliğime mal oldu."

"Üzgünüm, Charlie."

Adam omuzlarını silkti. "Hayatımda başıma gelen en iyi şeydi bu. Diğer memur kılıklı suçluların bulunduğu en az güvenlik gerektiren bir birimde kalıyorduk. Yani her an birinin kafamı bedenimden ayırması diye bir kaygım yoktu. Birçok ders aldım, hayatımla ilgili ne yapmak istediğime dair karar vermek için düşünmeye başladım. Gerçekten içerde başıma tek bir kötü şey geldi." Sigarasını kaldırdı. "Hapse girene kadar hiç sigara içmezdim. Orada neredeyse herkes içiyordu. Dışarı çıktığımda bıraktım. Uzun bir süre. Altı ay kadar önce tekrar başladım. Neyse, dışarı çıkınca avukatım için çalışmaya koyuldum, bir tür firma içi dedektiflik. Küçük suçuma rağmen dürüst ve güvenilir bir tip olduğumu biliyordu. Sosyo-ekonomik düzeyi düşük ve yüksek bir yığın insan tanıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Birçok bağlantım var. Üstelik hapisteyken pek çok şey öğrendim.Sigorta

dolandırıcılığından araba hırsızlığına kadar bir yığın konuda uzmanlarım vardı. Bu deneyim hukuk firmasına girince çok işime yaradı. İyi bir işti, hoşuma gidiyordu."

"Peki Bay Jackson'la nasıl tanıştın?"

Charlie artık o kadar rahat görünmüyordu. "Bir gün tesadüfen aradı diyelim. Başımda küçük bir bela vardı. Ciddi bir şey değildi, fakat gözlem altındaydım ve bu kez hapse çok daha uzun bir süre için girebilirdim. Bana yardım etmeyi teklif etti, ben de kabul ettim."

"Benim yaptığım gibi," dedi LuAnn sesi titreyerek. "Tekliflerini geri çevirmek çok zor olabiliyor."

LuAnn'e doğru bakan Charlie'nin gözlerinde birden yorgun bir ifade belirmişti. "Evet." LuAnn yatağın kenarına oturduğunda ağzından şu sözler dökülüyordu. "Ben hayatım boyunca hiçbir konuda hile yapmadım, Charlie."

Charlie sigarasından derin bir nefes çekip söndürdü. "Sanırım bu sadece konuya nasıl baktığına bağlı." "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz düşününce görüyorsun ki normalde iyi, dürüst ve çok çalışkan insanlar her gün hile yapıyorlar. Bazıları büyük, bazıları küçük hileler. Kimi vergisinden biraz kaçırıyor, kimi benim gibi hiç ödemiyor. Ya da birisi aldığı faturanın eksik olduğunu gördüğü halde parayı geri vermiyor. Küçük beyaz yalanlar, insanlar gündelik hayatta otomatik olarak yalan söylüyorlar, bazen sadece akıllarını kaybetmeden günlerini geçirebilmek için bunu yapıyorlar. Sonra daha büyük bir yalan var. Kadınlar ve erkekler durmadan yasak ilişkide bulunuyorlar. Sanırım benim eski karım zina konusunda bir uzmandı."

"Bundan ben de payımı aldım," dedi LuAnn yavaşça. Adam ona baktı. "Aptalın biri olmalı. Söyleyebileceğim tek şey bu. Ve bütün bu hilelerin, aldatmacaların hepsi bir ömür boyu biriktikçe birikiyor."

"Ama hiçbirisi elli milyon değerinde değildir." "Para anlamında olmayabilir, haklısın. Ama sonunda seni yiyip bitirecek, kendinden hoşnut olmamana neden olacak binlerce küçük yalandansa bir tane büyük hileyi tercih edebilirim." LuAnn kendini kucaklayıp titredi. Charlie onu bir an inceledikten sonra menüye bir kez daha baktı. "Yemek ısmarlayacağım. Balık senin için uygun mu?"

LuAnn dalgın bir şekilde başını sallarken Charlie telefonda siparişini verdi.

İşini bitirdikten sonra Charlie bir sigara daha çıkardı. "Sana yapılan teklifi geri çevirebilecek bir tek kişi bile tanımıyorum. Bence sen de aptallık etmiş olurdun." Duraklayıp çakmağıyla oynadı bir süre. "Ve gördüğüm kadarıyla sen bunun bedelini ödeyebilirsin, en azından kendi açısından temize çıkmak için. Bedel ödemeye ihtiyacın olduğundan değil."

Genç kadın başını kaldırıp Charlie'ye baktı. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Paranın bir kısmını insanlara yardım etmek için kullanarak," dedi kısaca. "Belki bir fon filan oluşturabilirsin. Paranın tadını çıkarma demiyorum. Bence bunu hak ediyorsun." Ardından ekledi. "Seninle ilgili bazı bilgileri gördüm. Çok kolay bir hayatın olmamış."

LuAnn omuz silkti. "Hayatta kaldım."

Charlie yanına oturdu. "Bu kesinlikle doğru, LuAnn. Hayatta kaldın, bundan sonra da kalmaya devam edeceksin." Dikkatle genç kadına bakıyordu. "Sana içimi döktüğüme göre özel bir soru sorabilir miyim?"

"Soruya bağlı."

"Yeterince adil." Başını salladı. "Şey... dediğim gibi senin geçmişine ait bazı bilgileri gördüm. Duane Harvey gibi birine nasıl bağlandığını merak ediyordum sadece. Adamın her şeyiyle bir beceriksiz olduğu yazıyor."

LuAnn, Duane'in kirli halının üzerine uzanmış ince bedenini ve düşmeden önce yardım istercesine çıkardığı küçük iniltiyi düşündü. Ne yazık ki bu çağrıya cevap vermemişti.

"Duane çok kötü değildir. Büyük talihsizlikler yaşadı." Ayağa kalkıp yürümeye başladı. "Çok

kötü bir dönem geçiriyordum. Annem yeni ölmüştü. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken Duane'le tanıştım. Ya orada doğup orada öfursün ya da elinden geldiğince hızlı bir şekilde kaçarsın. Dışardan hiç kimse Rikersville'e taşınmamıştır. En azından ben duymadım." Derin bir soluk alıp devam etti. "Duane bulduğu bu karavana yeni taşınmıştı. O zamanlar işi de vardı ve bana iyi davranıyordu. Evlilikten söz ediyorduk. Farklı biriydi." "Orada doğup ölenlerden biri mi olmak istedin?" Şok geçirircesine başını salladı. "Tanrım, hayır. Oradan ayrılacaktık. İkimiz de bunu istiyorduk ya da bana öyle söylemişti." Yürümeyi bırakıp Charlie'ye baktı. "İşte Lisa o zaman doğdu," dedi kısaca. "Duane açısından işler o zaman değişti. Çocuk sahibi olmanın planlarının bir parçası olduğunu sanmıyordum. Ama çocuk sahibi olduk ve bu benim başıma gelen en iyi şeydi. Ondan sonra ilişkimizin devam etmeyeceğini anladım. Ayrılmak zorunda olduğumu biliyordum. Bay Jackson aradığında bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum."

LuAnn pencereden karanlığın içinde yanıp sönen ışıklara baktı. "Jackson tüm bunlar için bazı şartların olduğunu söyledi. Para konusunda yani. Bütün bunları beni sevdiği için yapmadığını biliyorum." Omzunun üzerinden Charlie'ye baktı. Charlie homurdandı. "Bu konuda kesinlikle haklısın." "Şartların neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?" LuAnn sorusunu bitirmeden Charlie başını sallamaya başlamıştı. "Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok paran olacağını biliyorum."

"Ve bu parayı istediğim gibi kullanabilirim, öyle mi?" "Öyle. Para senin. Tiffany ve Saks'ı boşaltabilirsin ya da Harlem'de bir hastane yaptırabilirsin. Hepsi sana bağlı."

LuAnn tekrar pencereye döndü. Düşünceler kafasında hızla dönüp dururken gözleri parlamaya başlamıştı. Tam o sırada her şey yerine oturmuş gibiydi! New York'taki o koca binalar bile planladığı şeyleri taşıyamayacak kadar küçük kalıyordu.

On İkinci Bölüm

"Sadece otelde kalıp seyretmeliydik," diyen Charlie endişeyle etrafına bakındı. "Jackson burada olduğumuzu bilse bizi öldürür. Müşterilerin hiçbirini buraya getirmemem için sıkı talimat aldım." "Burası" dediği yer Park Caddesindeki bir gökdelende bulunan Birleşik Devletler Ulusal Loto Komisyonuydu. Geniş salon tıklım tıklımdı. Çeşitli dergi, gazete ve televizyon muhabirleri ellerinde mikrofonlarla oradan oraya koşturuyorlardı.

Sahneye yakın bir yerde oturan LuAnn kucağındaki Lisa'yı sallıyordu. Charlie'nin kendisi için aldığı gözlüğü takmış, uzun saçlarını saklayan bir beyzbol şapkasını ters giymişti. Dikkate değer bedeni uzun trençkotun altında gizliydi.

"Merak etme, Charlie. Bunca seyir içinde beni kimse tanıyamaz."

Adam başını salladı. "Olsun, yine de hoşuma gitmiyor." "Gelmek zorundaydım. Otel odasında oturup seyretmek aynı olmazdı."

"Jackson muhtemelen çekilişten hemen sonra oteli arayacaktır," diye homurdandı.

"Ona sadece uykuya daldığımı ve telefonu duymadığımı söylerim."

"Tabii!" Sesini alçalttı. "En azından elli milyon dolar kazanıp uykuya dalacaksın, öyle mi?"

"Eğer kazanacağımı biliyorsam bunda heyecanlanacak ne var ki?"

Charlie'nin verecek cevabı yoktu. O yüzden sadece ağzını kapatıp oturdu ve gözleriyle etrafı taramaya başladı.

LuAnn sahnede ioto makinesinin yerleştirildiği masaya baktı. İki metre yüksekliğinde olan masa on geniş tüpten oluşuyordu. Bu tüpler yükselerek pinpon toplarının bulunduğu kutuya bağlanıyordu. Her topun üzerinde bir numara vardı. Makine harekete geçtikten sonra toplar hava yardımıyla hareket etmeye başlıyor, bir tanesi tüpe giden yolu buluyor ve tüpün içindeki özel bir aletle alınıyordu. Top böylece tutulduktan sonra bu tüpün altındaki kutu çalışmayı bırakıyor, diğer kutu otomatik olarak çalışmaya başlıyordu. On numara tamamlanana kadar işlem böylece sürüp gidiyordu.

İnsanlar endişeli bir şekilde biletlerine bakıyorlardı; birçoğunun elinde en az bir düzine bilet vardı. Genç bir adamın önünde açık bir lap-top bilgisayar duruyordu. Ekranda satın aldığı yüzlerce biletin numaraları vardı. LuAnn numaraları ezbere bildiği için biletine bakması gerekmiyordu: 0810080521, kendisinin ve Lisa'nın doğum tarihiyle bir sonraki doğum gününde gireceği yaşın bir kombinasyonuydu bu sayı. Etrafındaki insanların yüzlerindeki umut dolu bakışları, dudaklardan sessizce dökülen duaları görmesi suçluluk duygusunu artırmadı. Yakında gerçekleşecek hayal kırıklıklarını kaldırabilirdi. Kararını vermiş, planını yapmıştı ve bu karar onu yeniden canlandırmıştı. Bu nedenle Waldorf'ta yatağın altına saklanmak yerine buradaki insan denizinin içinde bulunuyordu.

Sahneye bir adam çıkınca düşüncelerinden sıyrıldı. Kalabalık birden sustu. LuAnn, Jackson'ın sahneye çıkmasını beklerken onun yerine daha genç ve çok daha yakışıklı biri gelmişti. Bir an bu adamın da işin içinde olup olmadığını düşündü. Charlie'yle birbirlerine bakıp gergin bir şekilde gülümsediler. Mini etek, siyah naylon çorap ve uzun topuklu ayakkabılar giymiş sarışın bir kadın da sahnedeki adama katıldı. Son derece gelişmiş gibi görünen makinenin yanında dikilip ellerini arkalarında kavuşturdular.

TV kameraları yakışıklı adamın yüzüne odaklandığında yaptığı konuşma kısa ve açıktı. Herkese, "Hoşgeldiniz," deyip durakladı, kalabalığı abartılı bir şekilde süzdükten sonra gecenin gerçek haberini duyurdu: Son dakikaya kadar satılan biletler sayesinde ortada biriken para rekor seviyeye ulaşmıştı, yani yüz milyon dolara! Bu inanılmaz miktarı duyan kalabalık hep birlikte yutkundü. LuAnn'in ağız açık kalmıştı. Charlie ona doğru bakıp başını hafifçe sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şakacı bir şekilde LuAnn'i dürterek kulağına doğru fısıldadı. "Sadece faiziyle Saks ve Tiffany'i boşaltıp üstüne o hastaneyi yaptırabilirsin."

Gerçekten o ana kadar görülen en büyük rakamdı bu. Adam kocaman bir gülümseme ve şovmenlere özgü ses tonuyla inanılmaz derecede şanslı birinin bu parayı kazanmak üzere olduğunu duyurdu. Kalabalık çılgın bir şekilde bağırıyordu. Sunucu artistik bir edayla işaret verince kadın makinenin yanındaki düğmeye bastı. LuAnn ilk bölmedeki topların harekete geçmesini izledi. Toplar tüplere giden dar yola girmek üzere hücumla geçerken kalbinin hızla attığını, soluklarının sıklaştığını hissedebiliyordu. Yanında oturan Charlie'nin varlığına ve sakin, otoriter Bay Jackson'ın günlük lotoyu tahminindeki keskinliğe rağmen birdenbire orada bulunmasının tamamen bir çılgınlık olduğunu düşündü. Jackson ya da bir başkası bu topların hareketini nasıl kontrol edebilirdi ki? O anda izlediği şeyin bir televizyon programında izlediği sperm hücrelerinin yumurtaya saldırmasını anımsattığını düşündü. Doğru topların tüplere girme şansı ne kadardı? Canlanmış ruhu tekrar çökmüştü; geri dönecek, uyuşturucuyla dolu olan o ev dediği karavandaki iki adamın ölümünü bir şekilde açıklayacak ya da bu şehirdeki en yakın evsiz barınağına gidip hayatının enkazıyla ne yapacağına karar verecekti.

Lisa'yı sıkıca kucaklarken bir eliyle uzanıp Charlie'nin kalın parmaklarını kavradı. Bir top açıklıktan geçerek tüpün içine girdi. 0 numaraydı bu. Sahnenin üzerindeki geniş ekranda topların üzerindeki numaralar yazılıyordu. Hemen ardından ikinci makine harekete geçti. Birkaç saniye sonra 8 rakamı belirlenmişti. Arka arkaya altı top daha tüplere düştüler. 0-8-1-0-0-8-0-5. Lu-Ann tanıdık numaraları sessizce okuyordu. Alnı ter içindeydi, bacaklarında hiç his kalmadığını fark etti. "Aman Tanrım, gerçekten oluyor," diye fısıldadı kendi kendine. Jackson başarmıştı; saplantılı küçük adam bu işi bir şekilde başarmıştı. LuAnn sağında solunda birçok loto biletinin yırtıldığını, homurtuların yükseldiğini duyabiliyordu. Dokuz kürenin içindeki toplar dönmeye başladıklarında neredeyse büyülenmiş gibiydi. Sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Sonunda 2 numaralı top dokuzuncu tüpün içine girdi. Artık kalabalığın içinde biri dışında ümitli bir yüz kalmamıştı.

Son bölme harekete geçti ve 1 numaralı top hızla tüpe doğru ilerledi. Artık her an bir zaferi ilan etmeye hazırdı. Lu-Ann'in Charlie'nin elini sıkarak eli gevşemeye başladı. Sonra bir numaralı top aşağıya doğru kayarak birdenbire enerji ve kararlılıkla dolmuşçasına harekete geçen 4 numaralı topla yer değiştirdi. Keskin hareketlerle son tüpe doğru ilerlerken sanki tüpteki açıklık onu reddediyor gibiydi. LuAnn'in yüzündeki kan çekilmişti, bir an yere düşeceğini sandı. "Oh, lanet olsun," dedi yüksek sesle, ama kalabalığın içinde Charlie bile duymamıştı onu. LuAnn, Charlie'nin elini o kadar sıkı tutuyordu ki, adam neredeyse acıyla bağıracaktı.

Charlie'nin kalbi de LuAnn için çarpıyordu sanki. Jack-son'un başarısız olduğunu hiç görmemişti, ama kim bilebilirdi. Lotoyu kazanması hiç de fena olmazdı, diye düşündü. Boştaki elini uzatıp gömleğinin altındaki gümüş haça iyi şans vermesi için dokundu. Kendini bildi bileli takardı bunu.

LuAnn'in kalbi artık neredeyse durmak üzereyken iki top son derece yavaş ve özenli bir koreografiyle tekrar yer değiştirdi, sonunda biri diğerini geçti ve 1 numaralı top LuAnn'e merhamet edercesine onuncu ve sonuncu tüpün içine düştü.

LuAnn'in bütün yapabildiği yüz milyon doların sahibi olmaktan çok rahatlamanın verdiği bir mutlulukla çığlık atmamaktı. Charlie'yle birbirlerine baktılar. Sanki az önce birlikte sevimli gibi ikisinin de gözleri kocaman olmuş, yüzleri ter içinde kalmıştı; bedenleri titriyordu. Charlie başını ona doğru eğerken kolları "kazandın değil mi" dercesine havaya kalkmıştı.

LuAnn en sevdiği şarkının ritmine uyuyormuşçasına başını ileri geri salladı. Usa annesinin mutluluğunu hissetmiş gibi tekmeler atıyor haykırıyordu.

"Kahretsin," dedi Charlie. "Son topun düşmesini beklerken donuma işeyeceğimi sandım."

LuAnn'i salondan çıkardı. Bir dakika içinde otele doğru giden yolda yürüyorlardı. Güzel, hareketli bir akşamdı; gökyüzü sonsuz gibi görünen yıldız kümelerine evsahipliği yapıyordu. Ortam LuAnn'in ruh haliyle çok uyumluydu. Charlie ellerini ovuşturdu. "Tanrım, parmaklarımı kıracağını sandım. Neydi o öyle?"

"Bilmek istemezsin," dedi LuAnn kesin bir ifadeyle. Charlie'ye gülümseyip Lisa'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Ansızın yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle Charlie'ye dirsek attı.

"Otele son varan akşam yemeğini ısmarlar." Trençkotu arkasında paraşüt gibi açılarak koşmaya başladı. Charlie onun neşe dolu çığlıklarını duyabiliyordu. Gülerken peşinden koşmaya başladı.

Onları loto çekilişine kadar takip edip şimdi de caddenin karşısında izleyen adamı görseler hiçbir bu kadar mutlu olmazdı. Romanello, LuAnn'i takip etmenin ilginç gelişmelere sahne olacağını anlamıştı. Ama o bile bulduklarının beklentilerini böylesine aşacağını düşünmemişti.

On Üçüncü Bölüm

"Oraya gitmek istediğine emin misin, LuAnn?"

LuAnn telefonda içtenlikle konuşuyordu. "Evet, Bay Jackson. İsveç'e gitmeyi her zaman istemişimdir. Annemin akrabaları uzun zaman önce oradan gelmişler. Annem hep gitmek isterdi, ama hiç şansı olmadı. Bunu onun için yapmak istiyorum. Çok fazla sorun olur mu?"

"Her şey sorun, LuAnn. Sadece dereceleri farklı."

"Yine de bunu yapabilirsiniz, değil mi? Yani, başka yerlere de gitmek istiyorum, ama oradan başlamayı tercih ederim."

Jackson tersler gibi konuştu. "Senin gibi birine yüz milyon dolar kazandırabiliyorsam, seyahat planlarını da ayarlayabilirim."

"Çok teşekkür ederim, Bay Jackson. Gerçekten." LuAnn, Li-sa'yla oynayan Charlie'ye baktı.

Ona gülümsedi. "Bu konuda çok iyisin."

"Neymiş o?" diye sordu Jackson.

"Özür dilerim Charlie'yle konuşuyordum."

"Onu telefona ver. Bileti onaylatmak için loto merkezine gitmeni ayarlamamız gerekiyor. Bunu ne kadar çabuk halledersek basın konferansını o kadar çabuk yaparlar ve sen de yola çıkarsın."

"Söz ettiğiniz şartlar..." diye başladı LuAnn.

Jackson sözünü kesti. "Bunu şu anda tartışacak durumda değilim- Charlie'yi ver, acelem var."

LuAnn telefonla Lisa'yı değiş tokuş etti. Sırtı kendisine dönük olan Charlie'nin kısık bir tonda gerçekleşen konuşmasını dikkatle izliyordu. Adam birkaç kez başını salladıktan sonra telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" Lisa'yı tutmaya çalışırken sesi endişeliydi.

Charlie, LuAnn'le göz göze gelmeden önce odaya bir göz attı. "Tabii ki her şey yolunda. Bugün öğleden sonra loto görevlileriyle görüşmen gerekiyor. Yeteri kadar zaman geçti."

"Benimle gelecek misin?"

"Taksiyle oraya kadar gelsem de binaya girmeyeceğim. Sen çıkana kadar dışarda bekleyeceğim."

"Benim ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece biletini göster. Geçerliliğini onaylayıp sana resmi bir alındı verecekler. Tanıklar da olacak. Her şekilde onaylanacaksın. Biletin gerçekliğini ispatlamak için yüksek teknoloji ürünü lazer kullanacaklar. Bazıları sayıların tam altında olan özel lifler kullanıyorlar. Birleşik Devletler parasında sahteciliği önlemek için kullanılan yöntemi uyguluyorlar. Kopyalanması imkânsızdır, özellikle de kısa zamanda. Bileti aldığın yeri arayıp kazanan biletin gerçekten oradan alındığını doğrulayacaklar. Geçmişinle ilgili sorular soracaklar. Nereden geliyorsun, çocukların, anne baban var mı gibi şeyler. Birkaç saat alır tüm bunlar. Beklemek zorunda değilsin. İşlem bitince seni ararlar. Sonra basına kazananın belirlendiğini bildirecekler, ama basın konferansına kadar adını açıklamayacaklar. Heyecanın artmasını istiyorlar. Bu iş bilet satışlarını gerçekten yükseltiyor. Bunun için de beklemek zorunda değilsin. Basın konferansı ertesi gün yapılacak."

"Sonra buraya mı geleceğiz?"

"Aslında 'Linda Freeman' bugün otelden ayrılıyor. Ülkenin en zenginlerinden biri olan LuAnn Tyler olarak kayıt yaptırabileceğin başka bir otele gideceğiz"

"Bu basın konferanslarından birine katıldın mı daha önce?"

Başını salladı. "Birkaç tanesine. Bazen çılgınca geçebiliyor. Özellikle kazananlar ailelerini getirdiklerinde. Para insanlara delice şeyler yaptırır da bu uzun sürmüyor. Sana bir sürü soru soruluyor ve sonra çıkıp gidiyorsun." Bir an duraklayıp ekledi. "Yaptığın şey çok hoş, yani annen için İsveç'e gitmen."

LuAnn, Lisa'nın ayağıyla oynarken başını öne eğdi. "Umarım. Çok farklı olacağına eminim."

"Görünüşe göre biraz değişiklik sana iyi gelecek."

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"İstedğin kadar kal. Eğer istersen sonsuza kadar kalabilirsin."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Oraya uyum sağlayabileceğimi düşünmüyorum."

Charlie, LuAnn'in omuzlarını sıkıp yüzüne baktı. "Dinle beni, LuAnn, kendine biraz pay ver. Tamam, okulda hatırı sayılır derecelerin olmayabilir, ama sen çok zekisin, çocuğuna iyi bakıyorsun ve iyi bir kalbin var. Bu benim kitabımda, senin yüzde doksan dokuzu geride bırakmanı sağlıyor."

"Burada olup bana yardım etmeseydin ne yapardım bilmi-yorum."

Adam omuzlarını silkti. "Hey, dediğim gibi, işimin bir parçası bu." Genç kadının omuzlarını bırakıp cebinde sigara aramaya başladı. "Neden hemen bir öğle yemeği yiyip loto merkezine gitmiyoruz? Ne diyorsun, zengin olmaya hazır mısın, bayan?"

LuAnn cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Hazırım."

LuAnn Loto Komisyon binasından çıktı. Daha önceden belirledikleri yerde Charlie'ye buluşmak üzere caddede biraz yürüyüp köşeyi döndü. O, binaya girip çıkarken Charlie, Lisa'ya bakmıştı.

"Yanımızdan geçen her şeyi inceliyor. Çok dikkatli bir çocuk," dedi Charlie.

"Kısa bir süre sonra peşinden koşmaya başlayacağım sanırım."

"Yere inip emeklemek için elinden geleni yaptı." Charlie gülümseyip Lisa'yı arabasına koydu.

"Nasıl gitti?"

"Çok dostçaydılar. Bana özel biriymişim gibi davrandılar. 'Kahve ister misiniz, Bayan Tyler?'

'Telefon açmak ister misiniz, Bayan Tyler?' Kadınlardan biri özel yardımcım olarak onu işe almak isteyip istemediğini sordu." Kahkaha atıyordu.

"Buna alışsan iyi olur. Makbuzu aldın mı?"

"Evet, çantamda."

"Basın konferansı ne zaman?"

"Yarın saat altıda olduğunu söylediler." Dikkatle Charlie'ye baktı. "Ne oldu?"

Yürürlerken Charlie birkaç kez omzu üzerinden geriye kontrol etmişti. LuAnn'e döndü.

"Bilmiyorum. Hapisteyken ve sonra dedektiflik yaparken bir tür radar hissi geliştirdim, birisinin beni çok yakından izlediğini hissediyorum. Şu anda radarım alarm veriyor."

LuAnn etrafına bakınmaya başladı, ama Charlie onu durdurdu. "Yapma. Sadece yürü. İyiyiz merak etme. Seni başka bir otele kaydettirdim. Usa ve seni oraya bıraktıktan sonra ben biraz daha dolaşacağım. Belki de bir şey yoktur."

LuAnn adamın gözlerindeki endişe dolu ifadeyi görmüştü. Ancak, Charlie'nin söyledikleriyle duygularının birbirine uymadığını sonucuna vardı. Caddede yürümeye devam ederlerken bebek arabasını sıkıca tuttu.

Yirmi metre gerilerinde ve caddenin karşı tarafında yürüyen Anthony Romanello fark edilip edilmediğine karar vermeye çalışıyordu. Bu saatte yollar insan kaynıyordu, ama takip ettiği insanlarda ansızın beliren gerginlik kafasındaki uyarı çanlarını harekete geçirdi. Ceketine sarılıp bir on metre daha geride kaldı. Neyse ki, onları hâlâ iyi bir şekilde görebiliyordu. Taksiye binmeleri ihtimaline karşı en yakındaki taksiyi kollayıp duruyordu. O arada taksi durdurmak için bir sürü zamanı olacaktı. Fakat gidecekleri yere varana dek yürümeye devam ettiler. Romanello bir süre otelin dışında bekledikten sonra caddenin aşağı ve yukarı kısmına bakıp içeri girdi.

"Bunları ne zaman aldın?" diye sordu LuAnn. Otel odasının bir köşesinde duran yeni bavul setine bakıyordu.

Charlie sırttı. "Uygun bavullar olmadan istediğin seyahate çıkamazsın. Üstelik bunlar son derece dayanıklılar. Yanlış bakım sonucu dağılan o pahalı zımbırtılardan değil. Bavullardan biri yolculuk için sana ve Lisa'ya gerekli olabilecek şeylerle dolu. Bir bayan arkadaşşıma hazırlattım. Ama diğer çantaları doldurmak için yarın alışveriş yapacağız."

"Tanrı aşkına, buna inanamıyorum, Charlie." Adama sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. Yüzü kızaran Charlie başını öne eğdi. "Büyütülecek bir şey değildi. Al bakalım." Pasaportunu uzatıyordu. Büyük bir ciddiyetle içindeki isme baktı. Sanki onun reankarnasyonu gerçekleşiyordu. Küçük mavi defteri kapattı. Başka bir dünyaya geçiş kapısını ifade ediyordu bu defter. Yakında, biraz da şansın yardımıyla kucaklayacağı bir dünyanın.

"Doldur şu zımbırtıyı, LuAnn. Lanet olası gezegenin her yerini gez. Sen ve Lisa." Çıkmak üzereyken döndü. "Bazı şeyleri kontrol edip döneceğim."

LuAnn pasaportuna dokunurken başını kaldırdı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. "Neden bizimle gelmiyorsun, Charlie?"

Charlie yavaşça arkasına dönüp ona baktı. "Ne?"

LuAnn ellerine bakarken aceleyle konuştu. "Parayı kazandığımdan beri düşünüyordum. Bana ve Lisa'ya karşı çok iyi davrandın. Ben daha önce başka bir yere gitmemiştim. Ve şey... senin de bizimle gelmeni istiyorum, yani eğer sen de istersen, istemezsen bunu anlayabilirim."

"Bu çok cömert bir teklif, LuAnn," dedi Charlie yumuşak bir sesle. "Ama beni gerçekten tanımiyorsun. Ayrıca bu teklif gerçekten bilmediğin birisine yapılmayacak kadar büyük."

"İhtiyacım olan her şeyi biliyorum," dedi inatçı bir şekilde. "İyi bir insan olduğumu, bizimle ilgilendiğini biliyorum. Ve Lisa başka hiç kimseye olmadığı kadar bağlandı sana. Bu da benim kitabımda çok şey ifade ediyor."

Charlie küçük kıza bakıp gülümsedi, sonra tekrar LuAnn'e döndü. "Neden ikimiz de bu konuyu biraz düşünmüyoruz, LuAnn. Sonra konuşuruz."

LuAnn omuz silkip yüzüne düşen saçlarını arkaya attı. "Sana evlenme teklif etmiyorum, Charlie, eğer düşündüğün buysa."

"Bu daha iyi, çünkü neredeyse senin büyükbaban yaşındayım," LuAnn'e gülümsedi.

"Bak, seninle olmak gerçekten hoşuma gidiyor. Çok fazla arkadaşım ya da en azından güvenebileceğim birileri yok. Sana güvenebileceğimi biliyorum. Sen benim dostumsun, öyle değil mi?"

Charlie cevap verirken sesi titriyordu. "Evet." Öksürerek daha ciddi bir ses tonu yakalamaya çalıştı. "Ne demek istediğini anlıyorum, LuAnn. Geri döndüğümde konuşacağız, söz veriyorum."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra LuAnn, Lisa'yı ögle uykusu için hazırladı. Küçük kız uykuya dalarken huzursuz bir şekilde otel odasında dolaşmaya başladı. Pencereye gittiğinde Charlie'nin kapıdan çıkıp yolun aşağısına doğru yürüdüğünü gördü. Gözden kaybolana dek arkasından baktı. Onu takip eden birini görmese de cadde çok kalabalıktı ve bundan emin olamazdı. İçini çekip kaşlarını çattı. Böylesi işlerin yabancısıydı. Sadece onun sağsalım geri dönmesini diliyordu. Basın konferansını düşünmeye başladı, ama yığınla insanın kendisine sorular soracağı aklına geldikçe daha fazla dayanamadı ve düşünmeyi bıraktı.

Kapı çalınınca irkildi. Ne yapacağına karar vermeye çalışarak kapıya gitti.

"Oda servisi," dedi ses. LuAnn delikten baktı. Kapıdaki üzerinde otel üniforması olan genç bir adamdı gerçekten.

"Hiçbir şey ısmarlamadım ben," derken sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

"Sizin için bir not ve paket var, bayan."

LuAnn geri çekildi. "Kimden?"

"Bilmiyorum, lobideki bir adam size vermemi istedi."

Charlie, diye düşündü. "Bana adımla mı hitap etti?"

"Hayır, asansöre giderken sizi işaret edip vermemi söyledi. İstiyor musunuz, bayan?" diye sordu sabırla. "Eğer istemiyorsanız sizin için resepsiyona bırakacağım."

LuAnn kapıyı hafifçe araladı. "Hayır, alıyorum." Kolunu uza- ? tıp paketi aldıktan sonra kapıyı hemen kapattı. Genç adam zahmet ve sabrının bahşişle ödüllendirilmemesine kızarak bir süre orada dikildi. Ama paketi veren adam ona bolca bahşiş bırakmıştı zaten, yani bugün işler yolundaydı.

LuAnn zarfı yırtıp mektubu çıkardı. Mesaj kısaydı ve otelde yazıldığı anlaşılan bir logosu vardı.

Sevgili LuAnn, son zamanlarda Duane nasıl? Ya diğer adam? Hem ona neyle vurdun Tanrı aşkına? Bir mumya kadar ölüydü. Umarım polis senin orada olduğunu öğrenmez. Hikâyenin

hoşuna gitmesini diliyorum. Haydi biraz sohbet edelim. Bir saat sonra taksiye binip Empire States binasına gel. Görülmeye değecek bir yerdir. Koca adamı ve çocuğu otelde bırak. LuAnn kahverengi paket kâğıdını yırtınca içinden bir gazete düştü. Alıp baktı. Atlanta Journal and Constitution gazetesi idi.

Sarı bir kâğıt parçasıyla işaretlenmiş bir sayfa vardı. İşaretli sayfayı aÇ'P kanepeye oturdu. Manşeti görür görmez ayağa fırladı. Hararetle yazılanları okuyor, gözleri ara sıra yandaki resme kayıyordu. Sanki mûm-kûnmûş gibi karavan siyah beyaz resimde olduğundan daha eski görünüyordu; aslında araba çöplüğüne atılmayı ve içindeki cesetlerin gömülmesini bekliyor gibiydi. Üstü açık araba da fotoğrafa dahildi. Uzun kaputu ve üzerindeki müstehcen motif sanki karavanı işaret ediyor gibiydi: İşte cinayet orada.

İki adamın öldüğünü söylüyordu hikâye. Uyuşturucu söz-konusuydu. LuAnn, Duane'in adını okuyunca gözünden bir damla yaş gazetenin üzerine düşüp metni hafifçe ıslattı. Kendini toparlamaya çalıştı. Diğer adamın kimliği henüz saptanmamıştı. Hemen taramaya başladı ve aradığını, yani kendi adını bulunca duraj. Polis şu anda kendisini arıyordu; gazete herhangi bir şeyle suçlanıp suçlanmadığını yazmıyordu, ama ortadan kaybolması polisin şüphelerini artırmış olmalıydı. Shirley Watson'in cesetleri bulunduğunu okuyunca irkildi. Karavanda bir kutu asit bulunmuştu. LuAnn'in gözleri kısıldı. Asit. Shirley intikam almak için geri gelmişti ve işini asitle göreceği kesindi. Ne var ki LuAnn polisin ellerinde en az iki cinayet varken işlenmemiş bir suçla ilgilenecek-lerini sanmıyordu.

Şok içinde gazeteye bakarken kapı tekrar çalınca neredeyse yerinden sıçırıyordu.

"LuAnn?"

Derin bir soluk aldı. "Charlie?"

"Başka kim olabilir?"

"Bir dakika." LuAnn hemen gazete kupürünü kesip cebine attı. Mektubu ve gazetenin geri kalanınıysa kanepenin altına sakladı.

Kapıyı açtı. Charlie içeri girip paltosunu çıkardı. "Aptalca bir fikirdi. Bu caddelerde beni takip eden birini bulmak imkânsız." Cebinden bir sigara çıkarıp yaktıktan sonra düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. "Ama hâlâ birinin bizi takip ettiği hissinden kurtulamıyorum."

"Belki sadece bizi soymak için bekleyen biriydi, Charlie. Burada böylesi şeyler çok oluyor, öyle değil mi?"

Adam başını salladı. "Hırsızlar son günlerde iyiden iyiye cüretkâr oldular. Eğer durum böyle olsaydı ikimizi de çarpıp kayıplara karışarlardı. Milyonlarca insanın ortasında bize silah doğrultacak halleri yok. İçimdeki his bu adamın bizi uzun süredir takip ettiğini söylüyor."

LuAnn'e bakmak için döndü. "Sen buraya gelirken bir şey olmadı, değil mi?"

LuAnn başını salladı, adeta konuşmaya korkuyordu.

"New York yolculuğun sırasında kimse seni takip etmedi, değil mi?"

"Kimseyi görmedim, Charlie. Yemin ederim." LuAnn titremeye başlamıştı.

Charlie kolunu genç kadının omzuna attı. "Hey, her şey yolunda. Büyük bir olasılıkla paranoyak Charlie bir hiç için endişeleniyor. Ama bazen paranoyak olmak işe yarıyor. Hey, gidip biraz alışveriş yapmaya ne dersin? Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

LuAnn endişeli bir şekilde cebindeki kâğıda dokundu. Kalbi sanki boğazında atıyordu.

Patlamak için daha büyük bir yer arıyor gibiydi. Ama başını kaldırıp baktığında yüzü sakin ve büyüleyiciydi. "Ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Neymiş, söyle hemen yapalım."

"Saçlarımı yaptırmak istiyorum, belki biraz manikür. Ellerim ve saçlarım berbat görünüyor. Hem basın konferansını filan düşünürsek daha iyi görünmeliyim."

"Lanet olsun, bunu neden ben düşünmedim? Neyse, rehberdeki en şık güzellik salonunu bulalım..."

"Lobide bir tane var," dedi hemen. "Gelirken görmüştüm. Saç, manikür, pedikür, her şey yapıyorlar. Çok güzel görünüyordu, gerçekten."

"Çok daha iyi o zaman."

"Benim için Lisa'yla ilgilenir misin?"

"Biz de aşağı gelip yanında durabiliriz."

"Charlie? Sen hiçbir şey bilmez misin?"

"Ne? Ne dedim şimdi?"

"Erkekler güzellik salonuna gidip yapılanları seyretmezler. Orası kadınlara özeldir. Eğer güzelleşmek için ne kadar çaba gerektiğini bilersen bir anlamı olmazdı. Ama sana da yapacak bir iş var."

"Neymiş o?"

"Geri geldiğimde 'Aaaa, Ooo' deyip ne kadar güzel olduğumu söyleyebilirsin."

Charlie gülümsedi. "Sanırım bunu başarabilirim."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Hemen gelemeyebilirim. Dolapta Lisa için bir biberon var. Bir süre oyun oynamak isteyecektir, sonra yatırabilirsin."

"Keyfine bak, yapacak bir şeyim yok zaten. Bira ve kablolu TV..." Lisa'nın yanına gidip kızı kucağına aldı. "...Ve bu küçük kızın arkadaşlığı. Ben çok mutlu bir adamım."

LuAnn paltosunu aldı.

Charlie sordu. "Ona neden ihtiyacın var?"

"Kişisel bazı şeyler almam gerekiyor. Caddenin karşısında bir eczane var."

"Lobide de alabilirsin istediklerini."

"Eğer fiyatlar son kaldığımız oteldeki gibiyse caddeyi geçip biraz para artırabilirim."

"LuAnn, sen şu anda dünyanın en zengin insanlarından birisin. İstersen bu lanet oteli bile alabilirsin."

"Charlie, ben hayatım boyunca para biriktirmeye çalıştım. Bunu bir gecede değiştirmem mümkün değil." Kapıyı açıp onlara bakarken yaşadığı endişeyi belli etmemeye çalışıyordu.

"En kısa zamanda döneceğim."

Charlie kapıya doğru gitti. "Bu hoşuma gitmiyor. Eğer dışarı çıkarsan ben de seninle gelmeliyim."

"Charlie, ben yetişkin bir kadınam. Kendime bakabilirim. Üstelik Lisa'nın uyuması gerekiyor, onu burada tek başına bırakamayız, değil mi?"

"Şey... hayır, fakat..."

LuAnn elini adamın omzuna koydu. "Sen Lisa'ya bak, ben en kısa zamanda döneceğim."

Lisa'yı yanağından öpüp adamın kolunu sıktı.

LuAnn çıktıktan sonra Charlie dolaptan bir bira alıp kucağında Usa ve uzaktan kumanda aletiyle televizyonun karşısına oturdu. Bir an kapıya baktı, kaşları çatılmıştı. Sonra tekrar televizyona dönüp kanal değiştirerek Lisa'nın ilgisini çekmeye çalıştı.

On Dördüncü Bölüm

LuAnn taksiden indiğinde bir kule gibi yükselen Empire States binasına baktı. Ne var ki birinin koluna girmesiyle binanın mimarisini inceleyecek vakit bulamadı.

"Şurada konuşabiliriz." Pürüzsüz ve huzur verici olan bu ses, LuAnn'in vücudundaki bütün tüyleri diken diken etmişti.

Kolunu kurtarıp adama baktı. Çok uzun boylu ve geniş omuzluydu. Yüzü tıraşlı, saçları kalın telli ve dikti. Gözleriyse iri ve aydınlıktı.

"Ne istiyorsun?" Şimdi notun arkasındaki kişiyi görebildiği için LuAnn'in korkusu yok olmuştu.

Romanello etrafına bakındı. "Biliyor musun, eğer konuşmamızı böyle ortalıkta yaparsak New York gibi bir yerde bile dikkat çekeriz. Caddenin karşısında bir kafe var. Sohbetimize orada devam etmeyi teklif ediyorum."

"Neden seni dinleyeyim?"

Romanello, LuAnn'e gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa notumu ve gazete haberini okumuşsun, yoksa burada olmazdın."

"Okudum," dedi LuAnn sesinin titremesine engel olmaya çalışarak.

"O halde konuşmamız gereken bir şeyler olduğu kesin."

"Senin bu işle ilgin ne? Uyuşturucuyla bağlantın mı vardı?"

Adamın dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve bir an için geriledi. "Bak..."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi LuAnn öfkeyle.

Romanello endişeyle etrafına bakındı. "Buradaki herkesin konuyu öğrenmesini mi istiyorsun?"

LuAnn etrafından geçenlere bakıp arkasında Romanello'yla kafeye doğru yürümeye başladı. içeri girince uzak köşede bir masa buldular. Romanello kahve ısmarlayıp LuAnn'e baktı.

"Menüde ilgini çeken bir şey var mı?"

"Hayır." LuAnn öfkeyle adama bakıyordu.

Garson gittikten sonra adam LuAnn'e baktı. "Bu tartışmayı uzatmak istemediğini anladığım için işin özüne ineceğim."

"Adın ne?"

Romanello şaşırmıştı. "Neden?"

"Sadece bir isim uydur, etraftaki herkes bunu yapıyor gibi zaten."

"Sen neden söz ediyorsun..." Duraklayıp bir an düşündü. "Pekâlâ, bana Gökkuşağı diyebilirsin."

"Gökkuşağı mı? Bu oldukça farklı bir isim. Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir gökkuşağına benzemiyorsun."

"Bak işte orada yanılıyorsun." Adamın gözleri bir an parladı. "Gökkuşaklarının sona erdiği yerde bir çömlek altın vardır."

"Ne olmuş?" LuAnn sakın bir ses tonuyla konuşuyorsa da bakışları endişeliydi.

"Sen benim altın çömleğimsin, LuAnn. Gökkuşağının sonundaki çömlek." Kollarını açtı. LuAnn aniden ayağa kalktı.

"Otur yerine!" Bu sözcükler adamın ağzından ok gibi çıkmıştı. LuAnn kalkmakla oturmak arası bir pozisyonda kalmıştı. "Hayatının geri kalanını cennet yerine hapiste geçirmek istemiyorsan otur." Sesi tekrar eski sükûnetini kazanmıştı. Nazik bir şekilde LuAnn'e oturmasını işaret etti. Genç kadın dimdik adama bakarak oturdu.

"Oyunlarla aram hiç iyi değildir,Bay Gökkuşağı.Neden ne istediğini söylemi-yorsun, böylece bir an evvel bu işi halledebiliriz."

Garson kahvelerle gelince Romanello bir süre bekledi. "İstemediğine emin misin? Dışarsı oldukça soğuk."

LuAnn'in soğuk bakışları adama devam etmesini emrediyordu. Garson krema ve şekeri masaya bırakıp başka istekleri olup olmadığını sordu.Garson kız gittikten sonra Romanello masanın üzerine doğru eğildi,gözleri LuAnn'inkilerden birkaç santim ötedeydi."Karavandaydım,LuAnn.Cesetleri gördüm."

LuAnn geriledi. "Orada ne yapıyordun?"

Romanello arkasına yaslandı. "Sadece oradan geçiyordum."

"Bunun bir saçmalık olduğunu sen de biliyorsun."

"Olabilir. Önemli olan şu ki, senin gazetede resmi olan o arabayla karavana gittiğini gördüm. Tren istasyonunda bebeğinin koltuğundan bir tomar para çıkardığını da. Ayrıca çeşitli telefon konuşmaları yaptın."

"Ne olmuş? Telefon açmak yasak mı?"

"Karavanda iki ceset ve bir yığın uyuşturucu vardı. Orası senin karavanındı."

LuAnn'in gözleri kısıldı. Gökkuşağı onun itiraf etmesini sağlamak için gönderilmiş bir polis miydi? Sandalyesinde kıpırdandı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben ceset filan görmedim. O arabadan çıkan başka birini görmüş olmalısın. Ve paramı ne cehennemde istersem orada saklarım." Elini cebine sokup gazete kupürünü çıkardı. "İşte, neden bunu alıp başka birini korkutmaya çalışmıyorsun."

Romanello gazeteyi alıp bir göz attıktan sonra cebine koydu. Elini tekrar dışarı çıkardığında adamın elindeki kanlı gömlek parçasını gören LuAnn titremeye başladı. "Bunu hatırlıyor musun, LuAnn?"

Genç kadın sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Üzerinde lekeler olan bir gömleğe benziyor. Ne olmuş?"

Romanello güldü. "Biliyor musun, bu kadar sakin olacağını düşünmemiştim. Aptal bir taşralı olarak senin dizlerinin üzerine çöküp af dilemeni beklerdim."

"Üzgünüm, beklediğin şey değilim. Ve bana bir daha aptal derseni yere sererim."

Adamın yüzü birden sertleşti. Ceketinin fermuarını yarıya kadar açıp belindeki 9 mm'liği gösterdi. "Yapmak isteyeceğin en son şey beni kızdırmak olsun, LuAnn," dedi sessizce.

"Kızdığım zaman hiç de hoş biri olmam. Aslında tamamen şiddet dolu biri olabilirim."

LuAnn silaha fazla bakmadı. "Benden ne istiyorsun?"

Adam fermuarını tekrar kapattı. "Dediğim gibi sen benim altın küpümsün."

"Benim hiç param yok," dedi hemen.

Romanello neredeyse kahkaha atmak üzereydi. "Neden New York'tasın, LuAnn? Bahse girerim Tann'nın bile terk ettiği o kasabadan dışarı daha önce adımını bile atmamışsındır. Onca yer dururken neden New York'u seçtin?" Başını eğip kadının cevap vermesini bekledi. LuAnn ellerini masanın pürüzlü yüzeyinde gezdirdi. Sonunda ağzını açıp konuşurken adamın yüzüne bakmıyordu. "Pekâlâ, belki karavanda olanlardan haberim var. Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Yine de kaçmak zorundaydım, çünkü durumun benim için kötü görüneceğinin farkındaydım. New York ise herhangi bir yer kadar iyi bir seçimdi." Açıklaması karşısında tepkisini görmek için başını kaldırıp adama baktı. Yüzünde hâlâ eğlenceli bir ifade vardı.

"Onca parayla ne yapacaksın, LuAnn?"

Genç kadının gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Neden söz ediyorsun? Hangi para? Bebeğimin koltuğundaki mi?"

"Umarım yüz milyon doları bebek koltuğuna sığdırmaya çalışmayacaksın." Gözleri kadının göğüslerinde gezindi. "Ya da belirgin kapasitesine rağmen sutyenine." LuAnn ağzı bir karış açık bir şekilde adama bakakalmıştı. "Bir bakalım," diye devam etti Romanello. "Bugünlerde şantajın bedeli ne oluyor? Yüzde on? Yüzde yirmi? Yüzde elli? Yani, yarısını bile alsam bankada hâlâ milyonların olacak. Bu seni ve çocuğunu hayat boyu idare eder, değil mi?" Kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı, onu izlerken peçetesinin kenarıyla oynuyordu.

LuAnn önündeki çatalı sıkıca kavradı. Bir an için adama saldırmayı düşündüyse de bu istek hemen kayboldu.

"Sen delisin, bayım, gerçekten."

"Basın konferansı yarın, LuAnn."

"Hangi basın konferansı."

"Biliyorsun ya, çeki kaldırıp düşkırıklığı içindeki kalabalığa kocaman gülücükler dağıtacağın konferans."

"Gitmek zorundayım."

Adamın sağ kolu uzanıp LuAnn'in kolunu yakaladı. "O parayı hapishanede harcayabileceğini sanmıyorum."

"Gitmek zorunda olduğumu söyledim." Elini kurtarıp ayağa kalktı.

"Aptal olma, LuAnn. Loto biletini aldığını gördüm. Çekilişte oradaydım. Yüzündeki kocaman gülümsemeyi ve sokaklarda koşusunu izledim. Biletini onaylatmak için gittiğinde ben de binadaydım. Yani beni kandırmaya çalışma. Buradan çıkıp gidersen yapacağım ilk şey o geri kalmış sevgili kasabanın şerifini arayıp gördüğüm her şeyi anlatmak olur. Sonra onlara bu gömlek parçasını gönderirim. Bugünlerde laboratuvarı kullandıkları yüksek teknolojiye inanamazsın. Her şeyi çabucak biraraya getirebilirler. Eğer onlara loto biletinden söz edersem seni kaçmadan yakalarlar ve sen de yeni hayatına elveda öpücüğü vermek zorunda kalırsın. Ama sanırım sen hapisteyken bebeğini iyi bir yere bırakabilirsin."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Hayır, yaptığın şey aptalcaydı, LuAnn. Kaçtın. Ve kaçtığın zaman polisler hep suçlu olduğunu düşünür. Polislerin düşünme tarzı budur. Küçük, güzel kıcına kadar bu işe battığını düşünürler. Şu anda senden haberleri yok. Ama olacak. Sana odaklanmalarının önümüzdeki on dakika içinde mi, yoksa on gün içinde mi olacağı senin kararına bağlı. Eğer on dakikaysa ölürsün. On günse planının ortalıktan kaybolmak olduğunu anlayacağım. Çünkü benim yapmayı planladığım şey de bu. Bana bir kez ödeme yap, bunu sana garanti ediyorum. Denesem bile o kadar parayı harcayamam sen de öyle. Bu şekilde hepimiz kazanacağız. Aksi takdirde sen kaybedeceksin, küçük taşralı. Peki, kararın ne olacak?"

LuAnn sandalyesinden yarı kalkmış şekilde donup kalmıştı. Ağır ağır geri oturdu.

"Çok zekice, LuAnn."

"Sana yarısını veremem."

Adamın yüzü karardı. "Açgözlü olma, bayan."

"Açgözlü olmayla bir ilgisi yok. Sana ne kadar olacağını bilmediğim miktarda ödeme yapabilirim, ama çok olacak. Ne halt yemek istiyorsan yiyebileceğin kadar çok..."

"Anlamıyorum..." diye başladı Romanello.

LuAnn, Jackson'dan öğrendiği bir taktiği kullanarak adamın sözünü kesti. "Hiçbir şey anlamak zorunda değilsin. Bunu yaparsam senin tek bir soruya doğru olarak cevap vermeni istiyorum, yoksa polise gidip ne istiyorsan söyleyebilirsin, umurumda değil."

Dikkatle LuAnn'e baktı. "Soru nedir?"

Genç kadın masanın üzerine eğildiğinde sesi kısık fakat güçlüydü. "O karavanda ne yapıyordun? Oradan öylesine geçmediğinden adım gibi eminim."

"Bak, orada olduğumun ne önemi var?" Kollarını havaya kaldırdı.

LuAnn bir çingiraklı yılan kıvraklığıyla atılıp adamın bileğini yakaladı. Adamın beklemediği bir güçle bileğini sıkıyordu. O kadar iri ve güçlü olmasına rağmen LuAnn'in elinden kurtulması bütün gücünü tüketebilirdi. "Bir cevap istediğimi söyledim ve bunun doğru olması konusunda ısrar ediyorum."

"İnsanların küçük sorunlarını hallederek hayatımı kazanıyorum." Gülümseyip bir düzeltme yaptı. "Yani eskiden kazanıyordum."

LuAnn adamın bileğini sıkmaya devam etti. "Hangi sorunları? Bunun Duane'in bulaştığı uyuşturucu işiyle bir ilgisi var mı?"

Romanello başını salladı. "Uyuşturucuyla ilgili bir şey bilmiyordum. Duane zaten ölmüştü. Belki uyuşturucu yürütüyordu, belki işin kaymağını yiyordu ve diğer adam onu öldürdü. Kim bilir? Kimin umurunda?"

"Diğer adama ne oldu?"

"Ona vuran sendin, öyle değil mi? Notta dediğim gibi bir mumya kadar ölüydü." LuAnn cevap vermedi. Adam duraklayıp nefes aldı. "Artık bileğimi bırakabilirsin"

"Soruma cevap vermedin. Eğer cevap vermeyeceksen gidip polisle konuşabilirsin ve benden tek kuruş bile alamazsın."

Romanello bir an tereddüt ettiyse de hırsı mantığına galip geldi. "Oraya seni öldürmeye gitmiştim."

LuAnn, adamın bileğini bıraktığında orada kırmızı bir iz kalmıştı. Romanello kan akışını düzeltmek için bir süre bileğini ovuşturdu.

"Neden?" diye sordu LuAnn sert bir sesle.

"Ben soru sormam. Sadece bana verilen paranın gereğini yerine getiririm."

"Beni öldürmeni kim söyledi?"

Romanello omuz silkti. "Bilmiyorum." LuAnn tekrar bileğine uzandığında adam bu kez hazırdı, kolunu hemen çekti. "Sana bilmediğimi söylüyorum. Müşterilerim gelip kahve içtikten sonra kimi yok etmemi istediklerini söylemezler. Bana telefon gelir, paranın yarısını alırım. Yarısını da iş bittikten sonra. Hepsini postayla gelir."

"Hâlâ hayattayım."

"Doğru. Çünkü iş iptal edildi."

"Kim tarafından?"

"Beni tutan her kimse, onun tarafından."

"Telefonu ne zaman aldın?"

"Senin karavanındayken. Arabadan inip gittiğini gördüm. Arabama bindim, o sırada telefon geldi. Onu çeyrek gece civarında."

LuAnn gerçeği anlayarak arkasına yaslandı: Jackson. Teklifini kabul etmeyenlerin icabına bu şekilde bakıyordu demek.

Genç kadın hiçbir şey söylemeyince Romanello öne doğru eğildi. "Sorunu cevapladığıma göre neden anlaşılmamızın küçük detaylarını konuşmuyoruz?"

LuAnn bir şey söylemeden bir dakika kadar adamın yüzüne baktı. "Bana yalan söylediğini öğrenirsem yapacaklarımdan hiç hoşlanmazsın."

"Biliyor musun, hayatını kazanmak için adam öldüren birisi genellikle senin gösterdiğinden daha fazla korku verir insanlara," dedi Romanello. Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu. 9 mm'liği göstermek için ceketinin önünü bir kez daha açtı. "Fazla zorlama!" Sesinde kötü bir ton vardı.

LuAnn horgörürcesine silaha baktıktan sonra Romanello'ya çevirdi bakışlarını. "Ben deli insanların arasında büyüdüm, Bay Gökkuşuğu. Sarhoş olunca sırf eğlenmek için insanların yüzüne tüfek doğrultup çeken kovboylar ya da birini annesinin bile tanıyamayacağı şekilde doğrayıp ölmesinin ne kadar süreceği üzerinde bahse giren manyaklar. Sonra boğazı kesilip cinsel organları kopartılmış bir şekilde gölde yüzen bir zenci çocuk vardı, çünkü birisi onu beyaz kızların etrafında görmüştü. Babamın bu işle ilgisi olduğundan eminim, ama polis bunun üzerinde durmadı bile. Yani senin tabanca ve büyük adam numaraların bana sökmez. Şu işi bitirelim ve sen de hayatımdan cehennem olup git."

Romanello'nun gözlerinin derinliklerindeki tehlike pırıltıları hemen azaldı. "Pekâlâ," dedi fermuarını kapatarak.

On Beşinci Bölüm

Yarım saat sonra Romanello ve LuAnn kafeden çıktılar. LuAnn bir taksiye atlayıp Charlie'ye anlattığı hikâyeyi doğrulamak için birkaç saatini güzellik salonunda geçireceği otele yöneldi. Romanello karşı yöne doğru yürümeye başladı. Kendi kendine ısıklık çalıyordu. Kendisi için iyi bir gün olmuştu. LuAnn'le yaptığı anlaşma kusursuz sayılmasa da içinden bir ses LuAnn'in

yaptığı anlaşmaya uyacağını söylüyordu. Eğer anlaşmanın ilk taksidi iki gün içinde banka hesabına geçmezse Rikersville polisini arayacaktı. LuAnn'e bunu ödetecekti. Neden bütün acıyı kendisi çeksindi ki?

Keyfi yerinde olduğu için eve dönerken bir şişe Chianti almaya karar verdi. Düşünceleri uzak bir yerde inşa ettireceği malikâneye odaklanmıştı. Yıllardır birilerini öldürerek iyi para kazanmıştı, ama nasıl harcayacağı ya da nereye saklayacağı konusunda çok dikkatli olması gerekmişti. İsteddiği en son şey vergi dairesi memurlarının kapısını çalıp vergi kâğıtlarını görmek istemesiydi. Artık bu sorunlardan kurtulmuştu. Bu kadar para vergi dairesinin ve başka kimsenin ulaşamayacağı kadar uzaklara gitmesini sağlayacaktı. Evet, harika bir gün olmuştu.

Taksiyi uygun bulmayarak metroya yöneldi. Ayakta duracak yer bile olmayan metroda kendine zorlukla bir yer buldu. "Birkaç durak sonra kalabalığı iterek kendine yol açıp indi, tekrar caddeye çıktı. Kapısının kilidini açtı, içeri girip tekrar kilitledi.

Şişeyi bırakmak için mutfaka gitti. Tam üzerini çıkarıp Chian-ti'den bir kadeh almak üzereyken kapı çalındı. Delikten baktığında gelenin kahverengi üniformalı bir UPS görevlisi olduğunu gördü. "Ne var?" diye sordu kapıdan.

"Anthony Romanello adına bir posta getirdim, adres burası." Görevli elindeki kâğıtları taramakla meşguldü.

Romanello kapıyı açtı.

"Siz Anthony Romanello musunuz?"

Başını salladı.

"Şurayı imzalayın lütfen." Adam bir kalem uzattı.

"Bana resmi bir kâğıt vermiyorsunuz değil mi?" Romanello gülümseyerek paketi aldı.

"Bunun için paraları yetmezdi," dedi görevli. "Kayınbiraderim eskiden Detroit'te mahkeme celpleri taşırdı. İki kez vurulunca işi bırakıp pastanede çalışmaya başladı. İşte sizinki."

Romanello kapıyı kapatıp paketin içindekileri eliyle hissetmeye çalıştı. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. LuAnn Tyler'la ilgili ikinci taksitti. İşin iptal olabileceği söylenmişti kendisine. Ama işvereni paranın her iki durumda da ödeneceğini bildirmişti. Paranın posta kutusuna gönderilmesi gerektiği aklına gelince donup kaldı. Kimse nerede oturduğunu bilmiyordu. Gerçek adını da.

Arkasından gelen sese doğru döndü.

Jackson oturma odasının karanlıklarından çıktı. LuAnn'le yaptığı görüşme sırasında olduğu gibi kusursuz giyinmişti. Mutfak kapısına dayanmış, güneş gözlüklerinin ardından Romanello'yu baştan aşağı süzüyordu. Jackson'ın saçlarında beyazlıklar, çenesinde temiz bir sakal vardı. Yanakları dolgun, kulakları kırmızı ve yassı görünümliydi. Her ikisi de dikkatli dizayn edilmiş kauçuk kalıpların sonucuydu.

"Sen de kimsin, buraya nasıl girdin?"

Cevap olarak Jackson eldivenli eliyle paketi işaret etti. "Aç."

"Ne?" diye kükredi Romanello.

"Paketi aç ve paranın tamam olup olmadığını görmek için say. Merak etme bunu yapmakla duygularımı incitmiş olmayacaksın." "Bak..."

Jackson gözlüklerini çıkarınca delici bakışları Romanel-lo'nun içine işledi. "Aç şunu." Ses fısıltıdan biraz daha yüksek çıktığı ve kesinlikle tehdit unsuru taşımadığı halde Romanello neden içinin titrediğini merak ediyordu. Ne de olsa son üç yılda önceden tasarlayarak altı insan öldürmüştü. Hiç kimse onu korkutamazdı.

Paketi çabucak açınca içindekiler ortalığa saçıldı. Romanello yere doğru uçuşan kesik gazete parçalarına bakıyordu.

"Bunun komik olması mı gerekiyor? Eğer öyleyse ben gülemiyorum." Öfkeyle Jackson'a baktı.

Jackson üzgün bir şekilde başını salladı. "Seninle konuştuktan sonra telefonu kapar kapamaz küçük hatamın ciddi sonuçlar doğurabileceğini fark ettim. LuAnn Tyler ve paradan söz ettim. Ve para, senin de çok iyi bildiğin gibi, insanlara garip şeyler yaptırabiliyor."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Bay Romanello, benim adıma bir iş yapmak için tutuldunuz. İş iptal edildiğinde benim işlerimle ilginiz sona ermişti. Ya da şöyle söyleyeyim: Benim işlerimle ilginizin sona ermesi gerekiyordu."

"Sona erdi zaten. Kadını öldürmedim ve elime geçen şey şu gazete parçaları oldu.

Öfkelenmesi gereken kişi benim."

"Kadını New York'a kadar takip ettin. Aslında şehirde de takip ediyorsun. Onunla buluştun, sohbetinizi dinleyemediysem de görünüşünden konunun pek hoş olmadığı anlaşılıyordu."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Benim bilmediğim pek bir şey yoktur, Bay Romanello. Gerçekten." Jackson gözlüklerini taktı tekrar.

"Bir şey ispat edemezsin."

Jackson bir kahkaha attı. Bu kahkaha Romanello'nun ensesindeki bütün tüyleri diken diken etmiş ve silahına uzanmasına neden olmuştu. Ama silahı artık olması gereken yerde değildi. Jackson adamın şaşkın yüzüne bakıp üzgün bir şekilde başını salladı. "Metrolar gecenin bu saatinde çok kalabalık oluyor. Yankesiciler masum insanları takip edebiliyor. Başka neyin kaybolduğunu kim bilebilir."

"Dediğim gibi hiçbir şey ispat edemezsin. Ayrıca sen de polise gidemezsin. Birini öldürmem için tuttun beni. Senin inandırıcılığına pek katkıda bulunmuyor bu durum."

"Yetkililere gitmek gibi bir niyetim yok. Talimatlarıma uymadın ve bunu yaparak planlarımı tehlikeye attın. Buraya sana her şeyi bildiğimi, uygun olmayan hareketlerin yüzünden paranın geri kalanını kaybettiğini ve senin için uygun bir ceza düşündüğümü söylemeye geldim. Tam şu anda uygulamayı düşündüğüm bir ceza."

Romanello 1.90'lık boyuyla Jackson'ın üzerine yürürken bir kahkaha attı. "Eğer buraya beni cezalandırmaya geldiysen birini daha getirdiğini umarım."

"Bu tür şeyleri kendim halletmeyi tercih ederim."

"Eh, o halde bu senin son işin olacak." Romanello şimşek hızıyla ayak bileğindeki bıçağı alıp doğruldu. Keskin bıçak sağ elindeydi. Öne doğru atıldığı sırada Jackson'ın elindeki aleti gördü.

"Güç ve iri bir vücudun avantajlarını fazla abartıyorlar, sence de öyle değil mi?" dedi Jackson. Elindeki tabancadan çıkan iki ok Romanello'nun tam göğsüne saplandı. Jackson tetiği çekmeye devam ederek oklarla Romanello'nun bedenine yapışan ince metal kablolar aracılığıyla 120,000 voltluk elektrik gönderdi. Genç adam yere düşüp başında dikilen Jackson'a baktı.

"Tetiğe bir dakika boyunca bastım, bu seni en az on beş dakika hareketsiz bırakacaktır ki, bu süre de bana bol bol yeter."

Romanello çaresiz bir şekilde Jackson'ın üzerine eğilip okları çıkarmasını ve aleti cebine koymasını seyretti. Jackson dikkatle Romanello'nun gömleğini sıyırdı. "Oldukça akıllı bir adamsın. Adli tabip göğsündeki iki küçük deliği asla fark etmeyecek." paltosundan çıkardığı diğer şeyi görünce Romanello donup kaldı. Dilinin kocaman olduğunu hissederek felç geçirdiğini düşündü. Kol ve bacaklarını kullanamıyordu; hiç his yoktu. Bununla birlikte çok iyi görüyordu, ama iki saniye sonra kör olmayı diledi. Dehşet içinde Jackson'ın elindeki iğneye baktı.

"Çoğunlukla zararsız kabul edilen tuzlu su solüsyonu gibi bir şey bu," dedi Jackson fen bilgisi dersi veriyormuşcasına. "Çoğunlukla diyorum, çünkü buradaki şey bazı şartlarda oldukça öldürücü olabilir." Romanello'ya gülümseyip bir an durdu, sonra devam etti. "Bu solüsyonda insan bedeninde doğal olarak üretilen prostaglandin var. Normal seviye mikrogramla ölçülür. Ben sana bunun binlerce katını, yani birkaç miligram vereceğim. Bu doz kalbine ulaştığında, kalp damarların önemli ölçüde büzülecek ve doktorların miyokard enfarktüsü ya da damar tıkanıklığı dedikleri ve en harap edici şekliyle kalp krizi olarak bilinen vaka meydana gelecek. Gerçeği söylemek gerekirse elektrikli şok tabancasını ve bu işlemi hiç birarada kullanmamıştım, sonuçlarını izlemek çok ilginç olabilir." Jackson biyoloji dersinde kurbağa kesmeye hazırlanıyormuş gibi hiç heyecan göstermiyordu. "Daha önce söylediğim gibi prostaglandin vücutta normal olarak bulunduğu için vücut tarafından metabolize edilecek ve adli tabibin incelemesini gerektirecek bir şey kalmayacak geriye. Şu anda bir enzime bağlayacağım özel kapsülle kaplı bir zehir üzerinde çalışıyorum. Örtücü kapsül kan içindeki maddelerle hemen parçalanıyor; ama zehirin işini görmesi uzun zaman alıyor. Koruyucu kapsül yok olduktan sonra enzimler zehir bileşiğiyle reaksiyona girecek ve onu parçalayacak. Su üzerinde bulunan petrol sızıntıları için de aynı işlemi yapıyorlar. Kesinlikle izi sürülemez. Bu gece kullanmayı düşünüyordum; fakat işlem henüz mükemmel hale gelmedi." Jackson iğneyi Roma-nello'nun boynuna çok yakın tutuyor, en mükemmel giriş yerini arıyordu. "Seni burada genç ve hayatının en güzel döneminde doğal sebeplerle ölmüş halde bulacaklar. Sürmekte olan sağlık tartışmalarında yeni bir istatistik olacaksın." Romanello şok tabancasının neden olduğu hareketsizlikten kurtulmak için bütün gücüyle çabalarken gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Sarf ettiği çabanın sonucunda boynundaki bir damar belirginleşti. Jackson iğneyi damara sokup içindekini Romanello'nun vücuduna zerketmeden önce böyle uygun bir damar sağladığı için adama sessizce teşekkür etti. Gülümseyip yumuşak bir şekilde Romanello'nun başını okşadı. Çaresiz adamın gözleri çılgin bir metronom gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Jackson çantasından bir jilet çıkardı. "Şimdi, keskin bakışlı bir adli tabip derideki bu giriş yerini fark edebilir, o yüzden konuyla ilgilenmemiz gerekiyor." Jileti kullanarak tam iğnenin girdiği yere ufak bir sıyrık yaptı. Minik bir damla kan, derinin üzerine çıktı. Jileti çantasına koyup bir yara bandı çıkardı. Yaranın üzerine yapıştırdıktan sonra yaptığı işi incelemek için arkasına yaslandı. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"İş bu noktaya geldiği için üzgünüm, ilerde hizmetine ihtiyacım olabilirdi." Jackson, Romanello'nun hissizleşmiş kolunu eline alıp göğsünde haç çıkardı. "Kilisenin söylediklerinin dışına çıksan da bir Katolik olarak yetiştirildiğini biliyorum, Bay Romanello," dedi içten bir sesle. "Ne yazık ki, bir rahibin son duanı etmesi imkânsız. Gittiğin yerde bunun önemli olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi? Sonuçta cehennem aptalca bir kavram." Romanello'nun bıçağını alıp ayak bileğindeki kınına geri koydu.

Ayağa kalkmak üzereyken Romanello'nun cebinden sarkan gazete kupürünü gördü. Hemen aldı. İki cinayet, uyuşturucu, LuAnn'in kayboluşu ve polisin onu aramasıyla ilgili haberi okurken yüzünde sert bir ifade belirdi. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Romanello kadına şantaj yapıyor ya da yapmaya çalışıyordu. Bu bilgiyi bir gün önce ele geçirmiş olsaydı LuAnn'i oracıkta öldürürdü. Ama artık bunu yapamazdı ve kontrolü kısmen de olsa kaybetmekten nefret ediyordu. Kazanan biletin sahibi belirlenmişti bir kez. Piyangonun en yeni talihlisi yirmi dört saatten kısa bir sürede dünyaya tanıtılacaktı. Evet, isteklerinin nedenini şimdi anlamaya başlıyordu. Gazete kupürünü katlayıp cebine koydu. Hoşlansa da hoşlanmasa da LuAnn'e bağlıydı, hem de bütün kötü yönleriyle. Bu da bir tür mücadeleleydi ve o, mücadelelerden hoşlanırdı. Ne olursa olsun kontrolü tekrar ele geçirecekti. Ne yapması

gerektiğini ona söyleyecek ve eğer talimatlarını yerine getirmezse onu piyangoyu kazandıktan sonra öldürecekti.

Jackson küçük gazete parçalarını ve yırtılmış paket kâğıdını topladı. İçinde gizli bölmelerin olduğu koyu renk takım elbiseyi üzerinden çıkardı. Elbiseleri ve kendisine şişman görüntü veren bez parçalarını da çıkarıp odanın bir köşesinden aldığı pizza çantasına koydu. Çok daha zayıf olan Jackson giydiği mavi beyaz tişörtle Domino Pizza'nın teslimde çalışan gençlerinden biri olmuştı şimdi de. Cebinden iplik çıkarıp dikkatle burnunun altına yerleştirerek yerinden güzelce çıkardı, sonra pizza kutusuna koydu. Ben, sakal ve kulak parçaları da aynı şekilde artık yerinde değildi. Yüzünü cebinden çıkardığı alkolle silip yaşlı gösteren gölgeleri temizledi. Uzun yılların verdiği alışkanlıkla elleri hızlı ve metodik bir şekilde çalışıyordu. Son olarak da saçına sürdüğü bir jöle yardımıyla gri çizgileri temizledi. Değişen görüntüsünü duvardaki aynada inceledi. Görüntüsü bukalemun gibi, yapıştırdığı ince bıyık ve taktığı Yankee şapkanın arkasından sarkan at kuyruğuyla oldukça değişmişti. Koyu renk gözlükler gözlerini gizlerken cilalı ayakkabıların yerini spor ayakkabılar almıştı. Görünüşünü bir kez daha kontrol etti, son derece farklıydı. Güldü. Çok becerikliydi. Jackson binadan çıktıktan birkaç saniye sonra Romanello'nun hatları gevşedi ve içi huzurla doldu. Artık hep öyle kalacaktı.

On Altıncı Bölüm

"Her şey iyi olacak, LuAnn." Piyango çekilişini sunan genç ve yakışıklı Roger Davis bu sözleri söylerken LuAnn'in eline hafifçe dokunuyordu. "Gergin olduğumu biliyorum, ama ben hep yanında olacağım. Her şeyi mümkün olduğunca senin için kolaylaştıracacağız, söz veriyorum," dedi bir kahraman edasıyla.

Piyango Komisyonu binasının içindeki lüks odadaydılar. Koridorun hemen sonunda çok sayıda basın görevlisi ve halktan insanlar son piyango talihlisinin gelişini bekliyorlardı. LuAnn diz hizasında soluk mavi bir etek ve ona uyan bir gömlek giymişti. Piyango komisyonunda görevli kadro sayesinde saçları ve makyajı kusursuzdu. Çenesindeki yara iyileştiği için yara bandı yerine makyajla kapatmışlardı.

"Çok güzel görünüyorsun, LuAnn," dedi Davis. "Böylesine çarpıcı görünen başka bir piyango talihlisi hatırlamıyorum, bu sözlerimde çok samimiyim." Yanına oturdu, dizleri LuAnn'in dizlerine değiyordu.

LuAnn gülümseyip birkaç santim geriye çekildi. Dikkatini Lisa'ya verdi. "Lisa'nın oraya gitmesini istemiyorum. Bütün o ışıklar ve kalabalık onu çok korkutur."

"Tabii. Burada kalabilir. Ona bakması için birini ayarlayacağımızdan şüpheleniz olmasın. Binadaki güvenlik tahmin edebileceğin gibi çok sıkıdır." LuAnn'in biçimli vücuduna bakarken yine durakladı. "Ama bir kızın olduğunu söyleyeceğiz. Senin hikâyen o yüzden bu kadar önemli. Genç anne ile kızı ve bunca zenginlik. Çok mutlu olmalısın." Eliyle genç kadının dizine dokunup bir süre geri çekmedi. LuAnn adamın bu işin içinde olup olmadığını düşündü bir kez daha. Bu inanılmaz serveti hileyle kazandığını biliyor muydu? Öyle bir tip olduğunu düşündü. Para için her şeyi yapabilecek bir tipti. Böyle büyük işi halletmek için ona çok iyi para ödenmesi gerektiğini düşündü. "Ne kadar kaldı?"

"On dakika kadar." Tekrar gülümseyip doğal bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Şey, medeni durumunuz hakkında fazla açık davranmayın. Eşin de..."

"Ben evli değilim," dedi LuAnn hemen. "Oh, peki, bebeğin babası katılacak mı?" diye sordu çabucak. "Program için bunu bilmek zorundayız."

LuAnn ifadesiz bir yüzle baktı adama. "Hayır, katılmayacak."

David güvenle gülümseyip birkaç santim daha yaklaştı. "Anlıyorum. Hmmm." Avuçlarını birbirine yapıştırıp parmaklarını dudaklarına dayadı. Sonra bir kolunu rahat bir tavırla LuAnn'in koltuğunun arkasına attı. "Pekâlâ, planlarınızın ne olduğunu bilmiyorum, fakat seni

şehirde dolaştıracak birine ihtiyaç duyarsan ben buradayım, LuAnn, günün yirmi dört saati emrindeyim. Bütün hayatını küçük bir kasabada geçirdikten sonra büyük bir şehrin..." Diğer kolunu belirgin bir tavırla tavana doğru uzattı, "...çok şaşırtıcı olabileceğini anlıyorum. Ama ben bu şehri avu-cumun içi gibi bilirim. En iyi restoranları, en iyi tiyatroları, alışveriş merkezlerini.İyi vakit geçirebilir-dik."Biraz daha yaklaşırken genç kadını gözleriyle soyuyor gibiydi. Bir yandan da parmakları LuAnn'in omzunda dolaşıyordu.

"Oh, üzgünüm, Bay Davis, sanırım beni yanlış anladınız. Li-sa'nın babası konferansa katılmıyor,ama daha sonra gelecek. Önce izin alması gerekiyor." "İzin mi?"

"O donanmada dalgıç." Başını salladı, sonra sanki şok edici bazı hatıraların etkisinden kurtulmak istercesine gözleri daldı. "Anlattığı bazı şeyler beni hep korkutur. Ama kendi başının çaresine bakabilecek biri varsa o da Frank'tir. Bir seferinde sırf bana asılıyorlar diye altı adamı baygın yere serdi. Polis götürme-seydi muhtemelen hepsini öldürürdü, ki onu götürmek için de beş tane iriyarı polis gerekti."

Davis'in ağzı bir karış açık halde LuAnn'in yanından çekilmeye başlamıştı. "Güzel Tanrım!" "Oh, basın konferansında sakın bundan söz etmeyin, Bay Davis. Frank'in görevi çok gizli ve konferansta bu konuda bir şey söylerseniz size çok kızar. Gerçekten çok kızar!" Dikkatle adama bakıyordu. Adamın bebeksi yüzüne yayılan korkunun izleri açıkça görülüyordu. Davis aniden ayağa kalktı. "Hayır, tabii ki tek bir söz bile etmem." Dudaklarını yalayıp titreyen ellerini jöleli saçlarından geçirdi. "Gidip her şey yolunda mı bir bakayım, LuAnn." Zayıf bir şekilde gülümsemeyi başarıp titrek başparmağını LuAnn'e doğru zafer işareti yaparak kaldırdı.

LuAnn de aynı hareketi tekrarladı. "Anlayışınız için çok teşekkürler, Bay Davis." O gittikten sonra Lisa'ya döndü. "Sen asla bunu yapmak zorunda kalmayacaksın, bebeğim. Ve çok yakında annen de yapmak zorunda kalmayacak." Lisa'yı göğsüne doğru çekip sallarken zamanın gitgide azaldığını gösteren duvardaki saate baktı.

Charlie sahneye doğru yaklaşmaya çalışırken salondaki kalabalığa bakıyordu. İyi bir görüş açısına sahip olduğu bir yerde durup bekledi. Sahnede LuAnn'in yanında olmak, onun ihtiyacı olduğunu bildiği moral desteğini vermek istiyordu. Ama bu sözkonusu bile olamazdı. Geride kalmak zorundaydı; şüpheleri üzerine çekmek iş prensiplerine uymuyordu. Basın konferansı bittikten sonra LuAnn'i görecekti. Ayrıca ona katılıp katılmayacağı hakkındaki kararını da bildirmek zorundaydı. Sorun şuydu ki henüz kararını vermemişti. Sigara için elini cebine attığı sırada binada sigara içmenin yasak olduğunu hatırladı.Tütünün rahatlatıcı etkisine çok ihtiyacı vardı. Bir an için dışarı kaçıp bir tane içmeyi düşündü, ama bunun için yeterli zaman yoktu.

İçini çekti, geniş omuzları çökmüştü. Hayatının büyük bölümünü bir planı ve uzun dönemli hedefleri olmaksızın geçirmişti. Çocukları severdi ve kendisinin çocuğu yoktu.' İyi para kazanması çevresindeki fiziksel şartları iyileştirirken mutluluğuna hiç katkıda bulunmamıştı. Kendi yaşında biri için durumunun olabileceğin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Genç bir adamken yaşadığı olaylar ömrünün geri kalanının nasıl olacağını belirlemişti. Yani şimdiye kadar. LuAnn Tyler ona çok farklı bir şey teklif etmişti. Kendisiyle cinsel anlamda ilgilendiğini düşünmek gibi bir hayali yoktu. Ve LuAnn'in gösterişsiz, fakat inanılmaz derecede kışkırtıcı varlığına rağmen Charlie de onu bu şekilde istemediği sonucuna varmıştı. Onun istediği şey kadının içten dostluğu, iyiliği; hayatında hiç var olmamış iki unsurdu bunlar. Ve bu da onu bir seçim yapmaya itiyordu. Gitmeli miydi, kalmalı mıydı? Eğer giderse LuAnn ve Lisa'yla çok eğleneceğinden hiç şüphesi yoktu, üstelik küçük kız için bir baba figürü olabilirdi. En azından birkaç yıl için. Ne var ki bütün geceyi o ilk birkaç yıl geçtikten sonra durumun nasıl olacağını düşünerek geçirmişti.

Güzel LuAnn'in yeni serveti ve bu zenginliğin getireceği zarafetle kısa zamanda dünyanın en cazip düzinelerce erkeğinin hedefi olması kaçınılmazdı. Çok gençti, bir çocuğu vardı ve daha fazlasını isteyecekti. O adamlardan biriyle evlenecek, o adam Lisa'ya babalık etme görevini üstlenecekti. LuAnn'in hayatının erkeği olacaktı. Bu durumda Charlie'nin yeri neresi olacaktı? Tüm bunları düşünürken öne doğru ilerleyip iki CNN kameramanının arasına sıkıştı. Bir noktada onlardan ayrılmak zorunda kalacağını biliyordu. Bunun çok garip bir durum olacağını farkındaydı. Aileden biri değildi ve o gün geldiğinde bu çok acı verirdi, gençliğinde boks yaparken çektiği acılardan daha büyük hem de... Onlarla geçirdiği birkaç günden sonra LuAnn ve Lisa'yla karısıyla on yılda kuramadığı bir bağ kurmuştu. Birlikte geçirecekleri üç dört yıldan sonra durumları ne olurdu? Kalbi kırılmadan ya da ruhunda derin yaralar açılmadan onlardan ayrılabilir miydi? Başını salladı. Güneyden gelen bu basit insanları tanımıyordu bile ve şimdi sonuçları gelecekte ortaya çıkacak hayati bir karar vermek zorundaydı.

"Aklının bir yarısı onlarla gidip hayatın tadını çıkarmasını söylüyordu. Gelecek yıl kalp krizinden gidebilirsin, o zaman ne fark eder ki? Ama diğer yarısı farklı şeyler anlatıyordu. Hayatının geri kalan kısmında LuAnn'in dostu olarak kalabileceğini, fakat bunun aniden sona erebileceğini biliyor olsa da buna katlanabilir miydi, emin değildi. "Kahretsin," dedi. Her şey kıskançlığa gelip dayanıyordu. Keşke yirmi -Omuz silkti- peki, otuz yaş daha genç olsaydı. Aslında LuAnn'i elde edecek adamı kıskanıyordu. Onun aşkını kazanacaktı ve Charlie bu aşkın sonsuza dek süreceğine -en azından LuAnn açısından- emindi. Onu aldatacak adama Tanrı yardım etsin. LuAnn'in tam bir vahşi kedi olabileceği her halinden belliydi. Altın bir kalp taşıyan havai fişek gibiydi ve çekiciliğinin bir kısmı da buradan geliyordu. Aynı bedende zıt kutupları bulmak zordu.

Charlie birden düşüncelerini kesip sahneye baktı. Bütün kalabalık gerilmişti. Derken kameralar uzun boylu, kraliçe görünümlü LuAnn'in zarafetle görüş açlarına girip önlerinde dikilmesini çekmeye başladılar. Charlie başını sessiz bir hayranlıkla iki yana salladı. Lanet olsun, dedi içinden. Karar vermesi daha da zorlaşmıştı.

Şerif Roy Waymer, LuAnn Tyler'ın televizyondan kendisine el salladığını görünce ağzındaki birayı odaya püskürtüyordu neredeyse. "Sevgili İsa, Yusuf, Meryem!" Gözleri televizyonu delemek gibi bakan karısı Doris'e döndü.

"Sen onu buralarda arıyorsun, o ise New York'taymış," dedi Doris. "Ve bütün parayı kazandı." Sesinde acı bir ton vardı. Arka bahçedeki çöp kutusuna attığı yirmi dört piyango biletini düşünüyordu.

Waymer uyuşukluğundan sıyrılarak telefonun başına gitti. "Buradaki tren istasyonu ve Atlanta'daki havaalanıyla konuş-tumsa da henüz bir şey çıkmadı. Ama New York'a gideceğini hiç düşünmedim. Eyaleti bırak, bu kasabadan çıkacağı bile aklıma gelmezdi. Yani kızın arabası bile yok. Üstelik bir bebeği var. Sadece bir arkadaşının evine saklandığını düşünüyordum."

"Eh, görünüşe göre avucunun içinden kaçıp gitmişe benziyor." Doris televizyonu işaret ediyordu. "İyi ya da kötü olsun, onun benzeri pek fazla insan yok."

"FBI'nın gücüne sahip değiliz, anne," dedi karısına. "Fred-die'nin sırtı yüzünden izinde olduğunu düşünürsek, görev başında sadece iki üniformalı adamım var. Ve eyalet polisi gırtlaklarına kadar işe batmış durumda; kimseyi başka göreve veremiyorlar." Telefonu kaldırdı.

Doris endişeli bir şekilde baktı. "LuAnn'in Duane ya da diğer adamı öldürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

Waymer ahizeyi kulağına götürüp omuz silkti. "LuAnn tanıdığım birçok adamın leşini yere serebilir. Duane'le de baş edebilir, ama diğer adam tam bir azmandı, neredeyse yüz elli

kiloydu." Tuşlara basmaya başladı. "Ama arkadan yaklaşıp telefonu adamın başına indirmiş olabilir. Kavgaya karıştığı kesin. O gün birçok insan çenesinde bandaj olduğunu görmüş." "İşin içinde uyuşturucu vardı, bu kesin," dedi Doris. "Bütün o uyuşturucuların arasında o zavallı küçük bebek."

Waymer başını sallıyordu. "Biliyorum."

"Bahse girerim hepsinin ardında LuAnn'in kurnazlıkları yatıyordu. Çok zeki biri olduğunu herkes biliyor. Ayrıca bizlere göre çok iyiydi. Saklamaya çalışıyorsa da hepimiz görebiliyorduk bunu. Buraya ait değildi, gitmek istiyordu, ama çıkar yolu yoktu. Uyuşturucu parası, tek yol buydu. Bu sözlerimi bir yere yaz, Roy."

"Seni duyuyorum, anne. Ama artık uyuşturucu parasına ihtiyacı yok." Başıyla TV'yi işaret etti.

"Acele et o zaman, kaçmadan yakalayın."

"New York polisini arayıp onu yakalamalarını söyleyeceğim."

"Bunu yapacaklarını düşünüyor musun?"

"Anne, o çifte cinayet soruşturmasındaki şüphelilerden biri," dedi ciddi bir tavır takınarak.

"Yanlış bir şey yapmadıysa bile tanık olacak."

"Ya, ama New York'taki Yankee polislerinin buna aldıracağını düşünüyor musun? Ha!"

"Polis polistir Doris, Kuzey, Güney fark etmez. Kanun kanundur."

Kuzeyli vatandaşlarının meziyetlerinden şüpheli olan Doris homurdanırken birden yeniden ümitlendi. "Peki, tutuklanırsa kazandığı parayı geri vermesi gerekmez mi?" Televizyona, LuAnn'in gülümseyen yüzüne bakıyordu. Çöp tenekesine gidip yırttığı o biletleri tekrar yapıştırmalı mıydı? "Hapiste o paralara ihtiyacı olmayacak, değil mi?"

Şerif Waymer cevap vermedi. New York Polis Departmanına ulaşmaya çalışıyordu.

LuAnn çeki alıp el salladı, gülümsedi ve her yönden gelen soru yağmuruna cevap verdi.

Resmi Birleşik Devletler ve tüm dünyaya ulaşmıştı artık.

Para için planları var mıydı? Varsa nelerdi?

"Bilirsiniz işte," diye cevap verdi LuAnn. "Göreceksiniz, ama beklemeniz gerekiyor."

"Kendinizi şanslı buluyor musunuz?" gibi aptalca sorular da sorulmuştu.

"İnanılmaz derecede, anlayabileceğinizden çok daha fazla şanslı buluyorum."

"Paranızı tek bir yerde mi harcayacaksınız?"

"Çok, çok büyük bir yer olmadıkça sanmıyorum."

"Ailenize yardım edecek misiniz?"

"Önem verdiğim herkese yardım edeceğim."

Bu arada üç kez evlenme teklifi almış, hepsine kibar esprilerle cevap vermişti, ama asıl cevap hep aynıydı. "Hayır." Charlie bu tekliflere içinden kızıyordu; saatine bakıp odadan çıktı.

Bol miktarda fotoğraf, fazlaca soru ve bol kahkahanın ardından basın konferansı sona erdi ve LuAnn sahneden indirildi. Bekleme odasına dönüp hemen pantolon ve tişörtünü giydi. Makyajını temizleyerek saçlarını kovboy şapkasının içine soktu, Lisa'yı kucağına aldı. Saatine baktı. Dünyaya yeni piyango talihlisi olarak tanıtılmasından şimdiye yirmi dakika geçmişti. Yerel şerifin şu ana kadar New York polisiyle irtibata geçmiş olduğunu düşünüyordu. LuAnn'in kasabasındaki herkes, Şerif Waymer dahil, piyango çekilişlerini dini bir merasim gibi seyredirdi. Zaman çok kısıtlıydı.

Davis başını eğip içeri baktı. "Şey, Bayan Tyler binanın arka girişinde bir araba sizi bekliyor. Eğer hazırsanız oraya götürmesi için yanınıza birini vereceğim."

"Hazırım." Adam arkasını dönünce LuAnn seslendi. "Beni arayan olursa otelde olacağım."

Davis soğuk bir şekilde baktı. "Birini mi bekliyorsunuz?"

"Lisa'nın babası, Frank."

Davis'in yüzü gerildi. "Hangi otel?"

"The Plaza."

"Şüphesiz."

"Ama lütfen başka kimseye nerede olduğumu söylemeyin. Frank'i uzun süredir görmedim. Neredeyse üç aydır tatbikattaydı. Yani rahatsız edilmek istemiyoruz." Kaşlarını işveli bir şekilde kaldırıp gülümsedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Davis sahte bir gülücük vermeyi başarıp başını eğdi. "Bana güvenebilirsiniz. Arabanız bekliyor."

LuAnn içinden gülüyordu. Polis gelir gelmez New York Plaza'ya gönderilecek-lerinden emindi. Bu da kendisine şehirden ve ülkeden kaçması için yeterli zamanı kazandıracaktı. Yeni hayatı başlamak üzereydi.

On Yedinci Bölüm

Arka giriş çok sessizdi. Binadan çıktığında LuAnn'i siyah bir limuzin karşıladı. Şoför şapkasıyla selam verip kapıyı açtı. Genç kadın arabaya binip Lisa'yı yanına oturttu.

"İyi iş, LuAnn, performansın kusursuzdu," dedi Jackson.

LuAnn limuzinin uzak köşesinde karanlıklar içindeki Jack-son'ı görünce neredeyse bir çığlık atacaktı. Arka taraftaki bütün ışıklar kapalıydı, sadece doğrudan LuAnn'i aydınlatan lamba yanıyordu. Piyango binasındaki sahnedeymiş gibi hissetti kendini tekrar. Arkasına yaslandığı için adamı tam olarak göremiyordu.

Jackson tekrar konuştu. "Gerçekten kendine hakim ve ağırbaşlıydın. Mizah tam dozundaydı. Gazeteciler buna bayıldı, biliyor musun? Şüphesiz görünüşün her şeyin üzerindeydi. Bir basın konferansında üç evlenme teklifi benim bildiğim kadarıyla bir rekordu."

LuAnn kendini toparlayıp limuzin ilerlerken arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Aslını istersen kendini tam bir aptal gibi göstereceğinden endişeleniyordum. Bu fikrim kişisel değil kuşkusuz. Daha önce de söylediğim gibi, sen zeki bir kadınsın; ancak zekâsı ne olursa olsun herkes yabancı bir ortama girdiğinde başarısız olmaya meyillidir, sence de öyle değil mi?"

"Çok pratik yaptım."

"Pardon?" Jackson biraz öne doğru eğildi, ama hâlâ Lu-Ann'in görüş açısında değildi. "Ne pratiği?"

LuAnn dikkatle karanlık köşeye doğru bakıyorsa da parlayan ışık görüşünü kapatıyordu.

"Yabancı ortamlar pratiği."

"Biliyor musun, LuAnn, beni bazen gerçekten çok şaşırtıyorsun, gerçekten. Bazı sınırlı durumlarda keskin zekân benimkine meydan okuyor, bu konuda çok ciddiym." LuAnn'e birkaç saniye daha bakıp yanındaki evrak çantasından bir iki kâğıt parçası çıkardı. Yumuşak deriye arkasını yaslariken yüz hatlarında bir gülümseme dolaşıyordu.

"Ve şimdi, LuAnn şartları konuşmanın zamanı geldi."

Genç kadın bluzunu düzelterip bacak bacak üstüne attı. "Önce başka bir şeyi konuşmamız lazım."

Jackson başını yana doğru eğdi. "Gerçekten mi? Peki neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

LuAnn derin bir soluk aldı. Bütün gece boyu kendine Gökkuşağı adını takan adamdan Jackson'a nasıl söz edeceğini düşünmüştü. Önce Jackson'ın bilmesi gerekip gerekmediğini ölçüp biçti. Sonra işin içinde para olduğu için adamın kısa zamanda öğreneceğini fark etti. Kendisinden öğrenmesi daha iyi olurdu.

"Dün bir adam gelip konuştu benimle."

"Bir adam... Ne hakkında?"

"Benden para istedi."

Jackson bir kahkaha attı. "LuAnn, hayatım. Herkes para isteyecek senden."

"Öyle değil. Kazandığının yarısını istedi."

"Anlamadım? Bu çok saçma."

"Hayır, değil. O... o benim hakkımda bir şeyler biliyor, başıma gelen bazı şeyler ve ona para vermezsem bunları herkese anlatacağını söyledi."

"Tanrım, ne tür şeyler?"

LuAnn duraklayıp camdan dışarı baktı. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

"Keyfine bak." Eldivenli bir parmak limuzinin karanlık köşesinden çıkıp kapının içine yerleştirilmiş buzdolabını işaret etti. LuAnn buzdolabını açarak bir kola çıkarırken ona doğru bakmıyordu.

Büyük bir yudum alıp dudaklarını sildikten sonra devam etti. "Teklifi kabul etmeden hemen önce bir şey oldu."

"Karavandaki iki cesetle ilgili olabilir mi bu? Uyuşturucu? Polisin seni arıyor olması gerçeği? Belki benden saklamaya çalıştığın başka bir şey?" LuAnn önce cevap vermedi. Elindeki kolayı sallarken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Uyuşturucularla bir ilgim yok benim. Ve o adam beni öldürmeye çalışıyordu. Ben sadece kendimi korudum."

"Kasabayı öyle çabuk terk etmek ve adını değiştirmek istediğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydım." Başını üzgün bir şekilde salladı. "Benim zavallı küçük, LuAnn'im. Sanırım o şartlar altında ben de kasabadan çarçabuk ayrılırdım. Ve bizim küçük Duane'in uyuşturucuyla bağlantısı olduğu kimin aklına gelirdi ki? Ne korkunç. Yine de bak sana ne söyleyeceğim. İyilikle dolu kalbim yüzünden bu olayı sana karşı kullanmayacağım. Geçmiş geçmişte kaldı. Ancak..." Jackson'ın sesi belirgin şekilde sertleşmişti, "...benden bir daha bir şey saklamaya çalışma, LuAnn. Lütfen bunu kendine yapma."

"Ama bu adam..."

Jackson sabırsız bir şekilde konuştu."İcabına bakıldı.Ona hiç para vermeyeceksin"

LuAnn yüzünde yine şaşkın bir ifadeyle karanlığa baktı. "Oh!.. Bunu nasıl yapabildiniz?"

"İnsanlar bana bunu hep sorarlar? Nasıl yapabildim?" Jackson eğleniyor gibi görünüyordu.

Fısıldar gibi konuşmaya devam etti. "Ben her şeyi yapabilirim, LuAnn, bunu şimdiye kadar anlayamadın mı? Her şeyi. Bu seni korkutuyor mu? Korkutmalı. Bazen beni bile korkutuyor."

"Adam beni öldürmek için oraya geldiğini söyledi."

"Gerçekten."

"Ama sonra iptal edilmiş."

"Ne kadar garip."

"Bu iptalin tam benim sizi teklifi kabul ettiğimi bildirmek için aramamdan sonra olduğunu fark ettim."

"Hayat tesadüflerle dolu, öyle değil mi?" Jackson'ın sesi şakacı bir tona bürünmüştü.

Şimdi LuAnn'in yüzü sert bir görünüş almıştı. "Ben zarar görürsem zarar veririm, hem de çok kötü bir şekilde. Sadece birbirimizi iyi anlayalım diye söylüyorum bunu, Bay Jackson."

"Sanırım birbirimizi çok iyi anlıyoruz, LuAnn." Genç kadın karanlıkta bazı kâğıtların hışırtısını duyuyordu. "Ama bu durum işleri biraz zorlaştırıyor. Adının değiştirilmesini istediğin zaman her şeyi yine de hilesiz bir şekilde halledebileceğimizi düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Vergiler, LuAnn. Vergi konusu var."

"Ama bütün paranın benim olacağını sanıyordum. Devletin dokunmayacağını. Bütün reklamlar böyle söylüyor."

"Bu tam olarak doğru değil. Aslında reklamlar insanı yanıltıyor. Devletin bunu yapma şekli çok komik. Anapara tamamen vergi dışı değil, vergisi ertelenmiştir. Yalnızca ilk yıl için."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki, talihli ilk yıl için ne eyalet, ne de devlet vergisi ödüyor, ama vergi ertesi seneye aktarılıyor. Yani vergi hâlâ geçerli, ancak zamanı ertelenmiş oluyor. Borç ertesi sene zamanında ödenirse faiz ya da ceza gerekmiyor tabii ki. Kanun verginin on yıl içinde eşit taksitlerle ödenmesini gerekli kılıyor. Örneğin, yüz milyon dolar için kabaca elli milyon dolar devlet ve federal gelir vergisi ya da toplamın yarısı kadar borçlanacaksın. Şüphesiz en yüksek vergi dilimine tabi tutulacaksın. On yıla bölününce yılda beş milyon dolar ödemen gerekiyor. Buna ek olarak anaparadan kazanacağın her tür kâr ertelenmeyen bir vergiye tabi tutulacak.

"Sana şunu söylemeliyim ki, LuAnn, bu anapara için planlarım var, hem de çok büyük planlar. Gelecek yıllarda çok daha fazla para kazanacaksın; ama hepsi vergiye tabi tutulacak. Bu durum normalde bir sorun oluşturmazdı, çünkü polisten kaçmayan ve kanuna uyan insanlar vergi beyannamelerini kendi adlarına doldurup vergilerini öder ve güzelce yaşayıp giderler. Gelgelelim, sen artık bunu yapamazsın. Eğer adamlarım senin kâğıtlarını LuAnn Tyler adına doldururlarsa polisin kapını çalmayacağını düşünebilir misin?"

"Peki vergiyi yeni kimliğimle yatıramaz mıyım?"

"Oh, potansiyel olarak harika bir çözüm; ancak, vergi müfettişleri yaşı çok küçük olup çok sıfırlı vergi ödeyen vatandaşlar hakkında oldukça meraklıdırlar. Daha önce ne yaptığını ve neden birdenbire Rockefeller'dan daha zengin olduğunu merak edebilirler. Ve her şey yine polisin ve muhtemelen FBI'nın kapını çalmasıyla sonuçlanacaktır. Hayır, bu işe yaramaz."

"O halde ne yapacağız?"

Jackson konuştuğunda ses tonu LuAnn'in Lisa'ya sıkıca sarılmasına neden oldu.

"Aynen sana söylediklerimi yapacaksın, LuAnn. Seni ülke dışına çıkaracak bir uçak için bilet alındı. Birleşik Devletler'e bir daha asla dönmeyeceksin. Georgia'daki o küçük pislik senin hayatın boyunca kaçak yaşamana neden olacak. Hem de sonsuza dek korkarım."

"Ama..."

"Aması yok, LuAnn, böyle olacak. Anlıyor musun?"

LuAnn arkasına yaslanıp ayak diretti. "Artık kendimi idare edebilecek kadar param var. Ve insanların bana ne yapacağını söylemelerinden hoşlanmam."

Bu doğru mu?" Jackson'ın parmakları çantasındaki tabancayı kavradı. Karanlıkta çabucak ortaya çıkarabilirdi onu. Ve anne ve kızı temizlerdi. "Peki neden ülkeden kendi başına çıkmayı denemiyorsun? Bunu yapmak ister misin?"

"Ben başımın çaresine bakabilirim."

"Önemli olan bu değil. Benimle bir anlaşma yaptın, LuAnn. Uymanı beklediğim bir anlaşma. Tam bir aptal değilsen benimle çalışacaksın, bana karşı değil, ilerde ikimizin de çıkarlarının aynı noktada buluştuğunu göreceksin. Aksi takdirde arabayı hemen durdurup seni ve çocuğu sokağa atabilir ve sizi alması için polisi gönderebilirim. Seçim senin. Kararını ver. Hemen!"

Bu seçimle karşı karşıya kalan LuAnn çaresiz bir şekilde li-muzinin içine baktı. Gözleri sonunda Lisa'nın üzerine odaklandı. Kızı irileşmiş gözlerle kendisine bakıyordu. Derin bir soluk aldı. Gerçekte ne gibi bir seçeneği vardı ki?

"Peki."

Jackson yeniden kâğıtları karıştırmaya başladı. "Şimdi, ancak şu kâğıtları gözden geçirecek kadar zamanımız var. Birkaç kâğıt imzalayacaksın, ama önce şartları açıklamama izin ver. Mümkün olduğunca basit konuşacağım.

"Yüz milyon dolar kazandın. Şu anda bu para Piyango Komisyonu tarafından senin adına açılan özel bir hesaba yatırılıyor. Bu arada senin yeni adına bir sosyal güvenlik numarası aldım. Sigorta numaran olduğunda hayat çok daha kolay oluyor. Sen bu kâğıtları

imzaladığın zaman adamlarım parayı o hesaptan alıp benim kontrolüm altında olan başka bir hesaba yatıracaklar."

"Peki ben parayı nasıl alacağım?" diye itiraz etti LuAnn.

"Biraz sabır, LuAnn, hepsini açıklayacağım. Parayla benim uygun gördüğüm şekilde yatırım yapacağım. Ancak, bu yatırım fonlarından sana yılda yüzde yirmi beşlik bir kazancı garanti ediyorum, ki bu da yılda yirmi beş milyon dolar eder. Bu fon yıl boyunca sana açık olacak. İşleri senin için halledecek muhasebecilerim ve finansal danışmanlarım var, merak etme." İşaret parmağını uyarırcasına salladı. "Bunun sadece anaparadan elde edilen gelir olduğunu unutma. Yüz milyon dolara daha dokunmadık. Bu anaparayı on yıl boyunca kontrol edeceğim ve nasıl istersem o şekilde yatırım yapacağım. Para için yaptığım planları uygulamak birkaç ayımı alacak, bu nedenle on yıllık pe-riyod bu yılın sonbaharında başlayacak. Sana tam tarihi daha sonra bildireceğim. Bu tarihten itibaren on yıl sonra yüz milyon dolarını aynen geri alacaksın. Şüphesiz on yıl boyunca kazandığın yıllık gelir senin olacak. Bunu da kendin için sarf edebilirsin. Eminim bundan habersizsindir, ama aşırı kişisel harcamayla bile her üç yılda bir iki katına çıkacak,özellikle de vergi ödemediğin düşünülendiğinde.On yıllık sürenin sonunda yüzlerce milyon dolarlık bir servetin olacak, hem de risksiz." Jackson'ın gözleri parlıyordu. "Çok etkileyici öyle değil mi, LuAnn? Bir hafta içinde büyük bir ilerleme kaydettin." Neşeyle güldü. "Seni harekete geçirmek için beş milyon dolarlık faizsiz para vereceğim sana. Yatırım kazançları gelmeye başlayana kadar seni idare eder bu para."

LuAnn bu inanılmaz rakamları duyunca yutkunmaya başladı. "Ben yatırım hakkında hiçbir şey bilmem, bir yıl için bu kadar parayı bana nasıl garanti edebiliyorsunuz?"

Jackson hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Piyangoyu kazanacağını garanti ettiğim gibi.Bu büyüğü yapabildiysem sanırım Wall Street'!de idare edebilirim."

"Ya bana bir şey olursa?"

"İmzaladığın kontrat seni ve mirasçılarını da kapsıyor." Li-sa'yı işaret etti. "Kızını yani. Bu gelir ona gider ve on yılın sonunda da anaparayı o alır. Bir de vekâletname var. Noter bölümünü şimdiden doldurdum. Ben pek çok becerisi olan bir adamım." Jackson karanlığın içinden ona bir yığın kâğıt ve bir kalem uzattı. "İmzalayacağın yerler açıkça belirtilmiş durumda. Şartların tatmin edici olduğunu düşünüyorum.En başından beri cömert olacağını söylemiştim, değil mi?"

LuAnn bir an tereddüt etti.

"Bir sorun mu var, LuAnn?" diye sordu Jackson sert bir tonla.

LuAnn başını salladı. Kâğıtları sessizce imzalayıp Jackson'a uzattı. Adam belgeleri alıp limuzinin konsolundaki bir bölmeyi açtı.

Genç kadın bazı hışırtılar ve gıcırtilar duyuyordu. Ardından ses kesildi.

"Zamanın önemli olduğu durumlarda faks çok işe yarıyor. On dakika içinde para benim hesabıma yatırılacak." Makineden çıkan kâğıtları alıp evrak çantasına koydu tekrar.

"Bavulların bagajda. Uçak biletlerin ve otel rezervasyonun bende. İlk on iki ay için gezi programını hazırladım. Çok fazla seyahat edeceksin, ama manzara yeterince güzel.

Atalarının geldiği İsveç'e gitme isteğine saygı gösterdim. Oldukça uzun bir tatil olarak düşün bunu. Monako'da sona erdirebiliriz gezini. Orada kişisel gelir vergisi yok. Yine de tedbir olsun diye sana bir hayat hikâyesi hazırlayıp belgelerini de veriyorum. Özetle, Amerika'yı çok genç bir kızken terk ettin. Zengin bir yabancıyla evlendin. Bütün para onundu.

Görüyorsun ya? Para her zaman yabancı bankalarda saklanacak ve hiçbir zaman Birleşik Devletler bankalarına yatırılmayacak. Ama Amerikan vatandaşı olarak Amerikan pasaportuyla seyahat ettiğini unutma. Servetinin bir kısmı buraya kadar izlenebilir. Buna hazırlıklı olmalıyız. Ancak, bütün serveti Amerikan vatandaşı olmayan ve hiçbir zaman bu

ülkede yaşamamış, bu ülkeyle bağlantılı bir işi ya da yatırımı olmamış kocanın olduğuna göre devlet sana dokunamaz. Kafanı karmaşık vergi kanunlarıyla doldurmayacağım. Adamlarım hepsini halledecek. İnan bana hiç sorun çıkmayacak."

LuAnn biletlere uzandı.

"Henüz değil, LuAnn, bazı şeyleri halletmeliyiz. Örneğin polis," dedi anlamlı bir şekilde.

"Ben onu hallettim."

"Oh, öyle mi?" Adamın sesinden çok eğlendiği anlaşılıyordu. "New York polisi bütün havaalanlarını ve tren istasyonlarını tutmamışlarsa çok şaşırdım. Eyalet sınırlarını geçen bir kaçak olduğuna göre muhtemelen FBI'ı da çağırmışlardır. Onlar çok zekidirler. Oteline gelmeni bekleyecek halleri yok." Limuzinden dışarı baktı. "İlgilenmemiz gereken bazı hazırlıklar var. Polise ağırlarını örmeleri için biraz daha zaman vereceğim; ama bu arada bizim yapacağımız işler var."

Jackson konuşmaya devam ederken LuAnn İmuzinin yavaşlayıp durduğunu fark etti. Bir kapının açılışına benzer sesler duyuluyordu. Sonra ses kesildi, limuzin kısa bir süre hareket edip tekrar durdu.

Aracın telefonu çalınca, Jackson cevap verdi. Bir iki dakika konuşup kapattı. "Yüz milyon doların hesaba geçtiği doğrulandı; iş saatleri dışında olsa da bazı özel ayarlamalar yapmıştım. Her şeyi bilmek büyük bir yetenek."

Koltuğa hafifçe vurdu. "Şimdi yanıma oturman gerekiyor. Önce gözlerini kapat, elini bana ver ki sana rehberlik edebileyim."

"Neden gözlerimi kapatmak zorundayım?"

"Bana teslim ol, LuAnn. Hayattaki küçük oyunlara direne-mem, özellikle de nadiren oluyorsa. Yapacağım şeyin senin polisten kolayca kaçıp yeni bir hayata başlamana yardım edeceğine seni temin ederim."

LuAnn tekrar soru sormaya başlayacakken vazgeçti. Adamın elini tutup gözlerini kapattı. Jackson genç kadının yanına oturdu. LuAnn üzerine hafif bir ışık tutulduğunu fark edebiliyordu. Bir makasın saçlarını kestiğini hissedince irkildi. Jackson'ın soluğu kulağının dibindeydi. "Bunu bir daha yapmamamı tavsiye ederim. Bu kadar küçük bir yerde, sınırlı zaman ve ekipmanla çalışmak yeterince zor zaten. Ciddi bir zarar vermek istemiyorum." Adam kulak hizasına gelene dek saçlarını kesmeye devam etti. Kesilmiş saçları çöp torbasına atıyordu. Saçlarından geçen ıslak bir madde çabucak beton gibi sertleşti. Jackson bir fırça yardımıyla saçları biçimlendirdi.

Etrafı küçük ampullerle çevrili portatif aynayı İmuzinin konsolu üzerine yerleştirdi. Burun kısmını hallederken normalde iki ayna kullanırdı, böylelikle iki profildeki farklılıkları görebilirdi. Ama Manhattan'daki bir park yerinde İmuzinin içinde otururken böyle bir lüksü yoktu. Takım çantasını açtı. Gerekli makyaj setlerini ve aletlerini çıkarıp işe koyuldu.

Becerikli parmakları Lu-Ann'in yüzünde uçarcasına hareket ediyordu. Kaşları Kryolan kaş plastiğiyle kapladı, etrafını kremleyip pudraladı. Küçük bir fırça yardımıyla yepyeni kaşlar oluşturdu. Yüzün alt kısmını alkolle temizledi. Buruna çiklet özü yapıştırıp kurummasını bekledi. Bu arada kullandığı macun yapışmasın diye parmaklarına nemlendirici jel sürdü.

Macunu elinde ısıttıktan sonra buruna yerleştirdi. Tatmin edici bir şekil oluşturmak için metodik bir şekilde bastırdı. "Burnun uzun ve düz; LuAnn, bir klasik, gerçekten. Ama biraz macun ve biraz gölge ile eskisi gibi çekici olmayan kalın ve yamuk bir kıkırdak elde edeceğiz. Unutma, bu sadece geçici bir durum. Sonuçta herkes geçicidir." İşine devam ederken yaptığı bu felsefi beyana dilini şaklattı. Doğal bir görünüm vermek için biraz fondöten sürdükten sonra yüzeyi pudraladı, hafifçe allık sürdü. Uygun gölgelemeyle LuAnn'in gözlerinin birbirine yakın ve çenesinin daha az çıkık görünmesini sağladı. Görünüşündeki çarpıcı etkiyi azaltmak için çıkık elmacık kemiklerine allık sürdü.

LuAnn, Jackson'ın dikkatle çenesindeki yarayı incelediğini hissediyordu. "Kötü bir kesik. Karavan deneyiminden bir hatıra mı?" LuAnn cevap vermeyince, "Biliyor musun, bu dikiş gerektirecek, ama o kadar derin ki dikişle bile iz kalacak korkarım. Merak etme, ben işimi bitirdikten sonra hiç fark edilmeyecek. Tabii daha sonra plastik cerrahi düşünebilirsin." Tekrar dilini şaklatıp ekledi. "Yani benim profesyonel fikrime göre."

Sonra özenle kadının dudaklarını boyadı. "Klasik modele göre biraz daha ince korkarım. Kollajeni düşünmek istersin belki."

LuAnn'in bu arada bütün yapabildiği çılgık atarak kaçmamaktı. Neye benzediğini bilmiyordu; sanki kendisini yeniden canlandıran deli bir bilim adamı gibi davranıyordu Jackson.

"Şimdi biraz çil ekliyorum, alnına, burnuna ve yanaklarına. Zamanım olsaydı ellerine de eklerdim, ama zaman yok. Zaten kimse fark etmeyecek, çoğu kimse bu kadar dikkatli değildir." Genç kadının gömleğinin yakasını açıp fondöten sürdü, sonra gömleğinin düğmesini ilikledi, eşyalarını toplayıp çantasına koydu. LuAnn'i tekrar eski yerine oturttu. "Yanındaki bölmede küçük bir ayna var."

LuAnn aynayı yavaşça kaldırıp yüzüne doğru tuttu. Yutkundu. Baktığı kişi kısa, dik ve kızıl saçlı, çok açık neredeyse albino tenli ve bol çilli bir kadındı. Gözleri daha küçük ve birbirine yakın, çenesi daha az çıkık, elmacık kemikleri düzdü. Dudakları koyu kırmızı, ağzı kocamandı. Burnu çok daha genişti ve sağa doğru belirgin bir şekilde kıvrılıyordu. Koyu renk saçları çok açık renkteydi. Kendini tanıyamıyordu.

Jackson kucağına bir şey atınca başını eğip baktı. Pasaportuydu. Açtı. Fotoğraftaki kadın aynada kendisine bakan kadınla aynıydı.

"Harika bir iş, sence de öyle değil mi?"

LuAnn başını kaldırıp bakarken Jackson kendisini aydınlatan bir ışık yaktı. LuAnn ikinci bir şok dalgası daha geçiriyordu. Tam karşısında bir kopyası ya da aynadaki kadının bir kopyası duruyordu. Aynı kısa kızıl saçlar, ten rengi, yamuk burun-sanki ikizlerdi. Tek fark kendisinin blucin, ikizinin elbise giyiyor olmasıydı.

LuAnn konuşamayacak kadar şaşkındı.

Jackson sessizce ellerini birbirine kavuşturdu. "Daha önce ,je kadın kılığına girdiğim olmuştu, ama inan bana ilk defa kılık değiştirmiş bir kadının kılığına giriyorum. Fotoğraf bana ait bu arada. Sabahleyin çekildi. Görünüşüne haksızlık etsem de oldukça iyi iş çıkardım. Hem ikizlerin bile her şekilde birbirine benzer olması gerekmiyor." LuAnn'in şaşkın bakışları onu eğlendiriyordu. "Alkışlamana gerek yok, ama çalışma şartları düşünülürse biraz takdir gerekiyor doğrusu."

Limuzin tekrar harekete geçti. Garajdan çıktılar. Yarım saatten kısa bir süre sonra JFK Havaalanındaydılar.

Şoför kapıyı açmadan önce Jackson sert bir şekilde Lu-Ann'e baktı. "Şapkanı ya da güneş gözlüğünü takma sakın. Bu insanların ilgisini çeker ve makyajını bozabilirsin. Şunu unutma, kural bir: Bir şey saklamaya çalıştığında mümkün olduğunca görünür kıl, kendini göz önünde tut. İkiz yetişkinler birarada nadiren bulunurlar, ama insanlar -polis dahil- bizi fark edecektir, şaşırsalar da şüphelenmeyeceklerdir. Üstelik polis tek bir kadın arıyor. İki kadın gördüklerinde hem de bir bebekle, bize aldırmayacaklar, ama bakacaklardır. Bu insanın doğası gereğidir. Bakacakları bir sürü yer var, ama zamanları yok."

Jackson, Lisa'ya doğru uzandı. LuAnn hemen yolunu kesip şüpheyi baktı.

"LuAnn, senin ve bu bebeğin ülkeden güvenle çıkmanız için elimden geleni yapıyorum. Kısa bir süre sonra seni yakalamak için ellerinden geleni yapmakta olan polis ve FBI'ın yanından geçeceğiz. İnan bana, kızına el koymak gibi bir niyetim yok, ama çok özel bir sebeple ona ihtiyacım var."

Genç kadın sonunda izin verdi. Limuzinden indiler. Yüksek topuklarla Jackson, LuAnn'den biraz daha uzundu. LuAnn adamın ince uzun bir yapısı olduğunu ve kaliteli elbiseler içinde iyi göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Siyah paltosunu koyu renk elbisesinin üzerine geçirdi.

"Haydi," dedi Jackson, LuAnn'e. Sesindeki yeni ton kadının irkilmesine neden oldu. Artık sesi de tıpkı kendi sesine benziyordu.

"Charlie nerede?" diye sordu LuAnn. Birkaç dakika içinde terminal binasına girmişlerdi. Arkalarında tombul bir hamal eşyalarını getiriyordu.

"Neden?" diye sordu Jackson hemen. Yüksek topuklara rağmen başarıyla hareket ediyordu. LuAnn omuzlarını silktilti. "Sadece merak ettim. Beni daha önce o gezdirmişti, bugün onu göreceğimi sanıyordum."

"Korkarım Charlie'nin görevi sona erdi."

"Oh."

"Merak etme, LuAnn, artık çok daha iyi ellerdesin." Terminal binasına girdiler, Jackson ileri doğru baktı. "Lütfen doğal davran; kimse sormaz ama, olur da sorarlarsa biz ikiz kardeşiz ve bunu destekleyecek kimliklerimiz de var. Bırak konuşmaları ben yapayım."

LuAnn ileri doğru baktığında herkesi dikkatle gözden geçiren polisleri görünce yutkundu. Yanından geçtiklerinde polisler gerçekten kendilerine bakıyorlardı. Hatta giydiği palto açılınca bir tanesi Jackson'ın bacaklarını inceleme fırsatı bile bulmuştu. Jackson çektikleri dikkatten memnun görünüyordu. Tam tahmin ettiği gibi polis hemen onlar üzerindeki ilgisini kaybedip terminale giren diğer insanlar üzerinde yoğunlaştı.

Jackson ve LuAnn, British Airways'ın uluslararası uçuş bölümüne gelince durdular. "Sen şu kafede beklerken ben biletini halledeceğim." Terminalin karşı tarafını işaret ediyordu.

"Neden ben kendim halledemiyorum?"

"Kaç kere denizaşırı uçtun?"

"Hiç uçmadım."

"Kesinlikle haklısın. Ben bu işlemi senden biraz daha hızlı halledebilirim. Eğer bir hata yaparsan ya da söylememen gereken bir şey söylersen istemedi-ğimiz şekilde dikkat çekeriz. Havayolları personeli güvenlik delisi tipler olmasalar da aptal değillerdir. Nelere dikkat ettiklerini bilsen şaşarsın."

"Pekâlâ. Hiçbir şeyi bozmak istemiyorum."

"Güzel, şimdi bana pasaportunu ver, az önce sana verdiğimi." LuAnn pasaportu uzattı.

Jackson, Lisa'yı yanına alıp arkasında bavullarla gişeye doğru ilerledi. Adam LuAnn'in hareketlerini bile kapmıştı. Şaşkınlıkla başını sallayıp Jackson'ın işaret ettiği noktaya doğru ilerledi.

Jackson çok kısa olan birinci sınıf kuyruğundaydı ve sıra hemen kendisine gelmişti. Birkaç dakika içinde LuAnn'e katıldı. "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti. Görünüşünü birkaç ay için değiştirmeni tavsiye etmem. Kızıl boyayı yıkayabilirsin tabii ki, ama bana kalırsa bu renk sana çok yakıştı." Gözleri parlıyordu. "Her şey yatıştığında ve saçların uzadığında senin için hazırladığım orijinal pasaportu kullanabilirsin." Ona ikinci bir Birleşik Devletler pasaportu uzattı. LuAnn alıp hemen çantasına attı.

Jackson gözünün ucuyla takım elbiseler giymiş iki erkek ve bir kadının terminalde ilerleyip etrafı taradıklarını fark etti. Boğazını temizledi. LuAnn onlara doğru bakıp hemen başını çevirdi. Birinin elinde bir kâğıt olduğunu görmüştü. Kâğıtta basın konferansında çekildiği kesin olan bir resim vardı. LuAnn, Jackson'ın elini hissedinceye kadar donup kaldığını hissetti. Adam onu yatıştırmak istercesine elini sıktı. "Onlar FBI ajanları. Resimdeki kadına hiç benzemediğini unutma. Sanki görünmez olmuş gibisin." Güvenli ses tonu genç kadının

korkusunun azalmasını sağlamıştı. "Uçağın yirmi dakika içinde kalkıyor. Beni takip et." Güvenliği geçip kalkış kapısına gittiler ve bekleme salonunda beklemeye başladılar.

"İşte." Jackson küçük bir paketle birlikte pasaportunu uzattı. "Nakit para, kredi kartları ve uluslararası sürücü ehliyeti, hepsi adına yeni alındı. Sürücü belgesinde yeni görünüşüne ait bir resim var."

Bir süre saçlarıyla oynadı. LuAnn'in değişen yüz hatlarını inceledikten sonra geri çekilirken yaptığı işe bir kez daha hayran kalmıştı. Genç kadının elini sıkıca tutup omzuna hafifçe vurmayı bile ihmal etmedi. "İyi şanslar. Başın herhangi bir derde girerse gece gündüz, dünyanın her yerinde bana ulaşabileceğin bir numara bu. Yalnız şunu da söylemeliyim ki bir sorun olması dışında bir daha asla görüşmeyeceğiz ve konuşmayacağız." Üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kartı uzattı LuAnn'e.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu, LuAnn?" Jackson hoş bir şekilde gülümsüyordu. LuAnn merakla ona bakıp başını salladı. "Ne gibi?"

"Belki, 'teşekkür ederim,' gibi?" Artık gülümsemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi LuAnn çok yavaş bir şekilde. Bakışlarını adamdan ayırması çok zordu.

"Bir şey değil," dedi yine yavaşça. Gözleri LuAnn'inkilere perçinlenmiş gibiydi.

Sonunda LuAnn endişeli bir şekilde karta baktı. Hiç kullanmayacağını umuyordu. Jackson'ın yüzünü bir daha hiç görme-se de daha mutlu olurdu. Bu adamın yanındayken hissettiği şeyler mezarlıkta babasının mezarının başında hissettikleriyle aynıydı. Tekrar başını kaldırdığında Jackson kalabalığa karışmıştı.

İçini çekti. Artık koştuktan yorulmuştu ve şimdi yeni bir hayata başlamak üzereydi.

Pasaportunu çıkarıp boş sayfalara baktı. Bu çok yakında değişecekti. Ardından ilk sayfayı çevirip yabancı resme ve altındaki yabancı isme baktı. Bir süre sonra o kadar yabancı gelmeyecekti bu isim: Catherine Savage, Charlottesville, Virginia. Annesi Charlottesville'de doğup genç bir kızken daha güneşe inmişti. Sık sık kendisine çocukken Virginia'nın kırsalında geçirdiği güzel zamanlardan söz ederdi. Georgia'ya taşınıp Benny Ty-ler'la evlenmesi bu güzel zamanların sonu olmuştu. LuAnn yeni kimliğinde memleketinin burası olmasının çok uygun düştüğünü düşündü. Yabani ve vahşi anlamına gelen Savage adı da çok uygundu. Şu anda hem yabani ve vahşiydi, hem de elinin altındaki onca parayla da böyle kalmaya devam edecekti. Tekrar fotoğrafa baktığında Jackson'ın kendisine baktığını düşündü. Ensesindeki bütün tüyler diken diken olmuştu. Hemen pasaportunu kapatıp çantasına koydu.

Yeni yüzüne hafifçe dokunurken kendisine doğru gelen bir polis memurunu görünce hemen çekti elini. Jackson'ın kendisini kaydettirdiğini gören polislerden biri miydi acaba? Eğer öyleyse uçağa binenin Jackson yerine kendisi olduğunu anlarsa ne olacaktı? Ağzı kurudu, Jackson'ın gitmemiş olmasını diledi. Uçağına biniş çağrısı yapılıyordu. Polis yaklaşırken LuAnn ayağına kalkmaya çalıştı. Lisa'yı alırken belgeleri bir anda yere saçılı-verdi. Kalbi şiddetle çarpıyordu, tek eliyle eğilip kâğıtları toplamaya başladı. Bir yandan da Lisa'nın koltuğunu dengelemeye çalışıyordu. Birden kendisini bir çift siyah ayakkabıya bakarken buldu. Polis eğilip ona doğru baktı. Bir elinde fotoğraf tutuyordu. LuAnn adamın koyu renk gözleri kendisinininkilere bakarken bayılacağını sandı.

Polisin yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. "Size yardım edeyim, bayan. Benim de çocuklarım var. Onlarla seyahat etmek hiç de kolay değildir."

Kâğıtları toparlayıp paketine geri koydu ve LuAnn'e uzattı. LuAnn teşekkür ederken adam başıyla selam verdi. Genç kadın hiç vakit kaybetmeden oradan uzaklaştı.

LuAnn o sırada biri kendisini bıçaklasa bir damla kan ak-mazdı. Bütün kanı donmuş gibiydi.

Birinci sınıf yolcuları serbest bir şekilde binış yapabildikleri için LuAnn etrafa bakınacak kadar zaman buıdu; ama ümitleri boıa çıkmııı. Charlie'nin gelmediği açıktı. Uçağa bindi, bir hostes nezaketle kendisini karııladı. LuAnn hayranlıkla Boeing 747'nin iını inceliyordu. "Buradan, Bayan Savage. Çok güzel bir kız." LuAnn'i spiral basamaklardan çıkarıp koltuğuna götüşdü. Genç kadın Lisa'yı yanındaki koltuğa oturtup kabin görevlisinin teklif ettiği bir kadeh şarabı aldı. Yeniden etrafına bakınırken her koltuğa monte edilmiş televizyonu ve telefonu göşdü. Daha önce hiç uçağa binmemişti. İlk binış için olduğa göz alıcıydı göşdükleri.

Camdan bakarken karanlığın her yeri sarmaya başladığını göşdü. Etrafı inceleyen Lisa halinden olduğa memnundu. Lu-Ann şarabını yudumlamaya devam ederken derin soluklar aldı. Bu arada kabine giren diğer yolcuları inceliyordu. Bazıları yaşlı ve plduğa iyi giyimliydi. Diğerleri ise takım elbiseler içindeydi. Genç bir adam blucin ve tişört giymişti. LuAnn adamın ünlü bir rock grubunun üyesi olduğunu hatırladı. Arkasına yaslandı. Uçuş görevlileri uçuş öncesi güvenlik tedbirlerini anlatıyorlardı. On dakika sonra koca uçak pistte ilerlemeye başladı. LuAnn koltuğunun kenarlarına tutundu. Uçak hız kazanmaya devam ederken dişlerini sıkıca birbirine geğirmişti. Pencereden dışarı bakmaya cesaret edemiyordu. Oh Tanrım ne yapmıştı? Bir kolunu korumak ister gibi annesinden daha sakin görünen Li-sa'nın üzerine koydu. Derken uçak havalandı ve sarsıntılar kesildi. LuAnn dev bir kabarcık içinde havada uçtuğunu hissediyordu. Sihirli halı üzerindeki prenses; bu hayal zihnine takılı kaldı. Koltuğu kavrayan elleri gevşedi, dudakları aralandı. Pencereden yanıp sönen şehir ışıklarına ve ardında bıraktığı ülkeye baktı. Jackson'a göre sonsuza kadar gidiyordu. Pencereden dışarı sembolik bir şekilde el sallayıp arkasına yaslandı.

Yirmi dakika sonra kulaklıklarını kulağına taktı. Dinlediği klasik müziğe uygun bir şekilde başını hafifçe sallamaya başladı. Omzunda bir el hissedip Charlie'nin sesini duyunca irkildi. Onun için satın aldığı şapkayı takmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ama vücudundan ve seyiren tek gözünden yaşadığı gerginliğin izleri okunuyordu. LuAnn kulaklıkları çıkardı.

"Sevgili Tanrım," diye fısıldadı Charlie. "Lisa'yı tanımasay-dım yanından geçip gidiyordum. Neler oldu böyle?"

"Uzun bir hikâye." Adamın bileğini sıkıca kavradı. Soluğunu bırakırken gözle görölür bir şekilde rahatlamıştı. "Bu, sonunda bana geręek adını söyleyeceğin anlamına mı geliyor, Charlie?"

Boeing 747 havalandıktan kısa bir süre sonra hafif bir yağmur başlamıştı. Manhatttan'ın göbeğinde bir baston yardımıyla yavaşça yürüyen siyah trenękotlu adam yağmuru fark etmiyor gibiydi. Başında yağmur geçirmez bir şapka vardı. Jackson'ın görünüşü LuAnn'i son göşdüğünden beri inanılmaz şekilde değişmişti. En azından kırk yıl yaşlanmıştı. Gözlerinin altında torbalar vardı. Seyrelmiş beyaz saçları, yaşlılık benekleriyle dolu kel kafasının arkasına doğru taranmıştı. Burnu uzun ve sarkıktı, çenesi ve boynu da öyle. Ağır ve dikkatli yürüyüşü yaşına uygundu. Geceleri genellikle yaşlı olurdu. Sanki karanlık onu büzölüp küçölmeye, yaşlanmaya ve ölüme doğru yaklaşmaya zorluyor gibiydi. Başını kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktı. Uçak Avrupa'ya doğru ilerliyordu.

Yalnız değildi; Charlie de onunla birlikte gidiyordu. Jackson, LuAnn'i bıraktıktan sonra orada kalmış ve patronunun birkaç adım gerisinde olduğundan haberi olmayan Charlie'nin uçağa binişini izlemişti. Bu ayarlama işe yarayabilir, diye düşündü Jackson. LuAnn'le ilgili ciddi şüpheleri vardı. Kendisinden bir şeyler gizlemişti ve bu genellikle affedilemez bir günahtı. Ro-manello'yu ortadan kaldırarak ciddi bir sorunu önlemişti ve bu hatanın kısmen kendine ait olduğunu kabul ediyordu. Sonuçta eğer teklifini reddederse LuAnn'i öldürmesi için o adamı kendi tutmuştu. Ama daha önce hiç polisten kaçan bir talihlisi olmamıştı. Muhtemel

felaketle karşılaştığında her zaman yaptığı şeyi yapacaktı: arkasına yaslanıp gözlemek. Her şey yolunda giderse bir şey yapmayacaktı. Ancak en ufak bir terslikte hemen harekete geçip önlem alacaktı. Yani becerikli Charlie'nin onun ya. nında bulunması iyi olabilirdi.

Yakasını kaldırıp yavaşça ara sokağa saptı. Karanlıkta New York ve yağmur onun için korku kaynağı olamazdı. Birçok silahı vardı ve nefes alan her şeyi öldürebilecek çok çeşitli yollar bili-yordu. "Yaşlı adamı" kolay bir hedef olarak gören herkes hata yaptığını acı içinde fark ederdi. Jackson'ın öldürme gibi bir arzusu yoktu. Bazen gerekli olsa da bundan zevk almıyordu. Sadece para, güç ve en ideali ikisini birlikte elde etmek mazeret olabilirdi. Bu kez yapacak çok daha iyi şeyleri vardı.

Başını yeniden gökyüzüne doğru çevirdi. Yağmur yüzündeki kauçuk maddeye çarpıyordu. Yağmuru yaladı; serindi ve gerçek teni üzerinde hoş bir etki yaratıyordu. İkinizin de yolu açık olsun, dedi içinden, sonra da gülümsedi.

Ve eğer beni aldatırsanız Tanrı yardımcınız olsun.

Yürümeye devam etti. Bu arada dikkatle düşünüyor ve ılık çalıyordu. Artık gelecek ayın talihlisini belirleme zamanı gelmişti.

İKİNCİ KISIM

On Yıl Sonra

On Sekizinci Bölüm

Küçük özel jet Charlottesvile Albemarle Havaalanına indi. Saat neredeyse gecenin onuydu ve havaalanı o gün için kapanmak üzereydi. Gulfstream V aslında o günün son uçağıydı. Bir limuzin asfalt yolda bekliyordu. Üç kişi uçaktan inip limuzine bindi. Araç hemen hareket ederek kısa bir süre sonra Route 29'a girdi.

Limuzinin içindeki kadın gözlüklerini çıkarıp kolunu küçük kızın omzuna attı. LuAnn Tyler arkasına yaslanıp derin bir soluk aldı. Evi. Sonunda Birleşik Devletler'e geri dönmüşlerdi. Planlanan süre artık sona ermişti. Bir süredir başka hiçbir şey düşünmüyor sayılabilirdi. Dönüp arkada oturan adama baktı. Gözleri dimdik ileri doğru bakıyor, kalın parmakları camda bir melodi çalıyordu. Charlie endişeli görünse de güven verici bir şekilde gülümsemeyi başardı. Başka bir şey olmasa bile on yıldır ona her konuda güven vermeyi başarmıştı.

Elini kucağına koyup başını LuAnn'e doğru eğdi. "Korkuyor musun?"

LuAnn başını sallayıp kucağında derin bir uykuya dalmış olan on yaşındaki Lisa'ya baktı.

Yolculuk uzun ve sıkıcı olmuştu.

"Ya sen?" diye sordu.

Charlie geniş omuzlarını silkti. "Elimizden geldiğince iyi hazırlandık, risklerin farkındayız. Şu anda da bunları yaşıyoruz." Yine gülümsedi, bu kez gülümsemesi daha genişti.

LuAnn de ona gülümsedi. Son on yılda birçok şey yaşamışlardı. Bir daha hiç uçağa binmese, bir daha hiç gümrük kapısından geçmese, içinde bulunduğu ülkenin neresi olduğunu hiç merak etmese, hangi dilin konuşulduğunu keşfetmeye çalışmasa bundan hiç de rahatsız olmazdı. Hayatının geri kalanında çıkmak zorunda olduğu en uzun seyahatin bahçedeki posta kutusuna ya da alışveriş için markete gitmek kadar olmasını diliyordu. Tanrım, keşke bu kadar kolay olsaydı. Hafifçe gözlerini kısıp dalgın bir şekilde şakaklarını ovuşturdu. Charlie bunu fark etmişti. Yıllar geçtikçe onun duygularına karşı büyük bir hassasiyet kazanmıştı. Bir süre Lisa'ya bakıp uykusunun derinleşip derinleşmediğini kontrol etti. Tatmin olmuş bir şekilde emniyet kemerini açtı, LuAnn'in yanına oturup yumuşak bir tonda konuştu.

"Buraya döndüğümüzü bilmiyor. Jackson yani." LuAnn de ona doğru fısıldadı. "Bunu bilmiyoruz, Charlie. Emin olamayız. Tanrım, beni en çok neyin korkuttuğunu bilmiyorum: Polis mi yoksa o mu? Hayır bu bir yalan. Onun korkuttuğunu biliyorum. Polisi ona tercih

ederim. Buraya bir daha hiç dönmememi söyledi. Ve şimdi buradayım. Hepimiz buradayız." Charlie elini LuAnn'in elinin üzerine koyup mümkün oldu ğunca yumuşak bir tonda konuştu. "Eğer bilseydi buraya gelmemize izin verir miydi sanıyorsun? Elden geldiğince dolambaçlı bir rota çizdik. Beş uçak, bir tren yolculuğu, dört ülke, buraya gelmek için dünyanın yarısında zik zak çizdik. Bilmiyor. Ve bence bilse bile aldırmayacak. On yıl geçti. Anlaşma sona erdi. Neden şimdi aldırırın ki?"

"Yaptığı şeyleri neden yapıyorsa onun için. Sen söyle. Yapıyor, çünkü öyle istiyor." Charlie içini çekip ceketinin düğmesini açtı, başını arkasına yasladı.

LuAnn ona doğru dönüp yumuşak bir şekilde omzunu ovuşturdu. "Geri döndük. Haklısın, bir karar verdik ve şimdi bununla yaşamak zorundayız. Bütün dünyaya döndüğümü ilan edecek değilim nasıl olsa. Basit, sessiz bir hayat süreceğiz."

"Aynı zamanda hatırı sayılır bir lüks içinde. Evin resmini gördün."

LuAnn başını salladı. "Çok güzel görünüyor." "Eski bir ev. Çok geniş bir arazi üzerinde bulunuyor. Uzun süredir satılıkmış. Altı milyon dolar gibi bir fiyatı olduğunu öğrenince buna hiç şaşırmadım. Biz üç buçuk milyon teklif edip sıkı bir pazarlık yaptık. Bir milyon dolar da tadilata harcamamız gerekti. On dört ay sürdü, ama zamanımız vardı, doğru mu?"

"Ve gizli bir köşede, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Hemen hemen yüz yirmi hektar, artısı ve eksisi olabilir diyorlar. Elli hektarı açık, 'yumuşak bir şekilde uzanıp giden bir arazi'den oluşuyor. Bu tanım broşürde vardı. New York'ta yetişmiş biri olarak hiç böylesi çimenlik görmemiştim. Buraya ev bulmak için yaptığım geziler sırasında emlakçı Güzel Piedmont ve Virginia'yı anlatıp durmuştu. Ve gördüğüm en güzel evdi. Bir şekle sokmak için çok uğraşıldığı doğru olsa da iyi mimarlar ve işçilerle çalıştık. Bir yığın da müstemilatı var, kâhya evi, ahırları, birkaç kulübe, bu arada hepsi boş. Kiracı alacağımızı hiç düşünmedim. Neyse, bütün o büyük arazilerde bu tür boş yerler bulunuyor. Havuza Lisa bayılacak. Tenis kortu için çok geniş alan var. Sonra etraf çok sık ormanlık alanlarla kaplı. Etrafı ağaçtan hendekle kuşatılmış gibi düşün. Araziyi parmaklıkla çevirmek ve yola bakan bölüm için güvenlik kapısı yaptırmak üzere bir firma aramaya başladım. Ama şu ana kadar bu işi halletmiş olmalıydım."

"Sanki yeterince yapacak şeyin yokmuş gibi. Zaten fazlasıyla iş yapıyorsun."

"Hiç sorun değil. Hoşuma bile gidiyor."

"Adım kâğıtlarda geçiyor mu?"

"Catherine Savage adı hiçbir yerde geçmiyor. Kontrat için bir paravan şirket kullandık. Senetler benim kurduğum bir şirket adına transfer edildi. Bu yoldan sana ulaşamaz."

"Keşke adımı bir kez daha değiştirseydim. Bizi takip etmesi ihtimaline karşı yani."

"Bu çok iyi olurdu, ama DVGS'İ uzak tutmak için Catherine Savage adına hazırladığı ve bizim de kullandığımız hikâye var. Zaten yeterince karmaşık, bir de üstüne bir kat daha geçerse durum iyice içinden çıkılmaz hal alacak. Tanrım, eski kocan için uydurduğumuz ölüm sertifikasını hazırlamak bir ölümdü."*

"Biliyorum," diyen LuAnn yavaşça içini çekti.

Charlie ona baktı. "Charlottesville'in birçok zengin ve ünlünün memleketi olduğunu duymuştum. Bu nedenle mi burayı seçtin? Öyle özel ki, kimse karışmadan dilediğince yaşayabilirsin."

"İki nedenden biri buydu."

"Ya diğeri?"

"Annem burada doğmuştu," dedi LuAnn. Eteğiyle oynarken sesi alçalmıştı. "Burada çok mutluydu, en azından bana öyle olduğunu söylemişti. Ve zengin de değildi." Sessizleşti.

Gözleri dalmıştı. Sonra silkinip kendine geldi, Charlie'ye baktı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. "Belki o mutluluğun bir kısmı bize de bulaşır. Ne dersin?"

"Sen ve bu küçük kızla birlikte olduğum sürece," derken Li-sa'nın yanağını okşuyordu.

"Mutlu bir adamım."

"Özel okula kaydoldu mu?"

Charlie başını salladı. "St. Anne's-Belfield. Oldukça özel bir yer, bir öğretmene düşen öğrenci sayısını duysan şaşarsın. Zaten Lisa'nın da başarı yüzdesi çok yüksek. Birkaç dil biliyor, bütün dünyayı gezdi. Birçok yetişkinin hayatı boyunca yapamayacağı pek çok şeyi şimdiden yaptı."

"Bilmiyorum, belki özel bir öğretmen tutmalıydım."

"Haydi LuAnn, bunu yürümeye başladığından beri yapıyor zaten. Diğer çocukların arasında olmalı. Onun için böylesi daha iyi. Senin için de iyi olacak. Geçen zaman hakkında ne derler biliyorsun."

LuAnn birden yaramaz bir şekilde gülümsedi. "Bizimle beraberken klostrofobi mi hissediyorsun, Charlie?"

"Kesinlikle öyle. Artık geceleri dışarı çıkmaya başlayacağım. Golf gibi bazı hobiler de edinebilirim." Sadece şaka yaptığını göstermek istercesine gülümsedi LuAnn'e.

"İyi bir on yıl oldu, öyle değil mi?" LuAnn'in sesinde hafif bir endişe seziliyordu.

"Bu on yılı hiçbir şeyle değişmezdim."

Bundan sonraki on yılın da böyle güzel olmasını diliyorum, dedi LuAnn içinden. Başını Charlie'nin omzuna yasladı. Yıllar önce New York'u ilk gördüğü zaman onca parayla yapabileceği iyi şeylerin heyecanı içindeydi. Kendi kendine bunu yapacağına söz vermiş ve sözünü tutmuştu. Ne var ki, aslında umduğunu bulamamıştı. İyiye sürekli yer değiştirmek, keşfedilmekten korkmak, yeni bir şey alındığında bu parayı nasıl elde ettiğini düşünerek suçluluk duymak biçiminde değerlendirerseniz son on yıl iyi geçmişti. Hep inanılmaz derecede zengin olanların çeşitli sebepler yüzünden mutlu olmadıklarını duyardı. Yoksulluk içinde büyüyen LuAnn buna hiçbir zaman inanmamış, sadece zenginlerin bir uydurması olarak düşünmüştü. Şimdiyse bunun doğru olduğunu biliyordu, en azından kendisi için. Limuzin yoluna devam ederken gözlerini kapatıp dinlenmeye çalıştı. "İkinci" hayatı başlamak üzereydi.

On Dokuzuncu Bölüm

Thomas Donovan, Washington Tribune'ün yoğun koşuşturmaların yaşandığı haber odasında bilgisayarının karşısında oturmuş ekrana bakıyordu. Otuzuna varmadan Pulitzer dahil çeşitli kuruluşlardan kazandığı habercilik ödülleri karmakarışık küçük bölmesinin duvarındaki rafları doldurmaktaydı. Donovan ellili yaşların başında olsa da hâlâ gençliğin heyecan ve ateşini taşıyordu. Şu anda üzerinde çalıştığı şey içeriğinin midesini bulandırdığı bir haberdir.

Notlarını incelerken masasının üzerine bir gölge düştü.

Donovan başını kaldırıncaya posta odasında çalışan genç çocuğun yüzüyle karşılaştı.

"Evet?"

"Bu sizin için geldi. Sanırım istediğiniz bazı araştırmalara ait sonuçlar."

Donovan teşekkür edip paketi aldı. Gözle görülür bir hevesle açtı.

Üzerinde çalıştığı piyango hikâyesinde büyük potansiyel görüyordu. Bu konuda bir yığın araştırma yapmıştı. Milli Piyango yılda milyarlarca dolar kâr ediyordu ve bu miktar her sene yüzde yirmi artıyordu. Hükümet gelirinin yarısını ödül olarak dağıtıyor, yüzde onunu satıcılarla diğer işletme masraflarına ayırıyor ve yüzde kırkını da kâr olarak saklıyordu, ki bu rakam birçok şirketin uğrunda cinayet işleyebileceği kadar büyüktü. Saha araştırmaları ve araştırmacılar yıllardır çoğunlukla yoksulların kaybetmesiyle artan piyangodan elde edilen

verginin azalıp azalmadığını incelemişlerdi. Hükümet ise demografik çalışmalarla yoksulların gelirlerinin büyük bir kısmını piyangoya yatırmadıklarını ifade etmekteydi. Bu tartışmalar Donovan'ın kafasına yatmıyordu. Piyango oynayan milyonlarca insanın yoksulluk seviyesinde yaşadıklarını, Sosyal Güvenlik parasına ve yiyecek karnesine muhtaç olduklarını, çok düşük bir ihtimalle dahi olsa kendilerine muhteşem bir hayat sunabilecek bu şansı satın almak için her şeyi yapabileceklerini biliyordu. Ve olasılıkların detayları söz konusu olunca devletin reklamları son derece yanıltıcıydı. Üstelik hepsi bununla bitmiyordu. Donovan kazananlar içinde yılda yüzde yetmiş beş gibi inanılmaz bir iflas oranı tespit etmişti. On iki talihlinin dokuzu her yıl iflas ettiğini beyan ediyordu. Donovan'a göre çeşitli finans idare şirketleri bu zavallı insanları ele geçirip soyuyordu. Yardım kuruluşları sürekli olarak onların peşindeydi. Her türlü lüks eşya satıcısı ihtiyaç gerektirmeyen yığınla eşya satıyor, mallarının yeni zenginlerde mutlaka bulunması gereken şeyler olduğunu söylüyor ve girdikleri sıkıntı için yüzde bin oranında yüksek fiyat biçiyorlardı. Üstelik her şey bunlarla da bitmiyordu. Açgözlülük ve hırs bütün mantıklı duyguların yerini aldığı için ani zenginlik aileleri ve uzun süreli dostlukları da yok ediyordu.

Ve hükümetin de bu finansal kazalarda bir o kadar suçlu olduğunu düşünüyordu Donovan. Yaklaşık on iki yıl önce katılımı artırmak için ilk ödülü belirli bir rakamda dondurmuş ve ilk yıl için vergi erteleme getirmişti. İlanlarda bu gerçek belirgin biçimde çarpıtılarak büyük harflerle ödülün "VERGİSİZ" olduğu yazılırken daha küçük ve ince harflerle verginin bir yıl boyunca ertelendiği ifade ediliyordu. Daha önceleri kazanılan para parça parça verilip vergisi otomatik olarak alınırken şimdi talihliler kendi başına kalıyordu. Donovan bazı talihlilerin vergiden muaf olduklarını düşünerek paralarını özgürce harcadıklarını öğrenmişti.

Anaparadan kazanılan bütün gelirler aslında ağır vergiye tabiydi. Merkez bankası görevlileri talihlinin sırtını sıvazlayıp büyük rakamların yazılı olduğu çeki eline veriyordu. Talihli, gelişmiş muhasebe ve finans sistemi oluşturacak bir zekâyâ sahip değilse vergi memurları peşine düşüp talihlinin elindeki her kuruşu faiz ve cezasıyla birlikte alıyor, zavallılar ilk baştakinden daha yoksul bir şekilde ortada kalıyordu.

Talihlinin eninde sonunda zararına yönelik bir oyundu bu ve her şey hükümetin vatandaşlara iyiliği maskesi ardında yapıyordu! Bu bir şeytan oyunu ve bunu bize yapan kendi hükümetimiz, diye düşündü Donovan. Ve hükümet bunu tek bir neden yüzünden yapıyordu: Para. Tıpkı herkes gibi. Diğer gazetelerin konuya olan yapay ilgilerini düşündü. Ne zaman medyada piyangoya karşı gerçek bir saldırı ya da talihlilerle ilgili bazı konular yayınlansa hükümetin piyango yetkilileri hemen piyango parasıyla yapılan olumlu girişimlerin istatis-tiklerini vererek konuyu örtbas ediyorlardı. Halk paranın eğitim, otoyolların bakımı gibi şeylere harcadığını sanıyordu, fakat aslında paranın büyük bir kısmı bu çalışmalarla hiç ilgisi olmayan fonlara tahsis ediliyor ve çok ilginç yerlere harcanıyordu. Piyango görevlilerinin ödemeleri ve primleri de oldukça yüksekti. Çekilişleri destekleyen politikacıların eyaletlerine de iyi para akıtılmaktaydı. Tüm bunlar ortalığa kötü bir koku yayıyor, Donovan da artık gerçeklerin su yüzüne çıkması gerektiğini düşünüyordu. Kalemi tüm meslek hayatı boyunca yaptığı gibi daha az şanslı olanları savunacaktı. Başka bir şey yapamasa bile en azından hükümeti bu büyük gelir kaynağının ahlaki durumunu yeniden düşünmesini sağlayacak bir utanç içine sokacaktı. Belki bir şey değişmezdi, ama deneyecekti.

Belgelere yeniden odaklandı. Teorisini beş yıl öncesine dayanan iflas oranı üzerinde denemişti. Elindeki belgeler sonuçları yedi yıl daha geriye götürüyordu. Sayfaları inceledikçe piyango talihlilerinin akıbetinin her yıl aynı olduğunu gördü. Her yıl iflas eden talihli oranı on iki de dokuzdu. Kesinlikle çok şaşırtıcıydı bu. Mutlu bir şekilde sayfaları taramaya devam etti. İçgüdüleri onu yanıltmıyordu. Bu bir tesadüf değildi.

Birden durup bir sayfaya baktı. Gülümsemesi yok olmuştu. Sayfa tam on yıl öncesinin on iki talihlisini gösteriyordu. Bu mümkün değildi. Bir hata olmalıydı. Donovan telefonu alıp araştırmayı yaptırdığı bölümü aradı. Hayır, bir hata yoktu. İflas kayıtları her zaman halka açıktı.

Donovan yavaşça telefonu kapattı. Herman Rudy, Bobbie Jo Reynolds, LuAnn Tyler liste böyle devam edip gidiyordu. On iki talihli. Hiçbiri iflas beyan etmemişti. Hiçbiri. Oysa bu yıl hariç bütün yıllardaki on iki talihlinin dokuzu iflas etmişti.

Thomas Donovan'ın ayarındaki çoğu gazeteci elle tutulamaz iki şeye dayanarak yaşar ya da ölürlerdi: sebat ve içgüdü. Donovan'ın içgüdüleri şu anda üzerinde olduğu hikâyenin diğer konuyu ancak ağaç budama hakkındaki bir makale kadar heyecanlı kılacağını söylüyordu. Kontrol etmesi gereken bazı kaynakları vardı ve bunu kalabalık haber odasının izin verdiğinden daha gizli bir şekilde yapmak istiyordu. Dosyayı eskimiş evrak çantasına atıp ofisten ayrıldı. Trafik sıkışık olmadığından yirmi dakika içinde Virginia'daki apartman dairesine ulaştı. İki kere evlenip ayrılmıştı ve çocuğu yoktu. Donovan'ın iş yaşamı özel yaşamının da büyük bir kısmını kaplıyordu. Zengin bir ailenin tanınmış kızı olan ve bir zamanlar politikayla ilgilenen Alicia Crane'le yavaş ilerleyen bir ilişkisi vardı. Böylesi bir çember içinde hareket etmekten hoşlanmıyor olsa da Alicia ona karşı destekleyici ve sadık bir tutum sergiliyordu ve gerçeği söylemek gerekirse bu kadının zevk verici varlığının çevresinde flört etmek de o kadar kötü değildi.

Evdeki bürosuna girip telefonu eline aldı. İnsanlar hakkında bilgi almanın birtakım yolları vardı; özellikle de hayatlarını ne kadar koruma altına alırlarsa alsınlar zengin insanlar hakkında bilgi almak çok kolaydı. Devlet Vergi Gelirleri Servisi ya da kısa adıyla DVGS'nin numarasını tuşladı. İflas etmeyen on iki piyango talihlisinin adını verdikten iki saat sonra cevap geldi. Telefondaki sesi dinlerken listedeki on iki ismi kontrol ediyordu. Bir tanesi dışında bütün isimlerin üstü çiziliydi. On bir piyango talihlisinin hepsinin yıllık vergilerini muntazam bir şekilde ödediklerini rapor etmişti kaynağı. Donovan'a on bir talihlinin ödedikleri vergi miktarlarının inanılmaz olduğunu söylemekten başka bir bilgi veremiyordu. Bu on bir talihlinin nasıl olup da iflastan kurtuldukları ve tam tersine on yıldır gayet iyi idare ettikleri sorusu Donovan'ın kafasını kurcalarken bir başka soru daha belirginlik kazanmıştı. Üstü çizili olmayan piyango talihlisinin adına baktı. Kaynağına göre bu talihli hiçbir vergi ödememişti, en azından kendi adına. İşin doğrusu ortadan kaybolmuştu. Donovan bunun nedeninin iki cinayet olduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. Georgia kırsalında erkek arkadaşı ve bir başka adam ölü bulunmuştu. İşin içinde uyuşturucu vardı. On yıl önce bu hikâyeye fazla ilgilenmemişti. Kadının piyangoyu kazanır kazanmaz ortadan kaybolması ve paranın da onunla birlikte yok olması dışında bir şey hatırlamıyordu. Şu anda listedeki belirgin tek isme bakarken merakı gitgide büyüyordu: "LuAnn Tyler." Cinayet suçuyla aranırken adını değiştirmiş ve kazandığı parayla kendine yeni bir hayat kurmuş olmalıydı.

LuAnn'in yeni kimliğini ortaya çıkarabileceğini düşünerek gülümsedi. Belki çok daha fazlasını bulabilirdi. En azından bunu deneyecekti.

Donovan ertesi gün LuAnn'in memleketi olan Rikersville şerifini aradı. Roy Waymer beş yıl önce ölmüştü. İlginç bir tesadüf olarak şu andaki şerif Duane'in amcası Billy Harvey'di.

Harvey, LuAnn konusu açıldığında oldukça konuşkan davranmıştı.

"Duane'i öldürdü o," dedi öfkeyle. "Duane'i uyuşturucu işine de onun soktuğundan adım gibi eminim. Harvey ailesinin pek fazla parası yok, ama gururumuz var."

"Son on yıldır ondan hiç haber aldınız mı?" diye sordu Donovan.

Billy Harvey uzun bir süre durakladı. "Şey, buraya biraz para gönderdi."

"Para mı?"

"Duane'in ailesine. Aslında istemediler, bunu söyleyebilirim."

"Parayı aldılar mı?"

"Şey, çok uzun zamandır yoksulluk çekiyorlardı. Böyle bir paraya hemen sırt çevirmek kolay değildir."

"Ne kadar paradan söz ediyoruz?"

"İki yüz bin dolar. Eğer bu LuAnn'in suçluluk duygusu içinde olduğunu göstermiyorsa başka ne gösterir bilmiyorum."

Donovan bir ısıklık çaldı. "Parayı takip etmeyi denediniz mi?"

"O zamanki şerif Roy Waymer takip etti. Hatta ona yardım etmek için bazı FBI ajanları bile geldi buraya, ama hiçbir halt bulamadılar. Buradaki başka insanlara da yardım etti, ama o zaman da nerede olduğuna dair hiçbir şey bulamadık. Sanki hayalet olup uçmuştu."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, eğer onu bulursanız Harvey ailesinin olanları hâlâ unutmadığını söyleyin. Cinayet suçlaması hâlâ devam ediyor. Georgia'ya gelirse bizimle birlikte hoşça vakit geçirecek. Yirmi yıldan müebbet kadar hem de. Cinayette zaman aşımı yok. Haklı mıyım?"

"Bunu ona söyleyeceğim, şerif, teşekkürler. Oh, bu davanın kopyasını bana yollayabilir misiniz? Otopsi raporları, soruşturma notları, adli tabip raporu, her şey."

"Aradan geçen bunca zamana rağmen onu bulacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Otuz yıldır bu işi yapıyorum ve işimde oldukça iyiyimdir. Bir deneyeceğim."

"O halde size her şeyi göndereceğim, Bay Donovan."

Donovan, Harvey'e Tribune'ün FedEx numarasını ve adresini verip telefonu kapattı. Bazı notlar aldı. Tyler'in yeni bir adının olduğu kesindi. Onun izini sürmeye başlaması için bile bir isme ihtiyacı vardı.

Ertesi haftayı LuAnn'in hayatıyla ilgili en ufak detayları bile öğrenerek geçirdi. Anne babasının Rikersville Gazeffe'deki ölüm ilanını buldu. İlanda birçok ilginç bilgi vardı: doğum yerleri, akrabaları ve onu değerli bilgiye götürebilecek önemli ayrıntılar. Annesi Charlottesville, Virginia'da doğmuştu. Donovan ilanda adı geçen akrabalarla, en azından hayatta kalan birkaç tanesiyle konuştu. Ancak çok az işe yarar bilgi elde edebildi. LuAnn onlarla bağlantı kurmaya çalışmamıştı hiç.

Donovan daha sonra LuAnn'in New York'taki son günü hakkında mümkün olduğunca fazla şey öğrenmeye çalıştı. NYPD ve FBI New York ofisi personeliyle bazı görüşmeler yaptı. Waymer onu televizyonda görmüş ve hemen New York polisini arayarak LuAnn'in cinayet ve uyuşturucu kaçakçılığından arandığını söylemişti. Onlar da bunun üzerine bütün tren istasyonlarını, otobüs terminallerini ve havaalanlarını tutmuşlardı. Yedi milyonluk şehirde yapabileceklerinin en iyisini yapmışlar, ama kadının izine bile rastlamamışlardı. Bu FBI'ı çok şaşırtmıştı. Donovan o olayı az çok hatırlayan bir FBI ajanıyla konuştuğunda adam teşkilatın, ortaokul mezunu, yirmi yaşında taşralı bir kızın, üstelik de kucağında bebeğiyle nasıl olup da ağlarından kolayca sıyrılmayı başardığını bilmek istediğini söylemişti. Kılık değiştirme ve sahte belge düzenleme gibi olasılığı yoktu ya da onlar öyle sanıyorlardı. Polis, kız ekranda göründükten sonraki yarım saat içinde her yere dağılmıştı. Kimse o kadar hızlı olamazdı. Ve bütün para da kaybolmuştu. O zamanlar bazı FBI görevlileri kızı yardım edildiğini düşünmüşlerse de bu ipucu takip edilememişti, çünkü o sırada teşkilatın zaman ve insan gücünü gerektiren daha önemli ulusal bir olay patlak vermişti. Resmi olarak LuAnn Tyler'in ülkeyi terk etmediği, arabayla ya da metroyla New York'tan çıkıp bir kırsal kesime ya da belki Kanada'ya gittiğine hükmetmişlerdi. NYPD, Şerif Waymer'a zanlıyı yakalayamadıklarını bildirmiş ve konu burada kapanmıştı. Şimdiye kadar. Şu anda Donovan olayla yakından ilgiliydi. İlgüdüleri ona LuAnn Tyler'in ülkeden ayrıldığını söylüyordu. Bir şekilde polisi atlatmıştı. Eğer bir uçağa bindiyse bu, Donovan'ın eline bir ipucu veriyor demektir.

Elindeki listeyi daraltabilirdi. Uğraşması gereken belirli bir gün, hatta o gün içinde belirli saatlerdi. LuAnn Tyler'ın ülkeyi terk ettiği bölgeyle işe başlayabilirdi. On yıl önce o günün belirli saatlerinde JFK Havaalanından yapılan uluslararası uçuşları inceleyebilirdi. Eğer JFK'deki kayıtlardan bir şey çıkmazsa LaGu-ardia ve sonra da Newark Uluslararası Havalanma bakacaktı. En azından bir başlangıçtı bu. Uluslararası uçuşların sayısı yurtiçi uçuşlardan daha azdı. Eğer yurtiçi uçuşlardan başlayacaksa olaya başka bir açıdan yaklaşması gerektiğini düşünüyordu. Çok fazla uçuş olacaktı. Tam da çalışmalara başlamayı düşünürken Şerif Harvey'den bir paket geldi.

Dosyalara bakarken sandviçini yemeye başladı. Otopsi raporları doğal olarak korkunçtu; fakat deneyimli gazeteciyi etkilemedi. Mesleğinde bundan çok daha kötülerini görmüştü. Bir saatlik okumadan sonra dosyayı bırakıp notlar almaya başladı. Duruma bakarak LuAnn Tyler'ın, Şerif Harvey'in onu tutuklamak istediği suçları işlemediğine inanmıştı. Rikersville hakkında bazı araştırmalar yapmıştı. Söylenenlere göre Duane Harvey hayatında alkol ve kadınlardan başka hiçbir hırsı olmayan ve insanlığa katkı sağlamak adına hiçbir şey yapmadan yaşayan bir tembeldi. Diğer taraftan LuAnn Tyler birkaç kişi tarafından çalışan, dürüst, küçük kızına karşı sevecen ve ilgili bir anne olarak tanımlanmıştı. Henüz yirmili yaşlara ulaşmadan öksüz ve yetim kalan birine göre o şartlar altında kendini oldukça iyi idare etmişti. Donovan onun fotoğraflarını görmüştü. Hatta on yıl önce kazandığı piyangoyla ilgili olarak çıktığı basın konferansının bir video kaydını bile bulmuştu. Çok güzel olduğu kesindi, ama bu güzelliğin ardında başka bir şey vardı. Onca yıl sadece güzelliği sayesinde hayatta kalmamıştı.

Donovan sandviçini bitirip kahvesini yudumladı. Duane Harvey ağır bıçak darbeleri almıştı. Diğer adam, yani Otis Burns de göğsüne aldığı bıçak yarası yüzünden ölmüştü. Bedenindeki izlerden büyük bir mücadele yaşadığı anlaşıyordu. Bunun yanında ciddi, fakat öldürücü olmayan bir beyin travması da geçirmişti. LuAnn Tyler'ın parmakizleri parçalanan telefonda ve karavanın her yerinde bulunmuştu. Orada yaşadığına göre bu pek şaşırtıcı değildi. Onu o sabah Otis Burns'ün arabasında gören bir tanık vardı. Şerif Harvey'in itirazlarına rağmen Donovan'ın araştırmaları ailedeki uyuşturucu kaçakçısının Duane olduğunu ve uyuşturucu çaldığını ortaya çıkarmıştı. Büyük bir olasılıkla ona uyuşturucu temin eden kişi Burns'dü. Adamın Gwinnett bölgesinde hepsi uyuşturucuyla ilgili uzun bir suç listesi vardı. Duane'le olan işi temizlemeye gelmiş olmalıydı. LuAnn Tyler'ın, Duane'in uyuşturucuyla ilgisini bilip bilmediği insanların tahminine kalmış bir şeydi. Piyango biletini alana dek lokantada çalışmış, sonra ortadan kaybolup kısa bir süre için New York'ta ortaya çıkmıştı. Yani eğer Duane'in yaptığı şeyi biliyorduyse bile bundan onun bir kazancı olmamıştı. O sabah karavanda bulunup bulunmadığı ve adamların ölümüyle bir ilgisi olup olmadığı belirsizdi. Donovan işin bu yanıyla pek ilgilenmiyordu. Duane Harvey ya da Otis Burns için üzölmek için bir sebep yoktu. Bu noktada LuAnn Tyler için ne hissettiğini bilmiyordu. Sadece onu bulmak istiyordu. Hem de çok.

Yirminci Bölüm

Jackson, Central Park'a bakan savaş öncesinden kalma lüks apartman dairesinin karanlık oturma odasında oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Kırkına yaklaşırken bedeni hâlâ sırm gibiydi. Yıllar dudak ve göz çevresine ince çizgiler açıtıysa da gerçek yüz hatları hem kadını, hem erkeği andırıyordu. Saçları oldukça muntazam kesilmişti ve kıyafetleri son derece pahalıydı. Çalışırken en fazla gizlemesi gereken gözleri en çarpıcı yanıydı. Ayağa kalkıp geniş odada gezinmeye başladı. Mobilyalar karışık tarzdaydı. İngiliz, Fransız ve İspanyol antikaları; Oryantal sanat eserleri ve heykellerle birleştirilmişti. Broadway yıldızlarının giyinme odasını andıran bölmeye girdi. Burası onun makyaj ve çalışma odasıydı. Tavanda özel bir ışıklandırma sistemi kurulmuş, ısı vermeyen özel

ampullerle çevrelenmiş aynalar odayı kaplamıştı. En büyük iki aynanın karşısında her yana dönebilen deri koltuklar duruyordu. Bu koltuklar kendi etrafında dönebiliyordu. Duvardaki bülten panosuna çok sayıda fotoğraf asılmıştı. Jackson çok hevesli bir fotoğrafçıydı. Çalışma konularının çoğunu yıllar boyunca yarattığı kimlikler oluşturunuyordu. Duvardaki özel dokuma kaplı askılarda peruklar ve uzun saçlar asılı duruyor, pek çok bölmede lateks başlıklar, akrilik dişler gibi çeşitli beden parçaları, diğer sentetik materyaller ve macunlar bulunuyordu. Geniş bir bölmede ise aseton, pudra, vücut makyaj malzemesi; çeşitli büyüklükte ve sertlikle fırçalar; model killeri, yara vs. yapmak için makyaj malzemesi; bıyık, sakal ve hatta kaş parçaları; yüzü değiştirmek için deri makyajı, krem makyaj, jelatin; süngerler, tokalar ve insanın görünüşünü değiştirmek için kullanılan yüzlerce diğer malzeme bulunuyordu. Her türlü tanıma uyacak bir yığın elbise ve yapıları görmeye yarayan birkaç boy aynası vardı. Dışardan belli olmayan özel bir bölmede ise Jackson'ın kadın ya da erkek olarak her yere seyahat etmesini sağlayan elli kimlik seti bulunmaktaydı.

Odadaki çeşitli materyali görünce gülümsedi. Burası en çok rahat ettiği yeri. Sayısız karakter yaratmak hayatta en zevk aldığı şeydi. Rolünü oynamak ise ikinci sırada gelen zevk kaynağıydı. Masaya oturup elini masanın yüzeyinde gezdirdi. Aynaya baktı. Aynaya bakan diğer insanların aksine Jackson orada kendi yansımasını görmüyordu. Üzerinde çalışılması, yoğrulması, boyanması, örtülmesi ve başka bir şeye dönüşmesi gereken bir yüz görüyordu. Zekâsından ve kişiliğinden tatmin olmasına rağmen, neden tek bir kimliğe saplanıp kalması gerektiğini düşünüyordu. Dışarda yaşanacak birçok hayat vardı oysa. Herhangi bir yere gidip herhangi bir şeyi yapabilirsiniz. On iki piyango talihlisinin hepsine bunu söylemişti. Bir düzine halindeki civcivleri. Ve bunu hepsi yutmuştu, çünkü kesinlikle doğruydı.

Son on yılda bütün talihlileri için yüzlerce milyon dolar, kendisi için de binlerce milyon dolar kazanmıştı. Aslında Jackson çok zengin bir aileye mensuptu. Anne babası uzun zaman önce ölmüştü. Babası Jackson'ın gözünde parasını ve pozisyonunu kazanmaktan çok, miras olarak devralan üst sınıf fertlerin tipik bir örneğiydi. Jackson'ın babası hem. kendine güvensiz, hem de ukala bir insandı. Washington'da yıllarca politikayla uğraşmış, aile bağlarını sonuna kadar kullanmıştı, ta ki yeteneksizliği ve beceriksizliği yüzünden inişe geçene dek. Sonra ailesinden gelen parayı tekrar yükselmek için kullanmış ve nihayet para bitmişti. En büyük çocuk olan Jackson babasının öfkesine en fazla maruz kalan kişi olmuştu. On sekizine girdiğinde büyükbabası tarafından adına açılan hesabın babası tarafından defalarca talan edildiğini ve geride hiçbir şey kalmadığını keşfedince babasıyla yüzleşmiş ve adamın öfkesi ve başvurduğu fiziksel taciz Jackson üzerinde derin izler bırakmıştı.

Fiziksel yaralar eninde sonunda iyileşmişti. Psikolojik tahribat ise hâlâ Jackson'ın içindeydi ve bu öfke onun babasını alt etme çabalarına rağmen gün geçtikçe büyüyor gibiydi. Başkaları için bunun bir öneminin olmayışını Jackson anlıyordu. Servetini kaybetmişse ne olmuştu yani? Kimin umurun-daydı ki? Ama Jackson'ın umurundaydı. Yıllar boyunca babasının zulmünden kendisini kurtaracak olan o paraya güvenmişti. Uzun zamandır içten içe yaşadığı ümit böyle birdenbire yok olunca yaşadığı şok onda büyük değişiklik yaratmıştı. Onun olan bir şey çalınmıştı ve bunu yapan oğlunu sevmesi, onun için en iyiyi istemesi, ona saygı duyması ve onu koruması gereken biriydi. Oysa Jackson'ın bunların yerine bulduğu şey boş bir banka hesabı ve yaşlı adamın öfke dolu yumrukları olmuştu. Jackson bir yere kadar her şeye katlanmıştı, ama artık katlanmıyordu.

Babası beklenmedik bir şekilde ölmüştü. Ebeveynler çocuklarını her gün iyi bir nedenleri olmaksızın öldürüyordu. Buna karşılık çocuklar ebeveynlerini nadiren ve mükemmel nedenler yüzünden öldürüyorlardı. Jackson kendi nedenini düşünürken hafifçe gülümsedi.

Babasının çok sevdiği viskisine uyguladığı ilk kimyasal deneyinin sonucu beyin duvarlarında çatlamayla sonuçlanmıştı. Herkes gibi o da mesleğine bir yerden başlamalıydı.

Orta ya da ortanın altı zekâyâ sahip kişiler cinayet gibi suçlar işlediklerinde bunu genellikle uzun dönemli planları ya da hazırlıkları olmadan rastgele yapıyorlardı. Sonuç da derhal tutuklanma ve cezalandırılma oluyordu. Üstün zekâlılar arasında işlenen ciddi suçlar ise dikkatli ve uzun dönemli planlama ve birçok zihinsel jimnastiğin ardından ortaya çıkıyordu. Sonuç olarak da tutuklama çok az, mahkûmiyet ise nadiren oluyordu. Jackson kesinlikle sonuncu kategoriye girenlerdendi.

Ailenin büyük oğlu hayata atılıp ailenin servetini geri kazanmak zorundaydı. Prestijli bir üniversiteden yüksek bir başarıyla mezun olması eski aile bağlarını tazelemesini sağlamıştı. Çünkü uzun dönemli planları gerçekleşecekse içindeki korun sönmesine izin veremezdi. Yıllar boyu zenginlik ve bunun beraberindeki gücü elde etme hayalleri hem fiziksel, hem de beyinsel beceriler geliştirmesinin temel kaynağı olmuştu. Bedeni de zihni gibi güçlü ve zindeydi. Babasının adımlarını takip etmeme konusunda çok dikkatli davranırken kendisine çok daha hırslı bir hedef belirlemişti: Dikkat çekmeden her şeyi yapacaktı. Oyunculuğa olan sevgisine rağmen politikacı babası gibi spot ışıklarını sevmiyor, aksine kendi kendinin izleyicisi olmaktan büyük tatmin duyuyordu.

Böylelikle görünmez imparatorluğunu tamamen yasadışı yollarla kurmuştu. Sonuç dolarların nereden geldiğine bakılmaksızın aynıydı. İstediyin yere git, dilediğini yap. Bu kural sadece civcivleri için geçerli değildi.

Dairesinde dolaşmaya devam ederken bu düşünceyle gülümsedi.

Jackson'ın bir erkek, bir de kız kardeşi vardı. Erkek kardeşi babasının kötü alışkanlıklarını almıştı ve bu yüzden karşılığında hiçbir şey vermeden dünyanın bütün güzel şeylerinin kendisinin olmasını istiyordu. Jackson ona lüks olmasa da rahatça yaşayacağı miktarda para vermişti. Eğer o parayı bitirirse başka parası olmayacaktı. Kız kardeşi ise ayrı bir konuydu. Jackson ona karşı çok ilgiliydi, ama kız kardeşi, kız çocukların babalarına karşı geliştirdikleri o kör inançla bağlıydı babasına. Jackson ona da iyi bir hayat sağlamıştı, fakat onu hiç ziyaret etmezdi. Kız kardeşinin ağabeyiyle geçirdiği zaman konusundaki talepleri çok yoğundu. Oysa Jackson'ı bir gece Londra'da, ertesi gece Hong Kong'da bulabilirdiniz. Ayrıca kardeşini ziyareti sohbeti gerektireceğinden ona nasıl yaşadığı ve neler yaptığı konusunda yalan söylemek istemiyordu. Kız kardeşi asla hayatının bir parçası olmayacaktı. Hayatını tembel bir lüks içinde, çok asil ve nazik olduğuna inandığı babasının yerine koyacak birini arama aptallığı içinde geçirebilirdi.

Jackson yine de ailesi için iyi şeyler yapmıştı. Bu konuda utanacağı, suçluluk duyacağı bir şey yoktu. O babası değildi. Yaşlı adamdan kendisine tek bir hatıranın kalmasına izin vermişti, o da bütün işlerinde kullandığı isimdi: Jackson. Babasının adı Jack'ti. Ve ne yaparsa yapsın hep Jack'in oğlu olacaktı.

Dairesinde dolaşmaya devam ederken pencerenin önünde durup muhteşem New York gecesine baktı. Yaşadığı apartman dairesi gerçekte büyüdüğü evdi, ama satın aldıktan sonra içini tamamen boşaltmıştı. Bunu yaparken görünürdeki amacı daireyi modernize etmek ve özel ihtiyaçları için uygun hale getirmektir. Gizli amacı ise geçmişi bir dereceye kadar yok etmektir. Bu istek sadece fiziki çevresi için geçerli değildi. Her kılık değiştirmişin-de gerçek kimliğini örtüyor, babasının sevgisini ya da saygısını hak etmediğini düşündüğü kişiyi saklıyordu. Ancak, Jackson yaşadığı ve hatırladığı sürece acılarının hiçbirisi tamamen dinmeyecekti. Gerçek şuydu ki, apartman dairesinin her köşesi her an acı dolu hatıraları canlandırma gücüne sahipti. Aslında bu o kadar kötü değildi, buna uzun zaman önce karar vermişti. Acı çok iyi bir motivasyon aracıydı.

Özel asansörüyle çatı katına çıktı. Hiç kimse hiçbir surette bu apartman dairesine giremezdi. Bütün posta ve paketler apartman girişine bırakılırdı; ama zaten ona çok az posta gelirdi. İşlerinin çoğu telefon, faks ya da bilgisayar modemiyle hallediliyordu. Kendi temizliğini kendi yapıyordu, fakat seyahat programının yanında bunlar fazla zaman alıcı işler değildi. Ve bu tam gizlilik için ödediği çok düşük bir bedeldi.

Jackson gerçek kimliği için bir kamuflej yaratmıştı. Apart-mandan ne zaman çıksa bu kimliği kullanıyordu. Polisin kapısına gelmesi olasılığına karşı en kötü durum senaryosuydu bu. Yaşlı kapıcı Horace Parker'ın apartmandan her çıkışında selamladığı kişi yıllar önce annesinin elini tutarak yürüyen utangaç çocuktı. Ailesi New York'u, Jackson genç bir delikanlıyken terk etmişti, çünkü babası kötü zamanlar geçirmekteydi. Yaşlı Parker, Jackson'ın tipindeki değişikliği büyümesine vermişti. Şimdi insanların zihnindeki 'sahte' hayalle Jackson kimsenin kendisini tanımayacağına emindi.

Jackson için ismini Horace Parker'dan duymak hem rahatlatıcı, hem de sıkıntı vericiydi. Birçok kimliğe sahip olmak kolay değildi. Bazen gerçek adı söylendiğinde cevap vermediğini fark ediyordu. Bazen kendisi olmak gerçekten güzel bir duyguydu, çünkü bu şekilde biraz rahatlayabileceği bir kaçış yaşıyor ve şehrin hiç bitmeyen karmaşasını keşfedebiliyordu. Ancak hangi kimliği taşıyor olursa olsun daima işleriyle ilgilenirdi. Hiçbir şey işinden önce gelmezdi. Fırsatlar her yerdeydi ve Jackson hepsini kullanıyordu.

Böylesi sınırsız bir parayla son on yıl içinde dünyayı oyun parkına çevirmişti. Onun kontrollerinin etkisi dünya çapında para piyasalarında ve politik alanlarda hissedilebiliyordu. Parası, kimlikleri kadar çeşitli olan ve Üçüncü Dünya ülkelerindeki gerilla hareketlerinden sanayileşmiş ülkelerdeki değerli metal piyasalarını sıkıştırmaya kadar uzanan teşebbüslerini harekete geçiriyordu. Eğer birisi yeryüzünde yaşanan olayları böylesine şekillendirebiliyorsa para piyasalarında inanılmaz servetler de elde edebilirdi. Altta yatan ürünün kendisini kontrol edip rüzgârın hangi yönden eseceğini kesin olarak bilmek dururken neden vadeli işlemler üzerinde kumar oynasındı ki? Her şey tahmin edilebilir ve mantıklıydı; risk kontrol altındaydı. Bu tür havaları severdi o.

Son derece yardımsever bir yanı da vardı. Parasının büyük bir kısmı dünya çapında gerekli yerlere akıtılıyordu. Fakat bu durumda bile bütün kontrolü elinde tutuyor, herkesten daha iyi hükümler verebileceğini düşünüyordu. Bu kadar parası varken onu kim reddedebilirdi? Hiçbir güç listesinde bulunmuyordu, politikayla ilişkisi yoktu; hiçbir finans dergisi kendisiyle röportaj yapmamıştı. Büyük bir rahatlıkla bir tutkudan diğerine geçebiliyordu. Kendisinden daha mükemmel bir varlık bulunabileceğini düşünemiyordu, fakat bütün dolambaçlı işlerinin biraz sıkıcı olmaya başladığını kabul ediyordu. Fazlalık bazı işlerindeki orijinalliği yok ediyordu ve bunun için sürekli büyüyen iştahını tatmin edecek, aşırı derecede riskli yeni yollar araştırıp bulması gerekiyordu. Kontrol, baskı ve son olarak da hayatta kalma becerilerini test etmeliydi.

Yerden tavana kadar bilgisayar ekipmanıyla dolu küçük bir odaya girdi. Burası operasyonlarının merkeziydi. Ekranlar dünya çapındaki işlerinin nasıl gittiğini söylüyordu. Hisse senedi alışverişinden vadeli işlem piyasalarına kadar en son haberler elde edilip kataloglanmış ve onun için burada analiz edilmişti.

Bilgiye yabancı dil öğrenen üç yaşındaki bir çocuk gibi açtı. Yalnızca bir kere duyması yeterliydi, bir daha asla unutmazdı. Gözleri her bir ekranı taradı, uzun süre sonunda elde ettiği bir alışkanlıkla önemli olanı önemsizden, ilginç olanı basit olandan kısa sürede ayırabiliyordu. Ekrandaki açık mavi renkli yatırımları durumun iyi olduğunu; kırmızı olanlar ise durumun daha kötü olduğunu gösteriyordu. Ekranlardaki mavi denizini görünce gülümsedi.

Ardından daha geniş bir başka odaya girdi. Burada eski projelerinden kalan hatıraları saklıyordu. İçinde çeşitli gazete kupürleri ve resimlerin bulunduğu bir defteri alıp açtı. Defterin içinde on iki değerli hazinesinin -büyük zenginlik ve yeni hayatlar sağladığı, karşılığında da aile servetini geri aldığı bir düzine insanın- geçmişine ait bilgi ve resimler vardı. Sayfaları rastgele çevirmeye başladı, zihninden bazı hoş hatıralar geçtikçe gülümseyordu.

Talihlilerini dikkatle seçmişti. Onları iflas dosyalarından, iş. sızlık ve sigorta kayıtlarından bulmuştu; yoksul bölgelerde, kırsallarda yüzlerce saat dolaşarak hayatlarını değiştirmek için fırsat arayan; normalde kanunlara saygılı, fakat teknik olarak mali bir suçu işlemeye göz kırpmadan cesaret edecek insanları araştırmıştı. Yeterli nedenin verilmesiyle insan zihninin neleri akla uygun hale getirebileceğini görmek harikaydı.

Piyangoyu ayarlamak son derece kolaydı. Her zaman böyle olurdu zaten. İnsanlar bu tür kurumların yolsuzluğun üzerinde olduklarını düşünürdü. Geçen yüzyılda büyük yolsuzluklar nedeniyle piyangoonun toptan satışının yasaklandığını unutmuş olmalıydılar. Tarih gerçekten tekrardan ibaretti, sadece daha gelişmiş bir tarzda tekrar ediyordu. Jackson'ın bunca yılda öğrendiği tek bir şey varsa o da içinde insan olan hiçbir şeyin yolsuzluğun üzerinde olmadığıydı. Çünkü, gerçekte hiç kimse doların ya da diğer maddi olanakların cazibesine karşı bağımsız değildi, özellikle de bütün gün yüksek paraların döndüğü işlerde çalışıyorsa. Böylesi insanlar bu paranın bir kısmının zaten kendilerine ait olduğuna inanma eğilimindeydiler.

Sonuçta ordu kadar insandan planlarını uygulamasını istememişti. Jackson'a göre bir yığın insanla sürdürülen gizli bir plan olamazdı.

Dünya çapında Jackson için çalışan geniş bir ortak grubu vardı. Ancak hiçbirinin onun gerçekte kim olduğunu, nerede yaşadığını ve bu serveti nasıl edindiğini bilmiyordu. Hiçbirinin onun yaptığı büyük planlardan, çevirdiği geniş çaplı entrikalardan haberi yoktu. Pastanın küçük bir bölümünü oluşturan işlerini yapıyor ve bunun karşılığını da fazlasıyla alıyorlardı. Jackson bir şey istediği zaman -örneğin kendisinin kolayca ulaşamayacağı bir bilgiyi- bu adamlardan birini arar ve bir saat içinde gerekli bilgiye ulaşırdı. Düşünme, planlama ve sonra da hareket için mükemmel bir ortamdı: hızlı, dakik ve nihai.

Hiç kimseye tamamen güvenmezdi. Elliden fazla kimlik yaratabilecek bir yeteneğin sahibiyken kimseye güvenmesi için bir neden yoktu. Parmaklarının ucundaki bilgisayar ve iletişim teknolojisiyle aynı anda farklı insanlar olarak birkaç yerde birden bulunabilirdi. Gülümsemesi genişledi. Dünya onun kişisel sahnesi gibiydi.

Defterdeki bir sayfayı gözden geçirirken gülümsemesi kayboldu. Bunun yerini daha farklı bir duygu aldı. Hissettikleri, gözle görülür bir ilgi ve daha önce hiç hissetmediği bir şeydi: belirsizlik. Ve başka bir şey daha vardı. Bunu asla korku olarak tarif etmezdi; çünkü korkudan hiç rahatsızlık duymazdı. Daha çok kader diye tarif edebilirdi. Aynı hat üzerinde giden ve ne yapılırsa yapılsın çarpışmaları kaçınılmaz olan iki tren gibi.

Jackson, LuAnn Tyler'ın dikkate değer görünüşüne baktı. On iki piyango talihlisi arasında en dikkat çekici oydu. Bu kadında tehlikeli bir şey vardı, tehlike ve dünyanın en güçlü mıknatısı gibi Jackson'ı Rikersville'e çeken bir özellik. Rikersville, Geor-gia'da birkaç hafta geçirmişti. Burayı tek bir sebeple seçmişti: Burası değiştirilemez yoksulluk ve ümitsizlik yumağıydı... Amerika'da hükümetin çeşitli kategoriler altında sıraladığı buna benzer bir yığın yer vardı. "En düşük gelir düzeyi", "Standart sağlık ve eğitim kaynaklarının altında", "Negatif ekonomik büyüme". İstatistiklerin arkasındaki insanlar hakkında bilgi vermekten uzak, sönük mali terimlerdi bunlar. Jackson oraya gitmekte bir sakınca görmemişti. Talihli olarak hiçbir zaman zengin insanları seçmiyordu, oysa onların yoksullardan çok daha kolay ikna edilebileceklerinden emindi.

LuAnn Tyler'ı işe giderken otobüse bindiğinde görmüştü. Karşısına oturmuştu, şüphesiz başka bir kılıkla. Yırtık bir blucin, lekeli bir tişört giymiş, Georgia Bulldogs şapkası takmıştı. Yüzünde kirli bir sakal vardı. Delici gözleri kalın çerçeveli gözlüklerin ardına gizlenmişti. LuAnn'in görünüşü hemen dikkatini çekmişti. Sanki oraya ait değil gibiydi; oysa diğerleri çok sağlıksız ve ümitsiz görünüyordu. Hatta gençler bile yaşamlarında kalan günleri sayıyor gibiydiler. Onun kızıyla oynamasını seyretmiş; etrafındaki insanları selamlamasını dinlemiş, düşünceli yorumlarıyla etrafındakileri biraz neşelendirdiğini fark etmişti. LuAnn'in hayatındaki her detayı öğrenerek sürdürmüştü çalışmasını. Du-ane Harvey ve karavandaki yaşantıları hakkında bilgi edinmişti. LuAnn ve "erkek arkadaşı" orada değilken birkaç kez karavanı ziyaret etmiş, Duane Harvey'in pislik içindeki yaşamına rağmen karavanı temiz ve düzenli tutmak için harcadığı çabayı görmüştü. Lisa'yla ilgili her şey ayrı tutulmuş ve temizlenmişti. Jackson, kızının onun hayatı olduğunu açıkça görmüştü.

Bir kamyon şoförünün kılığına girerek LuAnn'in çalıştığı lokantada birkaç gece geçirmişti. Onu yakından izlemiş, hayat şartlarının gittikçe çaresiz bir hal almasını, kızının gözlerine kederli bir ifadeyle bakıp daha iyi bir hayat dileyişini görmüştü. Ve sonra tüm bu gözlemlerin ardından onu az sayıdaki talihlilerinin arasına katmaya karar vermişti. On yıl önce.

On yıl boyunca onunla hiç konuşmamışsa da onu düşünmediği pek az sayıda gün geçirmişti. Önce kadının hareketlerini çok yakından takip etmiş, fakat yıllar geçtikçe söylenenlere bağlı kalarak ülkeden ülkeye gezmeye devam ettiğini gördükçe bu konuda gösterdiği gayret önemli ölçüde azalmıştı. Şimdi, radar ekranının tamamen dışındaydı. En son duyduğunda Yeni Zelanda'daydı. Gelecek yıl Monako, İskandinavya veya Çin'de olabilirdi. Ölene kadar ordan oraya göç edecek, Amerika'ya ise asla dönmeyecekti. Bundan emindi.

Jackson büyük zenginlik ve her türlü maddi imkân içinde doğmuş, fakat sonra hepsi elinden alınmıştı. Becerileri, alın teri ve cesaretiyle hepsini geri kazanmıştı. LuAnn Tyler yoksulluk içinde doğmuş, bir peni için köpek gibi çalışmıştı. Çıkış yolu yoktu. Oysa şu anki hali görülmeye değerdi. LuAnn Tyler'a dünyayı vermişti, hep olmak istediği gibi biri olmasını sağlamıştı: LuAnn Tyler'dan farklı biri. Jackson gülümsedi. Hileye olan düşkünlüğüyle bu ironiye nasıl müteşekkir olmazdı? Yetişkin hayatının çoğunu başka insanlar gibi davranarak geçirmişti. LuAnn Tyler da hayatının on yılını başka bir hayat yaşayarak geçirmişti. Canlı ela rengi gözlere bakıp çıkık elmacık kemiklerini ve uzun saçlarını inceledi; işaret parmağıyla ince, fakat güçlü boynunu takip edip iki treni ve bir gün gerçekleşebilecek muhteşem çarpışmayı düşündü. Bu düşünceyle gözleri parladı.

Yirmi Birinci Bölüm

Donovan apartman dairesine girip yemek masasına oturdu. Çantasından çıkardığı gazeteleri masanın üzerine yaydı. Hareketlerinde bastırmaya çalıştığı bir heyecanın izleri okunuyordu. Şu anda incelediği bilgilere ulaşması birkaç hafta, düzinelerce telefon konuşması ve uzun yürüyüşler gerektirmişti.

Başlangıçta bu iş meydan okumadan daha fazla bir şey ifade ediyordu; sadece sayılar yüzünden başarısızlıkla sonuçlanacağı kesin gibiydi. LuAnn Tyler'ın kaybolduğu yıl boyunca JFK'den yetmiş bin tarifeli uluslararası uçuş yapılmıştı. Uçtuğu gün içinde iki yüz, uçtuğu varsayılan saatte on uçuş vardı, çünkü saat bir ile altı arasında hiç uçak kalkmamıştı. Donovan araştırmasına on yıl önce basın konferansı gününde öğleden sonra yedi ile sabaha karşı bir arasında uluslararası yolculuğa çıkan yirmi-otuz yaşları arasındaki kadınları tarayarak devam etti. Basın konferansı altı-otuz kadar sürmüştü ve Donovan onun yedi uçağına yetişebildiğinden şüpheliydi, fakat uçuş gecikmiş olabilirdi. Bu yüzden hiç risk almayacaktı. Bu da altmış uçağı ve on beş bin yolcuyu kontrol etmesi demekti. Donovan araştırmaları sırasında çoğu havayolunun beş yıllık yolcu kayıtlarını tuttuğunu öğrenmişti. Beş yıldan sonra bilgi arşive kaldırılıyordu. Yapacağı şey kolay gibiydi, çünkü birçok

havayolunun kayıtları yetmişli yılların ortalarında bilgisayarlara geçirilmişti. Ancak, Donovan on yıl öncesine ait yolcu kayıtlarını incelemeye kalkınca beton bir duvarla karşılaşmıştı.FBI'nın bu kayıtlarını inceleyebi-leceği,ancak onların da mahkeme emri getirmesi gerektiği söylenmişti kendisine

Teşkilatta kendisine borcu olan bir bağlantısı sayesinde Donovan isteğini gerçekleştirmeyi başarmıştı. Bağlantı, detaylara girmeden ve isim vermeden Donovan araştırması için geçerli olan, yolcunun yeni alınmış bir pasaport ve bir bebekle seyahat etmesi gibi değişkenleri incelemiş ve bu da olasılıkları oldukça daraltmıştı. Bu daraltılmış kriterlere uyan sadece üç kişi vardı. Donovan şu anda bilinen son adresleriyle birlikte bu üç kişinin ismine bakıyordu. Sonraki. Donovan adres defterini çıkardı. Aradığı numara iyi tanınmış bir ulusal kredi kontrol acentesi olan Best Data Şirketine aitti. Şirket geçen yıllar boyunca çok geniş bir isim, adres ve en önemlisi de Sosyal Güvenlik numarası birikimi yapmıştı. Kredi isteyenlerin güvenilirliğini kontrol etmek isteyen bankalar dahil bilgi isteyen çeşitli şirketlere hizmet veriyordu. Donovan listedeki üç ismi ve en son bilinen adreslerini Best Data'daki kişiye verdi. Best Data'nın ücretini ödemek için de kendi kredi kartı numarasını söyledi. Beş dakika içinde üç kişinin sosyal güvenlik numaraları, en son bilinen adresleri ve beş 'yakının' ya da 'komşunun' adresi kendisine verildi. Bunları havaalanından aldığı kayıtlarla karşılaştırdı. Kadınlardan iki tanesi taşınmıştı, on yıl önceki yaşları düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi; bu süre içinde büyük bir olasılıkla evlenmiş ya da meslek hayatına atılmış olmalıydılar. Ancak bir kadın adresini değiştirmemişti. Catherine Savage hâlâ Virginia'da yaşıyor görünüyordu. Donovan, Virginia'daki istihbarat servisini aradı. Fakat bu isim ve adres adına hiçbir numara bulunmamıştı. Büyük bir azimle Virgi-na'daki Motorlu Araçlar Bölümünü ya da kısa adıyla MAB'yi aradı. Kadının adını, son adresini ve Virginia'da aynı zamanda sürücü belgesi numarası yerine geçen Sosyal Güvenlik numarasını verdi. MAB'deki görevli, kadının ehliyetinin geçerli olduğunu,ancak ehliyetin ne zaman verildiğini ya da şu anki adresini göstermediğini açıkladı. Bu bir şanssızlık olsa da Donovan geçmişte de bu tür zorluklarla karşılaşmıştı. En azından kadının orada yaşadığını ya da ehliyetinin oraya ait olduğunu biliyordu. Önemli olan soru Virginia'nın neresinde bulunduğuydu. Bunu öğrenmenin bazı yolları vardı, ama önce kadının geçmişi hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak istiyordu. Gazete yoluyla World Wide Web'deki Sosyal Güvenlik İdaresinin KKKTB ya da açık adıyla Kişisel Kazanç ve Kâr Tahmin Beyanı veri tabanına on-line ulaşımının mümkün olduğu ofisine geri döndü. Konu araştırma metodları olunca Donovan biraz geri kalmıştı, ancak o bile ara sıra Net sörfü yapmaya çalışıyordu. Bir kişi hakkında bilgi almak için ihtiyaç duyulan tek şey o kişinin Sosyal Güvenlik numarası, annesinin kızlık soyadı ve kişinin doğum yeri idi. Donovan bütün bu bilgilere sahipti. LuAnn Tyler, Georgia'da doğmuştu, bunu kesin olarak biliyordu. Ancak Sosyal Güvenlik numarasının ilk üç rakamı Catherine Savage'ın Virginia'da doğduğunu gösteriyordu. Eğer LuAnn Tyler ve Catherine Savage aynı kişiye o halde Tyler sahte bir Sosyal Güvenlik numarası almıştı. Bunu yapmak çok zor değildi. Fakat kadının bunu yapacak bağlantıları olduğundan şüpheliydi. KKKTB kişinin kazançlarını ellili yıllara kadar geri giderek gösteriyordu. Sosyal Güvenliğine sağladıkları katkıları ve bunun sonucunda emekliliklerin de alacakları parayı görebiliyordunuz. Normalde ekranda belirmesi gerekenler bunlardı. Gelgelelim Donovan şu anda boş bir ekrana bakıyordu. Catherine Savage'ın para kazanmayla ilgili bir geçmişi yoktu. LuAnn Tyler çalışıyordu. Son işi kamyon şoförlerinin geldiği bir lokantadaydı. Eğer maaş çeki aldıysa, işvereni bordro vergilerini ve Sosyal Güvenlik primlerini almış olmalıydı. Ya onlar bunu yapmamışlardı ya da LuAnn Tyler'ın bir sigorta numarası yoktu. Belki de her ikisi de doğruydı. Tekrar Best Data'yı aradı ve aynı işlemi tekrarladı. Sosyal Güvenlik İdaresine göre LuAnn Tyler diye biri yoktu. Oysa

kadın sadece Sosyal Güvenlik numarası edinme-miştı. Buradan öğrenebileceği başka bir şey kalmamıştı. Dono-van'ın biraz daha ciddi adımlar atması gerekiyordu.

O gece evine dönüp bir dosya açtı ve DVGS formu 2848'i çıkardı. Bu form Vekâletname ve Temsilci Deklarasyonuydu. DVGS belgesi olarak oldukça basit bir formda da aslında olağanüstü bir güce sahipti. Bu belgeyle Donovan araştırdığı kişinin bütün gizli vergi kayıtlarını elde edebilirdi. Evet, formu doldururken gerçeği biraz değiştirecekti ve imza taklidi de sözkonusuydu. Ne var ki iyi-niyetliydi ve bu nedenle vicdanı rahattı. Üstelik DVGS'nin her yıl on milyonlarca vergi mükellefinden vergi beyannameleri konusunda bilgi için mektup aldığını biliyordu. Birisinin imzaları kontrol etmek için zaman ayırması olanaksızdı. Donovan gülümsedi. Bu olasılık piyangoda kazanma olasılığından bile düşüktü. Formu doldurdu; kadının adını, son bilinen adresini, Sosyal Güvenlik numarasını yazdı. Kendisini kadının vergi amaçlı vekili olarak gösterip son üç yıla ait gelir vergisi beyanı isteğinde bulundu ve mektubu postaladı.

Cevabın gelmesi iki ayı buldu ve bu arada pek çok kez telefon açması gerekti, fakat sonuç beklemeye değerdı. Donovan DVGS'den nihayet gelen mektubu tadını çıkararak okuyordu. Catherine Savage inanılmaz derecede zengin bir kadındı ve önceki yıla ait dört sayfa uzunluğundaki vergi beyannamesi, onun zenginliğini ve böylesi bir gelir düzeyinin taşıdığı mali karmaşıklığı yansıtıyordu. Donovan son üç yıla ait vergi beyanını istemiş, ama DVGS sadece bir tane göndermişti, çünkü kadın sadece tek bir vergi beyannamesi doldurmuştu. Ancak, bunun ardındaki sır kısa zamanda çözülmüştü, çünkü Catherine'in vergi konusundaki temsilcisi olan Donovan, DVGS'yi arayıp bu vergi mükellefi hakkında istediği her türlü soruyu sormuştu. Donovan, Catherine Savage'ın vergi durumunun başlangıçta DVGS'de büyük ilgi uyandırdığını öğrenmişti. Böylesi büyük bir zenginliğe sahip bir Birleşik Devletler vatandaşının otuz yaşında ilk defa vergi beyannamesi doldurması en salak vergi müfettişini bile yerinden sıçratmaya yeterdi. Yurtdışında yaşayıp hiç vergi ödemeyen milyonlarca Amerikan vatandaşı vardı ve bunlar ödenmemiş vergilerle hükümete milyarlarca mal oluyorlardı. Sonuç olarak bu alan DVGS'nin her zaman dikkatini çekerdı. Fakat müfettişlerin sorduğu her soru cevaplanıp belgelerle kayıtlanınca ilk ilginin yavaş yavaş yok olduğu söylenmişti Donovan'a.

Donovan, DVGS müfettişiyle yaptığı görüşmenin notlarına baktı. Catherine Savage, Birleşik Devletler'de, Charlottesville'de doğmuştu. Babasının işi için genç bir kızken ülkeyi terk etmişti. Fransa'da yaşayan genç bir kızken o sıralarda Monako'da yaşayan zengin bir Almanla tanışmış ve onunla evlenmişti. Adam iki yıl önce ölmüş, serveti genç dul eşine kalmıştı. Şimdi hiç çaba sarf etmeden elde ettiği, kazanmadığı parasının kontrolü elinde bir Birleşik Devletler vatandaşı olarak gelir vergisini kendi ülkesinde ödemeye başlamıştı. Dosyadaki belgeler yasaldı, DVGS müfettişi, Donovan'ı bu konuda temin etmişti. Her şey açıktı. DVGS'ye göre Catherine Savage, Birleşik Devletler dışında yaşamasına rağmen vergisini ülkesinde ödeyen sorumlu bir vatandaşı.

Donovan arkasına yaslandı ve tavanı incelemeye başladı. Ellerini başının arkasında kavuşturdu. Müfettiş, Donovan'a ilginç bir bilgi daha vermişti. DVGS kısa bir süre önce Catherine Savage'dan adresini değiştirdiğine dair bir haber almıştı. Artık Birleşik Devletler'deydi. Aslında, en azından kayıtlara göre, doğum yerine, Charlottesville, Virginia'ya geri dönmüştü. Yani Lu-Ann Tyler'in annesinin doğduğu yere. Bu, Donovan'a göre bir tesadüfün çok ötesindeydi.

Elindeki bütün bu bilgilere dayanarak tek bir şeyden emindi: LuAnn Tyler sonunda evine dönmüştü. Kadının hayatının her yönünü en ince detayına kadar bildiğine göre Donovan artık tanışma zamanlarının geldiğini hissediyordu. Bunun nerede ve nasıl olacağını düşünmeye başladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Yolun kenarındaki keskin dönemeçte park ettiği kamyonetin içinde oturan Matt Riggs bir dürbün yardımıyla çevreyi inceliyordu. Riggs'in deneyimli gözlerine göre sık ağaçlarla kaplı ve aşağıya doğru eğimli araziye girmek imkânsızdı. Sağ tarafında bulunan yarım mil uzunluğundaki özel asfalt yol onun şu anda üzerinde bulunduğu yolla T kavşağı oluşturuyordu; yolun ötesinde çevredeki dağların manzarasını oluşturduğu büyük bir malikâne bulunduğunu biliyordu. Ancak, etrafı ormanlarla kaplı malikâneyi görmek imkânsızdı, sadece tepeden görülebiliyordu. Bu nedenle evin sahibinin güvenlik amaçlı parmaklıklara para ödemeye neden gerek duyduğunu bir kez daha merak etti. Malikâne zaten doğanın koruması altındaydı.

Riggs omuz silkip bir çift Overland çizmeyi ayaklarına geçirdi, sonra paltosunu giydi. Kamyonetinden atlayınca soğuk rüzgâr karşıladı kendisini. Temiz havayı içine çekip koyu kahverengi karışık saçlarını eliyle düzeltti. Deri eldivenlerini giymeden önce kaslarını açmak için bir iki hareket yaptı. Parmaklıkların ön tarafına yürüyerek ulaşması yaklaşık bir saatini alacaktı. Hazırlanan planlarda parmaklıkların iki buçuk metre yüksekliğinde olacağı, siyaha boyanmış çelikten yapılacağı ve altmış santim arayla beton direk dikileceği belirtiliyordu. Parmaklıkların çeşitli bölümlerine elektronik alıcılar yerleştirilecek ve üstü tehlikeli denebilecek sivrilikte olacaktı. Siyah tuğla kaplama beton yapıların üzerine oturtulan ön kapı aynı tarz ve yapıda olacaktı. Ayrıca video kamera, dahili telefon sistemi ve evsahibinin izni olmaksızın Abrams tanklarının hücumu dışında hiçbir şeyin açamayacağı bir kilit mekanizması isteniyordu. Riggs gördüklerine dayanarak bu iznin çok kolay verilmeyeceğini düşündü.

Güneybatıda Nelson bölgesi, kuzeyde Greene bölgesi ve doğuda Fluvanna ve Louisa bölgesi ile sınırları olan Virginia, Al-bemarle birçok zengin aileye evsahipliği yapıyordu. Bunların bazıları ünlü, bazıları değildi, ama hepsinin ortak bir noktası vardı: Hepsî mahremiyet istiyordu ve bunun için her türlü ödemeyi yapmaya hazırlardı. Bu nedenle Riggs burada alınan önlemlere pek şaşırırmamıştı. Bütün görüşmeler tam yetkili bir aracı vasıtasıyla yapılmıştı. Böylesi bir parmaklığa gücü yetenin,ki maliyeti yüz binlerce doları bulacak-tı,bir müteahhitle oturup sohbet etmekten çok daha iyi şeyleri olmalıydı.

Boynunda dürbünüyle ormanın içine doğru giden dar patikaya varana dek yürüdü. İşin en zor iki yanı vardı: ağır ekipmanı buraya getirmek ve böylesi sıkışık bir ortamda adamlarını çalıştırmak. Beton karıştırmak, direkler için yere delik açmak, parmaklıkları yerleştirmek, alanı temizlemek ve son derece ağır çelik parmaklıkların kıvrımlarını halletmek geniş yer gerektiren işlemlerdi, burada bulunmayacak genişlikte bir yer. Maliyete, önemli miktarda prim ve şu anda karşılaştığı nedenler yüzünden ekstralar eklediğine çok memnundu. Evsahibi görünüşe göre maliyet için bir sınır getirmemişti, çünkü temsilci Riggs'in ortaya koyduğu dev rakamı kabul etmişti. Şikâyet etmiyordu. Bir tek bu iş bile iş hayatındaki en iyi yılı geçirmesini sağlayacaktı. Ve sadece üç yıldır kendi başına çalışıyor olmasına rağmen ilk günden beri işinde ilerleme kaydediyordu. Hemen işe koyuldu.

BMW garajdan çıkıp araba yoluna girdi. Anayola doğru giden dar araba yolunun sınırlarını belirleyen meşe ağaçları beyaza boyanmıştı. Açık arazinin sınırları aynı şekilde ağaçtan parmaklıklarla çevrilmiş gibiydi. Ağaçların beyazı yeşil çimenle çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Saat henüz sabahın yedisine bile değildi. Günün sessizliğini bozan hiçbir şey yoktu. Böyle erken saatlerde arabayla dolaşmaya çıkmak LuAnn için rahatlatıcı bir âdet haline gelmişti. Dikiz aynasından eve baktı. Son derece güzel Pennsylvania taşları ve yıpranmış tuğladan inşa edilen ev, önündeki beyaz sütunlu verandası, kurşun rengi çatısı, eski görünümlü bakır olukları ve çok sayıda Fransız kapılarıyla çok büyük olmasına rağmen zarif bir görünüme sahipti.

Araba yolda ilerleyip ev görüş açısından çıkınca LuAnn gözlerini yola çevirdi ve birden ayağını gazdan çekip frene asıldı. Bir adam kendisine el sallıyordu, kollan başının üzerinde çapraz oluşturmaktaydı. Biraz daha yaklaşp arabayı durdurdu. Adam sürücü kapısına gelip camı açmasını işaret etti. LuAnn gözünün kenarıyla yolun kenarındaki çimenlerin üzerine park edilmiş siyah Honda'yı görebiliyordu.

Adamı şüpheyle inceledikten sonra düğmeye bastı, cam hafifçe aşağıya doğru indi. Bir ayağı gerektiği takdirde harekete geçmek üzere gaz pedalındaydı. Adamın görünüşü yeterince masumdu: orta yaşlı, ince yapılı, aralarında beyazların bulunduğu bir sakal.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Adamın ani bir hareket yapması ihtimaline karşı hazırlıklıydı.

"Sanırım kayboldum. Burası Brillstein Malikânesi mi?" Eliyle LuAnn'in geldiği evi işaret ediyordu.

LuAnn başını salladı. "Buraya yeni taşındık, fakat bizden önceki evsahibinin adı bu değildi. Wicken's Hunt'dı."

"Oh, burası olduğuna yemin edebilirdim."

"Kimi arıyorsunuz?"

Adam cama doğru eğildi. "Belki siz onu tanıyorsunuzdur. Adı LuAnn Tyler, Georgia'lı."

LuAnn şaşkınlıktan ağzındaki havayı hızla yutunca neredeyse boğuluyordu. Yüzündeki şaşkınlığı saklamasının bir yolu yoktu.

Duyduğu memnuniyeti gizlemeye gerek duymayan Thomas Donovan biraz daha yaklaştı, dudakları tam LuAnn'in gözlerinin hizasındaydı. "LuAnn, seninle konuşmak istiyorum. Bu çok önemli..."

LuAnn gaza basınca adam ayaklarının ezilmesini önlemek için kenara kaçmak zorunda kaldı.

"Hey!" diye bağırdı arkasından. Araba hemen görüş açısından çıkmıştı. Yüzü kül gibi olan Donovan arabasına atlayıp hızla yola koyuldu. "Tanrım!" dedi kendi kendine.

Donovan, Charlottesville'deki istihbarat servisini denemişti, ama onlarda Catherine Savage adına bir kayıt yoktu. Olsaydı şaşardı zaten. Bunca yıldır kaçak olan birisi adını rehber yazdırmazdı. Uzun süre düşündükten sonra doğrudan yaklaşımın en iyisi değilse bile, en verimli olacağına karar vermişti. Son bir haftadır evi izliyordu. Kadının sabahları gezintiye çıkma alışkanlığı olduğunu öğrenmiş ve bağlantı kurmak için bugünü uygun görmüştü.

Ezilme tehlikesi atlatmasına rağmen haklı olduğunu öğrenmek onu tatmin etmişti. Ona böyle damdan düşer gibi soru sormanın gerçeği öğrenmenin en iyi yolu olacağını biliyordu. Ve gerçekten de öyle olmuştu. Catherine Savage, LuAnn Tyler'dı. Görünüşü on yıl öncesine ait fotoğraf ve video kayıtlarına göre oldukça değişmişti. Değişiklikler çok titiz bir çalışmayla sağlanmasına rağmen hiçbir çarpıcı değildi, fakat hepsinin ortak etkisi gerçekten kayda değerdi. Yüzündeki ifade ve ani kaçıışı olmasaydı Donovan hiçbir şeyden emin olamazdı. Şimdi önündeki yola odaklanmıştı. Gri BMW'yi gördü. Hâlâ çok ilerdeydi, fakat kıvrımlı dağ yolunda daha küçük ve çevik Honda'sı kazanıyordu. Gözüpek adam rolü oynamaktan pek hoşlanmasa da ne yapmaya çalıştığını kadının anlamasını istiyordu. Kendisini bir şekilde dinlemesini sağlamalıydı. Ve hikâyesini yazacaktı. Aylardır günün yirmi saati çalışıp onun izini yeniden kaybetmek için sürmemiştir.

Matt Riggs bir an için durup araziye yeniden inceledi. Burada hava çok açık ve temizdi.

Gökyüzü o kadar mavi, sessizlik ve huzur o kadar rahatlatıcıydı ki, neden büyük şehri terk edip daha sakin bir yere gelmediğini yeniden düşündü. Yıllarca gergin ve saldırganlığı gittikçe artan milyonlarca insanın tam ortasında yaşadıktan sonra, şimdi dünyada tek başınaymış gibi hissedebiliyordu kendini. Arazinin boyutlarını daha detaylı bir şekilde incelemek için arazi planını cebinden çıkarmak üzereyken huzurlu kırsaldaki çalışma fikirleri aniden zihninden yok oldu.

Birden irkilip sabahın sakinliğini bozan şeyi görmek için dürbününü gözlerine doğru kaldırdı. Seslerin kaynağını hemen buldu. Ağaçların arasından iki araba hızla yoldan aşağı doğru geliyordu. Öndeki araba büyük bir BMW'ydi. Arkadaki araç daha küçüktü. Küçük araba BMW kadar güçlü olmasa bile kıvrımlı yollarda çok daha hızlı ilerliyordu. Riggs yaptıkları hıza bakarak iki arabanın da bir ağaca bindireceğini ya da yolun iki yanındaki derin uçurumlardan birine yuvarlanacağını düşündü. Daha sonra gördükleri elinden geldiğince hızlı bir şekilde kamyonetine koşmasına neden oldu.

BMW'deki kadının yüzündeki korku ve kendisini takip eden arabanın gelişini kontrol edişi, kadını takip ettiği açık olan adamın sert ifadesi Riggs'in o ana kadar yaşadığı tecrübelerden edindiği bütün içgüdüleri harekete geçirmeye yetmişti.

Motoru çalıştırırken nasıl bir plan izleyeceğini bilmiyordu, zaten bir plan yapacak zamanı da yoktu. Yola çıkarken emniyet kemerini taktı. Normalde yılanları kaçırmak için arabasında silah taşımaya rağmen o sabah unutmuştu. Kamyonetin arkasında kazma ve kürek vardı, ama işin oralara gelmemesini diliyordu.

Yolun aşağısına doğru inerken iki araba anayolda karşısına çıktı. BMW virajı neredeyse iki tekerlek üzerinde almıştı, diğeride hemen arkasındaydı. Neyse ki, şu anda düz yoldayken BMW'nin üç yüz beygir gücündeki motoru tam randımanlı kullanılabiliyordu. Kadın, takipçisiyle arasına iki yüz metrelik bir mesafe koydu ve mesafe her saniye büyümeye devam etti. Riggs bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu, çünkü çok keskin bir viraj onları bekliyordu. Kadının bunu biliyor olmasını diledi; eğer bilmiyorsa biraz sonra BMW'nin sert ağaçlara bindirerek bir alev topu halini almasını seyredecekti. Önündeki bu olasılığı düşünürken aklına bir fikir geldi. Gaza basıp kamyoneti ileri doğru sürdü, ikinci arabanın siyah bir Honda olduğunu görüyordu artık. Hızla ona doğru yaklaştı. Adam dikkatini BMW'ye vermiş olmalıydı ki solundan geçtiğini fark etmedi bile. Ne var ki önünü kesip hızını saatte yirmi mile düşürünce gazeteci ona doğru öfkeli bir bakış fırlattı. Yolun üst kısmında kadının aynaya baktığını gördü. Gözlen aniden ortaya çıkan Riggs'in üzerine odaklan-mıştı. Riggs kadına yavaşlamasını işaret ediyor, ne yapmaya çalıştığını anlamasını istiyordu. Kadının mesajı alıp almadığını anlayamamıştı. Kamyonet ve Honda dar yolda ileri geri savrulmaya başladılar. Sağ taraftaki uçuruma çok yaklaştımlardı. Hatta kamyonetin tekerleği kenardaki çakıl taşları yüzünden kaymıştı ve Riggs kontrolü tekrar kazanmadan önce öne doğru eğilerek kendini düşmanın etkisinden korumaya çalışıyordu. Honda'nın şoförü geçmek için çabılıyor, sürekli kornaya basıyordu. Fakat Riggs geçmişte payına düşen pek çok tehlikeli şeyler yapmıştı. Hızlı araba kullanmak da bunlardan biriydi. Bir dakika sonra neredeyse tam bir V şeklinde olan viraja gelmişlerdi. Solda sert kayalar, sağda dik bir uçurum vardı. Riggs endişeli bir şekilde BMW'nin orada olup olmadığını görmek için aşağıya baktı. Herhangi bir enkaz olmadığını görünce rahatladı. Tekrar düz yolun ilersine doğru baktı. Çok uzaklarda bir parıltı gördü, sonra BMW tamamen gözden kayboldu. İlk anda hissettiği şey hayranlıktı. Kadın viraja gelirken neredeyse hiç yavaşlamamıştı. Saatte yirmi mil hızla Riggs bile kendini o kadar güvende hissetmemişti. Lanet olsun.

Torpedo gözüne uzanıp cep telefonunu aldı. 911'i aramak üzereyken arkadaki Honda son derece saldırgan bir şekilde kamyonetin arkasına çarpmaya başladı. Telefon elinden uçarak kontrol paneline çarptı ve parçalara ayrıldı. Riggs küfredip darbenin etkisinden kurtulmaya çalıştı, direksiyona sıkıca sarılarak vitesi küçülttü ve Honda kendisine çarpmaya devam ederken biraz daha yavaşladı. Ümit ettiği şey sonunda gerçekleşmiş, Honda'nın ön tamponuyla kamyonetin arka tamponu birbirine kenetlenmişti. Sürücüsü aracı boş yere kurtarmaya çalışırken Riggs, Honda'dan gelen vites gıcırtilarını duyabiliyordu. Dikiz aynasından bakınca adamın torpedo gözüne uzandığını gördü. Riggs adamın silah ya da başka bir şey çıkarmasını görmek için bekleyecek değildi. Kamyoneti birden durdurdu, vitesi

geriye taktı, iki araba homurtuyla yoldan aşağı doğru gitmeye başladı. Riggs, Honda'daki adamın ileri geri bakıp panik halde direksiyona yapışmasını büyük bir tatminle izliyordu. Viraja geldiğinde tekrar yavaşladı, sonra tekrar öne doğru fırladı. Düz yola çıktığında direksiyonu sert bir şekilde sola kıvrırdı ve Honda'yı yolun taşlı kısmına doğru savurdu. Çarpışmanın etkisi iki aracı birbirinden ayırmıştı. Şoför yaralanmışa benzemiyordu. Riggs kamyoneti hemen vitese takıp BMW'nin gittiği yere doğru hızla gitmeye başladı. Birkaç dakika boyunca arkasına bakmaya devam etti, fakat Honda'dan bir iz yoktu. Ya çarpmanın etkisiyle çalışmaz hale gelmişti ya da sürücüsü takibi daha fazla sürdür-memeye karar vermişti.

Adrenalin Riggs'in bedeninde yayılmaya birkaç dakika daha devam etti, sonra azaldı. Eski mesleğinin tehlikelerini bırakalı beş yıl olmuştu. Bu beş dakikalık olay ona kaç kez ölüm tehlikesi atlattığını canlı bir şekilde hatırlatmıştı. Sisli ve uykulu bir Virginia sabahında bu endişe yüklü duygunun yeniden canlanmasını ne beklemiş, ne de istemişti.

Tahrip olmuş tamponu arkada gürültüyle sürüklenirken Riggs sonunda yavaşladı, BMW'yi daha fazla takip etmesi anlamsızdı. Anayoldan ayrılan birçok ara yol vardı ve kadın bunlardan birine girip çoktan uzaklaşmış olabilirdi. Yoldan çıkıp durdu. Gömleğinin cebinden bir kaJem çıkarıp kontrol paneline sabitlediği not defterine Honda ve BMW'nin plaka numaralarını not aldı. Kâğıdı yırtıp gömleğinin cebine koydu. BMW'de kimin olduğu konusunda az çok bir fikri vardı. O büyük evde yaşayanlardan biriydi o. Güvenlik önlemleri alması istenen büyük evin. Evsahibinin bu isteği artık bir anlam kazanmaya başlıyordu. Şu anda en çok ilgilendiği soru ise nedendi? Derin düşüncelerle kamyoneti sürmeye devam etti,sabahın sükûneti kadının yüzündeki katıksız korkuyla parçalanmıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BMW gerçekten birkaç mil sonra bir arayola sapmıştı. Motor çalışıyordu ve sürücü tarafındaki kapı açıktı. Kollarını sıkıca bedenine sarmış olan LuAnn yolun ortasında gergin, heyecanlı adımlar atarak halkalar çiziyordu. Ağzından dumanlar çıkıyordu. Öfke, şaşkınlık ve hayal kırıklığı yüz hatlarından okunuyordu. Ancak, korkudan iz kalmamıştı. Şu andaki duyguları çok daha tahrip ediciydi.Korku her zaman geçiyordu; ama diğer heyecanlar kendisine o kadar iyi davranmıyordu. Geçen yıllardan bunu öğrenmişti ve hatta elinden geldiğince iyi bir şekilde baş etmeyi bile başarmıştı.

Artık otuz yaşında olan LuAnn Tyler hâlâ gençliğin dürtüsel enerjisine ve kıvraklığına sahipti. Yıllar ona daha olgun bir güzellik kazandırmıştı. Ancak, bu güzelliğin temel unsurları gözle görülür şekilde değiştirilmişti. Bedeni daha zayıf, beli daha inceydi. Bu durum normalde olduğundan daha uzun görünmesini sağlıyordu. Saçları uzamış ve kumraldan sarıya dönmüştü. Yüz hatlarını daha belirginleştiren sofistike bir tarzda kesilmişti. Estetikten çok, gizlenme nedeniyle burnuna ufak bir operasyon yapılmıştı. Dişleri pahalı dişçiliğin sonucunda daha mükemmel bir durumdaydı. Ancak mükemmel olmayan bir tek şey vardı. Çenesindeki bıçak yarasıyla ilgili olarak Jackson'ın tavsiyelerine uymamıştı. Dikiş attırmış, fakat iz kalmasına izin vermişti. Çok fark edilmiyorsa da her aynaya bakışında bulunduğu yere nereden ve nasıl geldiğini hatırlatıyordu kendisine. Geçmişiyile olan en belirgin ve pek de hoş olmayan bağıydı bu yara. Estetik cerrahiyle düzelttirmemesinin nedeni de buydu. Hoşnutsuzluğun, acının kendisine hatırlatılmasını istiyordu.

Onunla birlikte büyüyen insanlar kendisini tanırlardı, ancak kimseyi görmeyi planlamıyordu. Halkın arasına karıştığında -ki bu pek sık olmuyordu- büyük bir şapka ve güneş gözlüğü takardı. Hayat boyu dünyadan kaçarak yaşamak, anlaşmanın kaçınılmaz sonuçlarından biri olmuştu bu.

Geri dönerek BMW'nin sürücü koltuğuna oturdu. Ellerini direksiyonda ileri geri sürttü. Yolun alt kısmına bakarak Hon-da'nın gelip gelmediğini kontrol etti, fakat duyduğu tek ses kendi

arabasının motorunun sesi ve kendi düzensiz soluklarıydı. Deri ceketine sarınarak kapıyı kapatıp kilitledi.

Yola çıktı. Birkaç dakika boyunca kamyonetteki adama odaklandı düşünceleri. Kendisine yardım ettiği açıktı. Sadece o sırada orada bulunan merhametli bir kişi miydi? Yoksa başka biri miydi? Bu paranoyayla o kadar uzun bir süre yaşamıştı ki, bir parçası olmuştu artık. Gördüğü her şey önce bu paranoyanın süzgecinden geçiyor, bütün sonuçlar bir şekilde rastlaştığı kişilere karşı hissettiği güdülere dayandırılıyordu. Her şey tek bir noktada toplanıyordu: keşfedilme korkusu. Uzun ve derin bir soluk aldı. Yüzüncü kez Birleşik Devletler'e dönmekle hata yapıp yapmadığını düşündü.

Riggs darbe yiyen kamyonetini özel yola soktu. Gözlerini dört açmış Honda'yı arıyordu, ancak araç ve sürücüsü bir daha ortaya çıkmamıştı. Eve gidip telefon bulmanın en iyi yol olduğunu düşündü ve belki meydana gelen olay için bir açıklama da alabilirdi. Kendini bir açıklamayı hak etmiş olarak görmüyorsa da yaptığı müdahale kadına yardım etmişti ve bunun da değerli bir şey olduğunu düşünüyordu. Şu anda olanların peşini öylece bırakamazdı. Eve doğru giderken kendisini kimsenin durdurulmasına şaşırmıştı. Görünüşe göre özel bir güvenlik yoktu. Evsahibinin temsilcisiyle kasabada tanışmıştı; bu uzun zaman önce Wicken's Hunt adı verilen evi ilk ziyareti olacaktı. Burası civardaki en güzel evlerden biriydi. 1920'lerde, şu anda artık mevcut olmayan ince bir işçilikle yapılmıştı. Bugüne kadar birkaç kez el değiştirmiş ve şu anki alıcısına satılmadan önce altı yıl satılık kalmıştı. Önemli oranda tadilat görmüştü. Riggs bu işi yapmak üzere tutulan müteahhitlerin bazılarıyla konuştuğunda evin işçiliği ve güzelliğinden hayranlıkla söz etmişlerdi.

Yük kamyonları gecenin bir yarısında eşya getirmiş olmalıydılar, çünkü Riggs onları gören kimseyi bulamamıştı. Evsahibini gören de olmamıştı. Hükümet binasında arazi kayıtlarını incelediğinde evin adını hiç duymadığı bir şirkete ait olduğunu öğrenmişti. Dedikodu kanalıyla da esrar çözülmemişti, ancak Lisa Savage adında on yaşında bir kız St. Anne's-Belfield Okuluna kaydettirilmiş ve ev adresi olarak Wicken's Hunt gösterilmişti. Riggs uzun boylu genç bir kadının kızı ara sıra okula bırakıp aldığını duymuştu; ama hep geniş kenarlı bir şapka ve güneş gözlüğü taktığı söyleniyordu. Küçük kızı çoğunlukla iriyarı bir adam alıyordu. Garip bir ev halkı. Riggs'in okulda çalışan birkaç arkadaşı vardı, fakat hiçbirisi genç kadın hakkında konuşmuyordu. Adını biliyorlarsa bile söylemiyorlardı.

Riggs virajı alınca malikâneyi bütün ihtişamıyla karşısına çıktı. Üç katlıydı ve kanatlı ön kapı en azından altı metre genişliğinde uzanıyordu. Kamyonetini muhteşem bir fıskiye'nin etrafını kuşatan yol üzerine park etti. Böylesi soğuk bir sabahta fıskiye çalışmıyordu. Bahçe de ev gibi zengin görünümüydü ve dikkatle planlanmıştı.

Koltuğundan kalkarken cebindeki kâğıdın durup durmadığını kontrol etti. Ön kapıya doğru yürürken böylesi bir evin bir kapı zili olup olmayacağını düşündü; yoksa o yaklaşırken bir uşak otomatik olarak kapıyı mı açacaktı? Gerçekte ikisi de olmadı. En üst basamağa geldiği sırada kapının yanına yeni monte edilmiş dahili telefon sisteminden bir ses duyuldu.

"Yardım edebilir miyim?" Bir erkek sesiydi. Güçlü, sert ve biraz tehditkâr olduğunu düşündü Riggs.

"Matthew Riggs.Bu arazinin etrafına parmaklık yapmak için tutulan şirkettenim"

"Peki."

Kapı kımıldamadı. Ses, Riggs'in söyleyeceği başka bir şey yoksa bu durumun değişmeyeceğini açıkça ifade etmişti. Etrafına bakındı ve birden gözetlendiği hissine kapıldı. Başının üzerinde, sütunların birinin ardında bir video kamera duruyordu. Bu da yeni görünümüydü. Kameraya doğru el salladı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu ses tekrar.

"Telefonu kullanmak istiyordum."

"Üzgünüm bu mümkün değil."

"Şey, mümkün olması gerektiğini düşünüyorum, çünkü kamyonetimi az önce buradan çıktığına emin olduğum büyük siyah bir BMW'yi kovalayan bir arabaya çarptım. Arabayı kullanan bayanın nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Onu en son gördüğümde oldukça korkmuştu."

Riggs'in sonraki duyduğu şey kapının kilitlerinin açılıp aralanması oldu. Daha yaşlı olan adamın bir sekseninin üzerindeki boyu Riggs'le aynıydı, fakat omuzları ve göğsü ondan daha genişti. Riggs, adamın yürürken hafifçe aksadığını fark etti, bacakları ya da dizleri tutulmuş gibiydi. Son derece güçlü ve atletik biri olsa da bu adamı karşısına almak istemediğini düşündü. İlerleyen yaşına ve görünürdeki sakatlığına rağmen Riggs'in belini kolayca kırabilecek kadar güçlü görünüyordu. Bu adam kesinlikle Lisa'yı okuldan alan kişiydi.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Riggs yolu işaret etti. "On dakika kadar önce işçi ve ekipmanı hazırlamak için gerekli ölçümleri yapıyordum. Bu BMW hızla yoldan aşağı doğru gelmeye başladı, gördüğüm kadarıyla sürücü sarışın bir bayandı ve korkudan ölmek üzereydi. Bir başka araba, siyah bir Honda Accord, muhtemelen 1992 ya da 93 model, BMW'nin tamponuna yapışmak üzereydi. Honda'yı bir adam kullanıyordu ve son derece kararlı görünüyordu."

"Kadın, şu anda iyi mi?" Yaşlı adam gözle görülecek şekilde yaklaşmıştı. Riggs biraz geriledi. Durumu anlamadan adamın iyice yaklaşmasına izin veremezdi. Bu adam Honda'daki adamın ortağı olabilirdi. Riggs'in bütün radarları açıldı şu anda.

"Bildiğim kadarıyla. İkisinin arasına girip Honda'yı safdışı ettim, bu arada benim kamyonete oldu olanlar." Çarpışma anını hatırlayarak ensesini ovuşturdu. Çarpışmanın etkisiyle boynu tutulmuştu ve acı veriyordu. Bu gece bir süre küvette kalması gerekecekti.

"Kamyonetin icabına bakarız. Kadın nerede?"

"Buraya kamyonetim için şikâyet etmeye gelmedim, bay..."

"Charlie. Bana Charlie diyebilirsin," diyen adamın elini sıktı Riggs. Yaşlı adamın gücünü tahminde yanılmamıştı. Elini geri çekerken parmaklarını birbirinden ayırmada zorluk çekiyordu. Ya kadının güvenliği yüzünden çok endişeliydi ya da ziyaretçilerinin parmaklarını hep böyle ezerdi. Riggs hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu.

"Ben de Matt olarak tanınırım. Dediğim gibi kadın kaçtı ve bildiğim kadarıyla iyi durumdaydı. Ama yine de polisi arayacağım."

"Polisi mi?"

"Evet. Honda'daki adam bildiğim bazı kanunları çiğnedi ve birkaç da suç işledi. Ona haklarını okuma fırsatını bulamadığım için üzgünüm."

"Polis gibi konuşuyorsun."

Charlie'nin yüzü mü kararmıştı, yoksa Riggs'e öyle mi gelmişti?

"Öyle bir şey. Çok uzun zaman önceydi. İki arabanın da plaka numarasını aldım." Charlie'ye bakarak onun yaşlanmış endişeli yüzünü inceledi. Gördüğü hissiz ifadenin ötesine geç. meye çalışıyordu. "BMW'nin bu eve ve o kadına ait olduğunu sanıyorum."

Charlie bir an tereddüt edip başını salladı. "Sahibi o."

"Ya Honda?"

"Daha önce hiç görmedim."

Riggs dönüp yola baktı tekrar. "Adam giriş yolunda bekliyor olabilir. Onu bunu yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok."

"Bu nedenle parmaklıkları ve kapıyı yapmanız için sizi bulduk." Charlie'nin gözlerinde hafif bir öfke belirtisi vardı.

"Bunun neden iyi bir fikir olduğunu şimdi anlıyorum, fakat kontratı dün imzaladınız. Hızlı çalışırım, ama bu kadar da hızlı değil."

Charlie, Riggs'in sözlerindeki mantık üzerine sakinleşip bir an yere doğru baktı.

"Telefonu kullanmama ne diyorsun, Charlie?" Riggs bir adım attı. "Bak, kaçırma teşebbüsü gördüğümde hemen tanırım." Başını kaldırıp eve baktı. "Bunun nedenini anlamak da zor değil."

Charlie derin bir soluk aldı. LuAnn -Catherine diye düzeltti içinden- için son derece endişeliydi; geçen on yıla rağmen yeni adına bir türlü alışamamıştı. Polisin aranmasına izin veremezdi.

"Bayanın arkadaşı ya da ailesi olduğunuzu sanıyorum..."

"Aslında her ikisi de," dedi Riggs'in omuzlarına doğru bakarken, yüzünde bir gülümseme belirmişti.

Bu değişikliğin nedeni Riggs'in kulaklarına iki saniye sonra ulaştı. Dönüp BMW'nin kamyonetinin arkasına park edişini seyretti.

LuAnn arabadan çıktı, bir an için kamyonete baktı, sonra gözleri parçalanmış tampona takılıp kaldı. Merdivenleri çıkıp yanlarına geldi.

"Bu adam bir sorun yaşadığını söylüyor," dedi Charlie, Riggs'i işaret ederek.

"Matt Riggs." Riggs elini uzattı. Kadın çizmeleri içinde kenesinden pek kısa değildi. Dürbünü yardımıyla gördüğü çarpıcı güzellik yakından çok daha etkileyiciydi. Saçları uzun ve gürdü. İçindeki sarı röfleler üzerlerinde yükselen güneşin her ışınını yakalıyor gibiydi. Yüzü ve cildi doğal olamayacak kadar kusursuzdu, fakat yaşı çok gençti. Estetik cerrahiye başvurmuş olamazdı. Bu güzelliğin doğal olduğuna karar verdi. Sonra çenesindeki bıçak yarasını fark etti. Bu adamı çok şaşırtmıştı, çünkü yüzün diğer bölümleriyle hiç uyuşmayan bir şeydi. Ayrıca meraklan-mıştı da, çünkü deneyimli gözleri böylesi bir yaranın ancak testere kenarlı bir bıçakla yapılacağını biliyordu. Çoğu kadının, özellikle de paralı olanların bu kusuru örtmek için her türlü parayı ödemeye hazır olacağını düşündü.

Bir çift sakin, ela göz kendisine bakarken, Riggs bu kadının farklı olduğunu düşündü. Şu anda baktığı kadın nadir yaratıklardan biriydi: görünüşüne pek aldırmayan çok hoş bir kadın. Gözleri kadını taramaya devam ederken ince ve zarif bedeni dikkatini çekti; ince kalça ve belin üzerinde genişleyen omuzlar kadının son derece güçlü olduğunu gösteriyordu. Eli adamın elini kavradığında yutkundü. Kadının el sıkışı neredeyse Charlie'ninkiyle aynıydı. "İyi olduğunuzu umarım," dedi Riggs. "Honda'nın plakasını aldım. Polisi arayacaktım, fakat bana çarptığı sırada cep telefonum parçalandı. Araba muhtemelen çalındır. Adama oldukça iyi baktım. Burası sakin bir yer. Eğer yeterince hızlı davranırsak onu yakalarız."

LuAnn yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle Riggs'e baktı. "Siz neden söz ediyorsunuz?"

Riggs gözlerini kırptırıp geri çekildi. "Sizi kovalayan arabadan."

LuAnn, Charlie'ye baktı. Riggs dikkatle bakmasına rağmen ikisi arasında gidip gelen belirgin bir işaret fark etmedi. Sonra LuAnn, Riggs'in kamyonetini işaret etti. "Bu kamyonet ve bir başka arabanın tehlikeli bir şekilde gittiklerini gördüm, ama durup soru sormadım. Beni ilgilendirmezdi."

Riggs cevap vermeden bir an için kalakaldı. "Honda'yla' dansa kalkışmamın sebebi sizi yoldan çıkarmak için elinden geleni yapmasıydı. Aslında haftanın kazası olarak neredeyse sizin yerinizi alıyordum."

"Tekrar ediyorum, üzgünüm, ama neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Eğer birisi beni yoldan çıkarmaya çalışsaydı bunun farkında olmaz mıydım sanıyorsunuz?"

"Yani virajlı dağ yollarında hep seksen mil hızla gittiğinizi mi söylüyorsunuz bana?" diye öfkeyle sordu Riggs.

"Araba kullanma şeklimin sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye parladı genç kadın. "Ama benim evimde olduğunuza göre neden burada bulunduğunuz beni ilgilendiriyor."

Charlie söze girdi. "Güvenlik parmaklıklarını yapacak kişi bu."

LuAnn ifadesiz bir şekilde baktı Riggs'e. "O halde buraya gelip takip edilmemle ilgili saçma sapan bir hikâye anlatmak yerine işinizi yapmanızı şiddetle tavsiye ederim." Riggs'in yüzü kızardı ve bir şey söylemek istedi, fakat sonra vazgeçti. "İyi günler, bayan." Arkasına dönüp kamyonetine doğru yürüdü.

LuAnn arkasına ya da Charlie'ye bakmadan eve girdi. Charlie, Riggs'in arkasından bir an baktıktan sonra kapıyı kapattı.

Riggs kamyonetine bindiği sırada bir başka araba daha geldi. Arabayı yaşlı bir kadın kullanıyordu. Arka koltuğu alışveriş torbalarıyla doluydu. Kadın LuAnn'in kâhyası Sally Beecham'di. Alışverişten dönüyor olmalıydı. Riggs'e şöylece bakınca adam öfke içinde olmasına rağmen kadını başıyla selamladı, o da karşılık verdi. Her zaman yaptığı gibi yan taraftaki yük garajına gidip elindeki kumandanın kapıyı açma düğmesine bastı. Garajcı OHaki kapı doğrudan mutfığa açılıyordu ve Beecham gereksiz çaba harcamaktan nefret eden bir kadındı.

Riggs kamyonetinde ilerlerken muazzam eve baktı bir kez daha. Bir sürü pencerenin bir tanesinden kendisine bakan LuAnn'i fark etmedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş kararlı bir şekilde Riggs'e bakıyordu. Yüzündeki ifadeden endişe ve suçluluk duygusu içinde bocaladığı anlaşıyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Honda yavaşlayıp arka yola döndü. Küçük bir vadiyi boydan boya kesen eski bir asma köprüden geçti ve sık ağaçlarla kaplı ormanın derinliklerinde kayboldu. Anten yukardaki dallara çarpıyor, çiğ damlacıklarını ön cama düşürüyordu. İlerde meşe ağaçlarının şemsiyesi altında harap bir kulübe göze çarpıyordu. Honda önce minik bahçeye, ardından da kulübenin arkasındaki küçük sundurmaya girdi. Sundurmanın kapılarını kapatıp kulübeye doğru yürüdü.

Donovan belini ve boynunu ovuşturdu. Sabahki maceranın etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu. Hâlâ gözle görülür şekilde titriyordu. Eve girip paltosunu çıkardı, kahve yapmak üzere mutfığa yöneldi. Kahve süzülürken bir sigara yaktı. Kimsenin kendisini takip etmediğinden emin olsa da hafif bir korkuyla camdan dışarı baktı. Kaşlarını ovuşturdu. Kulübe boştu ve sahibi onun ne gerçek adını, ne de bir süre burada kalma isteğinin nedenini bilmiyordu.

Kamyonetteki adam, kimin nesiydi? Kadının arkadaşı mıydı, yoksa sadece oradan geçen biri miydi? Anlaşıldığı üzere Do-novan'ın sakalını kesmesi ve saçlarını değiştirmesi gerekecekti. Başka bir araba kiralaması da şarttı. Honda zarar görmüştü ve kamyonetteki adam plaka numarasını almış olabilirdi. Neyseki Honda kiralıktı ve Donovan belgelere gerçek adını yazmamıştı. Kadının bir şey yapmasından korkmuyordu, fakat adam planlarla - nını bozabilirdi. Başka bir araba almak için Honda'yı kasabaya götürme riskini göze alamazdı. Onu sürerken görülmek ve tampondaki tahribatı şu anda açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Bir fincan kahve koydu ve ofis şeklinde düzenlediği yemek odasına geçti. Bilgisayar terminali, yazıcı, faks ve telefon masanın üzerine yerleştirilmişti. Dosyalar düzenli bir şekilde köşeye dizilmişti. İki duvarda geniş bülten panoları asılıydı. Panolar gazete kupürleriyle doluydu.

Araba macerası aptalcaydı, diye kendi kendine düşündü Donovan. Şu anda ikisinin de bir hendekte yatıyor olmamaları bir mucizeydi. Tyler'in reaksiyonu onu çok şaşırtmıştı. Ama şu anda düşünürken aslında şaşırtmaması gerektiğini düşünüyordu. Korkmuştu ve bunun için de her türlü sebebi vardı. Donovan için diğer sorun da çok önemliydi. Ya tekrar ortadan kaybolursa? Onu ilk seferde bulması hem çok çalışmanın, hem de biraz şansın ürünüydü.

Gelecek defa bu kadar şanslı olmayabilirdi. Ne var ki şu anda bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Sadece bekleyip görebilirdi.

Yerel havaalanında bir bağlantı bulmuştu. LuAnn Tyler'ın tanımına uyan ya da Catherine Savage adında birisi havaalanından kalkış yapacak olursa kendisine haber verecekti. Başka bir kimliği olmadığı takdirde Tyler'ın, Catherine Savage'dan başka bir isimle seyahat etmesi şu an için mümkün değildi. Bölgeyi uçağın dışında bir araçla terk etme ihtimaline karşı evi gözetle-yebilirdi, ama bunu yirmi dört saat yapamazdı. Tribune'ü arayıp takviye istemeyi düşündüyse de bunu yapmaması için kendisini uyaran birçok faktör vardı. Hemen hemen otuz yıldır yalnız çalışıyordu ve gazete bundan memnun olsa da şu anda bir ortak almak pek cazip bir fikir değildi. Hayır, kadını izlemek için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı ve yeniden yüz yüze gelmelerini sağlamak için çok çalışacaktı. Kadının güvenliğini kazanabileceğinden emindi. Onun kimseyi öldürdüğünü sanmıyordu. Fakat, o ve talihlilerden bir kısmının piyango hakkında bir şeyler gizlediğinden emindi. Bedeli ne olursa olsun bu hikâyeyi istiyordu.

İki katlı geniş kütüphanede şöminenin alevi parlıyordu, üç duvar yerden tavana kadar ceviz ağacından yapılmış kitaplıklarla kaplıydı. Davetkâr ve son derece yumuşak görünümlü mobilyalar yakın sohbe için izin verir şekilde döşenmişti. LuAnn deri kanepede oturuyordu. Bacaklarını çıplak ayakları görecek şekilde altında toplamıştı. Omuzlarında örgü bir şal vardı. Yanındaki masada bir fincan çay ve yenmemiş kahvaltı duruyordu. Gri üniforması ve gözalcı beyazlıktaki önlüğüyle Sally Beecham servis tepsisiyle odadan çıktıktan sonra Charlie iki kanatlı geniş kapıyı kadının arkasından kapattı ve LuAnn'in yanına oturdu. "Dinle beni, bana olanları anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?" LuAnn cevap vermeyince Charlie kadının bir elini kendi elleri içine aldı. "Ellerin buz gibi. Çayını iç." Ayağa kalkıp yüzü kızarana dek ateşi seyretti. Yüzünde bir beklenti ifadesiyle Lu-Ann'e baktı. "Bana ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Son on yılda aralarında oluşan güçlü bağ seyahatleri süresince küçük büyük her türlü krize dayanmıştı. Gökyüzüne tırmanan 747'de LuAnn'in omzuna dokunmasından Amerika'ya geri döndükleri zamana kadar ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Gerçek adı Robert olmasına rağmen adam Charlie adını kendi adı gibi benimsemişti ve bu da pek gerçekdışı sayılmazdı, çünkü ikinci adı Charles'tı. Hem bir ismin ne önemi vardı? Ama o LuAnn'e sadece yalnız kaldıklarında gerçek adıyla hitap ediyordu. Onun en yakın arkadaşı ve tek sırdaşıydı, çünkü kadının kızına bile söyleyemediği bazı şeyler vardı.

Yerine otururken Charlie acıyla yüzünü buruşturdu. Artık ağırlaşmaya başladığının farkındaydı. Bunun nedeni gençliğinde bedenine sert davranmasıydı. İkisi arasındaki yaş farkı şu anda çok belirgindi, yıllar artık Charlie üzerindeki etkisini göstermeye başlamıştı. Buna rağmen LuAnn için her şeyi yapardı; her tehlikeye atılır, LuAnn'in karşılaştığı her türlü düşmanla gücünün sonuna dek savaşırdı.

LuAnn, Charlie'nin bakışlarından bu düşünceleri okuyunca konuşmaya başladı.

"Evden yeni çıkmıştım. Yolum ortasında durmuş beni durdurmak için el sallıyordu.

"Ve sen de durdun?" Charlie'nin ses tonu buna inanmadığına gösteriyordu.

"Arabadan çıkmadım. Adamı ezip geçemezdim. Eğer bir şey deneseydi ya da silah filan çekseydi bunu yapardım."

Charlie bacak bacak üstüne attı, bu hareket bile yüzünün buruşmasına neden oldu. "Devam et. Bu arada bir şeyler ye. Yüzün kâğıt gibi."

LuAnn adamın söylediğini yapıp bir tost ve biraz yumurta yemeyi başardı. Çayından birkaç yudum aldı. Fincanı yerine koyup ağzını sildi. "Camı açmamı işaret etti. Ben de camı biraz indirip ne istediğini sordum."

"Bir dakika? Neye benziyordu?"

"Orta boylu, sakallı, şakakları ağarmıştı. Tel çerçeveli gözlüğü vardı. Esmer tenli, muhtemelen seksen kilo. Kırklı yaşların sonları ya da elli yaşlarında olabilir." Son on yıldır insanların görünüşlerinin detaylarını hatırlamak LuAnn için çok doğal bir şey haline gelmişti. Charlie adamın görünüşünü beynine kazıdı. "Devam et."

"Brillstein Malikânesini arıyordu." Tereddüt edip çayından bir yudum daha aldı. "Burası olmadığını söyledim."

Charlie birden öne doğru eğildi. "O zaman ne dedi?"

LuAnn artık gözle görülür şekilde titriyordu. "Birini aradığını söyledi."

"Kimi? Kimi arıyormuş?" diye sordu Charlie tekrar. LuAnn'in boş bakışları tekrar yere çevrilmişti.

Sonunda başını kaldırıp Charlie'ye baktı. "Georgia'dan Lu-Ann Tyler'ı."

Charlie arkasına yaslandı. Aradan geçen on yıldan sonra yakalanma korkusu her zaman varlığını sürdürse de bir kenara koymayı başarmışlardı. Şimdi bu korku tekrar canlanmıştı.

"Başka bir şey söyledi mi?"

LuAnn peçeteyi kurumuş dudaklarına bastırıp arkasına yaslandı. "Benimle konuşmak istediğine dair bir şeyler söyledi. Sonra... ben... ben öylece kalakaldım, ardından gaza bastım, adamı neredeyse eziyordum." Sözlerini bitirdikten sonra soluğunu bırakıp Charlie'ye baktı.

"Ve seni takip etti, öyle mi?"

Başını salladı. "Sinirlerim güçlüdür, Charlie, biliyorsun. Ama bunun da bir sınırı var. Rahatlamak için sabahın erken saatinde dışarı çıkıyorsun ve böyle bir şeyle karşılaşıyorsun." Başını eğip Charlie'ye baktı. "Tanrım, tam da huzura kavuşmuşken... Jackson ortaya çıkmadı, Lisa okulunu sevdi, burası çok güzel." Ses-sizleşti.

"Ya diğer adam, Riggs? Hikâyesi doğru muydu?"

LuAnn birden huzursuzlanıp ayağa kalktı, odada yürümeye başladı. Durup elini özenle ciltlenmiş kitapların sırtlarında gezdirdi. Yıllar içinde bu odadaki kitapların neredeyse hepsini okumuştı. En iyi özel öğretmenlerle on yıllık yoğun eğitim almış, o karavandan ve cesetlerin yanından ayrılan kadından çok farklı, kendini rahatça ifade eden, parlak ve kozmopolitan bir kadın yaratmıştı. Şimdi o cesetler gözünün önünden gitmiyordu.

"Evet. Olayın tam ortasına daldı. Adamı atlatabilirdim, ama bana yardım etti. Ona teşekkür etmek istesem de bunu yapamam, değil mi?" Ellerini hayal kırıklığı içinde iki yana açıp oturdu.

Charlie durumu düşünürken çenesini sıvazlıyordu.

"Biliyor musun, piyango hilesi yasal olarak birçok suçu kapsıyor, ama hepsi zaman aşımına uğradı artık. Adam sana bu konuda bir şey yapamaz."

"Peki ya cinayet suçu? Onun için bir zaman aşımı sözkonusu-su değil. Adamı öldürdüm, Charlie. Kendimi savunuyordum, ama bana şu anda kim inanır ki?"

"Doğru, fakat polis bu olayı yıllardır takip etmiyor."

"Pekâlâ, gidip teslim olmamı mı istiyorsun?"

"Bunu söylemiyorum. Sadece bu işi biraz fazla büyüttüğünü düşünüyorum."

LuAnn titredi. Para ya da cinayet yüzünden hapse girmek en büyük korkusu değildi. Ellerini birleştirip Charlie'ye baktı.

"Babam bana doğru olan bir tek şey bile söylemedi. Benim dünyanın en değersiz pisliği olduğuma inanmam için elinden geleni yaptı ve ne zaman kendime güvenim biraz artsa gelip bu güveni paramparça etti. Ona göre yapabileceğim tek iyi şey çocuk doğurmak ve erkeklere güzel görünmekti."

"Zor günler geçirdiğini biliyorum, LuAnn..."

"Bunu kendi çocuğuma yapmayacağıma İncil ve annemin mezarı üzerine yemin ettim. Hamile olduğum sürece ve doğduktan sonraki altı ay boyunca bu yemini Lisa'nın kulağına fısıldadım." LuAnn zorlukla yutkunup ayağa kalktı. "Ve biliyor musun? Ona söylediğim her şey, kendisi hakkında bildiği her şey; sen, ben ve varlığıyla ilgili her ayrıntı bir yalan. Hepsi uydurma, Charlie. Peki, yaptığım şey belki zaman aşımına uğramıştır, belki bir uyuşturucu kaçakçısını öldürmüş olmam polisin umurunda değildir. Fakat eğer bu adam geçmişimi öğrenir ve her şeyi ortaya çıkarırsa Lisa bunları öğrenir. Annesinin hayatı boyunca düşünemeyeceği kadar çok yalan söylediğini anlayacak. Benny Tyler'dan çok daha kötü olacağım ve küçük kızımı kaybedeceğim. Lisa'yı kaybedeceğim." Bunları söyledikten sonra LuAnn titreyip gözlerini kapadı.

"Üzgünüm, LuAnn. Bunu düşünmemiştim." Charlie ellerine baktı.

LuAnn gözlerini tekrar açtığında ürkütücü bir ifade vardı. "Ve eğer öğrenirse, eğer her şey ortaya çıkarsa ben bittim demektir. Hapse girmek parkta bir gün geçirmek gibi olacak, çünkü küçük kızımı kaybedeceğim, o zaman yaşamam için bir neden kalmayacak. Bütün bunlara rağmen." Kollarıyla odayı gösterdi.

LuAnn arkasına yaslanıp alnını ovuşturdu.

Charlie sonunda sessizliği bozdu. "Riggs plaka numarasını almış. İki arabanın da."

Gömleğinin koluyla oynarken ekledi. "Riggs eski bir polis olabilir, LuAnn."

İki elini başının arasına alan LuAnn ona baktı. "Oh, Tanrım! Her şeyin daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim!"

"Merak etme, plakayı araştırırsa Catherine Savage adı, bu adres ve yasal Sosyal Güvenlik numarası dışında bir şey bulamaz. Kimliğinde hiç açık yok. Bunca zamana rağmen."

"Sanırım büyük bir açığımız var, Charlie. Honda'daki adam ne olacak?"

Charlie bunu kabul ettiğini gösterircesine başıyla onayladı. "Doğru, fakat ben Riggs'den söz ediyorum. Onunla ilgili bir sorun yok."

"Ama diğer adamı bulursa belki o konuşur."

"O zaman işimiz başımızdan aşkın demektir."

"Sence Riggs bunu yapar mı?"

"Bilmiyorum. Takip edildiğini bilmediğin konusundaki hikâyeyi yutmadığından eminim. Bu şartlar altında durumu kabullenmemeni anlıyorum, ama ya gerçekten eski bir polisse? Şüphelenmiş olmalı. Olayı bu şekilde bırakacağına güvenemeyiz"

LuAnn gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye itti. "Peki ne yapacağız?"

Charlie yumuşak bir şekilde LuAnn'in elini avuçları içine aldı. "Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Yaşlı Charlie'nin neler bulacağıma bir bakalım. Daha önce de zor durumlarda kalmıştık, değil mi?"

LuAnn yavaşça başını salladı, sonra endişeli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Ama bu en zoru olabilir."

Matt Riggs son birkaç yıl içinde özenle tadilat yaptığı eski Viktorya stili evi çepeçevre saran verandanın basamaklarını hızla çıktı. Charlottesville'e gelmeden önce marangozluk ve ahşap işleriyle ilgilenmişti. Daha önceki işinin beraberinde getirdiği stresi azaltmak için yaptığı işlerdi bunlar. Ancak, şu anda evinin zarif çizgilerini düşünecek durumda değildi.

İçeri girip holü geçerek çalışma odasına yöneldi. İşlerini evinden yürütüyordu. Kapıyı kapatıp telefonu kaptı. Washington D.C.'deki eski bir dostunu aradı. Honda, Washington plakalıydı. Riggs plaka numarasından arabanın çalıntı ya da kiralık olduğunun anlaşılacağına emindi. BMW ise başka bir konuydu. En azından kadının adını öğrenirdi, çünkü eve dönerken ne adının Charlie olduğunu söyleyen adamın, ne de kadının adından söz ettiğini duymadığını fark etmişti. Soyadının Savage olduğunu ve Lisa Savage'ın annesi ya da genç yaşına bakarak ablası olduğunu tahmin ediyordu.

Yarım saat sonra cevap gelmişti. Honda gerçekten başkentten kiralanmıştı. Kiralayanın adı Tom Jones'tu ve iki hafta önce kiralamıştı. Tom Jones! Bu çok zekiceydi. Verdiği adresin de adı kadar sahte olacağından emindi. Tam bir çıkmaz sokak; bundan daha kötüsü olamazdı. Sonra bir parça kâğıt üzerine yazdığı kadının adına baktı. Catherine Savage. Charlottesvile, Virginia doğumlu. Yaşı: Otuz. Sosyal Güvenlik numarası kontrol edilmişti, şu andaki adresi doğruduydu; Wicken's Hunt. Bekâr. Mükemmel geçmiş, hiç sabıka yoktu. Yarım saat içinde kadının geçmişiyle ilgili pek çok ayrıntıyı öğrenmişti. Bilgisayarlar harikaydı. Ama... Kadının yaşına tekrar baktı. Otuz yaşındaydı. Evini, geniş araziye düşündü. Wicken's Hunt'ın fiyatının altı milyon dolar olduğunu biliyordu. Eğer mükemmel bir pazarlık yaptıysa evi en iyi ihtimalle dört ya da beş milyon dolara almış olabilirdi, fakat tadilat işlerinin hızla yedi rakamını bulduğunu duymuştu. Bu kadar genç bir kadın böylesi bir parayı nereden bulmuş olabilirdi? Film yıldızı ya da şarkıcı değildi; Catherine Savage adı ona bir şey hatırlatmıyordu ve popüler kültürden o kadar da uzak sayılmazdı.

Yoksa o paralar Charlie'nin miydi? Karı koca olmadıkları açıktı. Aileden olduğunu söylemişse de bir şeyler yerine otur-muyordu. Arkasına yaslandı, masasının çekmecesini açtı ve iki aspirin çıkardı. Boynu yeniden sertleşmeye başlamıştı. Kadına ailesinden yüklü bir para miras kalmış olabilir ya da yaşlı bir adamın dul eşi olabilirdi. Yüzünü hatırlayınca bu ihtimalin kolayca gerçekleşebileceğini gösterebiliyordu. Birçok adam onu istediği her şeye boğabilirdi. Peki şimdi ne olacaktı? Ofisinin camından dışarı bakıp sonbahar renkleriyle kaplı ağaçların güzelliğini seyretti. Her şey yolunda gidiyordu: Mutsuz bir geçmiş ardında kalmıştı; sevdiği bir yerde gelişmekte olan bir işi vardı. Yıllar geçtikçe hayatının çok daha iyi olacağını düşünüyordu. Oysa şimdi karşısına bu iş çıkmıştı. Elindeki kâğıdı kaldırdı. Onunla ilgilenmesi için görünürde bir neden olmamasına rağmen Riggs'in merakı en yüksek düzeye ulaşmıştı.

"Kimsin sen Catherine Savage?"

Yirmi Beşinci Bölüm

"Hazır mısın, tatlım?" LuAnn kapıdan içeri bir göz atarak giyinmesini tamamlamış genç kıza baktı.

Lisa annesine döndü. "Neredeyse."

LuAnn'e tıpatıp benzeyen yüzü ve atletik yapısıyla Lisa, genç kadının hayatındaki en önemli varlıktı.

LuAnn odaya girip kapıyı kapattı, yatağın üzerine oturdu. "Bayan Sally senin kahvaltıda pek fazla bir şey yemediğini söyledi, iyi misin?"

"Bugün bir sınavım var. Sanırım biraz heyecanlıyım." Dünyanın her yerinde yaşamamanın bir sonucu olarak Lisa'nın konuşmasında farklı kültürlerin, diyalektlerin ve aksanların izleri görülebiliyordu. Karışım çok hoştu, fakat Virginia'da geçirdikleri birkaç ay Lisa'nın Güney aksanı geliştirmeye başlamasına neden oluyordu.

LuAnn gülümsedi. "O kadar çok A aldıktan sonra böyle heyecanlı olmamanı beklerdim."

Kızının omzuna dokundu. Seyahat ettikleri süre içinde genç kadın kendisini LuAnn Tyler adındaki Güneyli pislikten mümkün olduğunca farklı, her zaman olmayı istediği kişi haline getirmek için çok çaba göstermiş ve bunun için önemli miktarda para harcamıştı. İyi eğitilmiş, iki dil bilen bir kadın. Gururla Lisa'nın dört dil bildiğini, Çin'de bile Lond-ra'daki kadar rahat olduğunu fark etti. On yıl içinde birkaç hayat yaşamış gibiydi. Bu sabahki gelişmeyi düşünecek olursa belki bu iyi bir şeydi. Zamanı tükeniyor muydu?

Lisa giyinmesini bitirip sırtı annesine dönük olarak oturdu. LuAnn bir fırça alıp kızının saçını taramaya başladı. Sohbet edip birbirleri hakkında yeni şeyler öğrendikleri gündelik alışkanlıklarıydı bu.

"Elimde değil, hâlâ heyecanlanıyorum. Her zaman kolay olmuyor."

"Hayatta değerli pek çok şeyi elde etmek zordur. Ama sen çok çalıştın ve önemli olan da bu. Elinden geleni yap, senden istediğim tek şey bu. Aldığın not ne olursa olsun." Lisa'nın saçını atkuyruğu yaptı. "Sadece eve bir B ile gelme sakın." İkisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

Birlikte alt kata inerlerken Lisa başını kaldırıp annesine baktı. "Sabah dışarda bir adamla konuştuğunuzu gördüm. Sen ve Charlie Amca."

LuAnn endişesini saklamaya çalıştı. "O zaman uyanık mıydın? Oldukça erken bir saatti."

"Dediğim gibi sınav için heyecanlıydım."

"Doğru."

"Kimdi o adam?"

"Arazinin etrafına parmaklık ve kapı yapacak. Planlar hakkında bazı soruları vardı."

"Neden böyle bir güvenliğe ihtiyacımız var?"

LuAnn kızının elini tuttu. "Bunu daha önce de konuşmuştuk, Lisa. Biz oldukça zengin bir aileyiz. Bunu biliyorsun. Dünyada kötü insanlar var. Bizden para almak için bazı kötülükler yapabilirler."

"Bizi soymak gibi mi?"

"Evet ve başka şeyler."

"Ne gibi?"

LuAnn durup basamaklara oturdu, Lisa'nın da oturmasını işaret etti. "Sana insanlara karşı uyanık ve dikkatli olmanı söylediğimi hatırlıyor musun?" Lisa başını salladı. "Çünkü kötü insanlar seni benden almaya çalışabilirler."

Lisa korkmuş görünüyordu. "Bunu seni korkutmak için söylemiyorum, bebeğim. Ama dikkatli olmanı istiyorum. Eğer aklını kullanıp gözlerini açık tutarsan her şey yolunda gider. Ben ve Charlie Amcan sana bir şey olmasına izin vermeyiz. Annen söz veriyor. Tamam mı?" Lisa başını salladı. El ele merdivenlerden indiler.

Charlie aşağıda onları karşıladı. "Vay vay, bu sabah daha bir güzel görünüyorsunuz"

"Bugün sınavım var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Dün gece on buçuğa kadar seninle konuları gözden geçiren bendim. Bu işi de diğerleri gibi başaracaksın. Gidip paltonu al, ben arabada bekliyorum."

"Bu sabah annem götürmüyor mu beni?"

Charlie, LuAnn'e baktı. "Bu sabah annene biraz izin vereceğim. Üstelik yolda biraz daha tekrar yapma fırsatı bulabiliriz. Tamam mı?"

Lisa'nın gözleri parladı. "Tamam."

Lisa gittikten sonra Charlie son derece ciddi bir yüzle LuAnn'e döndü. "Lisa'yı bıraktıktan sonra kasabada bazı şeyleri kontrol edeceğim."

"Bu adamı bulabileceğini mi sanıyorsun?"

Charlie paltosunun düğmesini ilikleyip omuzlarını silkti. "Belki evet, belki hayır. Burası büyük kasaba olmasa da yığınla gizlenecek yer var. Bu nodenle burayı seçtik, öyle değil mi?"

LuAnn başını salladı. "Peki ya Riggs?"

"Onu daha sonraya saklıyorum. Şu anda kapısına gidersem olduğundan fazla şüphelendiririm onu. Bir şey bulursam arabadan ararım seni."

LuAnn pencereden ikisinin Range Rover'a binip uzaklaşmalarını izledi. Derin düşünceler içinde mantosunu giyip evi geçti, arka kapıdan dışarı çıktı. Bir metre yüksekliğinde tuğla bir duvar ve iri kaldırım taşlarının çevrelediği olimpiyat ölçülerindeki havuzu geçti. Yılın bu mevsiminde havuz boşaltılmış ve metal bir örtüyle kapatılmıştı. Tenis kortu da gelecek yıl hazır olacaktı. LuAnn her iki spora da çok az ilgi duyuyordu. İmkânları son derece kısıtlı

geçen çocukluğunda tembel bir şekilde sarı topa vurma ve klorlu suda yüzme fırsatı hiç olmamıştı. Ne var ki, Lisa istekli bir yüzücü ve tenis oyuncusuydu. Wicken's Hunt'ta taşındıklarında tenis kortu için çok ısrar etmişti.

LuAnn'in seyahatler sırasında edindiği bir hobi şu anda yapmaya gittiği şeydi. Ahırlar ana binanın beş yüz metre kadar arkasındaydı ve üç yanı sık ağaçlarla çevrilmişti. Uzun adımları sayesinde oraya çabucak vardı. Atların ahırlarına ve araziye bakmaları için birkaç adam tutmuştu, ama henüz işe başlamamışlardı. Alet odasından biniş takımlarını alıp annesinin adını verdiği Joy'u eyerledi. Geniş kenarlı Stetson şapkayı ve deri eldivenleri duvardan alıp atın üzerine atladı. Joy birkaç yıldır kendi atıydı; onu beraberlerinde birkaç ülkeye götürmüştü. Bu kolay bir iş değildi, ama insanın cüzdanı dipsiz olunca kolayca yapılabilirdi. LuAnn ve diğerleri Birleşik Devletler'e uçakla gelirken Joy gemiyle gelmişti. O ve Charlie'nin bu arazi üzerinde karar kılmalarının nedeni ata binmek için geniş arazilerin oluşuydu.

Atı hızla sürüp kısa sürede evi arkasında bıraktı. İki yanı ağaçlarla kaplı hafif meyilli patikada ilerlerken ağızlarından çıkan buhar kendilerini takip ediyordu. Sabahın serinliği LuAnn'in zihninin açılmasını, her şeyi daha kolay düşünmesini sağlıyordu.

Adamı hatırlamıyordu, hatırlamayı da istemiyordu zaten. İçten içe ortaya çıkarılışının hep tanımadığı insanlar tarafından gerçekleştirileceğini düşünmüştü. Gerçek adını biliyordu. 8unu yeni mi, yoksa uzun zaman önce mi öğrendiğini anlamanın bir yolu yoktu.

Sadece içinden atmak için Georgia'ya dönüp gerçeği açıklamayı birçok kez düşünmüştü.

Ancak bu düşünceleri harekete geçirmeyi başaramamıştı hiç ve bunun nedeni de açıktı.

Adamı kendini savunmak amacıyla öldürmüş olsa da sürekli Gökkuşağı adındaki adamın söyledikleri geliyordu aklına. Kaçmıştı. Bu yüzden polis hep en kötüyü düşünecekti. Üstelik son derece zengindi. Kim ona sempati ya da acıma duyabilirdi ki? Özellikle doğduğu kasabadaki insanlar. Dünyadaki Shirley Watson sayısı pek de az değildi. Üstüne üstlük tamamen yanlış olan bir şey yapmıştı. Bindiği at, giydiği elbiseler, içinde yaşadığı ev; yıllardır kendisi ve Lisa için sağladığı eğitim, yani her şey çalıntı parayla alınmıştı. Tarihin en büyük dolandırıcısıydı o. Eğer gerekirse bütün bunlar için yargılanmaya hazırdı. Fakat bunu düşündüğü sırada Lisa'nın yüzü gözlerinin önüne geldi. Neredeyse aynı anda Benny Tyler'in mezarlıkta hayal ettiği sözleri beyninde yankılandı.

Bunu baban için yap. Ben sana ne zaman yalan söyledim, bebeğim? Baban seni seviyor.

Joy'u durdurdu. Başını iki eli arasına alıp acı dolu hayalin zihnine girmesine izin verdi.

Lisa tatlım, bütün hayatın bir yalan. Sen ormandaki bir karavanda doğdun, çünkü başka bir yerde doğurmaya param yetmedi. Baban uyuşturucu yüzünden öldürülen bir serseriydi.

Rikers-ville'deki Number One adlı kamyoncu lokantasında çalışırken seni tezgâhın altına sakladım. Bir adam öldürüp polisten kaçtım. Annen bütün parasını çalarak elde etti. Senin ve benim sahip olduğumuz her şey çalıntı parayla alındı.

Annen sana ne zaman yalan söyledi, bebeğim? Annen seni seviyor.

LuAnn yavaşça attan inip irice bir taşın üzerine oturdu. Birkaç dakika sonra kendine geldiğinde başı sarhoşmuş gibi iki yana sallanıyordu.

Sonunda ayağa kalkıp yerden bir avuç çakıl taşı aldı. Her birini zarif bilek hareketleriyle gittikçe uzağa fırlattı. Asla geriye dönmeyecekti. Geri dönecek hiçbir şey yoktu. Kendine yeni bir hayat kurmuş ve bunun bedeli çok ağır olmuştu. Bütün geçmişi uydurmaydı, o yüzden geleceği de belirsizdi. Benliği her gün gerçek kimliğini gizleyen dayanıksız kaplamanın parçalanması korkusu ve yaptığı şeyden dolayı duyduğu suçluluk duygusu arasında gidip geliyordu. Ne var ki uğrunda yaşadığı tek bir şey varsa o da Lisa'nın hayatının annesinin geçmiş ya da gelecekteki hareketleri yüzünden zarar görmemesini sağlamaktı. Her ne olursa olsun küçük kız, annesi yüzünden acı çekmeyecekti.

LuAnn tekrar Joy'a bindi. Bir süre hızla gittikten sonra üzerlerinde uzanan dalların arasından geçerken yavaşladı. Joy'u araziyi bölen derenin kıyısına götürerek hızlı ve güçlü bir şekilde akan dereyi seyretti bir süre. Son zamanlarda yoğun yağmurlar yağmıştı ve dağlara yağın ilk kar genellikle sakin akan suları azgın bir hale çevirmişti.

On yıl önce kendisi, Charlie ve Lisa, Londra'ya indikten hemen sonra İsveç'e giden uçağa binmişlerdi. Jackson onlara ilk on iki ay için detaylı hareket planları vermiş ve onlar da bundan sapmaya cesaret edememişlerdi. Sonraki altı ay Batı Avrupa'da zik zaklar çizerek geçmişti. Sonra uzun boylu sarışın kadının pek de yabancı gibi durmadığı Hollanda'da birkaç yıl geçirmişlerdi. Ayrıca Monako ve çevre ülkelerde de bir süre yaşamışlardı. Yeni Zelanda'da geçirdikleri son iki yıl içinde sessiz, medeni ve biraz eski moda hayat tarzı çok hoşlarına gitmişti. Lisa birkaç dil konuşurken İngilizce yine de anadili olmuştu; LuAnn bu konuda çok katı davranmıştı. Uzakta olmalarına rağmen LuAnn bir Amerikalıydı.

Charlie'nin keyifli bir tatil arkadaşı olması onun için büyük şanstı. Birkaç kere felakete dönüşebilecek olayların üstesinden onun sayesinde gelmişlerdi. Jackson'dan bir haber almamışlar-sa da her ikisi de Charlie'nin yanlarında olduğundan haberdar olduğunu tahmin ediyordu. Tann'ya şükür Charlie yanındaydı. Eğer o uçağa birlikte binmeseydi LuAnn ne yapacağını bilmiyordu. Şimdi olduğu gibi onsuz hiçbir şey yapamazdı. Ve Charlie de artık genç değildi. Onsuz hayat fikrini kafasından hemen attı. Sırlarını paylaşan, Lisa'yı ve kendisini seven tek insanın elinden alınması demek olurdu bu. Charlie'nin onlar için yapmayacağı şey yoktu ve o hayat sona erdiğinde ve o boşluk meydana geldiğinde... Derin bir soluk aldı.

LuAnn, Jackson'ın kendisi ve Lisa için hazırladığı hikâyeyi büyük acılar içinde kabul ederken yeni kimliklerine yıllar içinde alışmışlardı. En zor kısmı Lisa'yla ilgili bölümdü. Lisa, babasının o çok küçükken ölen ve kendilerinden başka kimseleri olmayan çok zengin bir Avrupalı olduğunu sanıyordu. Charlie'nin rolü tam açıklanmasa da aileden olduğu kesindi ve "Amca" etiketi ona çok iyi uyuyordu. Bay Savage'ın hiç fotoğrafı yoktu. LuAnn, Lisa'ya babasının çok içe dönük bir adam olduğunu ve fotoğrafının çekilmesine izin vermediğini anlatmıştı. LuAnn ve Charlie bir adam ve fotoğraflar yaratma konusunda uzun süre tartışmışlar, fakat sonunda bunun çok tehlikeli olacağına karar vermişlerdi. Üzerinde delikler olan bir duvar sonunda yıkılmaya mahkûmdu. Lisa annesinin çok zengin bir adamla evlenip sonra dul kaldığına ve böylece dünyanın en zengin ve de en cömert kadınlarından biri haline geldiğine inanmıştı. LuAnn çalışma arkadaşı Beth'e kendi restoranlar zincirini kurması için para göndermişti. Alışveriş merkezindeki Johnny Jarvis ülkenin en prestijli üniversitesinde birkaç sınıf için avans ödeme yapacak duruma gelecek kadar para almıştı. Duane'in ailesine de emekliliklerini rahat geçirmeleri için para göndermişti. Shirley Watson'a bile para göndermişti. Bunun nedeni, Shir-ley'in yaşamaya cesaret edebileceği tek yerde kötü bir üne sahip olmasına yol açması yüzünden duyduğu suçluluktuktu. Ve son olarak da LuAnn'in annesinin mezarına çok daha gösterişli bir taş dikilmişti. Polisin bütün bu para akışının izini sürmeye çalıştığından emindi, ama hiç başarı sağlayamamışlardı. Jackson parayı çok iyi saklamış ve yetkililerin takip edebileceği hiçbir iz kalmamıştı.

Buna ek olarak yıllık gelirinin yarısı çok sayıda yardım derneğine ve Charlie ile belirledikleri diğer yararlı işlere isimsiz olarak gönderiliyordu. Sürekli piyango parasına daha fazla ihtiyacı olan evlerin arayışı içindeydiler. LuAnn kazandığı paranın bedelini ödemek için bu parayla - en azından bir kısmıyla- iyi şeyler yapmaya kararlıydı. Buna rağmen para, harcadıklarından daha büyük bir hızla artıyordu. Jackson'ın yatırımları onun bile hayal ettiğinden kârlı olmuştu ve tahmin ettiği yirmi beş milyon dolarlık yıllık gelir kırk milyon dolara çıkmıştı. LuAnn'in harcamadığı paralar da Jackson tarafından yatırıma dönüştürülüyordu. Böylece LuAnn'in şu anda kendi adına biriken parası neredeyse yarım milyara ulaşmıştı. Bu

sersemletici rakamı düşünürken başını salladı. Ve piyango ikramiyesinin kaynağını oluşturan yüz milyon dolar kısa bir süre içinde kendisine iade edilecekti. Jack-son'la üzerinde anlaştıkları on yıllık süre dolmuştu. Bu LuAnn için bir anlam taşımıyordu. Jackson parayı saklayabilirdi; kendisinin ihtiyacı yoktu. Ama geri göndereceğini biliyordu. Adamın sözüne son derece sadık olduğunu kabul etmeliydi.

Bunca yıldır nerede olurlarsa olsunlar detaylı finansal beyanlar kendilerine ulaşıyordu. Neyseki sadece kâğıtlar gelip adam ortaya çıkmadığı için LuAnn'in endişesi sonunda yok olmuştu. Bütün finansal paketlerle birlikte İsviçre adresli bir yatırım şirketinden mektup geliyordu. Jackson'ın bu şirketle olan bağlantısının ne olduğunu bilmiyordu, araştırmaya da hiç niyeti yoktu. Teklifini reddetme ihtimaline karşı kendisini öldürmeye nasıl hazırlandığını çok iyi hatırlıyordu. Bu adamda doğal olmayan bir şeyler vardı. Sahip olduğu güçler sanki bu dünyaya ait değildi.

Büyük bir meşe ağacının altında durdu. Dallarından birinden düğümlemiş uzun bir sarmaşık sarkıyordu. LuAnn bunu yakalayıp kendini eyerden kaldırdı. Bu hareketi çok iyi tanıyan Joy sabırla bekliyordu. LuAnn'in kolları birbiriyle harika bir uyum oluşturan iki piston gibi hareket etmekteydi. Hemencecik yerden on metre yüksekliğindeki başka bir dala bağlı olan sarmaşığın diğer ucuna tırmandı, sonra geri döndü. Bu işlemi iki kez daha tekrarladı. Memleketinde sürekli çalıştığı için tam bir jimnastikçi gibiydi. Bu bir gösteriş değildi; görünüşüne nasıl bir etkisi olduğuyla çok az ilgileniyordu. Gücü doğuştan geliyordu ve bu güç onu bir çok beladan kurtarmıştı. Hayatında süregelen pek çok şeyden biriydi ve yok olmasına izin veremezdi.

Georgia'da büyürken sürüyle ağaca tırmanmış, millerce koşmuş ve birçok hendekten atlamıştı. O zamanlar bu onun için sadece eğlenceydi, egzersiz fikri aklına bile gelmiyordu. Şimdi geniş arazisinde daha doğal egzersiz sahaları oluşturmuştu. Sarmaşığa bir kez daha asılırken kollarında ve sırtındaki kaslar gerildi.

Hızlı hızlı soluyarak tekrar eyere oturdu ve ahıra doğru yola koyuldu. Kendini hafiflemiş hissediyordu.

Ahırların yanındaki geniş depo binasındaki çalışanlardan biri az önce odun kesmeye başlamıştı. Otuz yaşlarında, hafif tombul bir adamdı. LuAnn geçerken aralık kapıdan adama baktı. Hemen atından inip Joy'u ahıra götürdü. Dış binanın kapısına doğru yürümeye başladı. Adam hafifçe selam verip işine geri döndü. Onun malikânede yaşadığından başka bir şey bilmiyordu. Adamı bir an seyredip mantosunu çıkardı, duvardaki ikinci baltayı aldı. Parmaklarını sıkıca kapatıp ağırlığını test etti. Bloğun üzerine bir odun parçası koydu, baltayı hafifçe oduna dokundurdu, bir adım gerileyip baltayı indirdi. Balta oduna girmiş, ama yarmamıştı. Tekrar tekrar vurdu. Odun düzgün bir şekilde ikiye ayrılmıştı. Adam şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Sonra omuz silkip işine devam etti. Birbirlerinden üç metre uzakta odun kırıyorlardı. Adam baltayı bir indiriste odunu ikiye ayırıyor, LuAnn'in ise iki veya üç vuruş yapması gerekiyordu. Adam kaşlarında beliren teri silerek LuAnn'e gülümsedi. LuAnn omuzları ve kolları tam bir uyum içinde odun kırmayı sürdürüyordu. Beş dakika sonra tek vuruşta kırmayı başarmıştı. Adam farkına bile varmadan ondan hızlı odun kırmaya başladı. Adam gittikçe hızlanıyor, yüzünden adeta ter fışkırıyordu; solukları canını acıtacak kadar hızlandığından gülümsemesi kaybolmuştu. Yirmi dakika sonra iri kolları ve omuzları yorulduğu için bir odunu iki üç vuruşta kırmaya başlamıştı. Göğsü hızla inip kalkıyor, bacakları titriyordu. LuAnn'in odunlara indirdiği darbelerin hızında hiçbir azalma olmaksızın işine devam etmesini şaşkınlıkla izledi. Aslında baltayı gitgide daha güçlü bir şekilde indirmeye başlamıştı. Ses de gittikçe artıyordu. Adam sonunda baltayı bırakıp duvara yaslandı. Göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu, kollarında derman kalmamıştı ve gömleği terden sırlıslıklamıştı. LuAnn kendi yığınının bitirdikten sonra tek bir vuruş bile sektirmeden adamın

yığının da tamamladı. İşini bitirince alnını sildi, baltayı duvara astı. Kollarını havaya doğru kaldırırken adama baktı.

"Çok güçlüsün," dedi kırdığı yığına bakarken. Bu arada mantosunu giyyordu.

Adam şaşkınlıkla LuAnn'e bakıp bir kahkaha attı. "Siz gelmeden önce ben de öyle düşünüyordum. Şimdi ise gidip mutfakta çalışmayı düşünüyorum."

LuAnn gülümseyerek adamın sırtını sıvazladı. Okula başladığı zamandan on sekiz yaşına gelene dek hemen hemen her gün odun kırmıştı. Bunu şimdiki gibi egzersiz için değil, ısınmak için yapıyordu. "Üzülme, bu konuda çok deneyimliyim"

Eve doğru yürürken bir an durup evin arka tarafına hayran hayran baktı. Bu evin satın alınışı ve tadilatı şimdiye kadar yaptığı en büyük israftı. Bunu yapmasının iki nedeni vardı: Birincisi seyahat etmekten bıkmıştı ve artık bir yere yerleşmek istiyordu, ama şu anda bakmakta olduğu malikânenen daha azıyla da mutlu olabilirdi. İkincisi ve daha da önemlisi, yıllardır yaptığı şeyleri yapma nedeniyle aynıydı: Lisa için. Ona büyüüp evleneceği ve kendi çocuklarına sahip olabileceği kalıcı bir ev vermek istiyordu. Son on yıldır evleri oteller, kiralık villalar, köşkler olmuştu. LuAnn böylesi bir lüks içinde bulunmaktan şikâyetçi değildi, ama onların hiçbirisi ev değildi. Ormanın içindeki minik karavan Avrupa'daki debdebeli yerlerden daha derin anlamlar taşımıştı kendisi için. Şimdi evleri burasıydı. LuAnn gülümsedi. Büyük, güzel ve güvenli. Son sözcüğü düşünürken ağaçların arasından sert bir şekilde esmeye başlayan rüzgârın etkisiyle kabanına sıkıca sarıldı.

Güvenli mi? Dün gece yattıkları sırada güvendeydiler ya da kendileri onlar gibi bir ortamda yaşayan herkesin olabileceği kadar güvendeydiler. Honda'daki adamın yüzü gözlerinin önüne geldi. Bu yüz yok olana dek gözlerini kapattı. Onun yerine başka bir hayal yerleşti. Adamın yüzü birçok duyguyu taşıyarak kendisine bakıyordu. Mathew Riggs onun için hayatını tehlikeye atmıştı ve onun kendisinin yaptığı en iyi şey adamı yalancılıkla suçlamak olmuştu. Ve bu da onun ancak daha fazla şüphelenmesini sağlamıştı. Bir an düşünüp eve doğru koştu.

Charlie'nin ofisi Londra'daki erkekler kulübünün bir kopya-sıydı. Bir köşede ceviz ağacından yapılma muhteşem bir bar vardı. Maun masanın üzerinde çeşitli kâğıtlar, faturalar düzenli bir şekilde duruyordu. LuAnn çabucak kart dosyasını taradı ve aradığını buldu. Charlie'nin yukarılara astığı anahtarı alıp masadaki çekmeceyi açtı. 38'liği alıp doldurdu ve yukarıya çıktı. Küçük silahın ağırlığı güvenini artırıyor. Bir duş aldı, siyah etek ve kazak giydi, mantosunu üzerine alıp garaja indi. Özel yolda ilerlerken bir yandan cebindeki silahı sıkıca tutuyor, diğer yandan endişeyle iki tarafına bakmıyordu. Honda civarında olabilirdi. Anayola çıktığında hâlâ yalnız olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. İş kartının üzerindeki adrese ve telefon numarasına baktı, önceden araması gerekip gerekmediğini düşündü. Eli telefona gitti, bir an düşündükten sonra şansını denemeye karar verdi. Orada olmaması belki de en iyisiydi. Planları her şeyi düzeltebilir ya da daha da kötüleştirir miydi, bunu bilmiyordu. Hareketi her zaman pasifliğe tercih eden biri olarak şu anda vazgeçemezdi. Üstelik bu onun sorunuydu, başkasının değil.

Eninde sonunda baş etmek zorunda kalacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Jackson ülkeyi baştanbaşa kateden bir seyahatten henüz dönmüştü. Makyaj odasında oturmuş en son kimliğini değiştirirken telefon çaldı. Ev telefonu değildi çalan. İş telefonu olup izlenemez bir hattı ve hemen hemen hiç çalmazdı. Dünyanın her yanına dağılmış olan adamlarına talimatlar vermöH için gün içinde bu telefonu kullanırdı. Gelgelelim neredeyse ktmse kendisini aramazdı, bunun böyle olmasını kendi istemişti. Talimatların yerine getirilip getirilmediğini tespit etmesinin bir yığın yolu vardı. Telefonu açtı.

"Evet?"

"Sanırım bir sorunumuz var, ama belki de önemli bir şey değildir," dedi hattaki ses.

"Dinliyorum." Jackson oturup takma burnunu çıkarmak için eline uzun bir ip aldı. Sonra yüzüne yapışan macun kalıntılarını temizledi.

"Bildiğin gibi iki gün önce Catherine Savage'in Cayman'daki hesabına son çeyrekten elde edilen geliri havale etmiştik. Her zamanki gibi Banque Intemacional'e."

"Ne olmuş? Paranın oranından mı şikâyetçiler?" diye sordu alaycı bir şekilde. Kar beyazı peruğunu arka tarafından tutup öne doğru çekti. Sonra kauçuk kafatasını çıkardı. Kendi saçları özgür kalmıştı artık.

-232-

"Hayır, fakat Banque'in havale bölümünden bir telefon aldım. Bir şeyi doğrulamak istiyorlardı."

"Neymiş o?" diye sordu yüzünü temizlerken. Yüzündeki katmanlar tek tek açılırken aynada kendini seyrediyordu.

"Savage'in hesabındaki bütün paranın Citibank, New York'a havale edildiğini söylediler." New York! Bu sersemletici haberi içine sindirirken ağzını açıp akrilik dişlerini çıkardı. Birden koyu renkli şekilsiz dişler beyaz ve düzgün görünüm almıştı. Koyu renk gözleri kötü bir şekilde parlarken makyajını temizlemeyi bıraktı. "Öncelikle, eğer onun hesabıysa neden seni aradılar?"

"Aramaları gerekiyordu. Yani daha önce bunu hiç yapmadılar. Sanırım havale bölümündeki adam yeni. Bazı kâğıtlarda benim adımları ve telefonumu görüp benim gönderen hesap yerine alıcı hesaptan sorumlu olduğumu sanmışlar."

"Ona ne söyledin? Umarım herhangi bir şüphe uyandırmadın?"

"Hayır, kesinlikle," dedi ses endişeyle. "Sadece teşekkür edip yaptığı şeyin doğru olduğunu söyledim. Umarım doğru şeyi yapmışımdır, fakat şüphesiz hemen size haber vermek istedim. Bu çok garip göründü."

"Teşekkür ederim."

"Takip etmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Ben hallederim." Jackson telefonu kapattı. Arkasına yaslanıp dalgın bir şekilde perukla oynamaya başladı. LuAnn'in parası hiçbir zaman New York'a gelmemeliydi. Birleşik Devletler'deki paranın izi bulunabilirdi. Bankalar DVGS'e 1099'larla ve gelir ve hesap bilançolarının detaylarını gösteren diğer belgeleri vermişlerdi. Sosyal Güvenlik numaralarıyla bağlantı kuruluyor ve resmi kayıtların bir parçası olarak tutuluyordu; vergi mükellefinin adına DVGS'le işlem yapılması isteniyordu. Bunların hiçbirinin LuAnn'e olmaması gerekiyordu. LuAnn Tyler bir kaçaktı.

Kaçaklar ülkelerine dönüp sahte isim altında bile olsa vergi ödemeye başlayamazlardı. Ahizeyi kaldırıp bir numara tuşladı.

"Evet efendim?"

"Vergi mükellefinin adı Catherine Savage." Sosyal Güvenlik numarasını ve diğer gerekli bilgileri verdi. "Bir vergi beyannamesi ya da DVGS'yle ilgili başka herhangi bir belge doldurup doldurmadığını derhal bulacaksın. Elindeki bütün imkânları kullan, bu bilgiye bir saat içinde ihtiyacım var."

Telefonu tekrar kapattı. Sonraki kırk beş dakika boyunca dairesinde dolaşıp durdu. Telefon çaldı. Ses oldukça canlı geliyordu. "Catherine Savage geçen yıl gelir vergisi beyannamesi doldurmuş. Bu kadar kısa zamanda bütün detayları öğrenemedim; ancak kaynağıma göre rapor edilen gelir oldukça büyükmüş. Ayrıca kısa bir süre önce DVGS'ye adres değişikliği de bildirmiş."

"Adresi ver." Jackson, Charlottesville adresini not alıp cebine koydu.

"Bir şey daha var," dedi adam. "Kaynağım Catherine Sava-ge'in vergi kayıtlarıyla ilgili oldukça yeni bir dosya da buldu."

"Kendisi mi doldurmuş?"

"Hayır. Form 2848'miş. Yani üçüncü kişilere vergi mükellefini hemen hemen her tür vergi konusuyla ilgili olarak temsil etme hakkını veren bir vekâletname."

"Üçüncü kişi kimmiş?"

"Tom Jones adında bir adam. Dosyaya göre kadının hesabıyla ilgili bilgiyi almış, buna geçen yılın vergi kayıtlarıyla adres değişikliği de dahil. Gönderdiği formun faksını almayı başardım. Size hemen gönderebilirim."

"Gönder."

Jackson telefonu kapattı. Bir dakika sonra faks elindeydi. Catherine Savage'ın kâğıttaki imzasına baktı. LuAnn'le on yıl önce imzaladıkları anlaşma belgelerinin orijinallerini çıkardı. İmzalar birbirine benzemiyordu bile. DVGS gibi hantal bir kurum imzaları birbiriyle karşılaştırmak için zaman ayırmazdı. SahteKârlıktı bu. Adam her kimse bu belgeyi kadının bilgisi olmadan doldur-muştu. Jackson, Tom Jones'un kendi adresi olarak verdiği adrese baktı. Numarayı aradı. Bu numara artık hizmet dışıydı. Adres posta kutusu numarasıydı. Jackson bunun da çıkmaz bir başka sokak olduğundan emindi. Adam, Catherine Savage'ın vergi durumundan, adresinden ve geçmişinin tam bir hile olduğundan haberdardı.

Ne kadar sıkıcı olursa olsun Jackson'ı en çok şaşırtan şey bu gerçek değildi. Bir koltuğa oturup düşünmeye başladı. Lu-Ann uyarılarına rağmen ülkeye geri dönmüş, kendisine itaatsizlik etmişti. Bu yeterince kötüydü. Bir başkasının da onunla ilgileniyor olmasıyla sorun ikiye katlanıyordu. Bunun nedeni neydi? Bu kişi şimdi neredeydi? Büyük bir olasılıkla Jackson'ın şu anda yola çıktığı yerdeydi: Charlottesville, Virginia.

İki trenin ışıkları birbirine yaklaşırken LuAnn'le meydana gelecek çarpışma olasılığı gitgide büyüyordu. Jackson makyaj odasına geri döndü. Yeni bir kimlik yaratmanın tam sırasıydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Charlie, Lisa'yı okula getirdiğinde her zaman yaptığı gibi kızı doğrudan sınıfına götürdükten sonra Range Rover'ı parktan çıkarıp kasabaya yöneldi. Son birkaç aydır LuAnn ihtişamlı kalesinde kendi içine kapanırken Charlie kasaba halkıyla tanışmış, ofisleri, yardım derneklerini ve üniversite çalışanlarını ziyaret etmişti. O ve LuAnn zenginliklerini bu küçük, fakat kozmopolit kasabada gizleyemeyeceklerine ve böyle yaparlarsa daha fazla şüphe çekeceklerine karar vermişlerdi. Böylece Charlie'nin görevi LuAnn'in topluma katılması için gerekli hazırlıkları yapmak olmuştı. Ancak, LuAnn'in topluma katılması da çok sınırlı olacaktı. Herkes bu kadar zengin olan birisinin mahremiyet ihtiyacını anlayabilirdi. Ve LuAnn'den yardım almaya istekli bir yığın dernek vardı, bu da maksimum işbirliği ve anlayışla mümkün olacaktı. LuAnn'in birkaç yüz bin dolar bağışlamasıyla birlikte yardım boru hattı açılmıştı. Kasabaya doğru giderken Charlie yorgun bir şekilde başını salladı. Bütün bu stratejiler, planlar ve her şey... Böylesine zengin olmak tam bir belaydı. Bazen eski günleri özliyordu. Cebinde birkaç papel, yanında birası ve istediği zaman bir paket sigara, gerektiğinde metroda kavga. Alaylı bir şekilde gülümsedi. LuAnn sekiz yıl önce ona sigarayı bırak-tırmıştı ve bunun sağlığını önemli ölçüde iyileştirdiğinin bilincindeydi. Fakat ara sıra puro içmesine izin vardı. Genç kadın kendisini o kadar da sıkıyordu.

Charlie'nin Charlottesville sosyetesine ilk girişi son derece faydalı bir bağlantı kurmasını sağlamıştı. Peşlerindeki kimliğini ortaya çıkarmaya yarayacak ve gerçek bir sorunun önüne geçmeleri için gereken bilgiyi verecek bir bağlantıydı bu. Eğer adam para istiyorsa bu başka bir konuydu. Para önemli değildi. LuAnn'in cep harçlığı bile en çılgın şantajcıyı tatmin etmeye yetecek durumdaydı. Fakat ya konu sadece para değilse? Charlie adamın bildikleri konusunda emin değildi. LuAnn'in gerçek adından söz etmişti. Duane Harvey cinayetini ve

ölen diğer adamlarla LuAnn'in bağlantısını biliyor muydu? LuAnn'in hakkında on yıl önce emir çıkarıldığından haberdar mıydı? Ve bunca yıl sonra LuAnn'in izini sürmeyi nasıl başarmıştı? Hele diğer konu daha da önemliydi: Acaba adam loto hilesinden haberdar mıydı? LuAnn, Charlie'ye Gökkuşluğu'ndan söz etmişti. Gökkuşluğu öğrenmiş olabilirdi. LuAnn'i takip etmiş, loto bileti aldığını, hemen ardından New York'a gittiğini ve lotoyu kazandığını görmüştü. Adam bu işin bir düzen olduğunu biliyor muydu? Ve başka kimseye söylemiş miydi? LuAnn bundan emin değildi.

Gökkuşluğu'na ne olmuştu? Charlie sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. Jackson'ı gerçekte hiç tanıımıyordu ve hiç görmemişti. Ama onunla çalıştığı sırada sık sık konuşmuşlardı. Jackson'ın vurgusu ve ses tonu dikkat çekiciydi; düz, sakın, doğrudan ve aşırı derecede kendinden emin. Charlie böyle insanlar tanıdı. Bu adamlar sadece yaygara koparıp gerçekte yapabileceklerinden fazla atıp tutan cinsten değillerdi. Bunlar insanın gözlerinin içine bakıp hiç abartmadan ne yapmak niyetinde olduklarını söylerler ve sadece yaparlardı. Bu tipler insanın bağırsaklarını dışarı çıkarır ve yaptıkları yüzünden hiç uykuları kaçmazdı. Charlie uzun süre önce Jackson'ın bu adamlardan biri olduğuna karar vermişti. Kendi gücü ve sertliğine rağmen hafifçe titredi. Gökkuşluğu her neredeyse yaşayanlar arasında olmadığı kesindi. Charlie bu düşünceler içinde araba sürmeye devam etti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

LuAnn arabasını araç yoluna sokup evin önünde durdu. Kamyoneti hiçbir yerde görmemişti. Muhtemelen başka bir işe gitmişti. Geri dönmek üzereyken Matt Riggs'in evinin sade güzelliği durmasına neden oldu. Arabasından inip tahta merdivenleri çıktı. Eski yapının zarif hatları, tamirinde gösterilen özen ve beceri, sahibi orada olmasa bile evi gezmek istemesine neden olmuştu.

Geniş verandada ilerlerken elini girintili çıkıntılı oymaların üzerinde gezdiriyordu. Tel kapıyı açıp kapıya vurdu, fakat cevap yoktu. Bir an tereddüt ettikten sonra tokmağı çevirmeyi denedi. Kolayca açılmıştı. Büyüdüğü yerde de insanlar kapılarını kilitlemezlerdi. Şu anda içinde bulunduğu güvenlik saplantısını düşününce, dünyada böyle yerlerin kaldığını görmek onu mutlu etmişti. Yine tereddüt etti. Adamdan habersiz evine girmek durumu sadece daha da kötüleştirirdi. Ya bunu hiç öğrenmezse? Onun hakkında önemli şeyler öğrenebilirdi, kendisini bu zor durumdan kurtarabilecek şeyler.

Ön kapıyı itip arkasından yavaşça kapattı. Yerler zamanla eskimiş ve lekelenmiş çeşitli büyüklükteki meşe döşemeye kaplıydı. Mobilyalar basit, fakat özenle yerleştirilmişti ve hepsi iyi kaliteydi. LuAnn, Matt Riggs'in bu eşyaları kırık bir halde alıp tamir edip etmediğini merak etti. Odalarda dolaşırken adamın el becerilerini hayranlıkla seyrediyordu. Çeşitli mobilya parçaların vernik kokusu yükseliyordu. Ev temiz ve tertipliydi. Ailesinin hiç resmi yoktu: Ne karısı, ne de çocukları görünüyordu. Nedenini anlayamasa da bu ona garip gelmişti. Ofisine doğru yaklaşıp içeri bir göz attı. Yavaşça masasına gittiği sırada evin herhangi bir yerinden geldiğini sandığı bir sesle durdu. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, kaçmayı düşündü. Ses devam etmiyordu. Sakinleşip masanın arkasına geçti. Gözüne takılan ilk şey Riggs'in notlar aldığı bir kâğıttı. Adı ve hakkındaki diğer bilgiler yazılıydı bu kâğıtta. Sonra Honda hakkındaki bilgilere baktı. Saatini kontrol etti. Riggs kesinlikle boş kalmaktan hoşlanan bir adam değildi. Ve oldukça gelişmiş bir kaynaktan bilgi aldığı açıktı. Bu iyi haber değildi. LuAnn arka pencereden bahçeye bakınca irkildi. Orada ahıra benzer bir yapı vardı. Kapı hafifçe aralıktı. LuAnn bir hareket gördüğünü sandı. Dışarı çıkmak üzere ayağa kalkarken elini cebine daldırıp 38'liğe dokundu.

Evden çıkıp arabasına doğru ilerledi. Sonra merakı galip geldi ve ahıra yaklaşıp kapısından içeri bir göz attı. İçerde yanan bir lamba ortalığı çok iyi aydınlatıyordu. Burası atölye şeklinde düzenlenmişti. İki duvarın önünde çalışma tezgâhları, masalar ve LuAnn'in

hayatında görmediği kadar çok sayıda alet vardı. Diğer iki duvarda raflar ve çeşitli malzemeler asılıydı. Genç kadın içeri girince arka taraftaki merdivenleri fark etti. Bu basamakların eskiden samanlığa çıkıyor olduğuna emindi. Ne var ki Riggs'in samana ihtiyacı olan bir hayvanı yoktu, en azından kendisi görmemişti. Orada şu an neyin bulunduğunu merak etti.

Yavaşça merdivenlerden çıktı. Üst kata geldiğinde şaşkınlıkla bakakaldı. Burası küçük bir çalışma ve gözlem alanı şeklinde düzenlenmişti. İki kitaplık, eski bir deri koltuk, divan ve antika bir ocak vardı. Bir köşede eski tip bir teleskop pencere kenarına yerleştirilmişti. LuAnn yukarı tırmanıp camdan bakınca kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Riggs'in kamyonu ahırın arkasın-daydı.

Merdivenlerden inmek için dönünce bir çift namluya bakarken buldu kendini.

Riggs onun kim olduğunu görünce tüfeği indirdi. "Ne halt ediyorsunuz burada?" LuAnn yanından geçmeye çalışırken Riggs kolunu yakaladı. Genç kadın hemen kurtardı kolunu.

"Beni korkudan öldürüyordunuz."

"Üzgünüm. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Evinize gelen konukları genellikle bu şekilde mi karşılırsınız?"

"Konuklarım genellikle ön kapıdan ve ancak ben kapıyı açtıktan sonra gelir." Etrafına bakındı. "Burası kesinlikle benim ön kapım değil ve sizi içeri davet ettiğimi hatırlamıyorum." LuAnn kolunu kurtararak odaya baktı ve sonra bakışlarını adamın öfkeli yüzüne çevirdi.

"Burası düşünmek için iyi bir yer. Benim evime de buna benzer bir yer yapmaya ne dersiniz?"

Riggs duvara dayandı. Tüfeğini hâlâ yere doğru tutuyordu, fakat bir saniye içinde tekrar atış pozisyonuna getirebilirdi. "Beni başka bir iş için tutmadan parmaklık işinde görmek isteyeceğinizi sanırdım, Bayan Savage."

Adını duyunca şaşırması gibi oldu, fakat Riggs'i tatmin edecek kadar değil.

"Sizinle ilgili küçük ev ödevim dışında ilginç bir şey buldunuz mu ofisimde?"

Ona daha büyük bir saygıyla bakıyordu artık. "Mahremiyetim hakkında biraz paranoyağımıdır."

"Bunu fark ettim. Bu nedenle mi tabanca taşıyorsunuz?"

LuAnn başını eğip tabancasına baktı. .38'liğin kabartısı belli oluyordu.

"İyi bir gözlemcisiniz."

".38'liğin durdurma gücü iyi değildir. Mahremiyetiniz ve güvenliğiniz konusunda ciddiyseniz 9 mm'liği denemeyi düşünebilirsiniz." Tüfeği tutan eli bir an kımıldadı. "Bakın ne diyeceğim, siz tabancayı çıkarıp emniyetini kapatın, ben de tüfeğimle uğraşmaktan vazgeçeyim."

"Sizi vurmayacağım."

"Bu kesinlikle doğru, vurmayacaksınız," dedi düz bir ifadeyle. "Lütfen dediğimi yapın, Bayan Savage. Ve lütfen oldukça yavaş."

LuAnn namludan tutarak tabancasını çıkardı.

"Şimdi kurşunları boşaltıp bir cebinize, silahı da diğer cebinize koyun. Altıya kadar sayabilirim, bu yüzden bir şey denemeye kalkmayın."

LuAnn adamın söylediklerini yaptı, bu arada öfkeyle ona bakıyordu. "Bir suçluymuşum gibi davranılmasına alışık değilim."

"Evime zorla giren birisine tabii ki bir suçlu gibi davranacağım. Önce ateş edip sonra soru sormadığım için kendinizi şanslı saymalısınız. Saçma yarası oldukça can yakabilir."

"İçeri zorla girmedim. Kapı açıktı."

"Bana karşı mahkeme lafları kullanmayın lütfen," diye karşılık verdi genç adam.

Riggs, LuAnn'ın tabancayı boşalttığına emin olduktan sonra tüfeği kitaplığın üzerine koydu. Kollarını göğsünde kavuşturup LuAnn'i süzmeye başladı.

Biraz tedirgin olan LuAnn az önceki düşüncelerine geri döndü. "Benim sosyal mesafem biraz dardır. Birisi bu mesafeyi ihlal ettiği zaman meraklanırım."

"Bu çok komik. Siz buna ihlal diyorsunuz, ama benim bu sabah yaptığım şeye normalde kurtarma denir."

LuAnn yüzüne düşen saçlarını itip bir an uzaklara baktı. "Bakın Bay Riggs..."

"Dostlarım bana Matt derler. Biz dost değiliz, ama size bu ayrıcalığı tanıyacağım."

"Ben Matthew demeyi tercih ederim. Kurallarının hiçbirini çiğnemek istemiyorum."

Riggs şaşırılmış görünüyordu. "Pekâlâ."

"Charlie senin eskiden polis olduğunu söyledi."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

LuAnn adama bakarken yüzündeki şaşkınlığı rahatça okunuyordu. "Eee, öyle miydin?"

"Benim ne olduğum sizi ilgilendirmez. Ayrıca bana hâlâ burada ne yaptığınızı söylemediniz."

LuAnn ellerini deri koltuğun yüzeyinde gezdirdi. Hemen cevap vermek istemiyordu. Riggs de sessizlikten memnundu. LuAnn sonunda söze başladı. "Bu sabah olanlar görüldüğünden biraz daha karmaşık. Benim halledebileceğim bir şey." Duraklayıp başını kaldırdı, adamın gözlerini inceledi. "Yaptığın şeyi çok takdir ediyorum. Bana yardım ettin ve bunu yapmak zorunda değildin. Buraya teşekkür etmeye geldim."

Riggs biraz rahatlamış görünüyordu. "Peki, ama hiç teşekkür beklemiyordum doğrusu. Yardıma ihtiyacın vardı ve ben de oradaydım. Herkes kurallara uygun yaşasa bu dünya çok daha iyi bir yer olurdu."

"Ayrıca bir iyilik istemeye geldim."

Riggs başını ona doğru eğerek bekledi.

"Bu sabahki olayı unutursan çok memnun olurum. Dediğim gibi Charlie ve ben durumla ilgileniyoruz. Eğer sen de karışırsan her şey biraz daha karmaşık bir hal alabilir."

Riggs bunu birkaç dakika düşündü.

"Adamı tanıyor musun?"

"Bu konuya girmek istemiyorum, gerçekten."

Riggs çenesini sıvazladı. "Biliyor musun, adam bana çarptı. Bu yüzden ben de işe karıştığımı düşünüyorum."

LuAnn biraz daha yaklaştı. "Beni tanımadığınızı biliyorum, fakat eğer burada bırakırsan yaptıkların benim için çok şey ifade edecek. Gerçekten." Söylediği her sözcükle birlikte gözleri irileşiyor gibiydi.

Riggs bir milim bile kıpırdamamasına rağmen ona doğru çekildiğini hissediyordu. Bakışları kadının yüzüne yapışmış gibiydi, pencereden gelen gün ışığı sanki güneş tutuluyormuş gibi kesilmişti.

"Bak sana ne diyeceğim. Adam beni rahatsız etmezse olanları unutacağım."

LuAnn'in gerilmiş omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim."

Adamın yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Parfümünün kokusu Riggs'in genzine dolmuş, cildi karıncalanmaya başlamıştı. Böyle bir şey hissetmeyen uzun zaman geçmişti.

"Evin çok güzel," dedi LuAnn.

"Seninkiyle karşılaştırılmaz bile."

"Hepsini kendin mi yaptın?"

"Çoğunu. Oldukça becerikliyimdir."

"Neden yarın bize gelmiyorsun, böylece bizim için yapabileceklerini konuşuruz."

"Bayan Savage..."

"Bana Catherine de."

"Catherine, sessizliğimi satın almak zorunda değilsin."

"Öğlen uygun mu? Yemek yiyebiliriz."

Riggs merakla kadının yüzüne baktı, sonra omuz silkti. "Olabilir."

Merdivenlerden inerken Riggs arkasından seslendi. "Hon-da'daki o adam. Vazgeçeceğini düşünme."

LuAnn başını çevirip bir an kitaplıktaki tüfeğe, ardından adama baktı.

"Artık hiçbir şey düşünmüyorum, Matthew."

"Bu çok iyi bir neden, John ve o iyi nedenlerle yardım etmeyi sever." Charlie arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı. şu anda Virginia Üniversitesinin biraz batısında kalan Ivy Road çıkışındaki Boar's Head Inn'in yemek salonunda, cam kenarında oturuyordu. Önündeki iki tabakta kahvaltı kalıntıları durmaktaydı. Karşısındaki adamın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bunun bizim için ne büyük bir anlamı olduğunu bilemezsin. Onun -ikinizin- burada olması harika bir şey." Oldukça pahalı bir takım elbisesi içindeki John Pemberton bölgenin en başarılı ve iyi bağlantıları olan emlak komisyoncusuydu. Ayrıca birçok yardım derneğinin ve yerel komitenin başında bulunuyordu. Adam bölgede olan biten her şeyden haberdardı. Charlie onu bu nedenle kahvaltıya davet etmişti. Üstelik LuAnn'in evi satın alması onun cebine altı haneli bir paranın girmesini sağlamıştı, bu nedenle onlarla sonsuza kadar dost kalacaktı.

Aşağıya dönük olan bakışlarını yakışıklı yüz hatlarında beliren utangaç bir gülümsemeyle Charlie'ye doğru kaldırdı. "Bayan Savage'la tanışmayı umuyoruz artık."

"Tabii ki, John, elbette. O da sizinle tanışmayı çok istiyor. Fakat bu biraz zaman alacak. Çok içine kapanık biridir, bunu anlarsın."

"Elbette, burası böyle insanlarla doludur. Film yıldızları, yazarlar, ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok parası olanlar."

Pemberton'ın yüzünde gayri ihtiyari bir gülümseme belirdi. Charlie adamın bölgeye taşınacakların ya da bölgeden ayrılacakların sağlayacağı komisyonların hayalini kurduğunu düşündü.

"şimdilik benim dostluğumla idare etmek zorunda kalacaksın." Charlie gülümsüyordu

"Çok eğlenceli bir dostluk," diye cevap verdi Pemberton otomatik olarak.

Charlie kahvesini bırakarak tabağını öne doğru itti. Sigara içiyor olsaydı hemen bir tane yakardı. "Matt Riggs bizim için bir iş yapıyor."

"Güvenlik parmaklıkları. Evet, biliyorum. şu ana kadar aldığı en büyük iş olduğu şüphesiz." Charlie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kozmopolit yarisına rağmen Charlottesville küçük bir kasabadır. Birçok kişinin duymadığı pek az olay olur burada."

Bu sözler üzerine Charlie'nin keyfi kaçtı. Riggs birisine söylemiş miydi? Buraya gelmekle hata mı etmişlerdi? Bunun yerine yedi milyonluk New York şehrine mi yerleşmeliydiler? Büyük bir çabayla bu düşünceleri bir»yana bırakıp konuya girdi. "Doğru. Adamın çok iyi referansları var."

"Çok iyi iş yapar, güvenilir ve profesyoneldir. Buranın yerlilerine kıyasla uzun süredir burada olduğu söylenemez, beş yıldır Charlottesville'de sanırım. Ama hakkında kötü bir şey söylendiğini hiç duymadım."

"Nereden gelmiş?"

"Washington'dari." Parmağını fincanının üzerinde gezdiriyordu.

"Orada da inşaat işleriyle mi uğraşıyormuş?"

Pemberton başını salladı. "Hayır, lisansını burada aldı."

"Yine de orada bu alanda çıraklık yapmış olabilir."

"Sanırım bu iş için doğuştan gelen bir becerisi var. Birinci sınıf marangozdur. Bizim en iyi müteahhitlerimizden olan Ralph Steed'in yanında iki yıl çıraklık yaptı. Ralph o sıralarda öldüğü için Riggs kendi işini kurdu. Çok iyi gidiyor, çalışkan biridir. Ve onun bu parmaklık işine konması kimseyi incitmez."

"Doğru. Ama yine de adamın bir gün kasabada ortaya çıkıp yeni bir şeye dalması biraz garip geliyor. Onunla tanıştım, buraya ilk geldiğinde üniversiteyi yeni bitirmiş olamaz."

"Hayır değildi." Pemberton küçük yemek salonuna baktı. Sesini biraz alçalttı. "Riggs'in geçmişini merak eden ilk kişi sen değilsin."

Charlie öne doğru eğildi. "Öyle mi? Nedir bu, küçük bir kasaba entrikası mı?" Charlie sesinin neşeli ve doğal çıkmasına çalışıyordu.

"Şüphesiz çeşitli dedikodular yapıldı, ama birkaç kaynaktan onun Washington'da çok önemli bir pozisyonda bulunduğunu duydum." Biraz durdu. "İstihbarat servisinde."

Yüzündeki taştan maskenin ardında Charlie kahvaltısını çıkarmak üzereydi. LuAnn'in, Jackson'ın piyango talihlisi olarak seçilmesinin yanında, bir o kadar şanssız olduğu bu olayda da anlaşılıyordu. "İstihbarat mı? Yani bir casus mu?"

Pemberton ellerini havaya kaldırdı. "Kim bilir? Sırlar bu tür insanların yaşama tarzıdır. İşkence etsen bile tek kelime söylemezler. Büyük bir olasılıkla siyanür hapları ya da her neyse ondan içerler." Pemberton özellikle güvenli bir mesafedeyken, tehlike ve entrikaya biraz da drama katmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Charlie sol dizini ovuşturdu. "Polis olduğunu duymuştum."

"Kim söyledi bunu?"

"Kim olduğunu hatırlamıyorum, birilerinin yanından geçerken duydum galiba."

"Eğer polisse bu kontrol edilebilir. Ama casussa bununla ilgili bir kayıt olmaz, öyle değil mi?"

"Yani geçmişi hakkında hiç kimseyle konuşmaz mı?"

"Pek değil. Belki bu nedenle polis olduğunu duymuşsun-dur. İnsanlar oradan buradan bir şeyler duyup boşlukları kendileri doldurmaya çalışıyorlar."

"Vay canına." Charlie arkasına yaslandı. Sakin görünmek için büyük çaba harcıyordu.

"Yine de harika bir müteahhittir. Sizin için iyi iş çıkaracaktır." Pemberton bir kahkaha attı.

"Etrafı, karıştırmaya başlayana dek. Bilirsin ya, eğer casussa bu tür alışkanlıklar biraz zor yok olur. Benim oldukça sade bir hayatım var. Fakat herkesin bir sırrı vardır, sence de öyle değil mi?"

Charlie cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Bazılarının sırları diğerlerinden daha da fazladır."

Charlie öne doğru eğildi, ellerini masaya koydu. Konuyu değiştirmek için can atıyordu.

"John, senden bir iyilik istiyorum."

Pemberton'ın gülümsemesi genişledi. "Sadece iste, Charlie. Ve yapıldığını farzet."

"Geçen gün kapıya bir adam gelip yönettiği bir yardım kuruluşu için destek istedi."

Pemberton şaşırmış gibiydi. "Adı neymiş?"

"Yerli halktan değildi," dedi Charlie hemen. "Adını söyledi, ama doğru olduğunu sanmıyorum. Her şey çok şüpheli göründü bana, ne demek istediğimi anlıyorsun ya."

"Kesinlikle."

"Bayan Savage'ın pozisyonundaki birisinin dikkatli olması gerekiyor. Dışarda birçok serseri var."

"Bilmez miyim. Ne kadar rahatsız edici."

"Doğru. Neyse, adam bir süre daha civarda kalacağını söyledi. Bayan Savage'la tekrar görüşmek istiyor."

"Bunu kabul etmeyeceğini umuyorum."

"Henüz etmedim. Adam telefon numarası bıraktı, ama bu da yerel bir telefon değil. Aradım, telesekreter çıktı."

"Kuruluşun adı neydi?"

"Tam olarak hatırlamıyorum, fakat bir tür tıbbi araştırmalar yapan bir kuruluşmuş."

"Bunu uydurmak çok kolaydır," dedi Pemberton o konuları iyi bilirmiş gibi. "Şüphesiz bu tür sahtekârlıklar konusunda benim kişisel bir tecrübem olmadı," diye ekledi. "Ama çoğaldıklarını duydum."

"Ben de böyle şeyler okumuştum. Neyse sözün kısası, adam burada bir süre daha kalacağını söylediğine göre düşündüm ki, belki otelde kalmak yerine bir yer kiralamıştır. Oteller sürekli gezenler için pahalı olabiliyor."

"Benden adamın nerede kaldığını bulmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Gerçekten önemli olmasaydı bunu istemezdim. Bu konularda pek dikkatli değilimdir. Tekrar gelirse isiminle uğraştığımı bilmek istiyorum."

"Elbette, elbette." Pemberton nefesini bırakıp çayından bir yudum aldı. "Kesinlikle araştıracağım. Sen ve Bayan Savage için her şeyi yaparım."

"Bize sağlayabileceğin her türlü yardım için sana minnettarız. Senin idare ettiğin birkaç yardım derneğini anlattım Bayan Savage'a. Hepsinden olumlu söz ediyor ve onlarla çalışmak istiyor."

Pemberton'ın gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu artık. "Neden bana adamın detaylı bir tarifini vermiyorsun? Bu sabahım boş, küçük araştırmama hemen başlayabilirim. Eğer elli mil içindeyse sahip olduğum bağlantılarla onu bulacağımdan emin olabilirsin."

Charlie adamı tarif etti, kahvaltı için masaya biraz para bırakıp ayağa kalktı. "Gerçekten çok teşekkür ederim, John."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Thomas Donovan bir park yeri bulmak için şehirdeki caddeleri tarıyordu. Georgetown park yerlerinin bolluğuyla tanınan bir yer değildi. Yeni bir kiralık araba kullanıyordu, son model bir Chrysler. M Sokağından Wisconsin Caddesine döndü. Sonunda gideceği yere çok uzak olmayan bir ara sokakta park yeri buldu. Caddede yürürken hafif yağmur başlamıştı. Kısa süre içinde vardığı sessiz bölge, üst düzey patronların ya da politikayla ilgili kişilerin tuğla va ahşap yapılardan oluşan evlerinin bulunduğu seçkin bir mahalleydi. Bir yandan yürürken bir yandan da bazı evlere bakıyordu. Camlardan sızan ışık sayesinde iyi giyimli evsahiplerinin sıcak alevlerin karşısına oturup içkilerini yudumladıklarını, dünyayı değiştirmekle ya da zaten oldukça geniş olan yatırım portföylerine yenilerini eklemekle geçen bir günün ardından rahatlayarak öpüştüklerini görebiliyordu.

Bu bölgede öylesine büyük bir zenginlik ve güç bulunuyordu ki, ortaya çıkan enerji, kaldırımları yalayıp Donovan'ı hızlı bir yürüyüş içine sokuyor gibiydi. Para ve güç Donovan'ın hırslarından olmamıştı hiçbir zaman. Buna rağmen mesleği bunlardan birini veya ikisini elinde bulundurup her şeyden üstün tutanlarla yakınlaşma fırsatı veriyordu. Yardımsever alaycılığı oynamak için harika bir pozisyondu bu ve Donovan bu rolü sonuna kadar oynuyordu, çünkü yaptığı işe içtenlikle inanıyordu. Donovan bu ironiden dersini almıştı. Zenginler ve güçlüler kötülük dolu yollar olmazsa keskin uçlu taşlarını kime gönderirdi? Sonunda heybetli bir evin önünde durdu: Bu civarda sık görülen, üzerinde demir parmaklıkların bulunduğu bir duvarın arkasında dikilen yüz yaşındaki üç katlı tuğla bir binaydı burası. Bahçe kapısının kilidine bir anahtar sokup açtı, kaldırımda yürümeye başladı. Bir başka anahtar geniş ön kapıdan girmesini sağladı. İçeri girince paltosunu çıkardı. Kâhya hemen gelip ıslak paltosunu aldı. Geleneksel bir hizmetçi üniforması giyiyor ve büyük bir saygıyla konuşuyordu.

"Hanımefendiye burada olduğunuzu bildireyim."

Donovan çabucak başını sallayıp salona geçti. Şöminenin önünde bir süre ısınarak memnuniyetle etrafına bakındı. Çocukluğu kesinlikle işçi sınıfı arasında geçmişti, ama ara sıra lüks içinde yüzmenin verdiği zevki saklamaya gerek duymazdı. Bu gençliğinden beri kendisini büyük ölçüde rahatsız eden bir uyuşmazlıktı, ama artık o kadar rahatsız etmiyordu. İnsan yaşlandıkça bazı şeylerin daha iyi hale geldiğini düşündü, hatta kişisel suçluluk duygusu katmanları da buna dahildi.

Salonun köşesindeki bardan kendine bir kadeh içki hazırlarken kadın göründü. Hemen yanına yaklaşıp adamı uzun uzun öptü. Donovan kadının elini elleri içine alıp hafifçe okşadı.

"Seni özledim," dedi kadın.

Donovan kadını bir duvara dayalı olan geniş kanepeye götürdü. Otururlarken dizleri birbirine değiyordu.

Otuzlu yaşların ortalarındaki Alicia Crane ufak tefek bir kadındı. Uzun saçları geçen her günle birlikte sarıdan çok kül rengine dönüşmeye başlamıştı. Üzerinde pahalı bir elbise vardı. Mücevherleri elbisenin pahalılığıyla uyum içindeydi; bununla birlikte görünen şey gösterişsiz bir zenginlik ve zekâydı. Yüz hatları çok narindi, burnu o kadar ufaktı ki iri kahverengi gözlerinin parıltısıyla neredeyse fark edilmiyordu. Klasik bir güzel olmamasına rağmen gözle görünen zenginliği ve zarafeti yeterince hoş bir görünüm ortaya koyuyordu. Donovan'ın okşadığı yanağı hafifçe titredi.

"Ben de seni özledim, Alicia. Hem de çok."

"Uzakta olmandan hoşlanmıyorum." Ses tonu aldığı eğitimi yansıtıyordu. Genç bir kadın için oldukça resmi bir sestti bu.

"Eh, bu da işimin bir parçası." Kadına gülümsedi. "Ama sen bu işin yapılmasını zorlaştırıyorsun." Adam, Alicia Crane'i çok çekici buluyordu. Dünyadaki en parlak yıldız değilse de, bu zenginlik düzeyinde olanların yansıttığı o havaya asla sahip olmayan iyi bir insandı.

Alicia gözlerini yüzüne dikmiş dikkatle bakıyordu. "Ne demeye sakalını kestini?"

Donovan elini yüzünün pürüzsüz bölgesinde dolaştırdı. "Değişiklik olsun diye," dedi çabucak.

"Erkeklerin de kendilerine göre geçirdikleri bazı dönemleri vardır. Bence on yıl daha genç görünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence sakalsız da en az sakallı olduğun zamanlar kadar yakışıklı görünüyorsun. Aslında bana biraz babamı anımsatıyorsun. Onun gençlik halini tabii ki."

"Şu yaşlı adama yalan söylediğin için teşekkürler." Gülümsedi. "Yine de onunla karşılaştırılmak büyük bir iltifat."

"Maggie'nin akşam yemeğini hazırlamasını söyleyebilirim. Açlıktan ölüyor olmalısın." Adamın elini iki eliyle kavradı.

"Teşekkürler, Alicia. Belki ondan sonra da uzun bir banyo alırım."

"Tabii ki,yılın bu zamanında yağmur çok üşütüyor insanı." Bir an durakladıktan sonra konuştu. "Yine çok kısa zaman içinde ayrılmak zorunda mısın? Adaya gidebileceğimizi düşünüyordum. Yılın bu zamanında harika olur."

"Harika olurdu, ama korkarım mümkün değil. Yarın ayrılmak zorundayım."

Genç kadının bakışları yere çevrilmeden önce hayal kırıklığı bütün yüzünde okunabiliyordu.

"Oh, anlıyorum."

Donovan bir elini kadının çenesinin altına koyarak gözlerine bakmasını sağladı. "Alicia, bugün büyük bir gelişme oldu. Gerçekleşeceğini düşünmediğim bir gelişme. Benim adıma bir risk olsa da sonuca ulaşmak istiyorsan bazen riskler alman gerekir." O sabahı hatırlayınca LuAnn Tyler'ın gözlerindeki ifadeyi de hatırladı. "Bütün o incelemeler, araştırmalar. Ortaya çıkacaklardan asla emin olamazsın. Ama bu da oyunun bir parçası."

"Bu harika, Thomas. Senin için çok mutluyum. Umarım kendini tehlikeye atmıyorsun. Başına bir şey gelirse ne yaparım bilmiyorum."

Donovan o sabahı düşünerek arkasına yaslandı. "Başımın çaresine bakabilirim. Zaten boş yere riske girmiyorum. Bunu yetismekte olan çaylaklara bırakıyorum." Sesi huzur vericiydi. Alicia'ya baktı; yüzündeki ifade, en sevdiği kahramandan eski hikâyeler dinleyen bir çocuğunkiyle aynıydı. Donovan içkisini bitirdi. Bir kahraman. Bu duyguyu seviyordu. Kim sevmezdi ki? Bu tür saflığı bozulmamış hayranlığa kim ihtiyaç duymazdı ki? Gülümseyip Alicia'nın küçük elini elleri içine aldı.

"Sana söz veriyorum. Bu hikâyeyi patlattığım zaman uzun bir tatile çıkacağız. Sadece sen ve ben. Bol içkinin olduğu, sıcak bir yere gideceğiz. Böylece denizcilik becerilerimi tazeleyebilirim. Bunu uzun süredir yapmıyorum ve birlikte olmayı tercih edeceğim başka birini düşünmüyorum. Buna ne diyorsun?"

Alicia başını Donovan'ın omzuna dayayıp elini sıktı. "Harika."

Otuzuncu Bölüm

"Onu yemeğe mi davet ettin?" Charlie kırışık yüzünde hayal kırıklığı ve öfke karışımıyla LuAnn'e bakıyordu. "Bunu neden yaptığını söyler misin bana? Ve bir sakıncası yoksa oraya neden gittiğini de açıklar mısın lütfen?"

Charlie'nin ofisindeydiler. LuAnn geniş masanın yanında ayakta dururken Charlie masanın başında oturuyordu. LuAnn o sabah yaptığı gezinin detaylarını anlatmaya başladığı sırada Charlie yeni bir puro açmış, içmek üzereydi.

LuAnn'in yüz hatlarında meydan okuyan bir ifade vardı. "Hiçbir şey yapmadan oturamazdım."

"Sana halledeceğimi söylemiştim. Ne yani, artık benim hükümlerime güvenmiyor musun?"

"Tabii ki güveniyorum, Charlie, önemli olan o değil." LuAnn meydan okuyan tavrını bırakıp Charlie'nin koltuğunun kenarına ilişti ve parmaklarını Charlie'nin saçlarında gezdirdi. "Bir şey yapmasına fırsat kalmadan Riggs'e ulaşip özür diler ve bu işin peşini bırakmasını sağlayabilirsem rahatlayacağımızı düşündüm."

Charlie başını salladı. Sol şakağına giren bir ağrıyla yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes alıp kollarını LuAnn'in beline doladı. "LuAnn, bu sabah John Pemberton'la çok verimli bir konuşma yaptım."

"Kim?"

"Emlak komisyoncusu. Bize evi satan adam. Pemberton bu kasabadaki herkesi tanır ve olan biten her şeyden haberdar olur. Şu anda Honda'yı kullanan adamı araştırıyor bizim için."

LuAnn irkildi. "Yoksa ona söyledin mi?"

"Ona uydurma bir hikâye anlattım. O da bunu dünyadaki en güzel dondurmamış gibi yalayıp yuttu. İkimiz de yıllar boyu bu tür hikâyeler uydurmakta ustalaştık, öyle değil mi?"

"Bazen fazlasıyla," dedi LuAnn üzüntülü bir şekilde. "Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hatırlamakta zorluk çekiyorum."

"Pemberton'la Riggs hakkında da konuştum. Bu adamın geçmişi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum."

"Polis değilmiş. Ona sordum ve o da olmadığını söyledi. Sen polis olduğunu söylemiştin."

"Biliyorum, bir hata yaptım. Ama Riggs polis olduğunu düşünmeme neden olacak şekilde davrandı."

"Peki ne haltmış? Ve bütün bu esrar da neyin nesi?"

"Komik bir soru, LuAnn." Genç kadın şakacı bir şekilde Charlie'ye bir dirsek attı. Adamın sonraki sözleriyle yüzündeki gülümseme kayboldu. "Pemberton, Riggs'in hükümet ajanı olduğunu düşünüyor."

"Ajan mı? CIA gibi mi?"

"Kim bilir? Adam hangi kılığa girdiğini halka beyan edecek değil herhalde. Kimse kesin olarak bilmiyor. Pemberton'ın bildiği kadarıyla geçmişi biraz belirsiz."

LuAnn ürperdi, Riggs'in kendisi hakkında kısa sürede toplamayı başardığı bilgiler gelmişti aklına. Şimdi bir anlam kazanmaya başlamıştı her şey. Fakat hâlâ tam olarak ikna olmuş değildi. "Şimdi ise kalkmış Virginia'da bahçe parmaklıkları yapıyor. Ajanların emekli olmalarına izin verdiklerini sanmazdım."

"Çok fazla film seyrediyorsun. Ajanlar bile iş değiştirebilir ya da emekli olabilirler, özellikle de Soğuk Savaş sona erdikten. sonra. Ayrıca istihbarat toplamada birçok uzmanlık alanı vardır.Yaptıkları işler trenkot giymekten, koltuk altında silah taşıma ve yabancı diktatörlere karşı suikast düzenle-mekten ibaret değil.Sadece Moskova'nın havadan çekilen fotoğraflarını incele-mekle görevli bir büro memuru bile olabilir."

LuAnn, Riggs'le evdeki karşılaşmasını hatırladı. Tüfeğini kullanma şekli, gözlem yeteneği ve silahlar konusundaki bilgisi. Son olarak da güvenli ve sakin tavırları. Başını sert bir şekilde salladı. "Bana pek büro görevlisi gibi gelmedi."

Charlie derin bir soluk aldı. "Bana da öyle. Peki nasıl gitti?"

LuAnn doğrulup kapının pervazına dayandı. Parmaklarını az önce giydiği blucininin kemerine geçirmişti. "Ben ve Honda hakkında bir şeyler öğrenmiş bile. Benim hakkımdaki uydurma hikâyeyi ele geçirmiş, bu nedenle bir sorun yok."

"Honda hakkında bir şey öğrenmiş mi?"

LuAnn başını salladı. "Washington'da kiralanmış. İsim sahte görünüyor. Çıkamaz sokak."

"Riggs hızlı hareket ediyor. Bunları nasıl öğrendin?"

"Biraz hafiyelik yaptım. Beni yakaladığında elinde bir tüfek vardı."

"Aman Tanrım, LuAnn, adam bir ajansa, kafanı uçurmadığı için şanslısın."

"Bunu yaparken o kadar riskli gelmemişti bana. Sonunda her şey normale döndü zaten."

"Sen ve risklerin. O gece çekiliş için New York'a gidişin gibi. Başka?"

"Araba kovalamacasının bizi endişelendiren ve halletmeye çalıştığımız bir şey olduğunu itiraf ettim."

"Ve o da bunu kabul etti mi? Hiçbir soru sormadan?" Char-lie'nin ses tonundan endişeli olduğu anlaşılıyordu.

LuAnn, "Doğruyu söylüyordum, Charlie," dedi hararetle. "Bunu yapabildiğim nadir anlarda içimi bir ürperti kaplar hep."

"Tamam, tamam. Kötü bir şey demek istemedim. Tanrı aşkına, yaşlı bir evli çift gibi konuşuyoruz."

LuAnn gülümsedi. "Biz yaşlı bir evli çiftiz. Sadece diğerlerinden daha fazla paylaştığımız sırrımız var."

Charlie gülümseyip purosunu yakmak için durakladı. "Yani Riggs'in gerçekten sorun olmayacağını mı düşünüyorsun? Bir şeye burnunu sokmayacak, öyle mi?"

"Sanırım çok meraklı ve öyle olması da gerekiyor. Ancak, bana daha ileri gitmeyeceğini söyledi ve ona inanıyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum, ama inanıyorum."

"Peki ya öğle yemeğine gelmesi? Sanırım onu biraz daha yakından tanımak istiyorsun."

LuAnn bir an Charlie'nin yüzünü inceledi. Biraz kıskançlık mı vardı bu yüzde? Omuzlarını silkti. "Bu gözümüzü onun üzerinde tutmanın ve belki onun hakkında bir şeyler öğrenmenin bir yolu. Belki onun da bazı sırları vardır, ki öyle olduğu kesin gibi görünüyor."

Charlie purosunun dumanını üfledi. "O halde Riggs'le işler yolundaysa, bir tek Honda'daki adam için endişelenmemiz gerekiyor."

"Bu yeterli değil mi?"

"Bir defada iki başağrısı çekmekten iyidir. Eğer Pemberton onu izleyebilirse işimiz kolay demektir."

LuAnn endişeyle baktı adama. "Eğer adamı bulursa ne yapacaksın?"

"Bu konuyu düşünüp duruyorum. Sanırım adama karşı açık olup ne istediğini anlamaya karar verdim. Eğer para istiyorsa ne yapabileceğimize bakarız."

"Ya istediği para değilse?" Bir sonraki şeyi söylemede zorluk çekiyordu. "Ya piyangoyu biliyorsa?"

Charlie purosundan bir nefes çekip LuAnn'e baktı.

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. Fakat milyarda bir ihtimal bile olsa dünyada yaşayabileceğimiz bir yığın başka yer var. Gerekirse yarın bile gidebiliriz."

"Tekrar kaçacağız yani," dedi yorgun bir sesle.

"Alternatifi düşünmek pek hoş değil."

Uzanıp adamın parmaklarının arasındaki puroyu aldı. Dişlerinin arasına sıkıştırarak içine çekti, sonra dumanın yavaşça yükselmesine izin verdi. Puroyu tekrar adama uzattı.

"Pemberton sana ne zaman haber verecek?"

"Belirli bir zaman yok. Bu akşam da olabilir, gelecek hafta da."

"Ondan haber aldığında beni ara."

"Bunu duyan ilk siz olacaksınız majesteleri."

LuAnn odadan çıkmak üzere döndü.

"Oh, şu öğle yemeğine ben de davetli miyim?" diye sordu Charlie.

LuAnn geri dönüp baktı. "Başka bir ihtimal düşünemiyorum, Charlie." Hoş bir şekilde gülümseyip uzaklaştı. Charlie ayağa kalkıp LuAnn'in koridor boyunca zarif bir şekilde yürümesini seyretti. Sonra tekrar masasına oturup düşünceli bir şekilde purosunu içmeye devam etti.

Riggs kamyoneti tamirdeyken ödünç aldığı Cherokee jiple gelmişti. Zaten zengin görünümü çevreye eski kamyonetten daha iyi uyuyordu. Jipten inmeden yeni yıkadığı saçlarını düzeltti. Bugünlerde kasabada katıldığı özel davetler dışında fazla sık giyinmiyordu. Sonunda takım elbisenin çok aşırı olacağına karar verip bir pantolonla kazak giymişti. Kazağının altında yakasına kadar iliklediği gömleği görünüyordu. Sonuçta bu yalnızca bir öğle yemeğiydi. Hem belki de evin hanımı ona biraz iş bile yaptırabilirdi.

Kapı Riggs'i kütüphaneye kadar götüren hizmetçi tarafından açıldı. Riggs eve geldiğinin gözlenip gözlenmediğini merak etti. Belki bahçede de kameralar vardı. Belki Catherine Savage ve arkadaşı Charlie baştan aşağı monitörlerle dolu bir odada kendisini seyreliyorlardı.

Etrafına bakınca hayranlıkla raflarda dizili duran kitapları fark etti. Sadece gösteriş için olup olmadıklarını merak etti bir an. Öyle olan başka yerlerde de bulunmuştu. Ama burada öyle olmadığını düşündü. Şöminenin üzerindeki resimlere çevirdi dikkatini. Charlie'nin ve Catharine Savage'a çok benzeyen küçük kızın resimleri vardı, ama hiç Catherine Savage'ın resmi yoktu. Bunun biraz garip olduğunun farkındaysa da kadının kendisi de garip olduğu için bu durum normaldi.

Kütüphanenin ikili kapısı açılınca döndü. Bu ikinci karşılaşmaya kesinlikle hazırlanamamıştı kendisini.

Altın sarısı saçlar dizlerinin hemen üzerinde son bulan ve bedeninin hiçbir kıvrımını atlamayan tek parça siyah elbisenin üzerine dökülüyordu. Riggs, kadının üzerindeki elbisenin bir devlet törenine ya da Beyaz Saray'daki akşam yemeğine uygun olduğunu fark etti. Elbiseye uyan alçak topuklu siyah ayakkabılar giymişti. Kendisine doğru yaklaşan kıvrak ve adaleli panterin görüntüsü zihninde uzun süre bütün canlılığıyla kalacaktı. Bir süre düşündükten sonra Riggs bu kadının güzelliğinin inkâr edilemez olduğuna, ama mükemmel olmadığına karar verdi. Hoş zaten kim mükemmeldi ki? Ayrıca dikkate değer diğer bir detay

da, gözlerinin kenarında çizgiler oluşmasına rağmen hiç gülmemiş gibi tek bir çizginin oluşmamasıydı.

Çenesindeki yara garip bir şekilde çekiciliğini artırıyordu.

"Gelebilmene sevindim," dedi çabucak yanına gelip elini uzatarak. Riggs bu eli sıkarken gücü karşısında yine şaşırmişti; uzun parmakları kendisinin iri, nasırlı elini yutmuş gibiydi.

"Siz müteahhitlerin, gün boyunca birçok acil durumla karşılaştığınızı biliyorum. Zamanınız asla kendinizin değildir."

Riggs kütüphanenin duvarlarını ve tavanını gözden geçirdi. "Burada yaptırdığınız tadilatı duydum. Bu kadar karmaşık bir yapıda işler kolayca yoldan çıkabilir."

"Bu işlerle Charlie ilgilendi ve sanırım her şey yolunda gitti. Ortaya çıkan işten oldukça memnunum."

"Bunu görebiliyorum."

"Yemek birkaç dakika içinde hazır olacak. Sally arka verandayı hazırlıyor. Yemek odası elli kişilik olduğundan üç kişiye biraz fazla kaçacağını düşündüm. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Böyle iyiyim." Resimleri gösterdi. "Kızın mı? Yoksa kız kardeşin mi?"

LuAnn kızarak adamın gösterdiği yere baktı. Cevap vermeden önce kanepeye oturdu. "Kızım Lisa. On yaşında. Zamanın bu kadar hızlı geçtiğine inanmıyorum."

Riggs doğal bir tavırla kadına baktı. "Onu çok gençken doğurmuş olmalısın."

"Gerekenden çok daha gençtim, ama onu dünyadaki hiçbir şeyle değişmezdim. Senin çocukların var mı?"

Riggs hemen başını sallayıp ellerine baktı. "Hiç o kadar şanslı olmadım."

LuAnn adamın elinde nikâh yüzüğü bulunmadığını fark etti, ama bazı erkekler hiç yüzük takmazdı. Bütün gün elleriyle çalışan bir adamın sadece rahatlık sebebiyle yüzük takmadığını düşündü.

"Karin..."

"Boşandım," diye sözünü kesti. "Neredeyse dört yıl oldu." Ellerini ceplerine sokup gözlerini odada dolaştırmaya devam etti. Genç kadının kendisini takip ettiğini hissedebiliyordu. "Ya sen?" diye sordu gözlerini tekrar LuAnn'e çevirip

"Dulum."

"Üzgünüm."

LuAnn omuz silkti. "Uzun zaman önceydi," dedi kısaca. Sesinde yılların bu kaybın etkisini azaltmadığını gösteren bir ton vardı.

"Bayan Savage..."

"Lütfen bana Catherine de." Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Bütün yakın arkadaşlarım öyle der."

Riggs de gülümseyip yanına oturdu. "Charlie nerelerde?"

-259-

"Bazı işleri hallediyor. Ama yemekte bize katılacak."

"Senin amcan mı o?"

LuAnn başını salladı. "Karısı yıllar önce öldü. Benim anne ve babam da öyle. Aileden geriye bir tek biz kaldık."

"Merhum kocanın çok iyi işi olduğunu anlıyorum ya da belki senin işin iyiydi." Birden gülümsedi. "Belki de ikinizden biri piyangodan ikramiye kazandı."

LuAnn'in kanepenin kenarını tutan eli kasıldı. "Kocam harika bir işadamıydı ve bana çok şey bıraktı." Bunu doğal bir tavırla söylemeye çalışmıştı.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye onayladı Riggs.

"Ya sen? Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Tanrım, dünkü ziyaretimden sonra geçmişimi iyice araştıracağını düşünüyordum."

"Korkarım, benim senin sahip olduğun gibi bir kaynağım yok. Müteahhitlerin böylesine geniş bir bilgi ağıları olduğunu bilmiyordum."

"Buraya beş yıl önce taşındım. Bana işi öğreten bir müteah-hitin yanında çıraklık yaptım. Üç yıl önce ölünce ben de kendi işimi kurdum."

"Beş yıl. Yani karın burada seninle bir yıl yaşadı."

Riggs başını salladı. "Boşanma dört yıl önce kesinleşti, ama o zaman on dört aydır ayrıydık.Hâlâ Washington'da. Büyük bir olasılıkla da hep orada kalacak."

"Politikayla mı uğraşıyor?"

"Avukat. Büyük bir firmanın önemli ortaklarından. Politik bağlantıları olan bazı müşterileri var. Çok başarılıdır."

"Çok iyi* olmalı o zaman. Hukuk hâlâ erkeklerin dünyası. Başka birçok alanda olduğu gibi."

Riggs omuz silkti. "Çok zekidir, iyi iş çıkarır. Sanırım bu yüzden ayrıldık. Evlilik araya giriyordu." "Anlıyorum."

"Pek orijinal bir hikâye değilse de sahip olduğum tek hikâye bu. Buraya gelip bir daha asla geriye bakmadım."

"Yaptığın işi sevdiğini düşünüyorum."

"Bazen büyük zorluklar yaşanabiliyor, her işde olduğu gibi. Ama bir şeyleri biraraya getirmeyi seviyorum. Terapi etkisi yapıyor bende. Ayrıca çok da huzur verici. Şanslıyım, iyi bir ün kazandım ve her şey yolunda gitti. Bildiğin gibi bu bölgede çok para var. Sen gelmeden önce bile öyleydi."

"Anlıyorum. Meslek değişiminin işe yaradığına sevindim."

Bu sözcükleri hazmetmeye çalışırken Riggs arkasına yaslanmıştı. Dudakları birbirine kenetlenmiş, elleri yumruk halini almıştı, ama tehditkâr bir havası yoktu.

"Dur tahmin edeyim. Ya her şeyi bir kenara bırakıp eline çekicini aldığı gibi huzurlu bir ortama gelen CIA ajanı ya da uluslararası bir suikastçı olduğumu duydun."

"Aslında suikastçı bölümünü duymamıştım."

Birbirlerine kısaca gülümsediler.

"Biliyor musun, eğer insanlara doğruyu söylersen onlar da tahminlerde bulunmayı bırakırlar." LuAnn bunları söylediğine inanamıyordu, ama söylemişti. Masum olduğunu ümit ettiği bir ifadeyle baktı Riggs'e.

"İnsanların hakkımda tahminlerde bulunmalarından rahatsız olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Bu senin içinde, hissedebiliyorum."

"Hayatta tek bir şey öğrendiysem o da başkalarının düşündüğü ya da söylediği şeylere aldırmamak. Aksi takdirde kendini bir basket potası haline getirirsin. İnsanlar çok zalim olabilirler. Özellikle seni sevmesi gereken insanlar. İnan bana. Tecrübe konuşuyor."

"Sözlerinden boşanmanın pek dostça bitmediğini çıkarıyorum."

Riggs konuşurken yüzüne bakmıyordu. "Bazen bir eşi kaybetmek bir boşanma geçirmek kadar travmatik ve acı verici olmayabiliyor. Her birinin kendine göre zorlukları var sanırım." Başını eğip ellerine baktı. Sesindeki samimiyet LuAnn'in bir an için suçluluk duymasına neden oldu. Aslında dul değildi o, en azından zengin bir kocanın dulu değildi. Sanki LuAnn'in yaralarına karşılık kendi yaralarını açıyor gibiydi. LuAnn'inkiler her zamanki gibi yalana dayanıyordu. Artık hiç gerçeği söyleyemeyecek miydi? Bunu nasıl yapabilirdi ki? Gerçeği söylemesi ha-yajını mahvederdi, bütün yalanları patlayıcılarla havaya uçurulan -binalar gibi hemen çöküverdi.

"Bunl anlayabiliyorum," dedi.

Riggs devam etmek niyetinde değildi.

LuAnn sonunda saatine baktı. "Yemek hazır olmalı. Yemekten sonra küçük stüdyoyu yapmanı istediğim yere bir göz atabilirsin belki." Ayağa kalkınca Riggs de kalktı. Bu özel sohbetin bittiği için son derece rahatlamış görünüyordu.

"Bu harika olur, Catherine. Benim mesleğimde yeni bir iş her zaman mutluluk vericidir." Evin arka tarafına doğru yürürlerken Charlie kendilerine katıldı. İki adam el sıkıştılar. "Seni gördüğüme sevindim, Matt. Umarım karnın açıtır. Sally çok iyi yemekler yapar." Öğle yemeği yiyecek, içecek ve mahalli konuların tadını çıkarmaya ayrılmıştı. Ancak Charlie ve Catherine Savage arasında Riggs'in gözünden kaçmayan bir enerji vardı. Bunun güçlü bir bağ olduğu sonucunu çıkardı. Koparılmaz bir bağ. Sonuçta onlar bir aileydiler.

"Pekâlâ, parmaklıkların bitiş tarihi hakkında ne söyleyebilirsin, Matt?" diye sordu Charlie. O ve Riggs araziye bakan arka terastaydılar. Öğle yemeği bitmiş, LuAnn, Lisa'yı almaya gitmişti. Okul öğretmenler toplantısı yüzünden o gün erken bitiyordu. Riggs'den kendisi dönünceye kadar kalmasını rica etmişti, çünkü stüdyo hakkında konuşmak istiyordu. Riggs, Lisa'yı almaya onun gitmesinin kendisinden daha fazla bilgi almak üzere Charlie'yi bırakmak için yapılmış bir manevra olup olmadığını merak etti. Sebep her neyse buna hazırlıklıydı. Riggs parmaklık hakkında cevap verme fırsatı bulamadan Charlie kendisine bir puro uzattı.

"Bu şeylerden içiyor musun?"

Genç adam bir tane aldı. "Böyle bir yemekten sonra ve böyle muhteşem bir günde içmiyor olsam bile canım ister." Puronun ucunu Charlie'nin kendisine uzattığı bıçakla kesti ve onu yanar hale getirdi.

"Direkler için deliklerin açılması bir hafta; arazinin temizlenmesi, parmaklıkların birleştirilip monte edilmesi iki hafta, buna direkler için çimento dökülmesi de dahil ve bir hafta da bahçe kapısıyla güvenlik sisteminin monte edilmesi için gerekli. Toplam bir ay. Sözleşmeye koyduğum süre de bu kadardı."

Charlie ona doğru baktı. "Biliyorum, fakat genellikle sözleşmelerde yazılan şeyler gerçeğe pek uymaz."

"Tam inşaat işini tarif ettin," diye onayladı Riggs. Purosundan bir nefes çekti. "Yine de donma başlamadan her şeyi halledeceğiz. Arazinin durumu başlangıçta düşündüğüm kadar kötü değil." Duraklayıp Charlie'ye baktı. "Dünden sonra bu nesneyi hemen yerleştirmeyi isterdim. Senin de bunu istediğine eminim."

Bu tartışma için açık bir davetti ve Charlie, Riggs'i hayal kırıklığına uğratmadı. "Otur, Matt." Korkulukların yanındaki bir çift beyaz dökme demir sandalyeyi işaret ediyordu. Kendisi de oturdu. "Tanrım, bu şeyler hiç rahat değil, ama fiyatlarına bakarsan altından yapıldıklarını sanırsın. Anlaştığımız iç mimarın bunlardan komisyon aldığını düşünüyorum." Manzaraya bakarken purosundan bir nefes çekti. "Oh... Manzara bir harika."

Riggs onun bakışlarını takip etti. "Buraya gelmemin nedenlerinden biri bu. Hatta en büyük nedeni."

"Diğer nedenler neydi?" Charlie sırtıttı. "Sadece şaka yapıyorum. Bu sadece seni ilgilendirir." Riggs cümledeki vurguyu kaçırmamıştı. Charlie rahat bir pozisyon bulabilmek için kıpırdanıyordu. "Catherine dünkü tartışmanızdan biraz söz etti."

"Söz edeceğini düşünmüştüm. Ne olursa olsun insanların evlerine gizlice girmemeli. Bu pek sağlıklı bir yöntem değil."

"Ben de aynen böyle söyledim ona. Bunu görmesinin zor olabileceğini biliyorum, bazen çok dikbaşlıdır."

İki adam durumu çok iyi biliyor gibi başlarını salladılar.

"Bu konuyu daha fazla deşmediğin için müteşekkirim," dedi Charlie.

"Adam beni rahatsız etmediği sürece onu rahatsız etmeyeceğimi söyledim, Catherine'e."

"Oldukça mantıklı. Catherine'in zenginliği yüzünden her türlü saldırı ve tehditin hedefi olduğunu görebildiğine eminim. Düşünmemiz gereken bir de Lisa var. Ona çok dikkat ediyoruz."

"Bu konuda deneyimli gibi konuşuyorsun."

"Öyleyim. Bu ilk kez olmuyor, sonuncusu da olmayacak. Kimsenin bize zarar vermesine izin veremeyiz. Aslında Catherine istese bir ada satın alır ve bize kimse ulaşamaz, ama bu nasıl bir hayat olur? Catherine ya da Lisa için yani?"

"Ve senin için. Sen de tek ayağı mezarda biri gibi durmuyorsun, Charlie. Pazar günü Redskins'e çıkabilir gibi görünüyorsun."

Charlie bu iltifatı duyunca yüzündeki gülümseme yayıldı. "Aslında eskiden yarı profesyonel futbol oynuyordum. Kendime iyi bakarım ve Catherine de diyetim konusunda başımın etini yiyip duruyor. Sanırım bu şeyi içmeme de bana acıdığı için izin veriyor." Purosunu havaya kaldırdı. "Ne var ki, son zamanlarda gerçekte olduğumdan daha yaşlıymışım gibi hissediyorum. Ama evet, ıssız bir adada yaşamak istemezdim."

"Peki Honda'daki adamı bulma şansınız var mı?" diye sordu Matt.

"Bu konu üzerinde çalışıyorum. Bazı araştırmalar sürdürüyorum."

"Peki onu bulursan ne yapmayı planlıyorsun?"

Charlie, Riggs'e döndü. "Sen olsaydın ne yapardın?"

"Bu onun niyetine bağlı."

"Kesinlikle. Ben de onu bulup niyetini anlayana kadar ne yapacağımı bilmiyorum."

Charlie'nin ses tonundan hafif bir düşmanlık seziliyorsa da Riggs buna aldırmamayı seçti. Tekrar manzaraya döndü.

"Catherine bahçede bir stüdyo yaptırmak istediğini söylüyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Charlie başını salladı. "Bunu onunla konuşmadım. Kısa süre önce ortaya çıkan bir istek olmalı bu."

Riggs tekrar Charlie'ye döndü. Bilinçli bir dil sürçmesi miydi bu? Yaşlı adam, kendisine düpedüz bu işin ağzını kapaması için bir rüşvet olduğunu söylüyor gibiydi. Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"Stüdyoyu ne için kullanacak?"

Charlie ona baktı. "Fark eder mi?"

"Aslında evet. Eğer sanat stüdyosu istiyorsa, yeterli ışık sağlayacak biçimde inşa etmeliyim, belki tavanı açık yaparız ve boya kokusunu atması için havalandırma sistemi koyarız. Eğer sadece ortalıktan kaybolmak, uyumak ya da okumak için istiyorsa farklı değerlendirirdim." Charlie düşünceli bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Şey... ne planladığını bilmiyorum. Ama resim yapmadığını biliyorum."

Yaklaşan Lisa ve LuAnn'in sesiyle iki adamın sessizliği bozuldu. Terasın kapısı açıldı ve çift içeri girdi.

Lisa Sewage gerçekte annesine resimlerinde olduğundan çok daha fazla benziyordu. İkisi de aynı şekilde yürüyordu.

"Bu Bay Riggs, Lisa."

Riggs hayatında çok fazla çocukla birarada bulunmamıştı, fakat içinden geldiği şekilde davranıp elini uzattı. "Bana Matt diyebilirsin, Lisa, tanıştığımıza memnun oldum."

Lisa gülümseyip adamın elini sıktı. "Ben de seninle tanıştığıma sevindim, Matt."

"Bu ne kuvvet." Başını kaldırıp Charlie ve LuAnn'e baktı. "Bu özellik aileden geliyor olmalı. Buraya gelmeye devam edeceksem çelik bir eldiven giymem gerekecek."

Lisa gülümsedi.

"Matthew benim için bir stüdyo inşa edecek, Lisa. Oralarda bir yerde." LuAnn, arazinin arka tarafını işaret ediyordu.

Lisa saklamaya çalışmadığı bir hayranlıkla eve baktı. "Evimiz yeterince büyük değil mi?" Bütün yetişkinler kahkahaya boğulunca Lisa da onlara katıldı.

"Stüdyo ne için?" diye sordu Lisa.

"Şey, belki sürpriz olur bu. Aslında senin de kullanmana izin verebilirim, bazen."

Lisa bu habere mutlulukla gülümsedi.

"Tabii sadece notlarını yüksek tutarsan," dedi Charlie. "Bu arada, sınavın nasıl geçti?"

Charlie'nin sesi çıkıyorsa da bu sadece bir numaraydı. Yaşlı adamın küçük kızı da en az annesi kadar, hatta belki ondan da çok sevdiği açıktı.

Lisa'nın dudakları büzüldü. "A almadım."

"Önemli değil tatlım," dedi Charlie yumuşak bir sesle. "Muhtemelen benim hatamdır.

Matematikte o kadar iyi değilim."

Lisa birden gülmeye başladı. "Artı A aldım."

Charlie şakacı bir tavırla kolunu kızın boynuna doladı. "Annenin espri anlayışını aldığın kesin."

"Bayan Sally senin için yemek hazırladı. Okulda yemek yeme şansın olmadığını biliyorum.

Sen içeri gir, Matthew'la işim bitince ben de gelirim."

LuAnn ve Riggs arka tarafa geçti. Charlie yapacak birtakım işleri olduğunu söyleyip onlardan ayrılmıştı.

Riggs araziye dolaştıktan sonra düz bir alanı işaret etti. Uzaktaki dağları gören ve iki yanı ağaçlarla kaplı bir bölgeydi.

"Burası iyi bir yere benziyor. Aslında böylesi bir arazide birçok uygun yer bulabiliriz. Bu arada, stüdyoyu hangi amaçla kullanacağını bilirimsem uygun alan seçiminde işime yarar."

Etrafına bakındı. "Zaten birçok müstemilat var burada. Onlardan bir tanesini stüdyoya dönüştürmek de bir alternatif olabilir."

"Özür dilerim, bunu açıkladığımı sanıyordum. Baştan yapılmasını istiyorum. Diğer binalar o işi görmez. Seninki gibi olsun istiyorum, iki katlı. Birinci kat bazı hobilerim için atölye görevi görecek, yani hobilerim olduğunda. Lisa resim yapıyor ve oldukça da iyi. Ben belki heykeltraşlığa başlayabilirim. Çok rahatlatıcı bir şeye benziyor. İkinci katta odun sobası, bir teleskop, rahat mobilyalar, gömme kütüphane, belki de küçük bir mutfak ve cumbalı pencereler istiyorum."

Riggs başını sallayıp etrafına bakındı. "Havuz alanını gördüm. Bir baraka ve tenis kortu düşünüyor musun?"

"Gelecek bahara. Neden?"

"Onları ve stüdyoyu ortak bir planda birleştirebileceğimizi düşünüyordum. Stüdyo ve baraka için aynı materyali kullanabiliriz."

LuAnn başını salladı. "Hayır, farklı olmalarını istiyorum. Havuzu ve tenis kortunu çoğunlukla Lisa kullanacak. Bunların eve daha yakın olması gerekiyor. Havuz zaten kapalı. İstedğim stüdyo ise uzakta olacak. Gizlenmiş gibi."

"Peki. Bunun için yeterli alan var." Arazinin eğimini kontrol etti. "Peki ya sen yüzer ya da tenis oynar mısın?"

"Bir balık gibi yüzerim, ama hiç tenis oynamadım. Ve başlamak için de bir istek duymuyorum doğrusu."

"Bütün zengin insanların tenis oynadığını sanırdım. Tenis ve golf."

"Zengin olarak doğsaydım belki. Hep bu kadar zengin de-ğirdim."

"Georgia."

LuAnn sırt bir şekilde adama baktı. "Ne?"

"Aksanını çözmeye çalışıyordum. Lisa'nınki çok açık. Seninki biraz belirsiz olsa da hâlâ hissediliyor. Sanırım Avrupa'da çok uzun zaman kaldın, ama ne dediklerini bilirsin: Küçük bir kızı Georgia'dan çıkarabilirsin, ama Georgia'yı küçük kızın içinden asla."

LuAnn cevap vermeden bir an tereddüt etti. "Hiç gitmedim Georgia'ya."

"Çok şaşırdım. Böyle şeyleri tahmin etmede çok iyiyimdir."

"Kimse mükemmel değildir." Saçlarını gözlerinin önünden uzaklaştırdı. "Peki ne düşünüyorsun?" Araziye bakıyordu.

Riggs cevap vermeden önce merakla kadını inceledi. "Önce planları hazırlamamız gerekli. Böylece istediğin şeyi daha iyi belirleyebilirsin, gerçi ne istediğini gayet iyi biliyorsun. Büyüklük ve ayrıntıya bağlı olarak iki ila altı ay arası alır."

"Ne zaman başlayabilirsiniz?"

"Bu yıl içinde değil, Catherine."

"O kadar meşgul müsün?"

"Onunla bir ilgisi yok. Aklıbaşında hiçbir müteahhit böyle bir projeye şimdi başlamaz. Mimari planlara ihtiyacımız var ve ayrıca inşaat izinlerini de almamız lazım. Kısa bir süre içinde yer donmuş olacak. Kış gelmeden önce iskeleti yapıp çatıyı koymuş olamayız. Mevsim burada çok sert geçebiliyor. Bu iş kesinlikle gelecek bahara ait bir proje."

"Oh." LuAnn'in yüzünde derin bir hayal kırıklığı vardı. Kaçamak yerini görüyormuş gibi gözünü o alana dikmişti.

Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilmek için Riggs, "Bahar sen farkına bile varmadan gelmiş olacak, Catherine. Ve kış bize iyi bir plan hazırlama fırsatı verecek. Birinci sınıf bir mimar tanıyorum. Bir toplantı ayarlayabilirim."

LuAnn onu pek dinlemiyordu. Gelecek bahar burada olacaklar mıydı? Riggs'in inşaat konusunda verdiği program, proje ile ilgili coşkusunu alıp götürmüştü.

"Bakalım. Teşekkürler."

Eve dönerlerken Riggs omzuna dokundu. "Gecikmelerden hoşlanmayan biri olduğunu anlıyorum. Eğer şu anda yapabil-seydim, inan yapardım. Bazı müteahhitler işi kapıp senden oldukça iyi prim alırlar, ama sonra bir iki yılda çökecek bir kulübe inşa ederler. Oysa ben yaptığım işle gurur duyuyorum ve sana kaliteli bir iş sunmak istiyorum."

LuAnn adama gülümsedi. "Charlie senin harika referansların olduğunu söyledi. Bunun nedenini anlayabiliyorum."

Ahırların yanından geçiyorlardı. LuAnn elini uzatıp işaret etti. "Sanırım bu da hobi sayılır. Ata biner misin?"

"Uzman değilim, ama düşmem."

"Bir ara birlikte binmeliyiz. Burada çok güzel yollar var."

"Biliyorum," diye şaşırtıcı bir cevap verdi Riggs. "Satılmadan önce dolaşırdım buralarda. Burayı satın almakla harika bir iş yaptın."

"Charlie buldu."

"Öyle birinin insanın yanında olması çok güzel bir şey."

"Hayatımı büyük oranda kolaylaştırıyor. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Hayatında onun olması çok iyi."

Eve doğru yürürlerken adama gizli bir bakış fırlattı.

Otuz Birinci Bölüm

Charlie arka girişte karşıladı onları. Tavırlarında bastırmaya çalıştığı bir heyecan vardı, LuAnn'e bakışları bunun nedenini söylüyordu: Pemberton, Honda'daki adamın nerede olduğunu bulmuştu.

Riggs belli etmeden aralarındaki gizli iletişimi fark etmişti.

"Yemek için teşekkürler," dedi. "Eminim sizin yapacak işleriniz, benim de bu öğleden sonra bazı randevularım var." LuAnn'e doğru baktı. "Catherine, stüdyo için bana haber ver."

"Vereceğim. Sen de at gezintisi için beni ara."

"Tamam."

Riggs gittikten sonra LuAnn ve Charlie çalışma odasına geçip kapıyı kapattılar.

"Adam nerede?" diye sordu LuAnn.

"Komşumuz oluyor."

"Ne?"

"Küçük, kiralık bir kulübe. Oldukça ıssız. Buradan yirmi iki numaralı otoyola doğru dört mil ilerde. İnşaatı düşündüğümüz sırada oranın yakınlarına gitmiştim. Eskiden büyük bir yapıymış, ama şimdi yalnızca kâhyanın kulübesi var. Hatırlıyor musun, bir ara oraya gitmiştik arabayla."

"Çok iyi hatırlıyorum. Arka yollardan yürüyebilir ya da atla gidebilirsin. Ben gitmiştim. Adam bir süredir bizi izliyor olmalı."

"Biliyorum. Beni endişelendiren de bu. Pemberton oranın tam adresini verdi bana." Charlie paltosunu giyerken üzerinde adresin olduğu kâğıdı masaya koymuştu.

LuAnn adrese bakıp zihnine kazıma fırsatı buldu.

Yaşlı adam masasının çekmecesinin kilidini açtı. .38'liği aldığını görünce LuAnn'in gözleri büyüdü. Charlie silahı doldurdu.

Emniyeti kontrol edip cebine koyarken LuAnn'e bakmıyordu. "Planladığımız gibi gidip bir bakacağım."

"Ben de seninle geliyorum."

Charlie öfkeyle LuAnn'e baktı. "Yok canım."

"Charlie, ben de geliyorum."

"Ya bir sorun çıkarsa?"

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Önce benim bakmama izin ver, adamın ne istediğini bir anlayayım. Tehlikeli bir şey yapmayacağım."

"Peki tabancayı neden alıyorsun?"

"Ben tehlikeli bir şey yapmayacağım dedim. Onun ne yapacağını bilmiyorum."

"Bundan hoşlanmadım, Charlie."

"Benim hoşlandığımı mı sanıyorsun? Sana söylüyorum, tek yol bu. Bir terslik olursa istediğim en son şey senin olayın ortasında kalman."

"Hiçbir zaman senin benim için savaşmanı beklemedim."

Charlie yumuşak bir şekilde genç kadının yanağına dokundu. "Beni hiçbir şeye zorladığın yok. Sen ve Lisa'nın güvende olmanızı istiyorum. Belki farkında olmayabilirsin, ama ben bunu iş edindim. Hem de isteyerek." Gülümsedi.

LuAnn adamın kapıyı açıp dışarı çıkmasını izledi. "Charlie, lütfen dikkatli ol."

Charlie arkasına bakınca LuAnn'in yüzündeki endişeli ifadeyi gördü.

"LuAnn, her zaman dikkatli olduğumu biliyorsun."

Charlie çıkar çıkmaz LuAnn odasına gitti, blucin ve kalın bir tişört giydi. Ayağına çizmelerini geçirdi.

Sen farkında olmayabilirsin Charlie, ama ben hayatımı sen ve Lisa'nın güvende olmasına adadım.

Dolabından deri ceketini aldı ve evden çıkıp ahırlara doğru koştu. Joy'u eyerleyip malikânenin arka tarafındaki patikalarda hızla ilerlemeye başladı.

Charlie yola çıkar çıkmaz Riggs uzak bir mesafedeki Che-rokee'nin içinde onu takip etmeye başladı. Genç adam kendisi çıkar çıkmaz bir şeyler olacağından neredeyse emindi Riggs,

Charlie ve Pemberton'in bir gün önce birlikte kahvaltı ettiklerini biliyordu. Charlie'nin bu hareketi oldukça akılcıydı ve gerçekte Honda'daki adamı bulmak için Riggs'in izleyeceği yol da aynı olurdu. Bu ve Charlie'nin heyecanlı tavrı Riggs'in bir şeylerden şüphelenmesine neden olmuştu. Eğer yanılıyorsa pek fazla zaman kaybetmiş olmayacaktı. Yirmi iki numaralı otoyola giren Range Rover'ı görüş alanı içinde tutmaya çalışıyordu. Kırsal alanda görünmez olmak pek kolay değildi, ama Riggs bunu başardığına inanıyordu. Yanındaki koltukta tüfeği durmaktaydı. Bu kez hazırlıklıydı.

Charlie sağ tarafına bakıp Range Rover'ı ağaçların altına çekti ve durdu. İlerdeki kulübeyi görebiliyordu. Böylesi ıssız bir yere kim ev yapar, diye düşünülse de Pemberton buranın artık mevcut olmayan büyük bir malikânenin kâhyasına ait bir kulübe olduğunu söylemişti. Böyle küçük bir yapının malikânenen daha uzun süre ayakta kalması komikti. Cebindeki tabancasına dokunarak indi. Kulübenin arkasındaki sık ağaçların altında kulübeye doğru ilerledi. Önce sundurmanın altında durdu. Camda kiri temizleyince içerdeki Honda'yı gördü. Bunun için o ve LuAnn, Pemberton'in seçeceği bir dernek adına yüklü bir yardım borçluydular.

Charlie on dakika kadar daha bekledi. Bakışları küçük kulübeye yapışmış gibiydi. Herhangi bir hareket ya da cama vuran oir gölge görmeyi bekliyordu. Ev boş gibiydi, ama Honda bunun tersini söylüyordu. Charlie dikkatle ilerledi. Etrafına bakın-dıysa da evin sol tarafında diz çökmüş olan Riggs'i görmedi.

Riggs dürbününü indirip etrafı taradı. Charlie gibi o da evden gelen herhangi bir hareket belirtisi görmemişti, ama bunun bir anlamı yoktu. Adam, Charlie'nin kendini göstermesini bekliyor olabilirdi. Önce vur, sonra soru sor. Riggs tüfeğini sıkıca tutup bekledi.

Ön kapı kilitliydi. Charlie kapının yanındaki camı kırıp kapının kilidini içerden açabilir ya da kapıyı tekmeleyerek kırabilirdi, o kadar sağlam görünmüyordu. Ancak, evde biri varsa kapıyı kırmak ölümcül bir tepkiye neden olabilirdi. Evde kimse yoksa da kulübeye girdiğine dair bir kanıt bırakmak istemiyordu geride. Kapıyı çaldı, tabancasını yarıya kadar çıkarmıştı. Bekleyip tekrar çaldı. Cevap yoktu. Tabancayı tekrar cebine koyup kilide baktı. Uzman gözleri bunun sıradan bir kilit olduğunu söylüyordu. Ceketinin iç cebinden iki şey çıkardı: Düz bir çubuk ve germe aleti. Allah'tan artrit parmaklarını henüz etkilemeye başlamamıştı, yoksa çubuğu tutamazdı. Önce çubuğu deliğe soktu, ardından germe aletini altına yerleştirdi. Çubuğu kullanarak kilidin pimini açık pozisyona getirdi, germe aletinden gelen sürekli basınç, kilidin pimini açıkta tutuyordu. Klik sesi duyana dek çubuğu hareket ettirdi. Tokmağı çevirince kapı açıldı. Aletlerini cebine koydu. Bu arada dikkatle ortalığı dinlemeye devam ediyordu. Bu kendisini bekleyen bir tuzak olabilirdi. Parmakları .38'liği kavramıştı yine. Eğer adam Charlie'ye silahını kullanma fırsatı verirse kullanırdı. Böyle bir hareketin sonuçları, analiz edilemeyecek kadar fazla olurdu; ancak bunların en azından birkaç tanesi onun açığa çıkmasından iyiydi.

Kulübenin içi basit döşenmişti. Koridor önden arkaya doğru uzanıyor, evi kabaca ikiye bölüyordu. Mutfak arkada soldaydı; önünde küçük yemek odası vardı. Daha arkada ise çamaşır bölmesi bulunuyordu. Sağ taraftaki ahşap merdivenler ikinci kattaki yatak odasına çıkıyordu. Charlie bunlara pek dikkat etmedi, çünkü dikkati yemek odasına dönüktü. Şaşkınlık içinde bilgisayar monitörüne, yazıcıya, faks makinesine ve dosya yığınlarına baktı. Biraz daha yaklaşıncı gözleri bülten panosuna ve üzerindeki gazete kupürleriyle resimlere takıldı.

Başlıkları okudu. Birçok fotoğrafta LuAnn göze çarpıyordu. Bütün hikâye oradaydı; cinayetler, LuAnn'in piyangoyu kazanması, ortadan kayboluşu. İşte şüpheleri doğrulanmıştı. Şimdi adamın kim olduğunu ve daha da önemlisi onlardan ne istediğini bulmaya kalıyordu iş.

Odada dikkatle dolaşıp yazı kâğıtlarını ve kupürleri inceledi, dosya kutularına baktı. Gözleri hızla adamın kimliğini açığa çıkaracak bir şey bulmaya çalışıyordu. Charlie masaya doğru ilerleyip dikkatle çekmeceyi açtı. Oradaki kâğıtlar da yeni bir şey söylemiyordu. Başka çekmeceleri denediğinde de aynı sonucu aldı. Bir an için bilgisayarı açmayı düşündüyse de bu teknoloji konusundaki becerileri sıfıra yakındı. Evin geri kalanını incelemeye karar verdiği sırada uzak köşede duran bir kutu dikkatini çekti. Ona da bakabilirdi.

Kapağı açtığı sırada gözleri kontrolsüz bir şekilde seyirme-ye başladı. Dudaklarının arasından sessiz bir, "Kahretsin," sözcüğü döküldü, bacakları titremeye başladı.

Tek bir parça kâğıt kendisine bakıyordu. Üzerinde düzgün bir şekilde sıralanmış isimler vardı. LuAnn'in adı da oradaydı. Diğer isimlerin çoğu tanıdıktı Charlie için: Herman Rudy, Wanda Tripp, Randy Stith, Bobbie Jo Reynolds ve diğerleri. Hepsi piyango talihlisiydi. LuAnn'e olduğu gibi birçoğuna da Charlie eşlik etmişti. Hepsinin servetlerini Jackson'ın yardımıyla elde ettiğini biliyordu.

Titreyen elini pencerenin pervazına dayayarak kendini toparlamaya çalıştı. Adamın LuAnn ve cinayetler hakkında bir şeyler biliyor olmasına kendini hazırlamıştı. Ne var ki, piyango hilesinin ortaya çıktığını öğrenmeye hazırlıklı değildi. Kolundaki bütün tüyler elektrik verilmiş gibi diken diken olmuştu.

Nasıl? Adam bunları nasıl öğrenmiş olabilirdi? Kutuyu yerine koydu ve kapıya doğru ilerledi. Kapatmadan önce kilidin geçtiğinden emin oldu. Hızlı adımlarla Range Rover'a dönüp bindi ve uzaklaştı.

Donovan, Route 29'a girmişti. Washington'dan dönüyordu ve son iki saattir yoldaydı. Ava geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Son hedefine yaklaşırken hızını artırdı. Yolculuğu sırasında LuAnn Tyler'a karşı atacağı bir sonraki adımı düşünüyordu. Eğer bir adımı başarısız olduysa diğerini deneyebilirdi. LuAnn Tyler kaçamayacaksınız, diye düşündü. Saatine baktı. Kısa süre sonra kulübede olacaktı. Yanında küçük kalibreli tabancası duruyordu. Silahlardan hoşlanmasa da aptal değildi.

Otuz ikinci Bölüm

Riggs arabasıyla uzaklaşan Charlie'yi izlerken yüzündeki ifadeyi şöyle bir fark etmişti. Ancak, bu bile bir şeyler olduğunu anlamasına yetmişti. Ve olan şey neyse, çok kötüydü. Range Rover görüş açısından çıktıktan sonra dönüp kulübeye baktı. Orayı araştırmak için teşebbüste bulunmalı mıydı? Bu birçok soruya cevap verebilirdi. Karar vermek için neredeyse yazı tura atmak üzereyken başka bir gelişme, bulunduğu ağacın altında iyice çömelmesine neden oldu.

LuAnn kulübenin bulunduğu açıklıktan yüz metre geride Joy'u bir ağaca bağlıyordu. Riggs'in onu daha önce izlediği aynı zarif hareketlerle ağaçların arasından çıktı. Çabuk baş hareketleriyle etrafı kolaçan ediyordu. Riggs arkasında bulunduğu ağacın iri gövdesine rağmen, kadının keskin bakışları altında kendini neredeyse çıplak hissediyordu.

LuAnn yola bakarken Riggs de ona bakıyordu. Charlie'nin gelip gittiğinden haberdar mıydı? Muhtemelen değildi. Fakat yüz hatları hiçbir ipucu vermiyordu.

LuAnn sundurmaya yaklaşmadan önce sessiz bir şekilde kulübeyi seyretti. Charlie'nin baktığı camdan bakıp Honda'yı gördü. Sonra biraz pislik alıp Charlie'nin temizlediği bölgeyi kirle kapladı. Riggs bu hareketi artan bir saygıyla izliyordu. Bunu yapmayı kendisi bile düşünemezdi. Charlie de düşünmemişti.

LuAnn dikkatini eve çevirdi. İki eli de mantosunun ceplerindeydi. Charlie'nin gelip gittiğini biliyordu. Temizlenmiş cam bunu gösteriyordu. İçerde uzun süre kalmadığının da farkındaydı, çünkü buraya çok hızlı gelmişti. Kısa süre kalışı ya hiçbir şey bulamadığını ya da çok kötü bir şey bulduğunu gösteriyordu. İçgüdüleri sonuncu alternatifin doğru olduğunu söylüyordu. Eve dönüp neler olduğunu anlatmasına izin mi vermeliydi? Bu yapılacak en

akıllıca şeyken LuAnn verandayı çabucak geçip kapının tokmağına asıldı. Uyguladığı büyük baskıya rağmen kapı açılmıyordu. Charlie'ninkiler gibi aletleri yoktu; ama içeri girecek başka bir yol bulmaya çalışarak dolaşmaya devam etti. Aradığı şey kulübenin arka tarafındaydı. Bir pencere ısrarla itmesi sonucu açıldı ve LuAnn camdan içeri tırmandı.

Sessizce yere inip çömeldi. Bulunduğu yerden mutfağı görebiliyordu. Ortalığı öyle dikkatli dinliyordu ki, evde biri olsaydı soluklarını duyabileceğinden emindi. Ofis olarak döşenmiş yemek odasına gelene dek ilerlemeyi sürdürdü. Bülten panosundaki haber kupürlerini görünce gözleri irileşti. Gözleriyle odayı tararken burada şantaj olayından farklı bir şey olduğunu hissediyordu.

"Oh, kahretsin." Riggs bu sözcükleri söyledikten sonra başını eğdi ve Chrysler'ın kendisini geçip kulübeye doğru gidişini izledi. Adam direksiyonun üzerine eğilmişti, fakat Riggs sakalını kesmiş de olsa adamı tanımakta zorlanmadı. Hızla düşünüp tüfeğini kavradığı gibi Cherokee'ye koştu.

LuAnn araba sesini duyar duymaz kulübenin arka tarafına doğru koştu. Başını pencere pervazından birkaç santim kaldırıp bakınca kalbi gümbürdemeye başladı. "Kahretsin!" Donovan'ın kulübenin arka tarafına dolaşıp Chrysler'dan indiğini görebiliyordu. Gözleri sağ elinde tuttuğu tabancaya kenetlenmişti.

Adam arka kapıya yönelince LuAnn geriledi, gözleri odanın her yerini tarıyor, çaresizce bir çıkış noktası arıyordu. Sorun şuydu ki bir çıkış yoktu, en azından kendisi göremiyordu. Ön kapı kilitliydi ve açmaya çalışırsa adam kendisini duyabilirdi. Camdan kaçacak zamanı da yoktu. Kulübe o kadar küçüktü ki, alt katta kalırsa adamın kendisini görmemesi imkânsızdı. Donovan kilide anahtarını soktu. Kapının camından içeri baksaydı LuAnn'i derhal görürdü. Kapı yavaş yavaş aralanıyordu.

LuAnn yemek odasına daldı. Üst kata çıkmak üzereyken sesi duydu. Bu bir araba komasıydı. Sanki bir arabanın alarmı çalıyor gibi sürekliydi. Camdan bakınca Donovan'm irkilip kapıyı kapattığını ve kulübenin ön tarafına doğru koştuğunu gördü.

LuAnn hiç vakit kaybetmedi. İçeri girdiği camdan dışarı çıkıp koşmaya başladı. Sundurmaya varınca çömeldi. Korna hâlâ çalışıyordu. Sundurmanın yan tarafına dolaşıp Donovan'm yola doğru ilerlemesini izledi. Adam bir yandan da tüfeğini sesin geldiği yöne doğrultuyordu. Aniden LuAnn'in omzunu yakalayan el neredeyse bir çığlık atmasına neden olacaktı.

"Atın nerede?" Riggs'in sesi sakindi.

LuAnn ona bakınca korkusu geldiği gibi hızla kayboldu. "Buradan yüz metre kadar geride." Başıyla sık ağaçları işaret ediyordu. "Bu senin araba alarmın mı?"

Riggs başını sallayıp anahtarlarını sıkıca kavradı. Bir gözü Donovan'm üzerinde diğer gözü kaçış noktalarındayken LuAnn'i ayağa kaldırdı. "Hazır, koş." Ardına saklandıkları korunaktan çıkıp açık alanda koşmaya başladılar. Gözlerini Donovan' dan ayırmayan Riggs'in ayağı bir çalıya takılınca düştü. Parmağı istemeden alarmı kapama düğmesine bastı. Donovan dönüp kendilerine baktı. LuAnn, Riggs'i ayağa kaldırdı, tekrar ormana doğru koşmaya başladılar. Donovan onlara doğru atıldı, tüfeği üzerlerine doğrultmuştu. "Hey," diye bağırdı. "Kahretsin, olduğunuz yerde kalın." Adam tüfeği sallıyorsa da ateş etmeyecekti; o bir katil değildi.

LuAnn rüzgâr gibi koşarken Riggs ona yetişmekte zorlanıyordu. Kendi kendine ayağını burkmuş olduğunu söylese de aslında normal şartlarda bile LuAnn'i yakalayamazdı.

Sahibinin dönüşünü sabırsızlıkla bekleyen Joy'u buldular. LuAnn hemen yularını çözüp üzerine atladı. Elini uzatıp Riggs'i arkasına çekti. Genç adam bir an için arkasına baktı, ama Donovan görünürde yoktu. O kadar hızlı koşmuşlardı ki buna hiç şaşırılmamak gerekirdi.

LuAnn, Joy'u delice bir hızla sürmeye başlayınca Riggs iki eliyle LuAnn'in belini sıkıca kavradı.

Ahıra varıp Joy'u bıraktıktan sonra eve doğru yürümeye başladılar. "Sanırım senin işleri halletme şeklin bu. Evlere gizlice girmek, neler bulabileceğine bakmak. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bana yaptığın şey de buydu." Matt öfkeli gözlerle Lu-Ann'e bakıyordu. LuAnn bu bakışlara karşılık verdi. "Ben senin evine girmedim. Ve senden beni takip etmeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Ben Charlie'yi takip ettim, seni değil," diye düzeltti. "Ama orada olmam işe yaradı, değil mi? İki günde iki kez. Bu hızla gidersen dokuz canını bir hafta içinde kaybedeceksin." LuAnn yürümeye devam ederken kollarını göğsünde kavuşturmuş, kararlılıkla ileri doğru bakıyordu. Riggs durdu.

LuAnn de durup bir an yere baktı. Başını kaldırdığında Riggs çok daha yumuşak bakışlarla karşılaştı. "Teşekkür ederim. Tekrar. Fakat bizle arana ne kadar fazla mesafe koyarsan o kadar iyi olur, inan bana. Parmaklığı unut. Burada kalacağımızı sanmıyorum. Endişelenme, paranı yine de ödeyeceğim." Daha uzun bir süre baktı Riggs'e. Uzun süredir kendisine yabancı olan ve kendisini korkutan duyguları uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Sana iyi bir hayat diliyorum, Matthew." Dönüp eve doğru yürüdü.

"Catherine?" Yürümeye devam ediyordu Matt. "Catherine?" dedi tekrar. LuAnn sonunda durdu.

"Bana neler olduğunu söyler misin lütfen? Belki yardım edebilirim."

"Sanmıyorum."

"Bunu asla bilemezsin."

"İnan bana, biliyorum."

Tekrar eve doğru yürümeye başladı. "Hey, belki unutmuş olabilirsin, eve dönecek arabam yok."

LuAnn dönüp baktığında Riggs anahtarları havada sallıyordu.

"Benim arabamı al.Ön tarafta,istediğin kadar kalabilir sende.Başka arabam var"

Sonra dönüp eve girdi.

Riggs anahtarları yavaşça cebine koydu, büyük bir hayal kırıklığı içinde başını sallıyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Ne cehennemdesin sen?" Charlie çalışma odasından çıkıp kapıya yaslandı. Yüzü soluktu, LuAnn bunu hemen fark etmişti.

"Senin bulunduğun yerde."

"Ne? LuAnn, ben sana..."

"Tek başına değildin. Riggs seni takip etmiş. Aslında adam beni tekrar kurtarmayı başardı. Eğer bir kez daha olursa onunla evlenmeyi düşünebilirim."

Charlie'nin yüzü biraz daha soldu. "İçeri girdi mi?"

"Hayır, fakat ben girdim."

"Ne kadarını gördün?" diye sordu Charlie endişeyle.

LuAnn onu geçip ofise girdi. "Lisa'nın duymasını istemiyorum."

Yaşlı adam kapıyı arkalarından kapattı. Hemen bara gidip bir bardak likör doldurdu. LuAnn sessizce onun hareketlerini izliyordu.

"Anladığım kadarıyla sen benden fazlasını görmüşsün."

Charlie ona dönüp likörü bir dikişte içti. "Piyango ile ilgili haber kupürleri? Cinayetler?"

LuAnn başını salladı. "Onları gördüm. Adamla ilk karşılaşmamdan sonra buna pek şaşırmadım."

"Ben de öyle."

"Ama görünüşe göre fazlası da varmış." Bunları söylerken Charlie'nin yüzüne bakarak kanepeye oturdu. Ellerini kucağında birleştirip mümkün olduğunca sakın kalmaya çalıştı.

Charlie'nin yüzünde dalgın bir ifade vardı. Sanki bir kâbustan uyanmış, sonra onu unutmaya çalışmış, ama bunun bir kâbus olmadığını fark etmiş gibiydi. "Bazı isimler gördüm. Bir isim listesi aslında. Seninki de o listedeydi." Duraklayıp bardağı bıraktı. Elleri titriyordu. LuAnn kollarıyla bedenini sardı. "Herman Rudy. Wanda Tripp. Randy Stith. Onlar da listedeydiler. Hepsine New York'a kadar eşlik etmiştim."

LuAnn başını yavaşça ellerine dayadı.

Charlie yanına oturdu, elini kadının sırtına koyup yavaşça okşadı.

LuAnn adama yaslandı; sözcüklerinde acı dolu yorgunluğun izleri vardı. "Gitmeliyiz, Charlie. Toparlanıp gitmeliyiz. Bu gece."

Charlie eliyle alnını sıvazlarken bu fikri düşündü. "Bu konuyu düşündüm. Kaçabiliriz, tıpkı daha önce yaptığımız gibi. Ama bu kez bir fark var."

LuAnn hemen cevap verdi. "Piyango hilesini biliyor, Catherine Savage ve LuAnn Tyler'ın aynı kişi olduğunu da. Hikâyemiz artık işe yaramayacak."

Charlie üzüntüyle başını salladı. "Bu ikisiyle aynı anda karşılaşmamıştık hrç. Ortadan kaybolmayı biraz daha zorlaştırıyor bu durum."

LuAnn birden ayağa kalkıp her zamanki gibi hızlı bir şekilde odayı adımlamaya başladı. "Ne istiyor, Charlie?"

"Bunu da bir süredir düşünüyorum." Boş bardakla tekrar likörlerin yanına gitti, bir an tereddüt ettikten sonra ikinci kadehe karar verdi. "Adamın ortamını gördün. Sana ne anlatıyordu?"

LuAnn duraklayıp şömineye yaslandı. Zihninde adamın evinin bütün detayları canlandı.

"Arabası kiralıktı, sahte bir isim altında. Bu yüzden gerçek kimliğini bulmamızı istemiyor.

Adamı tanımadım, ama ismini gizlemesinin başka bir nedeni olmalı."

"Doğru." Charlie onu inceliyordu. Yıllar geçtikçe LuAnn'in hiçbir şey atlamadığını ve içgüdülerinin birinci sınıf olduğunu öğrenmişti.

"Beni korkutmaya çalıştı ve başardı. Bunu bir uyarı olarak alıyorum. Bir dahaki sefere hazırlıklı olmamızı istedi."

"Devam et," diye onu yüreklendirdi Charlie.

"Kulübe gördüğüm kadarıyla bir ofis gibi dekore edilmişti. Çok düzenliydi. Bilgisayar, faks, yazıcı, dosyalar. Sanki hepsi bir araştırma projesi için hazırlanmış gibiydi."

"Eh, piyango hilesini ortaya çıkarmak için tonlarca araştırma yapmış olması gerekir. Jackson aptal değildir."

"Sence bunu nasıl başardı, Charlie?"

Charlie çenesini kaşıyıp masasının başına oturdu. "Her şeyi ortaya çıkarıp çıkarmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Sadece listeyi gördüm, hepsi bu."

"Bütün piyango talihlilerinin adı olan listeyi? Haydi. Jackson bu işi ne kadar zamandır yapıyor sence?"

Charlie başını salladı. "Bilmiyorum. Yani, sen dahil dokuzunda ben vardım. Ağustosta başlamıştım. Sen Bayan Ni-san'dın, benim son işim."

LuAnn inatçı bir şekilde başını salladı. "Biliyor Charlie, bunun doğru olduğunu varsaymak zorundayız. Nasıl olduğunu bilmiyoruz, ama bunu başardı."

"Pekâlâ. Adamın para istediği açık gibi görünüyor."

LuAnn başını salladı. "Bunu bilmiyoruz. Yani, adam neden bir ev açıp onca şeyi buraya taşısın? Buna gerek yoktu. Bana bilinmeyen bir yerden, içinde aynı bilgileri taşıyan bir mektup gönderebilir ve banka hesabına havale çıkarmamı isteyebilirdi."

Charlie arkasına yaslandı. Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı. Konuya bu açıdan bakmamıştı hiç. "Bu doğru."

"Adamın para istediğini sanmıyorum. Oldukça pahalı elbiseler giyiyordu. İki kiralık araba kullandı, o kulübenin kirası da ucuz değildir ve kullandığı onca ekipmanı da düşün. Yemeğini çöplükten çıkaran bir adam değil o."

"Doğru, ama milyoner değilse senin peşinden koşmak banka hesabına büyük katkıda bulunabilirdi," dedi Charlie.

"Ama bunu yapmadı. Hiçbir şey istemedi. Keşke nedenini bilseydim." Bir an derin düşüncelere daldıktan sonra başını kaldırdı. "Pemberton kulübenin ne kadar zamandır kirada olduğunu söyledi?"

"Bir aydır."

"Bu da bize şantaj yapma olasılığının çok düşük olduğunu gösteriyor. Neden bu kadar beklesin ki? Neden gelip bana her şeyi bildiğini doğrudan söylemedi? Gecenin bir yarısında ortadan kaybolmayacağımı nereden biliyor? Bunu yaparsam banka hesabını benim paralarım ile dolduramaz."

Charlie derin bir soluk aldı. "Şimdi ne yapacağız peki?"

"Bekleyeceğiz." Bu LuAnn'in dudaklarından dökülen bir sözcüktü. "Ancak, ülkeden derhal ayrılabilmemiz için gereken hazırlıkları yap. Ayrıca Catherine Savage'dan haberdar olduğun için başka kimliklere ihtiyacımız olacak. Bunları hazırlatabilir misin?"

"Eski bağlantılarımı bulmam lazım, sanırım yapabilirim. Bu birkaç gün alır."

LuAnn ayağa kalktı.

"Ya Riggs?" diye sordu Charlie. "O adam bu işin peşini bırakmaz."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bize güvenmiyor, bu yüzden onu suçlayamam."

"Şey... sana zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum."

LuAnn adama keskin bir bakış fırlattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bak LuAnn, Riggs'in seninle ilgilendiğini anlamak için roket bilimcisi olmak gerekmiyor." Cevabında biraz kızgınlık varsa da sonraki sözcüklerinde ses tonu yumuşamıştı. "İyi bir adama benziyor. Farklı şartlar altında, ne olacağı bilinmez. Hayatını yalnız geçirmemelisin, LuAnn."

LuAnn'in yüzü kızardı. "Ben yalnız değilim. Lisa ve sen varsınız. Başka kimseye ihtiyacım yok. Başka kimseyle uğraşmam." Başını çevirdi. Bir başkasını hayatına nasıl davet edebilirdi ki? Bu mümkün değildi. Hayatındaki her şey yalanla örülmüştü. Artık gerçek bir insan değildi o. Otuz yaşında bir kabuktu onun görünüşü. Başka her şey değiştirilmişti. Jackson gerisini almıştı. O ve teklifi. Geçmişte o aramayı yapmamış olsaydı. Paniğe kapılmasaydı? On yılını hep olmak istediği kadın haline gelmek için geçirmezdi. Milyon dolarlık bir malikâne de yaşıyor olmazdı. Fakat şu anda yaşadığından çok daha gerçek bir hayatı olurdu. LuAnn Tyler ister başka bir karavanda ya da lokantada olsun hep olmayı hayal ettiği Catherine Savage'dan çok daha fazla mutlu bir hayat yaşardı. Ne var ki teklifi kabul etmeseydi Jackson kendisini öldürtecekti. Çıkış yoktu. Charlie'ye dönüp kollarını uzattı.

"Bu bir değiş tokuş, Charlie. Bunun için. Bütün bunlar için. Sen, ben ve Lisa."

"Üç silahşörler." Charlie gülümsemeye çalıştı.

"Mutlu son için dua edelim." LuAnn kapıyı açıp kızını aramak için dışarı çıktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

"Böylesi kısa bir süre içinde benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Pemberton."

"Lütfen John deyin bana, Bay Conklin." Pemberton adamın elini sıktı. Pemberton'ın emlak komisyonu ofisinin toplantı salo-nundaydılar.

"Bana da Harry derler," dedi diğer adam.

"Telefonda bir evle ilgilendiğinizi söylemiştiniz, fakat ilgilendiğiniz bölge ya da fiyat hakkında bir bilgi vermediniz."

Pemberton fark ettirmeden Harry Conklin'i inceliyordu. Büyük bir olasılıkla altmış yaşlarındaydı. Pahalı elbiseler giyyordu, kendine güvenen bir havası vardı, hayattaki iyi şeylerden zevk aldığı şüphesizdi. Pemberton potansiyel komisyonunu hesapladı hemen.

"Adınızla ilgili iyi referanslar aldım. Buradaki st piyasa konusunda zelleştiğinizi anlıyorum," dedi Conklin.

"Bu doğru. Burada doğup büyüdüm. Herkesi ve bilmeye değer her evi biliyorum.

İlgilendiğiniz fiyat sınırı bu mu, yani üst piyasa?"

Conklin'in yüzünde rahat bir ifade vardı. "Size biraz kendimden söz edeyim. Hayatımı Wall Street'te kazanıyorum ve oldukça iyi durumdayım. Ancak bu gençlere göre bir hayat ve ben artık genç değilim. Manhattan'da bir çatı katım, Rio'da bir evim, Florida, Fisher Adasında bir evim ve Londra dışında bir yazlığım var. Fakat New York'tan kurtulmak ve hayatımı basitleştirmek istiyorum. Ve burası oldukça güzel bir yer."

"Kesinlikle haklısınız," dedi Pemberton.

"Birçok davet veririm, bu nedenle zengin bir yer olmalı. Fakat mahremiyeti de severim.

Eski, zarif ve restore edilmiş bir yer olmalı. Eski şeyleri severim, ama tesisat eski olmamalı, anlıyor musunuz?"

"Kesinlikle."

"şimdi, sanırım bu tanıma uyan birkaç yer vardır bu bölgede."

"Tabii ki var," dedi Pemberton heyecanla.

"Ancak benim aklımda bir şey var. Aslında babamdan duyduğum bir yer burası. O da para piyasasındaydı. Yirmili yıllarda. Çok para kazandı ve kriz gelmeden önce ayrılarak akıllılık etti. Buraya gelip yine borsada çalışan bir arkadaşında kalırdı. Babam, toprağı bol olsun, o evi çok severdi. Ben de oğlunun gelip o evi almasının ve orada yaşamasının uygun olacağını düşündüm."

"Ne kadar iyi bir fikir. Bu benim işimi de kesinlikle kolaylaştırıyor. Evin adını hatırlıyor musunuz?" Pemberton'ın gülüşü genişliyordu.

"Wicken's Hunt."

Emlakçının gülüşü hemen yok oldu.

"Oh." Dudaklarını yalayarak, "Wicken's Hunt," diye üzüntüyle tekrarladı.

"Ne oldu? Ev yandı mı yoksa?"

"Hayır, hayır. Çok güzel bir yer, harika bir şekilde restore edildi." Pemberton içini çekti. "Ne yazık ki artık satılık değil."

"Emin misin?" Conklin şüpheli görünüyordu.

"Eminim, ben sattım."

"Kahretsin. Ne kadar zaman önce?"

"Yaklaşık iki yıl önce, ama sahipleri eve birkaç ay önce taşındılar. Yapılacak birçok tadilat işi vardı."

Conklin kaşlarını kaldırarak kurnaz bir şekilde baktı Pem-berton'a. "Satmak isteyebilirler mi sence?"

Pemberton çabucak bu ihtimali düşündü. Böyle bir evi iki yıl gibi kısa bir süre içinde tekrar satmak mı? Cüzdanı üzerinde harika bir etki bırakırdı bu.

"Her şey mümkündür. Aslında sahiplerini oldukça iyi tanıyorum... şey, en azından bir tanesini. Hatta kahvaltıda onunla birlikteydim."

"O halde benim gibi yaşlı bir çift yaşıyor orada. Babam Wic-ken's Hunt'ın genç evlilerin hayata başlayabileceği bir ev olmadığını söylerdi."

"Aslında çift değiller. Adam yaşlı, fakat ev ona ait değil. Kadına ait."

Conklin öne doğru eğildi. "Kadına mı?"

Pemberton bir an için etrafına bakındı, ayağa kalkıp toplantı odasının kapısını tamamen kapattı. Tekrar yerine oturdu.

"Bunun gizli olduğunu anlarsınız."

"Kesinlikle. Gizli şeyleri kabul ederek Wall Street'te bu kadar sene ayakta kalmayı başardım."

"Kayıtlar evin bir şirket üzerinde bulunduğunu gösterse de sahibi aslında genç bir kadın. Catherine Savage. İnanılmaz derecede zengin. Açıkçası bu zenginliğin kaynağından pek emin değilim, zaten sormak benim işim değil. Yıllarca yurt dışında yaşamış. On yaşlarında küçük bir kızı var. Charlie Thomas'la -yaşlı adam- aramızda hoş bazı sohbetler geçti. Yerel yardım derneklerine karşı son derece cömertler. Kadın halk içine pek çıkmıyor, ama bu anlaşılabilir bir şey."

"Tabii ki. Eğer buraya taşınırsam beni haftalarca görmeyebilirsin."

"Elbette. Ama çok iyi insanlara benziyorlar. Burada mutlu gibiler. Çok mutlu."

Conklin arkasına yaslandı. İcini çekti. "Şey, sanırım yakında taşınmayı düşünmüyorlardır. Bu çok yazık." Dikkatle Pember-

ton'a baktı. "Bu gerçekten çok yazık. Çünkü emlak komisyoncusuna satıcıdan alabileceğiniz komisyonun üzerinde vermeyi planlıyordum."

Pemberton hemen dikkat kesildi. "Bu doğru mu?"

"Böylesi bir komisyonu almanıza engel olacak herhangi bir etik kural yok sanırım, öyle değil mi?"

"Benim düşünebildiğim kadarıyla yok," dedi Pemberton hemen. "Ne kadar olacak bu komisyon?"

"Evin satış fiyatının yüzde yirmisi." Harry Conklin parmaklarıyla masanın üzerine vururken Pemberton'ın yüzünün renkten renge girmesini izliyordu. Emlakçı oturuyor olmasaydı yere yu-varlanabilirdi. "Bu çok cömertçe," diyebildi sonunda.

"Ben bir şeyin yapılmasını istediğim zaman hedefime ulaşmak için bana yardım edenlere iyi ödüller vermenin en iyi yöntem olduğunu düşünürüm. "Ancak, buradaki duruma bakılırsa bu pek mümkün görünmüyor. Belki Kuzey Carolina'yı deneyebilirim. Orası hakkında da iyi şeyler duymuştum." Conklin ayağa kalktı.

"Bir dakika. Bir dakika bekleyin lütfen."

Conklin tereddüt etti, ama tekrar yerine oturdu.

"Aslında zamanlamanız harika."

"Neden?"

Pemberton biraz daha eğildi. "Son zamanlarda bazı gelişmeler oldu, yani evi satmak istemelerine neden olabilecek bazı gelişmeler."

"Yeni taşındılarsa ve orada mutlularsa ne gibi gelişmelerden söz ediyorsunuz? Malikâne hayaletli filan değil, öyle değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Dediğim gibi Charlie'yle kahvaltı ettim bu sabah. Onları ziyarete gelen birisinden söz etti. Para istiyormuş."

"Ne olmuş? Bu benim başıma da gelir her zaman. Böyle bir olayın onların toplanıp gitmesine neden olacağını mı düşünüyorsun?"

"Şey, başlangıçta öyle düşünmedim, ama düşündükçe biraz garip gelmeye başladı. Yani haklısınız, her zaman zengin insanlara yaklaşmak isteyenler olur, bu neden onları böylesine rahatsız etsin ki? Ama görünüşe göre etmiş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Pemberton gülümsedi. "Birçok yolu var. Charlottesville küçük bir kasaba. Matt Riggs'in, Bayan Savage'ın arazi hattını incelerken neredeyse ölümüne neden olabilecek bir araba kova-lamacasına tanık olduğunu biliyorum."

Conklin şaşkınlıkla başını salladı. "Matt Riggs kim?"

"Bayan Savage'ın arazinin çevresine parmaklık yapması için tuttuğu bir müteahhit."

"Yani o başka bir arabayı mı kovalıyormuş? Bunun Bayan Savage'la ne ilgisi var?"

"Bir arkadaşım o sabah işe gidiyormuş. Aynı çevrede oturuyor ve kasabada çalışıyor. Anayola çıkmak üzereyken gri renkli bir BMW önünden hızla geçip gitmiş. Arkadaşım arabanın büyük bir olasılıkla saatte seksen mil hız yaptığını söyledi. Eğer yola çıksaymış BMW onu ikiye biçecekmiş. O kadar sarsılmış ki bir dakika kadar kımıldayamamış. Aslında bu da çok iyi olmuş, çünkü arkadaşım orada oturmuş kahvaltısını midesinde tutmaya çalışırken Matt Riggs'in kamyoneti tamponuna kilitlenmiş bir başka arabayla ortaya çıkmış. Birbirlerine dalaşıyorlarmış."

"BMW'dekinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Onu hiç görmedim, ama gören bazı kişileri tanıyorum. Catherine Savage uzun boylu, sarışın bir kadın. Çok da güzel. Arkadaşım sürücüyü gözucuyla görüşmüşse de sarışın ve çok güzel olduğunu söyledi. Ve ben de Charlie'yle konuşmaya gittiğimde Wicken's Hunt'da park edilmiş bir BMW görmüştüm."

"Yani onu birisinin takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet ve Matt Riggs de kendini bu kovalamacanın ortasında buldu. Kamyonetinin tamirde olduğunu biliyorum. Sally Beecham'ın -Wicken's Hunt'ın hizmetçisi- o sabah adamın evden öfkeyle çıktığını gördüğünü de biliyorum."

Conklin çenesini kaşdı. "Çok ilginç. Sanırım onu kimin takip ettiğini bulmanın bir yolu yoktur?"

"Evet var. Yani ben buldum. En azından oturduğu yeri buldum. Görüyorsunuz ya, durum gittikçe ilginç bir hal almaya başladı. Dediğim gibi Charlie beni kahvaltıya davet etti. O zaman para istemek için evlerine gelen adamdan söz etti. Adamın bu civarda oturup oturmadığını bulmamı istiyordu. Şüphesiz elimden geleni yapacağımı söyledim. O zaman araba kovala-macısından haberim yoktu. Sonradan öğrendim."

"Adamı bulduğunu mu söylemiştin? Bunu nasıl yapabildin? Burada saklanacak bir yığın yer vardır herhalde."

Pemberton zafer dolu bir gülümsemeyle adama baktı. "Benden çok az şey kaçır, Harry. Dediğim gibi burada doğup büyüdüm. Charlie bana arabanın ve adamın tarifini verdi. Bağlantılarımı kullanıp yirmi dört saat içinde onu buldum."

"Bahse girerim çok uzaklara gitmişti."

Pemberton başını salladı. "Kesinlikle hayır. Tam burunlarının dibindeydi. Küçük bir kulübede. Arabayla Wicken's Hunt' dan on dakika sürüyor. Ama çok ıssız bir yer."

"Burada biraz yardımına ihtiyacım var. Bu bölgeyi henüz iyi bilmiyorum. Monticello'ya yakın mı?"

"Şey... genel çevre olarak evet, fakat benim söz ettiğim bölge daha kuzeyde, tam olarak altmış dört numaralı otoyolun kuzeyi. Kulübe Airlie Malikânesinden çok uzak değil, yirmi iki numaralı otoyolun çıkışında. Keswick Hunt bölgenin adı. Adam kulübeyi bir ay önce kiralamış."

"Aman Tanrım, adını öğrendin mi?"

"Tom Jones." Pemberton bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. ["Tabii ki sahte bir isim."

"Sanırım yardımına minnettar kalmışlardır. Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum. İşim çok yoğun. Onlarla bu konuyu konuşamadım."

"Peki şu Riggs denen adam, eminim bu işe karıştığına piş-man olmuştur."

"O başının çaresine bakabilir."

"Olabilir, ama yüksek hızla giden bir arabayla çarpışmaya ne diyorsun? Çoğu müteahhitin başına böyle şeyler gelmez."

"Şey, Riggs eskiden bir müteahhit değildi."

"Gerçekten mi?" dedi Conklin, yüz hatlarındaki ifadeyi okumak imkânsızdı. "Burası gerçekten çok ilginç bir yer. Peki onun hikâyesi neymiş?"

Pemberton omuzlarını silkeli. "Ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum. Geçmişinden hiç söz etmez. Beş yıl önce birdenbire ortaya çıktı, inşaat işini öğrendi ve o zamandan beri burada yaşıyor. Oldukça esrarengiz bir tip. Charlie onun polis olduğunu sanmış. Açıkçası ben onun hükümet adına gizli serviste çalıştığını ve emekliye ayrıldığını düşünüyorum. Tabii bunları sadece içgüdülerime dayanarak söylüyorum."

"Çok ilginç. Yaşlı bir adam o zaman."

"Hayır, otuz kırk arası. Uzun boylu, güçlü ve oldukça yetenekli. Mükemmel bir ünü var."

"Aferin ona."

"Şimdi gelelim bizim işimize. Eğer bu adam gerçekten onları takip ediyorsa Charlie'yle yeniden konuşabilir. O zaman Wicken's Hunt'takiler belki taşınmayı kabul ederler. Bu konu bir kere daha sormaya değer."

"Bak ne diyeceğim. Birkaç gün düşünmeme izin ver."

"İşlemleri yine de başlatabilirim."

Conklin elini kaldırdı. "Hayır, bunu yapmanı istemiyorum. Ben hareket etmeye hazır olduğumda hemen harekete geçeriz, bu konuyu merak etme."

"Ben düşündüm ki..."

Conklin birden ayağa kalktı. "Benden çok yakında haber alacaksın, John. Görüşlerin için teşekkür ederim, gerçekten."

"Eğer taşınmazlarsa size gösterebileceğim en azından bir düzine yer var. Onlar da işinize yarayacaktır. Bundan eminim."

"Şu kulübedeki adam beni çok etkiledi. Tam adresini bilmezsin herhalde, değil mi

Pemberton bu soru karşısında şaşırmişti. "Onunla konuşmayı düşünmüyorsunuz herhalde. Tehlikeli olabilir."

"Ben kendime bakabilirim. Ayrıca benim işimde ne zaman bir müttefikle karşılaşacağını asla bilemezsin." Pemberton'ın yüzüne anlادığını gösteren bir ifade yerleşmişti sonunda. Bir kâğıda kulübenin adresini ve yolun tarifini yazarak Conklin'e uzattı.

Conklin cebinden bir zarf çıkarıp Pemberton'a uzattı ve açmasını işaret etti.

"Oh, aman Tanrım." Pemberton yutkunarak elindeki paralara bakıyordu. "Bunlar ne için? Henüz hiçbir şey yapmadım."

Conklin hiç kıpırdamadan Pemberton'a baktı. "Bana bilgi verdin, John. Bilgi benim için her zaman çok değerli olmuştur. Tekrar görüşeceğiz." İki adam el sıkıştılar. Conklin ayrıldı.

Kaldığı otel odasında Harry Conklin banyoya doğru yürüdü. Kapıyı kapatıp suyu açtı. On beş dakika sonra banyonun kapısı açıldığında dışarı çıkan Jackson Harry Conklin'den geriye kalanlar plastik bir torba içinde Jackson'ın bavulunun yan gözüne yerleştirilmişti.

Pemberton'la yaptığı görüşme kendisi için oldukça aydınlatıcı geçmişti. Adamla karşılaşması şansa bağlı değildi. Charlottesville'e geldiğinde Jackson kasaba çevresinde gizli bir araştırma yapmış ve Pemberton'ın Wicken's Hunt'ı satan emlakçı olduğunu öğrenmişti. Yatağın üzerine oturup Charlottesville'e ait büyük, detaylı bir haritayı açtı. Pemberton'la konuştukları bölgeleri ve kulübenin adresini inceledi. Em-lakçıyla konuşmadan önce yerel malikâneler hakkındaki detaylı bir kitaptan Wicken's Hunt'ın geçmişini öğrenmiş, kütüphanede de ilk sahipleri hakkında bilgi edinmişti. Bir hikâye uydurmak ve Pemberton'ı konuya çekmek için öğrendikleri yeterli olmuştu.

Jackson gözlerini kapattı. Derin düşüncelere dalmıştı. Lu-Ann Tyler ve onu takip eden adama karşı nasıl bir plan hazırlayacağını düşünüyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Riggs jipi almak için hareket etmeden önce aradan bir gün geçmesine izin vermişti. Adamın hâlâ civarda olması ihtimaline karşı silahlanmış ve oraya gece gitmişti. Cherokee zarar görmüşe benzemiyordu. Kulübeye doğru ilerlemeden önce arabayı kontrol etmişti. Chrysler ortada görünmüyordu. Fenerin ışığını sundurmanın camına tuttuğunda Honda'nın hâlâ orada olduğunu gördü. Ön kapıya giderken belki yüzüncü kez bu konuyu bırakıp bırakmaması gerektiğini düşündü. Catherine Savage'in etrafında tehlikeli bir şeyler dönüyor gibiydi. Bu tür olayları çok yaşamış ve başka şeyler bulmak için Charlottesville'e gelmişti. Ama yine de tokmağı çevirmekten alamıyordu kendini. Kapı açıldı.

Riggs bir elinde feneri, bir elinde tabancasıyla yavaşça ilerledi. Evin boş olduğundan emindi, fakat bu tür varsayımlar ayak başparmağınızda bir etiketle morga gitmenize neden olabilirdi. Fenerini yavaşça odada gezdirdi. Duvarda elektrik düğmesi vardı, ama onu kullanmayacaktı. Yemek odasının döşemesin-deki tozlar bazı eşyaların taşındığını gösterir şekilde dağılmıştı. Parmaklarını buralarda gezdirip ilerlemeye devam etti. Mutfaka girerek telefonu kaldırdı. Ses yoktu. Yemek odasına geri döndü.

Riggs'in gözleri odayı tararken merdivenlerin yanındaki dolabın içinde ayakta duran siyahlı adamın önünden geçti. Dolabın kapağı yarı açıktı.

Jackson gözbebeklerinin ışığı yansıtması için fenerin ışığı üzerine gelmeden bir saniye önce gözlerini kapattı. Işık geçer geçmez gözlerini tekrar açıp bıçağın sapını sıkıca kavradı. Riggs'in geldiğini o daha ayağını verandaya bile basmadan önce duymuştu. O kulübeyi kiralayan adam değildi. Jackson evi dikkatle incelemiş ve adamın gittiğini anlamıştı. Bu adam kulübeyi incelemeye gelmişti. Riggs olmalı, diye düşündü Jackson. Aslında Jackson, Riggs'i de en az bu gece öldürmeye geldiği adam kadar ilginç buluyordu. On yıl önce Jackson, LuAnn'in bir sorun çıkaracağını hissetmişti ve olanlar bu tahminimi doğruluyordu. Pemberton'la konuştuktan sonra Riggs'in geçmişi hakkında bir araştırma yapmış ve adam hakkında çok az şey bulması merakını iyice artırmıştı.

Riggs birkaç adım ötesinden geçerken Jackson onu öldürmeyi düşündü. Sadece elindeki jilet keskinliğindeki bıçağı Riggs'in boğazına sürmesi yeterliydi. Ama bu öldürme isteği geldiği gibi geçti. Onu öldürmek bir amaca hizmet etmezdi, en azından şimdilik. Jackson'ın bıçağı tutan eli gevşedi. Riggs bir gün daha yaşayabilirdi. Bir dahaki sefer, diye düşündü Jackson, sonuç çok farklı olacaktı. İnsanların işine burnunu sokmalarından hoşlanmazdı. Artık Riggs'in geçmişini çok daha büyük bir titizlikle araştırabilirdi.

Riggs kulübeden çıkıp Cherokee'ye doğru ilerlerken sanki çok büyük bir tehlike atlatmış gibi bir his duyuyordu. Bu düşünceye omuz silkti. Bir zamanlar içgüdülerine dayanarak yaşamıştı; ama mesleği değiştiği için içgüdülerinin artık paslandığını düşündü. Burası boş bir evden başka bir yer değildi.

Camdan bakan Jackson, Riggs'in hafif tereddüdünü anladı ve merakı daha da arttı. Riggs ilginç bir proje olabilirdi, ama beklemek zorundaydı. Jackson'ın şimdi daha önemli bir şeyin icabına bakması gerekiyordu. Dolabın içinden doktor çantasına benzer bir çanta çıkardı. Yemek odasına gidip yere çömeldi, birinci sınıf parmakizi alma takımını açtı. Sonra elektrik düğmesi-ne gidip cebinde taşıdığı lazerle pek çok açıdan inceledi. Işığın altında birkaç gizli iz ortaya çıkmıştı. Jackson bölgeye siyah bir toza bulanmış elyaf fırçayla dokundu, gizli izlerin bulunduğu elektrik düğmesinin civarını fırçaladı. Mutfak tezgâhı, telefon ve kapı tokmaklarına da aynı işlemi tekrarlardı. Özellikle telefon çok açık parmakizleri taşıyordu. Jackson gülümsedi. Riggs'in gerçek kimliği artık bir sır olmayacaktı. Basınçla sarılmış bantı kullanarak izleri bulundukları alandan alıp ayrı bir indeks kartına nakletti. Kendi kendine

konusarak kartları şifrelerle işaretleyip plastik kenarlı kutulara yerleştirdi. Sonra parmakizi tozunu bütün yüzeylerden dikkatle temizledi. Bütün bu metodolojiyi çok seviyordu. Kesin sonuçlara götüren kesin adımlar. Takımını toparlayıp kulübeden çıkması sadece birkaç dakikasını aldı. Yan tarafta bekleyen arabasına binip uzaklaştı. Bir taşla iki kuş vurmak her zaman kolay olmazdı. Fakat bugünün işi kesinlikle böyle tanımlanabilirdi.

Otuz Altıncı Bölüm

"Bay Riggs'den hoşlandım, anne."

"Onu pek iyi tanıımıyorsun, öyle değil mi?"

LuAnn kızının yatağının kenarına oturmuş dalgın bir şekilde yatak örtüleriyle oynuyordu.

"Böylesi konularda içgüdülerim iyidir."

Anne kız karşılıklı gülümsedi. "Gerçekten mi? Belki bu içgüdülerini benimle paylaşabilirsin."

"Gerçekten, yakında tekrar gelecek mi?"

LuAnn derin bir soluk aldı. "Lisa, yakında gitmek zorunda kalabiliriz."

Lisa'nın ümit dolu bakışları duyduğu sözler yüzünden sö-nüverdi. "Gitmek mi? Nereye?"

"Henüz emin değilim. Ve bu durum henüz kesin değil. Charlie Amcan ve ben bu konu hakkındaki konuşmalarımızı bitirmedik daha."

"Beni de bu tartışmalara dahil edecek miydiniz?"

Kızının sesindeki tanıdık ton LuAnn'i irkiltti. "Ne demek istiyorsun?"

"Son altı yılda kaç kere taşındık? Sekiz mi? Üstelik bunlar sadece hatırlayabildiklerim. Ben çok küçükken kaç kere taşındığımızı Tanrı bilir." Lisa'nın yüzü kızarmıştı ve başını sallıyordu. LuAnn kızının omzuna kolunu attı. "Tatlım, bunun kesin olduğunu söylemedim. Belki dedim."

"Önemli olan bu değil. Pekâlâ, şimdilik belki taşınmayabiliriz ya da gelecek ay. Ama sonra bir gün yeniden taşınacağız ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacak."

LuAnn yüzünü Lisa'nın uzun saçlarına gömdü. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum, bebeğim."

"Ben bebek değilim, anne, artık değilim. Ve neden kaçtığımızı bilmek istiyorum."

LuAnn gerilip doğruldu, gözleriyle Lisa'nın kileri incelemeye başladı.

"Hiçbir şeyden kaçmıyoruz. Neden kaçıyor olabiliriz ki?"

"Bunu bana söylemeni umuyordum. Burayı seviyorum ve taşınmak istemiyorum. Ayrıca sen bana gerçekten iyi bir açıklama verene dek hiçbir yere gitmiyorum."

"Lisa, sen yalnızca on yaşındasın. Oldukça zeki ve olgun biri olsan da hâlâ çocuksun. Bu yüzden benim gittiğim yere sen de geliyorsun."

Lisa yüzünü çevirdi. "Benim dolgun bir banka hesabım var, değil mi?"

"Evet, neden?"

"Çünkü on sekiz yaşına geldiğimde kendi evim olacak ve ölene dek orada kalacağım. Ve senin beni asla ziyaret etmeni istemiyorum."

LuAnn'in yanakları kızardı. "Lisa!"

"Ciddiyim. Belki o zaman arkadaşlarım olabilir ve istediğim şeyleri yapabilirim."

"Lisa Marie Savage, dünyanın her yerine gittin. Birçok insanın hayatı boyunca yapamayacağı pek çok şeyi yaptın."

"Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Tüm bunları bir anda geri verebilirdim." Lisa başını yastığa koyup yorganı neredeyse yüzüne kadar çekti. "Ve şu anda yalnız kalmak istiyorum."

LuAnn bir şey söylemeye başlayacakken vazgeçti. Dudağını sert bir şekilde ısırarak odasına koşup kendini yatağın üzerine attı.

Çözölme başlamıştı. Bunu hissedebiliyordu. Birinin merdivenlerden aşağı bıraktığı büyük bir ip yumağı gibiydi her şey. Ayağa kalkıp banyoya gitti, duşu açtı. Elbiselerini çıkararak sıcak suyun altına girdi. Duvara dayanıp gözlerini kapattı ve kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştı. Sabahleyin Lisa'nın hiçbir şeyi kalmayacaktı, annesine karşı duyduğu sevgi her zaman devam edecekti. Yıllar içinde geçirdikleri ilk ciddi tartışma değildi bu. Lisa annesinin sadece fiziksel özelliklerini değil, inatçılığını ve bağımsızlığını da almıştı. Birkaç dakika sonra LuAnn sakinleşti ve rahatlatıcı suyun etkisine bıraktı kendini. Gözlerini açtığı anda başka bir hayal düşüncelerini işgal etmeye başladı. Matthew Riggs herhalde kendisinin bir deli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Deli ve sahtekâr. Bir izlenim bırakmaya çalıştığınızda başvurabileceğiniz iyi bir kombinasyondur bunlar doğrusu. Ne var ki o böyle bir şey istemiyordu. Hayatını iki kez tehlikeye atıp zarar gördüğü için üzülmüyordu sadece. Çok çekici bir adamdı, fakat LuAnn bir ilişki aramıyordu. Bunu nasıl yapabilirdi ki? Birisiyle ilişki kurmayı nasıl düşünebilirdi? Sırrı ortaya çıkacak diye konuşmaya bile korkardı herhalde. Bütün bunlara rağmen Matt Riggs'in hayali zihninden silinmiyordu. Çok yakışıklı bir adamdı. Güçlü, dürüst, cesur. Onun geçmişinde de bazı sırlar vardı. Ve acı. Birden normal bir hayata sahip olmadığı için küfretti. Onunla arkadaş bile olamıyordu. Sabunlanırken ellerini sert bir şekilde bedeninde dolaştırıyor, hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyordu. Cildindeki sert hareketler rahatsız edici bir şeyi canlandırmıştı. Son olarak birlikte olduğu adam Duane Harvey'di ve o da on yıl önceydi. Elleri göğüslerinde dolaşırken Rigs'in yüzü tekrar gözlerinin önünde belirdi. Başını öfkeyle sallayarak gözlerini tekrar kapattı. Yüzünü duşun altına soktu. Zihnindeki tehlike işaretlerine rağmen bu pozisyonda kalmaya devam etti. Öyle ıslak. Öyle sıcak. Öyle güvende. Elleri bilinçsizce beline, oradan kalçalarına indi. Gözlerini sıkıca kapatmaya devam ediyordu. Akan suyun sesine karışan bir inilti koptu dudaklarından. Gözlerinden yaşlar boşandı. On yıl. Kahrolası on yıl. Parmakları bedenine daha farklı dokunmaya başlamıştı. Yavaş, metodik, güvenilir. Birdenbire öyle hızla doğruldu ki kafasını neredeyse duvara çarpıyordu.

"Tanrım, LuAnn!" dedi kendi kendine. Suyu kapatıp duştan çıktı. Tuvaletin kapağına oturup başını dizlerinin arasına koydu; baş dönmesi hafifliyordu. Uzun saçları çıplak bacaklarını örtüyordu. Bedeninden süzülen sular yerleri ıslatmıştı. Duşa bakarken yüzünde bir suçluluk ifadesi vardı. Sırtındaki kaslar gerilmiş, kollarındaki damarlar genişlemişti. Kolay değildi, gerçekten kolay değil.

Dengesiz bacakları üzerinde doğruldu, kurulanıp yatak odasına girdi. Yatak odasındaki pahalı mobilyalar arasında çok tanıdık bir nesne vardı. Annesinin kendisine verdiği saatin tiktakları duyuluyordu. LuAnn bu tiktakları dinlerken kendini toparlamayı başarmıştı. Tann'ya şükür, on yıl önce karavanda çantasına koymayı başarmıştı bu saati. Bugün bile gece yatağında yatarken bu tiktakları dinlerdi. Her üç vuruşta bir seker ve öğleden sonra saat beş civarında sanki birisi zile basmış gibi bir ses çıkarırdı. Dişlileri ve bağlantıları yorgun olsa da bu, eski bir dostun eskimiş gitarını tıngırdatmasını dinlemek gibi bir şeydi. Notalar olması gerektiği gibi değildi, fakat onu rahatlatıyor ve huzur veriyordu. İç çamaşırlarını giyip saçlarını kurutmak üzere banyoya girdi. Aynaya baktığında bir şeylerin eşliğinde olan bir kadın gördü: Muhtemelen felaketin. Bir psikiyatriste görünmeli miydi? Terapide başarı sağlayabilmeniz için dürüst olmanız gerekmezmiydi? Bu soruyu aynadaki hayaline sordu. Hayır, psikoterapi bir seçim olamazdı. Her zamanki gibi yalnız devam edecekti.

Yüzündeki yarayı inceledi, parmaklarını yaranın kenarlarında dolaştırdı. Asla unutma, dedi kendi kendine. Hepsi bir düzen. Hepsi yalan.

Saçlarını kurutmayı bitirdi. Lisa'nın sözleri aklına gelince yatağa çöküp ağlamak istedi. Ama öfke ve hayal kırıklığının bütün gece sürmesine izin veremezdi. Kızıyla tekrar konuşmak zorundaydı ya da en azından denemeliydi.

Lisa'nın odasına gitmeden önce sabahlığını giymek üzere yatak odasına geçti.

"Merhaba, LuAnn."

LuAnn o kadar şaşırmıştı ki, uzanıp kapının pervazına tutunmak zorunda kaldı, yoksa yere düşecekti. Adama bakarken yüzündeki kasların çalışmayı bıraktıklarını düşündü. Felç geçiriyormuş gibi cevap bile veremiyordu.

"Uzun zaman oldu." Jackson pencereden uzaklaşıp yatağın kenarına oturdu.

Bu hareket LuAnn'i içinde bulunduğu durumdan kurtardı. "Nasıl girdin buraya?"

"Bu önemli değil." Sözcükler ve ses tonu LuAnn için oldukça tanıdıktı. Onca yılın etkisi hızla yenileniyordu.

"Ne istiyorsun?" Sözcükler zorlanarak çıkıyordu ağzından.

"Oh, bu çok önemli. Ancak konuşacak pek çok şeyimiz var ve bunu elbiselerin rahatlığı içinde yapmanı tavsiye ederim." Vücudunu işaret ediyordu.

LuAnn gözlerini adamdan ayırmakta güçlük çekiyordu. Bir adamın karşısında yarı çıplak olmak ona sırtını dönmekten daha az rahatsız ediciydi. Sonunda dolabının kapısını açıp diz boyunda bir sabahlık çıkardı, kuşağını sıkıca bağlayıp adama döndü. Jackson kendisine bakmıyordu bile. Gözleri muhteşem yatak odasının özelliklerini incelemekle meşguldü; bir an için duvardaki saate bakıp LuAnn'e döndü. Birçok adamın uğrunda paralar dökebileceği vücudunu görmek onda utangaçlık dışında bir şey uyandırmamış gibiydi.

"Çok iyi şeyler başarmışsın kendin için. Hatırladığım kadarıyla önceki dekorasyon zevkin kirli bir döşeme muşambasıyla eski eşyalardan oluşuyordu."

"Bu davetsiz ziyaretin hiç hoşuma gitmedi."

Başını kadına doğru çevirip gözlerine baktı. "Zaten yeterince meşgulken yine seni kurtarmak için zaman ayırmak zorunda kalmak da benim de hiç hoşuma gitmedi, LuAnn. Bu arada LuAnn'i mi yoksa Catherine'i mi tercih ediyorsun?"

"Bunu sana bırakıyorum," dedi sert bir şekilde. "Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok, özellikle de senin."

Adam yataktan kalkıp LuAnn'in değişen görünümünü çok yakından inceledi. "Çok iyi. Benim yapabileceğim kadar iyi olmasa da küçük kusurlara aldırmayacağım," dedi sonunda.

"Görünüşün hâlâ oldukça özel duruyor. Tebrikler."

LuAnn cevap verdi. "Seni son gördüğümde elbise giyyordun. Onun haricinde pek değişmemişsin."

Jackson hâlâ kulübedeyken üzerinde olan siyah kıyafeti içindeydi. Yüz hatları ilk karşılaşmalarında^ gibiydi, ama ince bedenini şişman göstermeye çalışmamıştı bu kez.

Başını öne doğru eğdi; gülümsemesi bütün yüzünü kaplamış gibiydi. "Bilmiyor muydun?" dedi. "Diğer özelliklerimin yanı sıra ben asla yaşlanmam." Gülümseme görüldüğü gibi hızla kayboldu. "Şimdi, biraz konuşalım." Tekrar yatağın kenarına oturdu ve LuAnn'in duvara dayalı antika masaya oturmasını işaret etti. LuAnn adamın dediğini yaptı.

"Ne hakkında?"

"Bir ziyaretçiniz olduğumu duydum. Seni arabayla takip eden bir ziyaretçi."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi LuAnn öfkeyle. "Benden hiçbir şey saklayamayacağın gerçeğini kabul etmek istemiyorsun. Kesin talimatlarıma rağmen Birleşik Devlet-ler'e geri dönüşün gibi."

"On yıl sona erdi."

"Çok komik, ama bu talimatlar için bitiş tarihi verdiğimi hatırlamıyorum."

"Hayatımın geri kalanında sürekli kaçmamı bekleyemezsin."

"Tam tersine aynen bunu bekliyor ve talep ediyorum."

"Hayatımı sen yönetemezsin."

Jackson tekrar odaya bakıp ayağa kalktı. "Önce birinci konuyu tartışalım. Bana adamdan söz et."

"Bu durumu kendim halledebilirim."

"Gerçekten mi? Bana göre gaf üstüne gaf yapıyorsun."

"Hemen buradan gitmeni istiyorum. Evimden defolmanı istiyorum."

Jackson cevap olarak bir elini cebine götürdü.

LuAnn hızla masada duran mektup açacağını kaptı. Fırlatmaya hazır vaziyette tutuyordu kolunu. "Seni bununla öldürebilirim. Para birçok şey satın alabiliyor"

Jackson üzüntüyle başını salladı. "On yıl önce seni bulduğumda zor şartlarda yaşayıp iyi kafası olan bir kızdın. Ama yine de beyaz bir çöplüktün, LuAnn. Ve korkarım bazı şeyler hiç değişmiyor." Elini yavaşça cebinden çıkardığında bir parça kâğıt tutuyordu. "Küçük oyuncağını kaldırabilirsin. Ona ihtiyacın olmayacak." Bu şartlar altında LuAnn'i felç edecek kadar sakın bir şekilde bakıyordu. "En azından bu gece olmayacak." Kâğıdı açtı. "Şimdi, anladığım kadarıyla yakın dönemde hayatına iki adam girmiş: biri Matthew Riggs, diğerinin kimliği henüz belli değil."

LuAnn kolunu yavaşça indirdi, ama mektup açacağı hâlâ elindeydi.

Jackson kâğıttan kaldırdı başını. "Sırrının ortaya çıkmamasını temin etmek benim için büyük önem taşıyor. Sürmekte olan bir yığın işim var ve adımın bilinmemesi benim için her şeyden önde. Sen domino taşlarından birisin ve domino taşları düşmeye başladığında sonuna kadar devam eder. Ben ise en sondayım. Anlıyor musun?"

LuAnn arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet," dedi sert bir şekilde.

"Birleşik Devletler'e geri dönerek hayatımı gereksiz yere karmaşık hale getirdin. Seni takip eden adam, kısmen vergi kayıtların sayesinde kimliğini ortaya çıkardı. Bu nedenle senin buraya dönmemeni istemiştin."

"Muhtemelen dönmemeliydim," diye kabul etti LuAnn. "Ama her altı ayda bir yeni bir ülkeye taşınyorsun, yeni bir dile alışnyorsun ve her şeyden önemlisi bunu küçük bir kızla yapmaya çalışnyorsun."

"Yaşadığın zorlukları anlıyorum; ancak dünyanın en zengin kadınlarından biri olmanın bunun karşılığını fazlasıyla verdiğini düşünüyorum."

"Senin de dediğin gibi para her şeyi satın alamaz."

"Adamla daha önce hiç karşılaşmadın, seyahatlerin sırasında filan? Bundan kesinlikle eminsin, öyle mi?"

"Karşılaştım bunu hatırlardım. Son on yılda yaşadığım her şeyi hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Jackson onu yakından inceledi. "Sana inanıyorum. Piyangodan haberi olduğunu düşünmen için herhangi bir neden var mı?"

LuAnn bir an tereddüt etti. "Hayır."

"Yalan söylüyorsun. Bana gerçeği söyle, yoksa senden başlayarak bu evdeki herkesi öldürürüm." Sakin ve kesin bir ifadeyle yapılan bu ani tehdit LuAnn'in soluğunun kesilmesine neden oldu.

Zorlukla yutkundu. "Elinde bir liste var. Üzerinde on iki isim olan bir liste. Benimki, Herman Ruby, Bobbie Jo Reynolds ve diğerleri."

Jackson bu bilgiyi hemen özümleyip kâğıda baktı. "Ya şu Riggs denen adam?",

"Ne olmuş ona?"

"Geçmişiyile ilgili bazı karmaşalar varmış."

"Herkesin sırrı vardır."

Jackson gülümsedi. "Tam isabet. Başka zaman olsa buna aldırılmazdım, ama bu şartlar altında aldırma zorundayım."

"Seni anlamıyorum."

"Riggs'in esrarengiz bir geçmişi var ve yardıma ihtiyacın olduğu sırada senin yanında beliriyor. Sana yardım ettiğini biliyorum."

LuAnn şaşırmış bir şekilde ona baktı. "Evet, ama beş yıldır burada yaşıyor, benden uzun zaman önce yerleşmiş buraya."

"Önemli olan bu değil. Adamın bir tuzak olduğunu söylemiyorum. Sadece iddia ettiğinden çok farklı biri olabileceğini anlatmaya çalışıyorum. Şimdi, tesadüfen senin dünyana girdi. Beni endişelendiren şey bu."

"Bunun tesadüften başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Benim için bir iş yapmak üzere tutuldu. Diğer adam beni takip ettiği sırada civarda bulunması çok normaldi."

Jackson başını salladı. "Bundan hoşlanmadım. Onu bu gece gördüm." LuAnn gözle görülür şekilde gerildi. "Kulübede. Ona şu kadar yakındım." Kollarını yarım metre kadar açtı. "Onu hemen orada öldürmeyi düşündüm. Son derece kolay olurdu bu."

LuAnn'in yüzü kül gibi olmuştu, dudaklarını yalamaya başladı. "Bunu yapman için bir neden yok."

"Böyle şeyleri asla bilemezsin. Adamı araştıracağım ve geçmişinde benim başımı derde sokacak en ufak bir şey bulursam onu temizleyeceğim. Bu kadar basit."

"Bu bilgiyi senin için bulmama izin ver."

"Ne?" Jackson şaşırmıştı.

"Riggs benden hoşlanıyor. Bana yardım etti ve hayatımı kurtardı. Ona minnettarlığımı göstermem çok doğal olur. Onu daha yakından tanımak için."

"Hayır, bundan hoşlanmadım."

"Riggs önemli biri değil. Bir müteahhit. Neden onun için başını derde sokacaksın? Dediğin gibi sen meşgul birisin."

Jackson onu bir süre inceledi. "Pekâlâ, LuAnn, bunu yap. Ancak elde ettiğin her türlü bilgiyi zamanında bana rapor edeceksin, yoksa Bay Riggs'le ilgili olarak kendi becerikli ellerimi devreye sokacağım. Anlaşıldı mı?"

LuAnn derin bir nefes aldı. "Anlaşıldı."

"Diğer adama gelince, şüphesiz onu bulmam gerekiyor. Bu çok zor olmamalı."

"Bunu yapma."

"Ne?"

"Onu bulmak zorunda değilsin. Bulma onu."

"Bulmam gerektiğine eminim."

Bay Gökkuşuğu'nın hayali geldi aklına. Bilincinde başka bir cinayetin daha bulunmasını istemiyordu. Buna değmezdi. "Eğer tekrar ortaya çıkarsa ülkeyi terk ederiz."

Jackson kâğıdı tekrar katlayıp cebine koydu. "Görünüşe göre durumu tam olarak anlamıyorsun. Peşinde olduğu kişi bir tek sen olsaydın, belki basit çözümün bir işe yarardı, en azından geçici olarak. Ancak, adamın elinde benim çalıştığım on bir kişinin ismi var. Hepsinin aynı anda ülkeyi terk etmesi gibi bir çözümün mümkün olmayacağını düşünüyorum."

LuAnn derin bir nefes aldı. "Adama para verebilirim. Ne kadar isteyebilir ki? Para bu işi halledecektir."

Jackson gergin bir şekilde gülümsedi. "Şantajcılar asla avlarının peşini bırakmazlar." Sonra sertçe ekledi. "Ancak ikna edilirlerse durum farklı olur."

"Bay Jackson, lütfen bunu yapmayın."

"Neyi yapmamayım, LuAnn? Hayatını kurtarmayayım mı?" Etrafına baktı. "Ve bütün bunları?" Bakışlarını yine kadına çevirdi. "Bu arada Lisa nasıl? Annesi kadar güzel mi?" LuAnn boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti. "İyi."

"Harika. Bu şekilde devam etmesini sağlayalım, olur mu?"

"Peşini bırakamaz mısın bu işin? Benim halletmeme izin ver."

"LuAnn, yıllar önce başka bir şantajcıyla ilgili bir olayla karşılaşmıştık. O durumun icabına baktım, bunun da bakacağım. Böylesi olaylarda işimi asla bir başkasına havale etmem. Riggs'in yaşamasına izin verdiğim için bana müteşekkir olmalısın. En azından şimdilik."

"Fakat o adam bir şey ispatlayamaz. Nasıl ispatlayabilir ki? Hem bunu basarsa bile seni asla bulamazlar. Belki ben hapse gidebilirim, ama sen asla. Lanet olsun, ben bile senin kim olduğunu bilmiyorum."

Jackson ayağa kalktı, dudakları büzülmüştü. Sol eliyle yatağı zarif hareketlerle okşadı.

"Çok güzel bir el işi," dedi. "Hint işi, değil mi?"

Bir an dikkati dağılan LuAnn kendini namlusuna susturucu takılmış bir 9 mm'liğe bakarken buldu.

"En radikal çözüm on ikinizi birden öldürmem olabilir. Bu, meraklı dostumuz için kesinlikle bir çıkmaz sokak olur. Hatırlarsan on yıllık süre sona erdi. Piyango ikramiyesinin anaparası İsviçre'de senin adına açtığım hesaba yatırıldı. O parayı Birleşik Devletler'e getirmeni kesinlikle tavsiye etmem." Cebinden başka bir kâğıt çıkarıp yatağın üzerine koydu. "Burada hesabına girmeni sağlayacak bilgiler var. Hesap takip edilemez. İşte, al. Tam anlaştığımız gibi." Jackson'ın parmağı tetiğin üzerine doğru kıvrıldı. "Ancak, artık seni ortalıkta tutmak için hiçbir nedenim yok, öyle değil mi?" Kadına doğru ilerledi. LuAnn'in parmakları mektup açacağını sıkıca kavramıştı.

"Bırak onu, LuAnn. Atletik biri olduğunu kabul ediyorum, ama asla bir kurşundan daha hızlı olamazsın. Bırak onu. Şimdi!"

LuAnn mektup açacağını bırakıp duvara yaslandı.

Jackson ondan birkaç santim uzakta durdu. Silahı kadının sol yanağına dokundururken eldivenli elini sağ yanağında gezdirdi. Bu harekette cinsel bir mesajı yoktu. LuAnn adamın eldivenin altından bile dokunuşunun soğukluğunu hissedebiliyordu.

"İlk seferinde fırlatmalıydın, LuAnn. Gerçekten." Gözleri alaylı bakıyordu.

"Ben soğukkanlılıkla cinayet işleyemem," dedi LuAnn.

"Biliyorum. Görüyorsun ya bu senin en büyük eksikliğin."

Elini çekip LuAnn'e baktı.

"On yıl önce senin zincirde gevşek bir bağlantı olacağını düşünmüştüm. Aradan geçen yıllar boyunca belki de yanılmış olduğumu düşündüm. Her şey yolunda gidiyordu. Oysa şimdi ilk içgüdülerimin doğru olduğunu görüyorum. Keşfedilme tehlikesi içinde olmasam bile, bu adamın sana şantaj yapmasına ve belki de piyango hilesini ortaya çıkarmasına izin vermek benim açımdan bir başarısızlık olur. Ben başarısız olmam. Asla. Ve diğer insanların benim planlarım üzerinde kontrol sahibi olmalarına izin vermem. Üstelik, böylesi büyük bir performansın mahve-dilmesine dayanamam."

"Sadece sana verdiğim harika hayatı düşün, LuAnn. Yıllar önce ne söylediğimi hatırla:

'İstediğin her yere git, istediğin her şeyi yap.' Sana bu fırsatı verdim. İmkânsızı verdim.

Hepsi senin. Kendine bir bak şimdi. Kusursuz bir güzellik." Eli sabahlığın önüne uzandı. Ağır hareketlerle kuşağı çözdü, sabahlık açıldı. Göğüsleri ve düz karnı ortaya çıktı. Sabahlığı omuzlarından sıyrıp yere attı.

"Benim açımdan en akıllıca hareket seni öldürmek olurdu. Hemen burada ve şu anda. Aslında, ne olabilir ki?" Silahı başına doğrultup tetiği çekti. LuAnn geriye doğru eğildi, gözleri sınırsız kapalıydı.

Gözlerini tekrar açtığında Jackson kendisine bakıyordu. LuAnn titriyor, kalbi gümbürtüyle çarpıyor, nefes alamıyordu.

Jackson başını salladı. "Sinirlerin eskisi gibi güçlü değil., LuAnn." Tabancaya bir an bakıp emniyetini kapattı. Sakin bir sesle konuşmaya devam etti. "Her zaman söylediğim gibi zayıf bir bağlantıyla karşılaştığında kişinin yapacağı en akıllıca şey o bağlantıyı kesip atmaktır." Durakladı, sonra devam etti. "Senin için bunu yapmayacağım, en azından şimdilik. Bana itaatsizlik etmene ve her şeyi tehlikeye atmana rağmen. Nedenini bilmek ister misin?" LuAnn duvara dayanmış bir şekilde kalakalmıştı, hareket etmeye korkuyor, gözlerini adamdan ayıramıyordu.

Adam LuAnn'in sessizliğini onay olarak kabul etti. "Çünkü ancak senin gerçekleştireceğine inandığım daha büyük bir yazgımın olduğunu düşünüyorum. Bu oldukça dramatik bir ifade, ama ben de öyle bir insanım; sanırım bunun için kendime izin vereceğim. Bu kadar basit. Ve en geniş anlamda sen benim yarattığım bir şeydin. Ben olmasaydım bu evde oturabilir, eğitilmiş bir insan gibi düşünebilir, konuşabilir ya da dünyayı gezebilir miydin? Şüphesiz hayır. Seni öldürmekle kendi parçamı da öldürmüş olurum. Bu da yapmak istemediğim bir şey, eminim bunu takdir edersin. Ancak, lütfen tuzağa düşen vahşi bir hayvanın hayatta kalmak için bir organını feda edebileceğini aklından çıkarma. Benim bunu yapmayacağımı bir an bile düşünme. Eğer düşünürsen aptalsın demektir. Seni bu küçük sorundan kurtarabileceğimizi umuyorum." Başını anlayışlı bir şekilde salladı, tıpkı on yıl önceki ilk karşılaşmalarında olduğu gibi. "Gerçekten, LuAnn. Ancak, eğer kurtaramazsak kurtaramayız. İş hayatında insan her zaman sorunla karşılaşır ve bunu atlatmak için senin kendi açımdan gerekli her şeyi yapacağına güveniyorum." Jackson'ın sesi yeniden işadamlı havasına bürünmüştü. "Ülkeyi terk etmeyeceksin. Geri dönmek için büyük zorluklara katlanmışsın, biraz kal ve tadını çıkar. Esrarengiz yabancıyla tekrar karşılaşırsan beni hemen haberdar et. On yıl önce sana verdiğim numaradan bana ulaşabilirsin. Seni düzenli aralarla arayacağım. Sana vereceğim her türlü talimata uyacaksın. Anlaşıldı mı?"

LuAnn hemen başını salladı.

"Çok ciddiym, LuAnn. Bana tekrar itaatsizlik edersen seni öldürürüm. Ve bu çok yavaş ve senin için inanılmaz derecede acı verici olur." Bu sözlerine karşı kadının tepkisini izledi bir an. "Şimdi banyoya gidip kendini toparla." LuAnn arkasına dönmek üzereydi. "Oh, LuAnn?" Kadın ona döndü.

"Eğer bu sorunu halletmeyi başaramazsak ve ben bu zayıf halkadan kurtulmaya karar verirsem, artık durmak için bir sebebim kalmayacak, bunu sakın unutma." Koridora açılan kapıya bakıyordu. Birkaç adım ilerde Lisa'nın odası vardı. LuAnn'e arkasını döndü. "İş arkadaşlarıma başarılı olmaları için mümkün olduğunca fazla ödül veririm. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaklarını düşünüyorum."

LuAnn banyoya koşup kapıyı arkasından kilitledi. Lavaboya tutunurken bütün bedeni kontrolsüz bir şekilde titriyordu, sanki iskeletini dışarda bırakmış gibiydi. Bedenine geniş bir havlu sararak yere çöktü. Doğal cesaretinin büyük bir bölümünü sağduyu oluşturunuyordu, bu nedenle içinde bulunduğu tehlikeyi çok iyi anlıyordu. Fakat en büyük korkusu bu değildi. Jackson'ın, Li-sa'yı öldürebileceği düşüncesi körcesine bir korkuya kapılmasına neden olmuştu.

Bu düşünceyle yüz hatları tıpkı bir ölü gibiydi. Gözlerini kapıya dikmişti. Karşı tarafta kendisine çok benzeyen bir insan duruyordu. İkisinin de sırları vardı; ikisi de kötü yoldan kazanılmış parayla zengin olmuşlardı. İkisinin de normalin üzerinde zihinsel ve bedensel

becerileri vardı. Ve en önemlisi ikisi de cinayet işlemişlerdi. Kendisinin elinde olmadan gelişmiş, hayatta kalmak için yapılmıştı. Jackson'ınki ise önceden planlanmıştı, ama o da hayatta kalma amacı taşıyordu. Sonuç aynıydı, iki insan ölmüştü.

Yavaşça yerden kalktı. Eğer Jackson, Lisa'nın peşine düşerse o zaman ya Jackson ya LuAnn ölürdü; başka olasılık yoktu. Havluyu yere attı. Kapının kilidini açtı. Jackson ve LuAnn arasında mantıksal açıklamalara karşı koyan bir bağ vardı. Geçen bunca zamana rağmen sinir uçları sanki ruhi düzeyde birbirine bağlanmış gibiydi. Yatak odasına döndüğünde ne bulacağını çok iyi biliyordu. Kapıyı açtı.

Hiçbir şey. Jackson gitmişti.

LuAnn üzerine bir şeyler geçirip Lisa'yı kontrol etmek için odasına koştu. Küçük kızın düzenli solukları annesine uyuduğunu haber veriyordu. Bir süre Lisa'nın yanında kaldı, onu bırakmaya korkuyordu. Kızı uyandırmak istemedi. Hissettiği korkuyu kızından saklayamazdı. Sonunda pencerelerin açık olup olmadıklarını kontrol edip odadan çıktı.

Sonra Charlie'nin odasına giderek onu uyandırdı.

"Bir ziyaretçim vardı."

"Ne? Kim?"

"Bizi bulacağını bilmeliydik," dedi yorgun bir sesle.

Bu sözcüklerin ardındaki anlam zihnine ulaşınca Charlie yatakta doğruldu. Neredeyse konsoldaki lambayı deviriyordu. "Aman Tanrım, burada mıydı? Jackson burada mıydı?"

"Duş alıp çıktıktan sonra onu yatak odasında beni beklerken buldum. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

"Oh Tanrım, LuAnn, bebeğim." Charlie genç kadına sarılıp birkaç dakika bırakmadı. "Bizi nasıl... nasıl bulmuş?"

"Bilmiyorum, ama her şeyden haberi var. Beni takip eden adam. Riggs. Ona... ona piyango talihlileri listesinden söz ettim. Yalarî söylemeye çalıştım, fakat yalan söylediğimi anladı. Gerçeği söylemezsem bu evdeki herkesi öldürmekle tehdit etti."

"Ne yapacak?"

"Adamı bulup öldürecek."

Charlie arkasına yaslandı, LuAnn onun yanına oturdu. Yaşlı adam iri eliyle yüzünü sıvazlayıp başını salladı. LuAnn'e döndü. "Başka ne söyledi?"

"Hiçbir şey yapmamamızı. Riggs'e karşı uyanık olmamızı ve diğer adam ortaya çıkarsa kendisine haber vermemizi."

"Riggs mi? Ondan neden söz etti?"

LuAnn adama baktı. "Jackson, Riggs konusunda çok endişeli. Bu işe bulaşması için gizli bir nedeni olduğundan kuşkuluyor."

"Lanet olası," diye homurdanarak yataktan çıktı Charlie. Ayağa kalkıp giyinmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum, ama bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Riggs'i uyarmak gibi. Eğer Jackson onun peşindeyse..."

LuAnn uzanıp Charlie'nin kolunu tuttu. "Eğer Riggs'e Jack-son'dan söz edersen onun ölümünü garantilemiş olursun. Jackson bir şekilde bunu öğrenir. Her zaman öğreniyor. Riggs'i güvence altına aldım, en azından şimdilik."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Jackson'la küçük bir anlaşma yaptık. En azından ben öyle sanıyorum. Sözkonusu olan oyken nasıl emin olabiliriz ki?"

Charlie pantolonunu giymeyi bırakıp LuAnn'e baktı.

LuAnn anlatmaya devam etti. "Şimdilik Jackson diğer adama odaklanacak. Onu bulacaktır ve biz de adamı uyaracak durumda değiliz, çünkü kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Charlie arkasına yaslandı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

LuAnn adamın ellerini kendi ellerine aldı. "Lisa'yı götürmeni istiyorum. İkinizin de gitmesini istiyorum."

"Seni asla burada tek başına bırakmam. Asla."

"Evet bırakacaksın, Charlie, çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Ben tek başıma güvendeyim. Ama eğer Lisa'yı ele geçirirse." Sözlerini tamamlaması gerekmiyordu.

"Neden sen onunla gidip işleri benim halletmeme izin vermiyorsun?"

LuAnn başını salladı. "Bu işe yaramaz. Eğer ben gidersem Jackson aramaya başlar, bunu çok iyi yaptığını biliyorsun. Ben ortalıkta olduğum sürece sorun çıkmayacaktır. Bu arada siz ikiniz kaçabilirsiniz."

"Bundan hoşlanmadım. Seni terk etmek istemiyorum, LuAnn. Şimdi olmaz."

LuAnn kollarını adamın geniş omuzlarına doladı. "Tanrım, beni terk etmiyorsun. Sahip olduğum en değerli şeyle ilgileniyor olacaksın..." Hayalinde Jackson'ın yüzü belirince sözlerini burada kesti.

Charlie sonunda elini uzattı. "Peki. Ne zaman gitmemizi istiyorsun?"

"Hemen şu anda. Sen hazırlanırken ben de Lisa'yı hazırlayacağım. Jackson az önce gitti, bu yüzden burayı gözetleyeceğini sanmıyorum. Eminim bir şey yapamayacak kadar korktuğumu düşünüyordur. Aslında pek de yalan sayılmaz bu."

"Nereye gideceğiz?"

"Sen seç. Bilmek istemiyorum. Bu şekilde kimse benden bilgi alamaz. Oraya varınca beni ara, sonra güvenli iletişim için bir yol buluruz."

Charlie omuz silkti. "İşin buraya varacağı hiç aklıma gelmezdi."

LuAnn adamı hafifçe alnından öptü. "İyi olacağız. Sadece biraz dikkatli olmamız gerekiyor."

"Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

LuAnn derin bir soluk aldı. "Hepimizin hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa onu."

"Ya Riggs?"

LuAnn dürüst bir şekilde adamın yüzüne baktı. "Özellikle onun için."

"Bundan nefret ediyorum, anne. Nefret ediyorum." LuAnn, azının bavulunu hazırlarken Lisa pijamaları içinde odada dolaşıyordu.

"Üzgünüm Lisa, fakat bana güvenmek zorundasın."

"Güven mi, böyle bir sözcüğü senin söylemen çok gülünç. Lisa odada dikilmiş annesine bakıyordu."

"Şu anda bu tür bir konuşmaya ihtiyacım yok, genç bayan."

"Ve benim de buna ihtiyacım yok." Lisa yatağın üzerine oturup inatçı bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Charlie Amcan hazır, sen de harekete geçmelisin artık."

"Ama yarın okulda bir parti veriyoruz. En azından ondan sonrayı bekleyemez miyiz?"

LuAnn bavulu sertçe kapattı. "Hayır, Lisa, korkarım bu bekleyemez."

"Ne zaman bitecek bu? Beni ordan oraya sürüklemeyi ne zaman bırakacaksın?"

LuAnn titreyen ellerini saçlarının arasından geçirip kızının yanına oturdu. Kolunu kızının omzuna attı. Küçük kızın bedenindeki acıyı hissedebiliyordu. Gerçek kızını bundan daha fazla yaralayabilir miydi? LuAnn yumruğunu sıkıp sinirlerinin bedeninden fırlamasını önlemek için gözüne bastırdı.

Lisa'ya döndü. "Lisa?" Kız annesine bakmayı reddediyordu.

"Lisa, lütfen bana bak."

Lisa sonunda annesine baktı. Küçük yüzünde LuAnn'i çok üzen öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı.

LuAnn ağır ağır konuşuyordu. Söylediği şeyleri bir saat önce düşünemezdi bile. Ama Jackson'ın ortaya çıkışıyla birçok şey değişmişti. "Bir gün, çok yakında sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Aslında benim hakkımda bilmek isteyebileceğinden çok daha fazla şey, her şeyi anlatacağım. Tamam mı?"

"Ama neden?.."

LuAnn elini yavaşça kızının ağzına koyup susturdu. "Ama şu anda duyacaklarının seni şok edeceğini biliyorum, seni incitecek ve yaptığım şeyi neden yaptığımı belki de hiç anlayamayacak ve takdir etmeyeceksin. Benden nefret edebilirsin, annen olduğum için çok üzülebilirsin." Durakladı, dudaklarını ısırdı. "Ama ne hissedersen hisset, yaptığım şeyi o zaman en iyisi olduğunu düşündüğümünden yaptığımı bilmeni istiyorum. Çok gençtim ve karar vermeme yardım edecek kimsem yoktu."

Lisa'nın çenesine dokundu ve kızının başını yukarı kaldırdı. Lisa'nın gözleri yaşla doluydu. "Seni incittiğimi biliyorum. Gitmeni istemiyorum, ama sana bir şey olmasındansa ölmeyi yeğlerim. Charlie Amcan da öyle."

"Anne, beni korkutuyorsun."

LuAnn, Lisa'nın ellerini sıkıca tuttu. "Seni seviyorum, Lisa. Hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum seni."

"Sana bir şey olmasını istemiyorum." Lisa annesinin yanağına dokundu. "Anne, iyi olacak mısın?"

LuAnn onu temin eder şekilde gülümsedi. "Kediler her zaman dört ayak üstüne düşer tatlım. Annen iyi olacak."

Otuz Yedinci Bölüm

Ertesi sabah LuAnn neredeyse uykusuz geçen bir gecenin ardından erkenden kalktı. Kızına güle güle demek hayatında yapmak zorunda kaldığı en acı verici şey olmuştu; ancak bunun Lisa'ya gerçeği söyleyeceği güne kıyasla çok daha kolay geleceğini biliyor ve bu fırsatı bulabilmeyi diliyordu. Neyse ki bir gece önce Range Rover'in yolda uzaklaştığını görerek rahatlamıştı.

Şimdi en büyük düşüncesi Riggs'e onu daha fazla şüphelendirmeden yaklaşmanın bir yolunu bulmaktı. Ama fazla zamanı yoktu. Kısa süre içinde Jackson'a bir rapor vermezse adam bütün dikkatini Riggs'e verirdi. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Yatak odası perdelerini açıp arka bahçeye bakarken bunu düşünüyordu. Üçüncü katta olan yatak odasının çok güzel bir manzarası vardı ve Fransız stili kapılar yoluyla balkona açılıyordu. LuAnn, Jackson'ın dün gece odasına buradan girip girmediğini düşündü.

Normalde alarmı yatmadan hemen önce çalıştırırdı. Bunu daha erken yapmaya başlamalıydı. Gerçi o adamı durduracak bir güvenlik sistemi olduğunu sanmıyordu. Sanki duvarlardan bile geçebiliyordu.

Giyinme odasının yanındaki küçük mutfakta kahve pişirdi. Sonra ipek sabahlığını giydi.

Kahve fincanını eline alıp balkona çıktı. Bir masa ve iki sandalye bulunmasına rağmen mermer korkuluklara oturup manzarayı seyretmeye başladı. Güneş yükselirken pembe ve altın rengi ışınları aynı canlılıkta renklere sahip bitki örtüsünün üzerine düşüyordu. Manzara cansız ruhunu yeniden canlandıracak kadar güzeldi. Bir sonra gördüğü şey neredeyse korkuluklardan düşmesine neden olacaktı.

Matt Riggs, LuAnn'in stüdyo inşa etmesini istediği yerde diz çökmüş duruyordu. LuAnn bulunduğu avantajlı konum sayesinde adamın kalın bir proje taslağını açıp yeri incelediğini gördü. Hemen korkulukların tepesine tırmandı, dengesini sağlamak için tek elini tuğla duvara dayayarak parmaklarının ucunda yükseldi. Adamın ne yaptığını daha iyi görmeye çalışıyordu. Şimdi çeşitli noktalarda yere çakılan kazıkları görebiliyordu. Riggs bir ip

yumağını çözdü ve kazıklardan birine bağlayıp bir binanın temeline benzer şeyi oluşturmaya başladı.

LuAnn ona seslenmeye çalıştı, ama sesi o kadar uzağa gitmiyordu.

Yere atlayıp yatak odasına koştu. Ayakkabılarını giymek için bile durmamıştı. Merdivenleri ikişer ikişer inip arka kapıyı açtı. Çıplak ayaklarıyla çimenlerin üzerinde koşarken ipek sabahlığı bedenine yapışıyor ve uzun bacaklarının büyük bir bölümünü ortada bırakıyordu. Hızlı hızlı soluyarak Riggs'in bulunduğu yere gelip etrafına bakındı. Sabah serinliğinde soluklarının neden olduğu buharı görmek mümkündü. İnce sabahlığa biraz daha sıkı sarındı. Ne cehenneme gitmişti? Onu hayal etmemişti ya. Kazıklar oradaydı ve üzerlerinde ip vardı. Adamın nerede olduğunu söy-leyeceklermiş gibi kazıklara bakıyordu.

"Günaydın."

LuAnn arkasına döndü. Riggs'in elinde büyük bir taşla ağaçların arasından çıkmasını izledi. Kazıklarla çevrili alanın ortasına gösterişli bir tavırla yerleştirdi taşı.

"Burası bacan olacak," dedi sırtarak.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu LuAnn şaşkın bir tavırla.

"Dışarda hep böyle mi dolaşırsın? Zatürree olacaksın." LuA'e bakıp sonra bakışlarını kaçırdı. Ağaçların üzerinden yük-selen güneş ışınları ipek sabahlığı neredeyse şeffaf hale getirmişti; altında hiçbir şey yoktu. "Ayrıca bana yaptığı şeyden de söz etmeme gerek yok," diye mırıldandı kendi kendine.

"Şafak sökerken birilerinin bahçeme gelip kazık çakmasına alışık değilim."

"Sadece emirleri yerine getiriyorum."

"Ne?"

"Stüdyo istiyordun, sana stüdyo inşa ediyorum."

"Kısa kadar yeterli zaman olmadığını söylemiştin. Ayrıca plan ve izinlere ihtiyacın vardı."

"Benimkini o kadar beğendin ki, seninki için de bu diyagramları kullanmak gibi harika bir fikir geldi aklıma. Bu çok zaman kazandıracak bana. Ve müfettişin ofisinde bir bağlantım var, bu yüzden kabul belgelerini kolayca alacağımızı düşünüyorum." Duraklayıp karşısında titreyen LuAnn'e baktı. "Hey, bana teşekkür etmek için acele etme."

LuAnn kollarını göğsünde kavuşturdu. "O değil de, şey ben..." O sırada hafif bir rüzgâr esince tekrar titredi. Riggs paltosunu çıkarıp LuAnn'in omuzlarına örttü.

"Biliyor musun, gerçekten çıplak ayakla dolaşmamalısın dışarda."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Matthew. Zamanını ve sabrını yeterince zorladım zaten."

Adam omuz silkip yere baktı, kazıklardan birine ayağıyla hafifçe dokundu. "Önemli değil, Catherine." Utangaç bir tavırla öksürüp ağaçlara doğru baktı. "Senin gibi bir kadının yanında olmaktan çok daha kötü şeyler var." LuAnn'e bakıp tekrar bakışlarını kaçırdı.

LuAnn kızarıırken gergin bir şekilde dudaklarını ısırdı. Riggs ellerini ceplerine sokarken gözleri dalmıştı. İlk kez buluşan gençlere benziyorlardı.

LuAnn kazıklarla çevrili alana baktı. "Yani tıpkı seninki gjbj mi olacak?"

Riggs başını salladı. "Beni parmaklık işinden kovduğun için yeterli zamanım olacak."

"Sana ödeme yapacağımı söylerken ciddiydim."

"Ciddi olduğuna eminim, ama yapmadığım bir işten para alma gibi bir huyum yoktur. Bu konuda biraz garibim. Endişelenme, bu kez senden çok para isteyeceğim."

Riggs bir kez daha etrafına bakındı. "Ortalık şimdikinden daha sevimli hale gelmeyecek, bunu söyleyebilirim. Ama ben bu şeyi inşa ettikten sonra oradan çıkmak istemeyeceksin."

"Kulağa çok hoş geliyor, ama pek gerçekçi değil."

Riggs, LuAnn'e baktı. "Sanırım çok seyahat ediyorsun. Senin pozisyonunda bir kişi."

"Nedeni o değil. Ancak, çok seyahat ettiğim doğru." Yorgun bir şekilde ekledi. "Çok fazla."

Riggs tekrar etrafına bakındı. "Dünyayı görmek çok güzel olsa da eve dönmek güzeldir."

"Tecrübe konuşuyor gibi." Merakla adama baktı.

Riggs utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ben mi? Ben pek bir yere gitmedim."

"Ama yine de eve dönmeyi seviyorsun. Huzur için mi?" dedi sessizce. İri gözleri adama odaklanmıştı.

Adamın gülümsemesi kayboldu ve daha büyük bir saygıyla baktı LuAnn'e. "Evet," dedi sonunda.

"Kahvaltıya ne dersin?"

"Ben kahvaltı yaptım, teşekkürler."

"Kahve?" Soğuk tenine işlerken önce bir ayağı sonra diğeri üzerinde dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Riggs onun hareketlerini izleyerek, "Bunu kabul ediyorum," dedi. Eldivenlerini çıkarıp cebine tıktırdı. Sonra arkasını dönüp çömeldi. "Tırman."

"Pardon?"

"Tırman," diyerek sırtını işaret ediyordu. "Atın kadar iri olmadığımı biliyorum, ama öyleymiş gibi yapacağım."

LuAnn kıpırdamadı. "Sanmıyorum."

Riggs dönüp ona baktı. "Haydi. Zatürree konusunda şaka yapmıyordum. Üstelik bunu milyonlarca her zaman yaparım."

LuAnn kahkaha atıp Riggs'in paltosunu yukarı çekti, sırtına binip kollarını boynuna sardı.

Riggs de kollarını LuAnn'in çıplak bacaklarına doladı. "Buna emin misin? Yol oldukça uzun ve ben de pek hafif sayılmam."

"Sanırım becerebilirim, sadece eğer düşersem beni vurma." Yola çıktılar.

Yarı yolda LuAnn şakacı bir tavırla dizleriyle Riggs'in yanlarına bastırdı.

"Bu da neyin nesidi?"

"Söylediğine uyup atmışsın gibi yapıyorum, haydi hızlan bakalım."

Riggs, "Şansını fazla zorlama," diyerek homurdandı, sonra gülümsedi.

Ahırların yanındaki ormanda Jackson dinleme aygıtını toparlayıp arabasını park ettiği yere doğru yola çıktı. Riggs'in, Lu-Ann'i eve kadar taşımasını eğlenerek izlemişti. Ayrıca Riggs'in, LuAnn için inşa ettiği yapının etrafındaki ayak izlerini de fark etmişti. LuAnn'in kıyafetine bakılırsa o ve yakışıklı Riggs kısa bir süre sonra çok yakın dakikalar geçireceklerdi. Bu iyiydi, çünkü LuAnn'in ondan bilgi almasını sağlayabilirdi bu durum. Ses kayıt cihazını kullanarak Riggs'in sesini de kaydetmişti, bu daha sonra işine yarayabilirdi. Arabasına binip uzaklaştı. Riggs mutfakta kahvesini yudumlarken LuAnn kızarmış ekmeğini yiyordu. Ayağa kalkıp kendinin ve Riggs'in kahvesini tazeledi.

Riggs elinde olmadan arkası dönük kadını izliyordu. Üzerindeki sabahlığı değiştirmemişti ve bu da Riggs'in düşünmemesi gereken şeyler düşünmesine neden oluyordu. Sonunda bakışlarını kaçırdı, yüzü alev alev yanıyordu.

"Eğer başka bir atım olursa senin adını vereceğim," dedi LuAnn.

"Çok teşekkürler." Etrafına bakındı. "Herkes hâlâ uyuyor mu?"

LuAnn fincanını bırakıp tezgâha düşen kahve damlalarını temizledi. "Sally izinli. Charlie ve Lisa küçük bir tatile çıktı."

"Sensiz mi?"

LuAnn tekrar oturdu. Riggs'e bakıp doğal bir ifadeyle konuşmadan önce gözlerini mutfakta dolaştırdı. "İlgilenmem gereken bazı şeyler var. Yakında Avrupa'ya doğru yola çıkabilirim. Eğer bunu yaparsam onlarla buluşacağım ve birlikte gideceğiz. İtalya yılın bu zamanında çok güzeldir. Hiç gittin mi oraya?"

"Bulunduğum tek Roma, New York'taki."

"Geçmiş hayatında?" Kahve fincanının üzerinden Riggs'e bakıyordu.

"İşte yine geçmişim. Gerçekten o kadar heyecanlı değil."

"Neden bana söylemiyorsun o öyleyse?"

"Bedeli ne olacak?"

"Ooo, bu terimi avukat eşinden öğrendiğini varsayıyorum."

"Varsayımlar tehlikeli şeylerdir. Gerçekleri çok daha fazla severim."

"Ben de öyle. Haydi beni gerçeklere boğ."

"Neden Charlotteville'e gelmeden önce ne yaptığımı bu kadar ilgilisin?"

Çünkü senin hayatta kalman için elimden geleni yapıyorum ve benim yüzümden ölüme ne kadar yaklaştığını düşünmek beni hasta ediyor. LuAnn acı veren bu gerçeğe rağmen sesini değiştirmemeye çalışarak cevap verdi. "Sadece meraklı bir insanım."

"Ben de öyle ve içimden bir ses senin sırlarının benimkilerden çok daha ilginç olduğunu söylüyor."

LuAnn şaşırmış görünmeye çalıştı. "Benim hiçbir sırrım yok."

Riggs kahve fincanını masaya bıraktı. "Bunu söyleyebildiğine inanamıyorum."

"Benim çok param var. Bazı insanlar bunu benden almaya çalışıyorlar ve o yüzden her yolu deniyorlar. Bu pek heyecan verici bir hikâye değil."

"Yani Honda'daki adamın sadece bir fidyeci olduğu sonucuna vardınız."

"Belki."

"Garip bir fidyeci."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuyu çok düşündüm. Adam bir üniversite profesörü gibi duruyor. Bölgede bir ev kiralayıp döşüyor. Seni 'kaçırmaya' kalktığında maske bile takmıyordu. Ben ortaya çıktığımda kaçmak yerine seni yakalama şansı olmamasına rağmen beni ezip geçmeye çalıştı. Ve benim deneyimlerime göre fidyeciler yalnız çalışmazlar. Mantıksal olarak yalnız çalışmak zor olurdu."

"Senin deneyimlerin mi?"

"Gördün mü, seni gerçeklere boğuyorum."

"Belki beni kaçırmaya teşebbüs etmeden önce sadece korkutmak istiyordu."

"Sanmıyorum. Neden seni uyandırısın ki? Fidyeciler şaşırtmayı tercih ederler."

"Eğer fidyeci değilse, neydi o zaman?"

"Bunu bana senin söyleyeceğini umuyordum. Charlie kulübeye girdi, sen de öyle. Ne buldun orada?"

"Hiçbir şey."

"Bu çok saçma ve sen de bunu biliyorsun."

LuAnn ayağa kalkıp Riggs'e baktı. "Bana yalancı denilmesinden hoşlanmam."

"O halde yalan söylemeyi bırak."

Dudakları titremeye başlayan LuAnn, Riggs'e arkasını döndü hemen.

"Catherine, sana yardım etmeye çalışıyorum. Pekâlâ, geçmişimde suçlu sınıfıyla uzun zaman uğraştım. Bana gerçeği söylersen sana yardımcı olacak bazı becerilerim var."

Ayağa kalkıp elini LuAnn'in omzuna koydu, yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Korktuğunu biliyorum. Şu ana kadar karşılaştığım herkesten daha güçlü sinirlerin olduğunu biliyor ve karşı karşıya olduğun şeyin oldukça kötü olduğunu düşünüyorum. Ve sana yardım etmek istiyorum. Sana yardım edeceğim, tabii bana izin verirsen." Genç kadının çenesini avucunun içine aldı. "Sana karşı çok dürüst davranıyorum, Catherine. Gerçekten."

Adını tekrar duyunca LuAnn yüzünü hafifçe buruşturdu. Sahte adını. Sonunda ayağa kalkıp adamın parmaklarına dokundu. "Biliyorum Matthew, biliyorum." Başını kaldırıp Riggs'e bakınca dudakları hafifçe aralandı. Gözleri birbirinden ayrılmıyordu. Birbirine dokunan

parmakları bedenlerine elektrik yayıyor gibiydi. Bu hissin eşzamanlılığı ikisini de hareketsiz kılmıştı. Ama bu pek uzun sürmedi.

Riggs zorlukla yutkunup LuAnn'i kendine doğru çekti. Kadının yumuşaklığı ve sıcaklığı kalın gömleğinde delikler açıyor • gibiydi. Dudakları birbirine değerken sabahlık yere düştü.

Riggs, LuAnn'i kucaklayıp başını göğsüne gömdü. LuAnn'in fısıltıyla gelen talimatlarını takip ederek kör bir şekilde koridoru geçip konuk yatak odasını buldu. Kapıyı iterek açtı. LuAnn ondan kurtulup yatağa uzanırken sabırsızca Riggs'i kendine doğru çekti.

"Kahretsin, Matthew, çabuk ol!" Riggs bilinçaltı düzeyinde Georgia aksanını fark etmemişse de bu konuda bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmiş durumdaydı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Jackson masaya oturup laptop'un küçük ekranına baktı. Geniş ve havadar odası on sekizinci yüzyıl mobilyalarıyla döşenmişti. Eski ahşap döşemeler kısmen eski Amerikan kolonilerine ait desenlerle işlenmiş kilimlerle kaplıydı. Duvar da tahtadan oyma uçan bir kaz asılıydı. Bir başka duvarda asılı duran geniş tabloda ise uzun yıllar önce ülkenin başkanı olan Virginia'lı bir adamın portresi vardı. Motel ilgilendiği bölgeye oldukça yakın ve sessizdi. Ayrıca Jackson'a gözetlenmeden kendi başına geçirebileceği bol zaman veriyordu. Bir gece önce Harry Conklin adıyla motelden ayrılıp daha sonra başka bir adla tekrar ortaya çıkmıştı. Bunu yapmayı seviyordu. Bir karakterde çok uzun süre kalmaktan rahatsız oluyordu. Ayrıca Conklin adıyla Pember-ton'la tanışmıştı ve adamla tekrar karşılaşmak istemiyordu. Şu anda başında bir beyzbol şapkası vardı. Geniş göztorbaları yapma burnunu gölgeliyordu. Saçları sarımsı gri renkteydi ve beyzbol şapkasının arkasından atkuyruğu şeklinde sarkıyordu. Boynu uzun ve kırışık, bedeni tıknazdı. Bu haliyle yaşlanmakta olan bir hippie izlenimi veriyordu. Bavulları düzenli bir şekilde sıralanmıştı. İş bazen çok acele ayrılmayı gerektirdiğinden, bavullarını boşaltmamak gibi bir alışkanlığı vardı.

İki saat önce kulübeden aldığı parmakizlerini taramış ve modem aracılığıyla enformasyon bağlantılarına göndermişti. Bağlantısını arayarak ne gönderdiğini söylemişti. Bu bağlantısı en ilginç bilgileri barındıran çok geniş bir veri tabanına sahipti, Jackson'ın yıllar önce bu kişiden hizmet istemesinin tek sebebi buydu. LuAnn'i takip eden adamın parmakizlerinin herhangi bir dosyada bulunması şart değildi, fakat Jackson bunu kontrol etmekle de bir şey kaybetmiş olmuyordu. Eğer adamın parmakizleri bir yerde kayıtlıysa onu bulması çok daha hızlı olacaktı.

Bilgisayar ekranında beliren datayı gören Jackson gülümsedi. Kişisel bilgilerin yanında adamın bir fotoğrafı bile vardı.

Thomas J. Donovan. Fotoğraf üç yıllıktı, ama Jackson adamın bu yaşlarda pek fazla değişmiş olacağını düşünmüyordu. Fotoğraftakinin yüz hatlarını dikkatle inceleyip portatif makyaj takımına baktı. Evet, iş oraya dayanırsa onu da taklit edebilirdi. Donovan'ın adı Jackson'a tanıdık geliyordu. Washington Tribune'ün ödül kazanmış muhabiriydi o. Aslında bir yıl kadar önce babasının Birleşik Devletler senatörü olarak kariyeri hakkında derin bir araştırma bile yapmıştı.

Jackson hikâyeyi okumuş; babasının kişiliğinin diğer yanından ve korkunç davranışlarından söz etmeyen kötü bir yazı olduğuna karar vermişti. Tarih kitapları adama gülümseyerek bakabilirdi, ama oğlu gerçekleri biliyordu.

Jackson'ın içgüdüleri yanılmamıştı. LuAnn'i takip edenin tipik bir şantajcı olmadığı açıktı. LuAnn'in izini sürmek büyük çaba gerektiriyordu ve ancak bir araştırmacı gazeteci ya da eski bir kanun adamı bunu yapacak beceriye, bilgiye ve daha da önemlisi gerekli bilgi kaynaklarına sahip olabilirdi.

Arkasına yaslanıp bir süre düşündü. Aslında gerçek bir şantajcı onun işini kolaylaştırırdı. Donovan belli ki bir hikâyenin üzerindeydi, hikâye büyüktü ve hedefine ulaşana dek

durmayacaktı. Ya da bir şey onu durdurana dek. İlginç bir mücadele olacaktı bu. Adamı öldürmek bir işe yaramazdı, hatta insanları daha fazla şüphelendirirdi. Jackson, Donovan gibi gazetecilerin birçok nedenden ötürü haberi patlatana dek kartları kendilerine sakladıklarını bilse de Donovan araştırmalarından başkalarına söz etmiş olabilirdi. Donovan'ın ne kadar şey bildiğini ve başka kimseye söyleyip söylemediğini öğrenmek zorundaydı. Telefonu alıp Tribune'ün numarasını aldı, sonra numarayı çevirdi. Thomas Donovan'ı istedi. Donovan'ın izne ayrıldığını öğrenince ahizeyi yavaşça yerine koydu. Telefona çıksa bile onunla konuşmayacaktı. Sadece daha sonra kullanması gerekebilir düşüncesiyle sesini duymak istiyordu. Jackson ayrıca başarılı bir ses taklitçisiydi ve birinin sesini taklit etmek insanları idare etmenin harika bir yoluydu.

Pemberton'a göre Donovan en azından bir aydır bu bölgedeydi. Kafası bir konuya takılmıştı. Bütün piyango talihlileri arasından neden LuAnn'i seçmişti? Jackson kendi sorusunu hemen cevapladı. Çünkü cinayet suçuyla aranan tek talihli Lu-Ann'di. On yıl boyunca kaçıp sonra ortaya çıkan bir tek LuAnn vardı. Peki Donovan onun izini nasıl bulmuştu? LuAnn, Amerika'ya dönerek büyük bir hata yapsa da aradan on yıl gibi uzun bir süre geçmişti. Hızla düşünmeye devam etti. Donovan besbelli Jackson'ın oyununu oynadığı yıla ait piyango talihlilerinin hepsinin ya da bir kısmının adını biliyordu. Ya diğerleriyle de bağlantı kurmaya çalıştıysa? LuAnn'den istediğini alamadıysa -ki Jackson bundan emindi- en mantıklı adım diğerlerini araması olurdu. Elektronik Rolodex'ini alıp bazı telefonlar açmaya başladı. Yarım saat içinde diğer on bir kişiyle görüşmeyi bitirmişti. LuAnn'le kıyaslanınca onlar koyun gibi idare edilebiliyor, ne söylediyse yapıyorlardı. Jackson onların kurtarıcısıydı. Vaat edilen Topraklar'a taşımıştı onları. Donovan ortalığı karıştırabilirdi.

Odayı adımlamaya başladı. Bir ara durup evrak çantasını açtı. Fotoğrafları çıkardı. Charlottesville'deki ilk gününde, Pemberton'la tanışmadan önce çekilmişti. Uzun mesafe mercekleri kullanmasına ve sabah ışığının iyi olmamasına rağmen fotoğrafların kalitesi oldukça iyiydi. Karşısındaki yüzler kendisine doğru bakıyordu. Sally Beecham yorgun ve sıkıntılı görünüyordu. Kırklı yaşlarında, uzun boylu ve ince yapıydı. LuAnn'in evde onlarla birlikte yaşayan hizmetçisiydi. Birinci katta olan odası kuzeye bakıyordu. Diğer fotoğrafları inceledi. İki genç İspanyol kadın temizlik ekibini oluşturunuyordu. Sabah dokuzda gelip akşam altıda ayrılıyorlardı. Son fotoğraflar bahçede çalışanlara aitti. Jackson her birinin yüzünü inceledi. Fotoğrafları çekerken bu insanları dikkatle izlemiş, nasıl hareket ettiklerini zihnine kazımişti. Seslerini de mükemmel bir şekilde kaydetmişti. Riggs'in sesini nasıl dinlemişse bu sesleri de tekrar tekrar dinlemişti. Evet, her şey gayet iyi gidiyordu. Askerlerini stratejik savaş planlarındaki parçalar gibi avantajlı bir şekilde yerleştiriyordu. Muhtemelen Catherine Savage'in günlük hayatı hakkında zorlukla topladığı bilginin hiçbirisi oyuna dahil olmayacaktı. Ama bu ihtimale karşı hazır olmalıydı. Fotoğrafları kaldırıp çantasını kapattı.

Bavulunun gizli bir bölümünden kısa saplı fırlatma bıçağını çıkardı. Çin yapımı bıçak o kadar keskindi ki, çıplak elle dokunmak bile imkânsızdı; mükemmel bir dengeye sahip tik ağacından yapılma sapı sayesinde rahatça fırlatabiliyordu. Jackson odada dolaşmaya devam ederken dikkati bir an için dağılmıştı. LuAnn olağanüstü hızlı, kıvrak ve çevikti, yani kendisi için düşündüğü bütün sıfatlar LuAnn'e de uyuyordu. Evet, kesinlikle kendini geliştirmişti. Başka ne öğrenmişti acaba? Başka hangi becerileri kazanmıştı? Kendisinin sahip olduğu önseziye onun da sahip olup olmadığını merak etti: Çarpışan iki tren gibi ikisinin yollarının da bir gün karşılaşacağı önsezisi. Altı metre. Mektup açacağını kullanarak kendisini öldürebilirdi. Ne kadar hızlı olursa olsun kالبine gömülen bıçak bir şey yapmasına fırsat vermeden her şeyi bitirirdi.

Jackson bu düşünceyle dönerek bıçağı fırlattı. Bıçak odayı baştan başa geçip ördeğin kafasını tam ortadan ikiye ayırdıktan sonra birkaç santimi duvara girdi. Adam kendisi ve

hedefi arasındaki mesafeye baktı: en az dokuz metre, diye tahminde bulundu. Gülümsedi. LuAnn kendisini öldürmeyecek kadar akıllıydı. Vicdanı kadını rahatsız ediyor olmalıydı. Bu onun en büyük zaafı ve Jackson'ın en büyük avantajıydı, çünkü kendisinin öyle bir vicdan azabı yoktu.

En sonunda, eğer iş oraya varırsa, bunun en büyük fark olacağını biliyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LuAnn yanında uyuyan Riggs'e baktı. Soluğunu bırakıp gerindi. Onunla birlikteyken kendini bakire gibi hissetmişti. İnanılmaz derecede enerjiktiler; LuAnn yatağın çökmediğine şaşırmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Adamın omuzlarını okşayıp ona sokuldu, bir bacağını üzerine attı. Bu hareketle Riggs dönüp gözlerini açtı.

Yüzünde çocuksu bir gülümseme vardı.

LuAnn, "Ne?" diye sordu şeytani bir ifadeyle.

"Sadece kaç kere 'Oh bebeğim' dediğimi hatırlamaya çalışıyorum."

Tırnaklarını şakacı bir tavırla adamın göğsüne batırarak, "Sanırım benim 'Evet, evet' diye çılgılık atmamdan daha fazlaydı."

Riggs oturup kadının saçlarını düzeltti. "Kendimi aynı anda hem genç, hem de yaşlı hissetmeme neden oluyorsun."

Öpüştüler, LuAnn, Riggs'in göğsüne sokuldu. Yan tarafındaki bir yara izini görmüştü.

"Tahmin edeyim, eski bir savaş yarası mı?"

Şaşırmıştı, sonra LuAnn'in bakışlarını takip edip yara izine ; baktı. "Oh, evet, çok heyecan verici, apandisit."

"Gerçekten mi? İnsanların iki apandisti olduğunu bilmiyor-; dum."

"Ne?"

LuAnn diğer tarafındaki yarayı işaret etti.

"Hey, sadece şu anın tadını çıkarıp gözlemleri ve soruları bir kenara bırakamaz mıyız?" Sesi neşeliydi, ama LuAnn'in bakışlarının altındaki ciddi ifadeyi fark edebiliyordu.

"Şey, biliyorsun ya, eğer her gün buraya gelip stüdyo üzerinde çalışacaksan, bunu düzenli bir şey haline getirebiliriz, bir çeşit kahvaltı gibi." LuAnn gülümsedi, ama sonra hemen kendini toparladı. Böyle bir şeyin olma şansı neydi? Bu düşüncenin etkisi yıkıcıydı.

Hemen adamdan uzaklaşıp ayağa kalkmaya davrandı.

Riggs bu dramatik değişimi fark etmişti.

"Benim söylediğim bir şey mi?"

LuAnn dönüp adama baktı. Sanki çıplaklığını o anda fark etmiş gibi yatak örtülerine sarındı.

"Bugün yapacak çok işim var."

Riggs doğrulup örtüyü yakaladı. "Beni affet. Senin programını bozmak istemezdim. Sanırım altı ile yedi arasındaki boşluğu doldurdum. Sonraki kim? Kiwanis Kulübü mü?"

LuAnn örtüyü çekti. "Hey, bunu hak etmiyorum."

Riggs boynunu ovuşturdu. Sonra üzerine giymeye başladı. "Pekâlâ. Sanırım vites değiştirmede senin kadar hızlı değilim. Hatırladığım en yoğun ihtiraslı dakikalardan sonra günlük işlerden söz etmek herhalde beni yanlış yola soktu. Seni kırdıysam çok özür dilerim." LuAnn başını eğdi, sonra gidip Riggs'in yanına oturdu. "Benim için de öyleydi, Matthew," dedi yavaşça. "Ne kadar zaman geçtiğini sana söylemeye utanıyorum." Durakladı, sonra kendi kendine konuşur gibi ekledi. "Yıllar oldu."

Riggs inanmaz gözlerle kadına baktı. "Şaka yapıyor olmalısın." LuAnn cevap vermedi ve Riggs sessizliği bozmaya niyetli değildi. Çalan telefon sessizliği bozdu.

LuAnn bir an tereddüt ettikten sonra telefonu aldı. Jack-son'ın yerine Charlie olması için dua ediyordu. "Alo?"

İkisi de değildi. "Konuşacağız, Bayan Tyler ve konuşmayı | bugün yapacağız," dedi Thomas Donovan.

"Kimsiniz?" diye sordu LuAnn.

Riggs hemen ona baktı.

"Geçen gün araba kullanırken küçük bir karşılaşmamız oldu. Daha sonra sizi gördüğümde erkek arkadaşınızla evimden kaçıyordunuz."

"Bu numarayı nasıl buldunuz? Rehberde değildi."

Donovan hafifçe güldü. "Bayan Tyler, nereye bakacağınızı biliyorsanız hiçbir bilgi güvenilir değildir. Şu ana kadar benim nereye bakacağımı bildiğimi anlamışsınızdır."

"Ne istiyorsunuz?"

"Dediğim gibi konuşmak istiyorum."

"Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Riggs yanına gelip telefonu LuAnn'le birlikte tuttu. Genç kadın önce onu itmeye çalıştı, ama Riggs kıpırdamıyordu.

"Tabii ki var. Ayrıca benim de söyleyecek çok şeyim var. Geçen günkü davranışınızı anlayabiliyorum. Belki farklı bir şekilde de yaklaşmalıydım size, ama geçmiş geçmiştir. Çok önemli bir hikâyenin üzerinde oturduğunuzu biliyorum, bundan hiç şüphem yok ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Donovan bunu bir süre düşündü. Kararını vermişti. "Sizi ikna etmek için şunu söyleyebilirim. Eğer benimle konuşursanız durumu halka açıklamadan önce ülkeyi terk etmeniz için size kırk sekiz saat vereceğim. Eğer konuşmazsanız telefonu kapatır kapatmaz elimdeki her şeyi açıklayacağım." Bir an için kendisiyle mücadele ettikten sonra ekledi. "Cinayette zaman aşımı yoktur, LuAnn."

Riggs büyümüş gözlerle genç kadına baktı. LuAnn bakışlarını ondan kaçırdı.

"Nerede?"

Riggs başını şiddetle iki yana sallıyordu, ama LuAnn ona aldırmadı.

"Halka açık bir yer olsun," dedi Donovan. "Michie's Tavern. Nerede olduğunu bildiğinize eminim. Saat birde. Ve yanınızda kimseyi getirmeyin. Silahlar ve hızlı arabalar için çok yaşlıyım. Yanınızda erkek arkadaşınızı ya da başka herhangi birini görürsem anlaşmayı iptal eder, Georgia şerifini ararım. Anladınız mı?"

LuAnn telefonu Riggs'den kurtarıp yere çarptı.

Riggs ona bakıyordu. "Neler olduğunu bana anlatır mısın? Kimi öldürmüşsün? Georgia'da birisini mi?"

LuAnn ayağa kalktıktan sonra Riggs'i itip geçti. Sırrı birdenbire ortaya çıktığı için yüzü kıpkırmızı olmuştu. Riggs kolunu yakalayıp onu sert bir şekilde kendisine doğru çevirdi. "Lanet olsun, bana neler olduğunu söyleyeceksin"

LuAnn hızla hareket ederek yumruğunu Riggs'in çenesine indirirken adamın başını sert bir şekilde duvara çarpmasına neden oldu.

Riggs ayıldığında yatakta yatıyordu ve LuAnn yanında oturmuş çenesine soğuk bir bezle kompres yapıyordu. Sonra soğuk bezi başındaki şişliğe bastırdı.

"Lanet olsun!" dedi Riggs soğuk içine işlerken.

"Üzgünüm, Matthew. Bunu yapmak istememiştim. Ben sadece..."

Riggs hâlâ inanamıyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Beni devirdiğine inanamıyorum. Maço biri değilimdir, ama bir kadının beni tek yumrukta bayılttığına inanamıyorum."

LuAnn belli belirsiz gülümsedi. "Büyürken çok pratik yaptım, oldukça güçlüyümdür." Yumuşak bir şekilde ekledi. "Ama sanırım başını duvara vurmanın etkisi büyük oldu." Riggs çenesini ovalarken doğruldu. "Bir daha tartıştığımızda bana vurmaya hazırlanırken haber ver de hemen teslim olayım. Anlaştık mı?"

LuAnn yumuşak bir şekilde adamın yüzüne dokunup alnından öptü. "Sana bir daha vurmayacağım."

Riggs telefona baktı. "Onunla buluşacak mısın?"

"Başka çarem yok..."

"Ben de seninle geliyorum."

LuAnn başını salladı. "Onu duydun."

Riggs içini çekti. "Senin birini öldürdüğüne inanmıyorum."

LuAnn de içini çekip ona söylemeye karar verdi. "Öldürmedim. Kendimi savunuyordum. On yıl önce birlikte yaşadığım adam uyuşturucu işindeydi. Sanırım uyuşturucu çalıyordu ve ben de hesaplaşmanın tam ortasına daldım."

"Yani erkek arkadaşını mı öldürdün?"

"Hayır, onu öldüren adamı."

"Ya polis..."

"Ne yapacaklarını görmek için beklemedim."

Riggs odaya baktı. "Uyuşturucu. Bütün bunlar uyuşturucu parasıyla mı?"

LuAnn neredeyse bir kahkaha atıyordu. "Hayır, o sadece küçük bir satıcıydı. Uyuşturucunun bunlarla bir ilgisi yok."

Riggs olanları öğrenmek için çıldırıyordu, ama bunu yapmadı. Şimdilik genç kadının geçmişini yeterince deştğini düşünüyordu. Sessizce uzanıp LuAnn'in odadan çıkışını hazırlanmasını seyretti. Yatak örtüsünü ardında sürüklerken sırtındaki kaslar attığı her adımla geriliyordu.

"LuAnn? Gerçek adın bu mu?"

LuAnn dönüp dalgın bir şekilde başını salladı. "LuAnn Tyler. Georgia konusunda haklıydın. On yıl önce çok farklıydım. Hem de çok."

"Buna inanıyorum, ama sağ yumruğunun her zaman iyi olduğuna eminim." Gülümsemeye çalıştıysa da ikisi de bunun yapmacık olduğunu biliyordu.

Genç kadın Riggs'in pantolonunun cebini karıştırmasını izledi. Ona doğru bir şey fırlatınca anahtarları havada yakaladı. "BMW'yi kullanmama izin verdiğin için teşekkürler; seni yeniden kovalaması ihtimaline karşı ihtiyacın olabilir."

LuAnn kaşlarını çattı, başını eğip odadan çıktı.

Kırkinci Bölüm

Siyah uzun bir deri ceket ve ona uygun bir şapka giymiş olan LuAnn'in gözlerini Ray-Bans marka gözlükler gizliyordu. Michie's Tavern'in bir parçası olan 'Ordinary' adındaki eski ahşap binanın önünde dikiliyordu. Tarihi yapı orijinal olarak 1700' lerin sonlarında inşa edilmiş, 1920'li yıllarda şimdiki yerine taşınmıştı. Öğle yemeği zamanıydı; Jefferson'ın evini ve komşusu Ash Lawn'i gezdikten sonra acıkan ya da yeni bir tura başlamadan önce midelerini doldurmak isteyen turistler lokantaya akın etmeye başlamıştı. Erken gelip ortalığı kolaçan etmek isteyen LuAnn adamı dışarda beklemeye karar vermişti. Adamın kendisine doğru gelişini izledi. Sakalı olmadan da tanımıştı onu.

"Haydi gidelim," dedi Donovan.

LuAnn ona baktı. "Nereye?"

"Arabanla beni takip et. Dikiz aynamı kontrol ediyor olacağım. Bizi takip ettiğini düşündüğüm birini görürsem cep telefonumu açarım ve sen de hapse girersin."

"Seni hiçbir yere takip etmiyorum."

Adam LuAnn'in yüzüne doğru eğilip yavaşça konuştu. "Sanırım bunu yeniden düşünmek istersin."

"Kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum. Benimle buluşmak istediğini söyledin. İşte buradayım."

Donovan etrafındaki insanlara baktı. "Bundan biraz daha sakın bir yer düşünüyordum."

"Burayı sen seçtin."

"Evet öyle." Donovan ellerini cebine sokup rahatsız bir şekilde LuAnn'e baktı.

LuAnn sessizliği bozdu. "Bak ne diyeceğim, benim arabamla biraz dolaşmaya çıkalım." Sert bir şekilde adama bakıp kısık tonda konuştu. "Fakat hiçbir şey denemeyeceksin, çünkü eğer denersen sana zarar veririm."

Donovan alay edercesine güldü, sonra LuAnn'in bakışlarını görünce durdu. Elinde olmadan bir ürperti kapladı içini. Arabaya doğru giden kadının uzun adımlarını takip etti.

LuAnn çevre yoluna girdi.

Donovan kadına baktı. "Fiziksel olarak zarar vermekle tehdit ettin beni. Belki de o adamı gerçekten sen öldürmüşsündür."

"Ben kimseyi öldürmedim. O karavanda yanlış bir şey yapmadım."

Donovan kadının hatlarını inceleyip bakışlarını kaçırdı. Tekrar konuştuğunda sesi sakindi.

"Son birkaç ayı senin hayatını mahvetmek ya da izini bulmak için geçirmedim, LuAnn."

LuAnn ona doğru baktı. "Beni neden buldun o zaman?"

"O karavanda neler olduğunu anlat bana."

LuAnn düşüklüğü içinde başını sallayıp sessizliğini korudu.

"Yıllardır bir yığın pisliğin içine girip çıktım ve satır aralarını okuyabilirim. Senin kimseyi öldürdüğüne inanmıyorum," dedi Donovan. "Haydi, ben polis değilim. İstersen beni araştırabilir-sin. Bütün gazete haberlerini okudum. Senin anlatacaklarını duymak istiyorum."

LuAnn derin bir soluk alıp adama baktı. "Duane uyuşturucu işindeydi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Sadece hayatından çıkıp gitmek istedim. Bunu söylemek için karavana gittiğimde Duane'in kötü bir şekilde bıçaklanmış olduğunu gördüm. Adam beni yakalayıp boğazımı kesmek istedi. Mücadele ettik. Ona telefonla vurdum ve öldü."

Donovan şaşırmış görünüyor. "Sadece telefonla mı vurdun ona?"

"Çok hızlı vurmuştum. Sanırım kafatasını kırdım."

Donovan düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Adam o yüzden ölmedi, bıçaklanmıştı."

LuAnn yeniden kontrolünü kazanmadan önce BMW neredeyse yoldan çıkıyordu. Büyümüş gözlerle Donovan'a baktı.

"Ne?"

"Otopsi raporlarını gördüm. Başında bir yara vardı, ama ölümcül değildi. Göğsündeki bıçak yaraları nedeniyle ölmüştü. Buna şüphe yok."

LuAnn'in gerçeği anlaması uzun sürmedi. Gökkuşığı. Onu Gökkuşığı öldürmüştü. Ve sonra kendisine yalan söylemişti. Başını salladı. Bu neden benim için sürpriz oldu ki, diye düşündü. "Bunca yıl onu öldürdüğümü sanıyordum."

"Bu insanın içinde taşıyamayacağı kadar ağır bir yük. Bu konuda vicdanını temizlemeni sağladığım için memnunum."

"Polis hâlâ bu olayla ilgileniyor olamaz. Üzerinden on yıl geçti," dedi LuAnn.

"Bu konuda çok kötü bir şansın var. Duane Harvey'in amcası şu anda Rikersville şerifi."

"Billy Harvey şerif mi?" diye sordu LuAnn şaşkınlıkla. "Oradaki en büyük sahtekârdır o."

Barların arka odalarında kumar oynatırdı; yasadışı para kazanabileceğin her yolda vardır o. Duane de bu işe girmek için çok uğraştı, fakat Billy, Duane'in aptal ve güvenilmez olduğunu biliyordu. Muhtemelen bu nedenle Gwinnett'de uyuşturucu satmayı bıraktı."

"Bundan şüphem yok. Ama gerçek şu ki o artık bir şerif. Polisten kurtulmanın en iyi yolunun polislikten geçtiğini düşünmüş olmalı."

"Onunla konuştun mu?"

Donovan başını salladı. "Ona göre bütün aile zavallı Duane'in acısını unutamamış. Uyuşturucu satıcılığının ailenin şerefine leke sürdüğünü söyledi. Ve gönderdiğin paraya gelince, 4 yaralarını iyileştireceğine üzerine tuz serpmiş, sanki onları satın almaya çalışıyormuşsun. Yani hepsini harcamışlar, fakat bundan hoşlanmamışlar, en azından Billy Harvey öyle söylüyor. Sonuç olarak diyebilirim ki, araştırma hâlâ devam ediyormuş ve LuAnn Tyler'ı yakalayana kadar rahat etmeyecekmiş. Onun teorisine göre uyuşturucu işinde olan senmişsin, çünkü Duane ve o sıkıcı hayattan kaçmak istiyormuşsun. Duane seni korumaya çalışırken ölmüş ve sen de diğer adamı, yani senin ortağın olduğu iddia edilen adamı öldürmüşsün."

"Bunların hepsi yalan."

Donovan omuz silkti. "Bunu sen ve ben biliyoruz. Ancak, buna karar verecekler senin Rikersville'deki arkadaşların olacak." Bir an durup LuAnn'in üzerindeki elbiseleri inceledi. "Ya da eski arkadaşların demeliyim. Bu elbiseyi mahkemede giymeni tavsiye etmem. İnsanları yanlış yöne sürükleyebilirsin. Du-ane'in çiçeklere gübre haline gelişi, senin son on yıldır yaşadığın lüks hayat. Bu oradaki insanlara pek uymaz."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Bir an durakladı. "Peki anlaşman nedir? Konuşmazsam beni Bili Harvey'e mi atacaksın?"

Donovan kontrol paneline dokundu. "Benim bütün bunlara aldırmadığımı duymak seni şaşırtabilir. Eğer o adamı öldürdüy-sen eminim ki bu kendini savunduğun içindir. Ben buna inanıyorum."

LuAnn gözlüğünü kaldırıp adama baktı. "O zaman neyle ilgileniyorsun?"

Donovan, LuAnn'e doğru eğildi. "Piyangoyla." Kaşlarını kaldırdı.

LuAnn ifadesiz bir tavırla konuştu. "Ne olmuş ona?"

"On yıl önce kazandın. Yüz milyon dolar."

"Ne olmuş?"

"Bunu nasıl yaptın?"

"Talihli numarayı taşıyan bileti satın aldım, başka nasıl yapabilirim ki?"

"Bunu demek istemiyorum. Beni bir konuda bilgilendir. Fazla tekniğe girmeden geriye giderek piyango talihlilerini inceledim. Bütün talihliler sürekli olarak iflas ettiklerini bildirmişler. On iki yılın dokuzunda durum hep aynı. Sonra iflas etmemeyi başaran arka arkaya on iki talihliyle karşılaştım ve sen de bu grubun tam ortasıydın. Bu nasıl mümkün olabilir?"

LuAnn adama doğru baktı. "Bunu nereden bileyim? İyi mali danışmanlarım vardı."

"Son on yılın dokuzunda vergi ödemedin; sanırım bunun yardımı olmuştur."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Tekrar ediyorum, her türlü bilgi elde edilebilir. Sadece nereye bakacağını bilmelisin. Ben nereye bakacağımı biliyorum."

"Bu konuyu mali danışmanlarımla görüşmen gerekecek. Bütün o yıllar boyunca hep dünyanın diğer uçundaydım, belki Amerika'da vergi veremiyordum."

"Bundan şüpheliyim. Sam Amca'nın vergilendirmeyeceği hiçbir şey olmadığını bilecek kadar çok finans haberi yazdım."

"O halde DVGS'i arayıp beni ihbar et."

"Benim ilgilendiğim hikâye bu değil."

"Hikâye mi?"

"Evet. Ziyaret nedenimi sana söylemeyi unuttum. Adım Thomas Donovan. Adımı duymamışsındır, ama Washington Tri-bune'öe gazeteciyim, hem de iyi bir gazeteci. Bir süre önce milli piyango üzerine bir haber hazırlamaya karar verdim. Şahsen bütün hikâyenin bir komedi olduğunu düşünüyorum. Kendi hükümetimiz içimizdeki en fakir insanlara yapıyor bunu. Bütün o cazip reklamlarla insanların Sosyal Güvenlik paralarını, kazanma olasılığının milyonda bir olduğu bir oyuna yatırmalarını sağlıyor. Nutuk için özür dilerim, ama ben ancak çok heyecanlandığım konularda yazarım. Her neyse, ilk yola çıkış amacım büyük ikramiyeyi kazanan fakirleri yolan zenginlerdi. Bilirsin ya, yatırım danışmanları, bir işleminden diğerine koşturan insanlar, hükümetin onların istediklerini yapmalarına izin verip sonradan mali durumları bozulduğunda ve gerekli vergileri ödeyemediklerinde DVGS'nin ortaya çıkarak her kuruşu ellerinden alması ve öncekinden daha fakir bir halde ortada bırakması. Çok iyi bir hikâye ve birinin anlatması gerekiyor. Bu hikâyeyi araştırırken senin yılındaki bütün piyango talihlileriyle ilgili bu ilginç tesadüfü keşfettim: Hiçbiri paralarının tek kuruşunu bile kaybetmemişti. Aslında, vergilerine bakılırsa şu anda daha da zenginler. Hem de çok zengin. Böylece senin izini takip ettim ve işte buradayım. İstediğim şey ise, gerçek."

"Ve sana gerçeği söylemezsem kendimi Georgia hapishanesinde bulacağım, öyle mi? Telefonda bunu mu ima ettin?"

Donovan öfkeyle bakıyordu. "Otuz beşime basmadan iki Pulitzer ödülü kazandım. Vietnam, Çin, Kore, Bosna ve Güney Afrika'da görev yaptım. İki kez vuruldum. Dünyadaki bütün sıcak noktaları kovalayarak geçirdim ömrümü. Sana şantaj yapmayacağım, çünkü ben o şekilde çalışmam. Telefonda benimle buluşmanı sağlamak için öyle konuştum. Eğer Şerif Billy seni yakalarsa bu benim yardımımı olmayacak. Şahsen asla yakalamayacağımı umuyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana gerçeği söylemezsen başka bir yerden öğrenecek ve sonra da bu hikâyeyi yazacağım. Ve olanları kendi açımdan anlatmazsan hoş bir tablo çizebileceğimi garanti edemem. Ben gerçekleri rapor ederim. Eğer bana sorarsan sana tek bir şeyi garanti ederim: Hikâyenin senin tarafının da dinleneceğini. Am£ bir şekilde kanunu çiğnediyse bu konuda yapabileceğim bin şey yok. Ben polis ve hakim değilim." Duraklayıp LuAnn'e baktı "Pekâlâ, durum ne olacak?"

LuAnn birkaç dakika konuşmadı. Gözleri yola çevrilmişti. Adam, genç kadının içinde yaşadığı çatışmayı görebiliyordu.

Sonunda Donovan'a döndü. "Sana gerçeği söylemek istiyorum. Tanrım, gerçeği birine söylemeyi ne kadar çok istiyorum." Derin bir soluk aldı. "Ama bunu yapamam."

"Neden?"

"Zaten büyük bir tehlike altındasın. Seninle konuşursam bu kesinlikle senin ölümün demek olur."

"Haydi, LuAnn. Daha önce de tehlikeli durumlarla karşılaştım. Olay nedir ve arkasında kim var?"

"Ülkeden ayrılmanı istiyorum."

"Efendim?"

"Ben ödeyeceğim. Yeri sen seç, ayarlamaları ben yaparım. Senin için bir hesap açtıracam."

"Senin sorunlarla baş etme şeklin bu mu? Avrupa'ya göndermek? Fakat benim hayatım burada."

"Eğer burada kalırsan bir hayatın olmayacak."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Eğer benimle çalışırsan gerçekten bir şeyler başarabiliriz. Sadece konuş benimle. Bana güven. Buraya seni etkilemek için gelmedim. Ama bir yığın saçmalık dinlemeye de gelmedim."

"Gerçeği söylüyorum. Ciddi bir tehlike altındasın!"

Donovan artık kadını dinlemiyordu. Çenesini kaşıyarak sesli düşünmeye başladı. "Benzer geçmişler. Hepsi yoksul, çaresiz. İyi hikâyeler çıktı ortaya." LuAnn'e bakıp kolunu yakaladı. "Haydi, LuAnn, on yıl önce ülkeyi terk ederken yardım aldın. O zamandan beri daha da zenginleştin. Buradaki hikâye kokusunu alabiliyorum, sadece doğru yönü göster bana. Bu iş Lindbergh bebeği ve JFK'i vuranla aynı düzeyde ilgi çekecek. Gerçeği bilmek zorundayım. Hükümet bu işin içinde mi? Bu işten her ay milyarlar kazanıyorlar, bizi sömürüyorlar. Beyannamesiz vergilendirme." Donovan ellerini birbirine sürttü. "Beyaz Saray'a kadar uzanan bir şey mi? Lütfen, öyle olduğunu söyle."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum. Ve bunu seni elimden geldiğince güvende tutmak için yapıyorum."

"Eğer benimle çalışırsan ikimiz de kazanırız."

"Öldürülmeyi kazanmak olarak görmüyorum. Sen görüyor musun?"

"Son şansın."

"Lütfen bana inanır mısınız?"

"Neye inanayım? Hiçbir şey söylemedin ki?" dedi.

"Eğer sana bir şey söylersem bu, tabancayı alnına dayayıp tetiği çekmem demek olur."

Donovan içini çekti. "O zaman neden beni arabama götür-müyorsun. Bilmiyorum, LuAnn, galiba senden fazla şey bekledim. Yoksul büyüdün, kendi başına bir çocuk yetiştirdin ve sonra bu inanılmaz şansa sahip oldun. Bir şeyler anlatacağını umuyordum."

LuAnn vitesi takıp yola çıktı tekrar. Bir ya da iki kez Dono-van'a doğru baktı. Sonra çok kısık sesle konuşmaya başladı, duyulmaktan korkuyor gibiydi. "Bay Donovan, şu anda sizi arayan adam uğraşmak istemeyeceğiniz türde birisi. Çok fazla şey biliyor olabileceğiniz için sizi öldüreceğini söyledi bana. Ve bunu yapacaktır. Hemen kaçmazsanız sizi bulacağı kesin ve bulduğu zaman da bu pek hoş olmayacak. Bu kişi her şeyi yapabilir, her şeyi."

Donovan güldü ve yüzündeki ifade birden donuverdi. Yavaşça LuAnn'e dönerken cevabı bulmuştu. "Georgia'lı yoksul bir kadını zengine çevirmek dahil,değil mi?

Donovan bunları söylerken LuAnn'in hafifçe irkilmesini izledi. "Tanrım, bu değil mi? Adamın her şeyi yapabileceğini söyledin. Piyangoyu kazanmanı sağladı, değil mi? Yirmi yaşlarında cinayet işlediğini sandığı için polisten kaçan bir kadın..."

"Bay Donovan, lütfen."

"Piyango bileti almak için durur ve tesadüfen piyango çekilişinin yapıldığı New York'a gider. Ve yüz milyon dolar kazanır." Donovan kontrol paneline bir şaplak indirdi. "Güzel Tanrım, piyango bir düzendi."

"Bay Donovan bu işi bırakmalısınız."

Donovan'ın yüzü kızarmıştı. "Asla, LuAnn. Asla bırakmam bu işin peşini. Dediğim gibi New York polisini ve FBI'ı tek başınıza atlatmış olamazdınız. Yardım aldınız, hem de büyük yardım. Avrupa'da kullandığınız uydurma hayat hikâyeniz, 'mükemmel' mali danışmanlarınız, her şeyi o adam hazırladı, değil mi? Hepsini, öyle değil mi?" LuAnn cevap vermedi. "Tanrım, her şeyi nasıl daha önce anlayamadım. Burada oturup seninle konuşurken her şey birden yerine oturuverdi. Aylardır bir daire etrafında dolanıp duruyordum ve şimdi..." Koltuğunda yan döndü. "Sen yalnız değilsin, öyle değil mi? İflas etmeyen diğer on bir talihli? Belki daha da fazla. Haklı mıyım?"

LuAnn başını sert bir şekilde sallıyordu. "Lütfen durun."

"Bunu boşuna yapmadı. Kazandığın paranın bir kısmını almış olmalı. Ama Tanrı aşkına, bu işi nasıl yaptı? Neden? Onca parayla ne yapıyor? Bir tek kişi bunu yapamaz." Donovan sorularını arka arkaya sıralıyordu. "Kim, ne, ne zaman, neden, nasıl?" LuAnn'in omzunu yakaladı. "Pekâlâ, bu işin arkasındaki adamın çok tehlikeli biri olduğunu kabul ediyorum."

Ama basının gücünü küçümseme, LuAnn. Bu adamdan daha büyük sahtekârların üstesinden geldi. Eğer birlikte çalışırsak bunu yapabiliriz." LuAnn cevap vermeyince Donovan genç kadının omzunu bıraktı. "Bütün istediğim bunu biraz düşünmen, LuAnn. Yalnız çok fazla zamanımız yok."

Arabasına vardıklarında Donovan indi ve başını camdan içeri uzattı. "Bu numarayla bana ulaşabilirsin." Bir kart uzatıyordu. LuAnn kartı almadı.

"Size ulaşmak istemiyorum. Bu şekilde daha güvende olursunuz." Birden uzanıp adamın elini yakaladı. Donovan kadının parmaklarının gücüyle yüzünü buruşturdu.

"Bunu alır mısın lütfen?" Çantasına uzanıp bir zarf çıkardı. "İçinde on bin dolar var.

Bavulunu topla, uçağa bin ve buradan uzaklaş. Nereye gidiyorsan vardığında beni ara, otel ve restoran masraflarını orada kalmak istediğin sürece ben öderim."

"Para istemiyorum, LuAnn, ben gerçekleri istiyorum."

LuAnn çılgılık atma isteğine hakim oldu. "Lanet olsun, senin hayatını kurtarmak için elimden geleni yapıyorum."

Donovan kartını arabanın ön koltuğuna bıraktı. "Beni uyardığın için teşekkür ederim. Ama bana yardım etmeyeceksen başka bir yerden yardım bulurum. Öyle ya da böyle bu hikâye yazılacak." Sert bir şekilde baktı LuAnn'e. "Eğer bu adam söylediğinin yarısı kadar tehlikeliyse, sen buradan kaçmayı düşünmelisin. Benim başım belada olsa da sonuçta yalnız yaşayan biriyim. Oysa senin bir çocuğun var." Duraklayıp oradan uzaklaşmadan önce bir kez daha baktı LuAnn'e. "Umarım ikimiz de bu işi atlatırız, LuAnn. Bu dileğimde çok samimiyim."

Yolu geçip otoparka girdi. LuAnn adamın arabasıyla uzaklaşmasını izledi. Derin bir soluk alıp sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Kendisi bir şeyler yapmazsa Jackson, Donovan'ı öldürecekti. Ama ne yapabilirdi ki? Birincisi Jackson'a, Donovan'la yaptığı görüşmeden söz etmeyecekti. Etrafına bakındı. Peki, bunun ne yararı olabilirdi ki? Jackson herhangi biri olabilirdi. Birden yüreği ağzına geldi. Telefonlarını dinliyor olabilirdi. Eğer öyleyse telefon konuşmalarını dinleyip buluştuklarını öğrenmiş olurdu. Eğer bunu biliyorsa kendisini takip etmiş olması çok büyük bir olasılıktı. Sonra Donovan'ı takip ederdi. Yola doğru baktı. Dono-van'ın arabası çoktan görüş açısından çıkmıştı. Yumruğunu direksiyona indirdi.

LuAnn bilmesede Jackson o anda telefonunu dinlemiyordu. Ancak, koltuğunun hemen altındaki küçük dinleme aygıtından da habersizdi. Donovan'la yaptığı bütün konuşma bir başkası tarafından dinlenmişti.

Kırk Birinci Bölüm

Riggs dinleme cihazını kapatınca BMW'nin çıkardığı ses kayboldu. Yavaşça kulaklığı çıkarıp arkasına yaslandı. LuAnn Tyler ve şu anda Thomas Donovan adında bir gazeteci olduğunu öğrendiği adamla yaptığı konuşma hakkında biraz bilgi sahibi olabileceğini düşünmüştü. İsim Riggs'e tanıdık geliyordu; yıllar önce adamın attığı manşetleri hatırlıyordu. Ancak böylesi bir durumla karşılaşmayı beklememişti.

"Lanet olsun." Riggs ayağa kalkıp ofisinin penceresinden dışarı baktı. Ağaçlar büyüleyici, soluk mavi gökyüzü rahatlatıcıydı. Sağ tarafta bir sincap ağzında bir cevizle ağaca tırmanıyordu. İlerdeyse Riggs kalın gövdeli ağaçlar arasında bir geyiğin zarif bedenini görebiliyordu. Son derece huzur verici ve rahatlatıcıydı, tam kendisinin ümit ettiği şeylerdi bunlar. LuAnn ve Donovan'ı dinlemek için kullandığı dinleme cihazına baktı. "LuAnn Tyler," dedi yüksek sesle. Catherine Savage değildi o. Yeni kimlik, yeni hayat, uzak, çok uzakta. Bu Riggs'in kesinlikle anlayabileceği bir şeydi. Telefona baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra ahizeyi kaldırdı. Aradığı numara beş yıl önce verilmişti kendisine. Tıpkı Jackson'ın, LuAnn'e verdiği gibi acil durumlar içindi. Sadece acil durumlar için. Pekâlâ, diyerek numaraları tuşlamaya başladı, içinde bulunduğu durum numarayı aramak için yeterliydi.

Karşısına otomatik bir ses çıktı. Riggs bir seri numara ve adını verdi. Bilgisayarın sesinin gerçekliğini doğrulaması için ağır ağır konuşuyordu. Telefonu kapattı. Bir dakika sonra telefon çaldı. Hemen aldı ahizeyi.

"Çok hızlısın," dedi Riggs arkasına yaslanarak.

"Bu numara ilginizi çeker hep. Durum nedir? Başın dertte mi?"

"Doğrudan değil. Ama kontrol edilmesi gereken bir şeyle karşılaştım."

"Kişi, yer ya da bir şey mi?"

"Kişi."

"Hazırım, isim nedir?"

Riggs içini çekip sessizce doğru şeyi yapıyor olması için dua etti. Ama bu en azından durumu daha iyi anlaması için yardımcı olurdu. "LuAnn Tyler adlı biri hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyor."

LuAnn eve dönerken araba telefonu çaldı.

"Alo?"

Hattın diğer ucundaki ses soluk almasını kolaylaştırdı.

"Bana nerede olduğunu söyleme, Charlie, bu hattın güvenilirliğinden emin olamayız." Yolun kaçıncı kilometresinde olduğuna baktı. "Bana yirmi dakika ver, sonra beni daha önce kararlaştırdığımız yerden ara." Telefonu kapattı. Buraya geldiklerinde McDonald's'da dışardan aranabilen bir telefon belirlemişlerdi. Güvenilir bir hattı bu.

Yirmi dakika sonra bu telefonun başında dikiliyordu. İlk çalışta açtı.

"Lisa nasıl?"

Charlie'nin ses tonu pek neşeli değildi. "İyi, ikimiz de iyiyiz. Hâlâ söyleniyor, ama onu kim suçlayabilir ki?"

"Biliyorum. Seninle konuştu mu hiç?"

"Biraz. Ama sanırım şu anda ikimiz de onun düşmanınız. Küçük kız kartlarını kendine saklıyor. Ailesine çekmiş, değil mi?"

"Nerede şimdi?"

"Perişan bir halde yatıyor. Bütün gece araba kullandım ve gece pek uyumadı, sadece camdan dışarı baktı."

"Neredesiniz?"

"Şu anda Maryland eyalet sınırının hemen karşısında Gettysburg, Pennsylvania eteklerinde bir moteldeyiz. Neredeyse direksiyonda uyuyacak duruma geldiğim için durmak zorunda kaldık."

"Kredi kartı kullanmadınız, değil mi? Jackson bunu izleyebilir."

"Beni kaçma konusunda acemi biri mi sandın? Hep nakit harcadım."

"Takip edildiğinize dair bir işaret var mı?"

"Rotamı sık sık değiştirdim, otobana girdim, arka yollara daldım, birçok yerde durdum.

Tanıdık görünen bütün arabaları kontrol ettim. Kimse izlemiyor bizi. Senin durumun nasıl? Riggs'le bağlantıya geçtin mi?"

LuAnn bu soru üzerine kızardı. "Böyle de diyebilirsin." Duraklayıp boğazını temizledi.

"Donovan'la görüştüm."

"Kim?"

"Kulübedeki adam. Adı Donovan. Bir gazeteci."

"Oh, lanet olsun."

"On iki piyango talihlisinden haberi var."

"Nasıl?"

"Gittikçe karmaşıklılaşıyor, ama temelde hiçbirimizin iflas etmemesinden yola çıkmış. Aslında hepimiz çok daha zengin hale geldik. Sanırım bu piyango talihlileri için oldukça sıradışı bir durum."

"Kahretsin, galiba Jackson kusursuz değil."

"Bu rahatlatıcı bir düşünce. Gitmek zorundayım. Oranın numarasını ver bana." Charlie numarayı verdi.

"Cep telefonunu da aldım, LuAnn. Numarayı biliyorsun, değil mi?"

"Ezberimde."

"Böyle tek başına olman hiç hoşuma gitmiyor. Gerçekten."

"İdare ediyorum. Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Jackson tekrar ortaya çıktığında hazır olmak istiyorum."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. O adam insan değil."

LuAnn telefonu kapatıp arabasına geri döndü. Fazla dikkat çekmeden şüpheli biri olup olmadığını görmek için park yerini kolağan etti. Ne var ki sorun da buydu: Jackson asla bir şüpheli gibi görünmüyordu.

Charlie telefonu kapatarak Lisa'yı kontrol etti, sonra içinde bulundukları otel odasının penceresine gitti. Odaları birinci kattaydı. Bina at nalı şeklinde inşa edilmişti. Charlie böylece aynı anda hem araba parkına, hem de parkın diğer yanındaki otel birimine bakabiliyordu. Kendilerinden sonra kimin park ettiğini görmek için her yarım saatte bir otoparkı kontrol ediyordu. Onları takip eden olup olmadığını anlayabilmek için oldukça sakın bir yer seçmişti. Keskin bakışlarına rağmen tam karşısındaki karanlık bir otel odasından kendisine dönük dürbünü görmesi imkânsızdı. Bu adamın park yerinde arabası yoktu, çünkü otelin para ödeyen müşterilerinden değildi. Charlie ve Lisa yemeğe çıktığında odaya gizlice girmişti. Adam dürbünü bırakıp not defterine bazı notlar aldıktan sonra tekrar nöbet yerine geçti.

Kırk İkinci Bölüm

BMW araba yoluna park etti. LuAnn arabada oturup karşısındaki eve baktı. Kendi evine gitmemişti. Bir süre araba kullandıktan sonra buraya gelmeye karar vermişti. Jip oradaydı, belki o da evdeydi. Arabadan inip merdivenleri çıktı.

Riggs onun geldiğini duyduğunda telefon konuşmasını yeni bitirmişti, önündeki kâğıt, notlar ve bilmek istediğinden çok daha fazla bilgiyle doluydu. Sadece düşünürken bile midesine kramplar giriyordu. •|

Kapıyı açtı, LuAnn kendisine bakmadan içeri girdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

LuAnn odada dolaşmaya başladı. Bir kanepeye oturup omuz silkti. "Pek iyi değil." Sesi kayıtsızdı. Riggs gözlerini ovuşturup LuAnn'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Anlat bana."

"Neden? Neden seni bu işe bulaştırmak isteyeyim ki?"

Duraklayıp söylemek üzere olduğu şeyi düşündü. Bu işten uzak durabilirdi. LuAnn ona bu fırsatı veriyordu. Haklısın, deyip onu kapıya kadar götürür ve hayatından çıkarabilirdi. LuAnn'e baktı. Çok yorgun ve yalnız görünüyordu. Kısık bir sesle konuştu.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Bu çok güzel, fakat nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"On yıl önce Georgia'dan başlamaya ne dersin. İşlemediğin bir cinayet için polislerden kaçıyordun."

LuAnn ona bakıp dudaklarını ısırды. Adama güvenmeyi çok istiyordu; bu neredeyse fizyolojik bir ihtiyaç gibiydi. Ama, koridorun alt tarafına ofisinin bulunduğu yere bakarken içi yeniden şüpheyile dolmuştu. Kendisi hakkında çok kısa sürede bir sürü bilgi elde etmişti. Jackson ondan şüpheleniyordu. Kimdi o? Nereden gelmişti? Geçmişinde ne yapmıştı?

Tekrar adama döndüğünde o da ilgiyle kendisini izliyordu. Şüpheyi görmüştü.

"LuAnn, beni gerçekten tanımadığını biliyorum. Ama bana güvenebilirsin."

"Bunu istiyorum, Matthew. Gerçekten istiyorum. Ben sadece..." Ayağa kalkıp her zamanki gibi yürüyüşüne başladı. "Sadece son on yılda kimseye güvenmeme alışkanlığı geliştirdim. Charlie'den başka hiç kimseye."

"Eh, Charlie burada değil ve görünüşe göre bu işi tek başına halletmen gerekiyor."

LuAnn bu sözcükler üzerine gerildi. "Neleri hallettiğimi görsen şaşardın."

"Bundan hiç şüphem yok. Kesinlikle," dedi Riggs samimi bir şekilde.

"Ve seni bu işe bulaştırmak, seni de tehlikeye atmak olur. Bu vicdanımda taşımak istemediğim bir yük."

"Benim tehlikeli şeylere ve insanlara ne kadar alışık olduğumu duysan şaşardın."

LuAnn dudaklarında bir gülümseme belirtisiyle ona baktı.

"Yine de zarar görmeni istemiyorum."

"O halde neden buradasın? Mükemmel bir sabah geçirmiş olsak da öğleni değerlendirmek için gelmedin herhalde buraya. Aklında başka şeylerin olduğu belli."

LuAnn arkasına yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. Bu konuyu bir süre düşündükten sonra samimi bir şekilde konuşmaya başladı. "Adamın adı Thomas Donovan'dı. Bir tür gazeteci. Beni araştırmaya başlamış."

"Neden? Neden sen? Cinayet yüzünden mi?" LuAnn cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bu bir kısmıydı."

"Diğer kısmı neydi?"

Genç kadın cevap vermiyor, yere bakıyordu. Bu bilgiyi Charlie'den başkasına anlatmak bütün içgüdülerine aykırıydı.

Riggs şansını denemeye karar verdi. "Piyangoyla bir ilgisi var mıydı?"

LuAnn yavaşça başını kaldırdı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Gerçek adını biliyordum. On yıl önce yüz milyon dolar kazanmıştın, seninle ilgili bir sürü hikâye duymuştum o zamanlar. Sonra ortadan kayboldun."

LuAnn onu dikkatle süzerken zihninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Ama adam samimi görünüyordu ve bu durum Lu-Ann'i geçici de olsa rahatlatmıştı.

"Evet, parayı kazandım."

"Peki Donovan ne istiyordu? Cinayetle ilgili miydi?"

"Kısmen?"

"Diğer kısmı neydi?" diye sordu ısrarla.

Alarm çanları tekrar çalmaya başlamıştı. Ve bu kez Riggs'in masum yüz hatları bu çanların sesini bastırmaya yetmedi. LuAnn ayağa kalktı. "Gitmem lazım."

"Haydi, LuAnn. Konuş benimle."

"Sanırım gerekenden fazlasını söyledim."

Riggs onun söylediklerinden çok daha fazlasını biliyordu, ama ondan duymak istiyordu. Bilgi kaynağı doğal olarak bunları neden bilmek istediğini sormuş, Riggs de yalan söylemişti.

LuAnn Tyler'ı ele vermeyecekti, en azından şimdilik. Ona güvenmek için bir nedeni yokken, güvenmemek için birçok nedeni vardı. Ama yine de ona güveniyor ve inanıyordu.

LuAnn kapının tokmağına uzanırken Riggs seslendi.

"LuAnn, eğer kararını değiştirirsen burada olacağım."

Genç kadın ona bakmadı, bakarsa olacaklardan korkuyordu. Ona her şeyi anlatmak, onun yardımını almak istiyordu. Bunca yıllık yalan, uydurma, aldatmaca ve sürekli ortaya çıkarılma korkusunun sonucunda şu anda sadece birilerine sıkıca sarılmak istiyordu; sahip olduğu büyük zenginlik için değil, kendisi olduğu için sevilmek istiyordu.

Riggs, BMW'nin uzaklaşmasını izledi. Gözden kaybolunca tekrar çalışma odasına girdi. LuAnn Tyler hakkındaki soruşturması yüzünden Federallerin kendisiyle konuşmak için Charlot-tesville'e birkaç ajan göndereceklerini ya da en azından yerel FBI ofisini devreye sokacaklarını biliyordu. Ancak özel durumu yüzünden bunu yapmadan önce bazı bürokratik engelleri aşmaları gerekiyordu. Biraz zamanı vardı, fakat fazla değildi. Büro ajanları ortaya çıktığı anda LuAnn için her şey bitmiş demektir. On yıldır gizli kalmak için harcadığı bütün o çabalar Riggs yüzünden mahvolabilirdi. Kadın hakkında tüm bildiklerine rağmen güçlü bir his Riggs'e buna izin veremeyeceğini söylüyordu. Geçmişteki meslek hayatı boyunca aldatmaca hayat tarzı olmuştu. İnsanları okumak, iyileri kötülerden ayırmak da becerileri arasına girmişti. LuAnn iyi bir insandı, Riggs buna uzun zaman önce karar vermişti. Yardımını istemese de alacaktı. Ne var ki bazı tehlikeli insanlarla bağlantısının olduğu kesindi. Ve şimdi kendisinin de öyle olduğunu düşündü.

Kırk Üçüncü Bölüm

LuAnn eve döndüğünde vakit geç olmuştu. Evdeki çalışanlar gitmişti ve Sally Beecham yarına kadar dönmeyecekti. Eve garajdan girdi, alarmı çalıştırıp mantosunu çıkardı. Duş almak ve üzerini değiştirmek için yukarı çıktı. Şu anda düşünecek çok şeyi vardı. Garajın yanındaki geniş bahçenin sınırını belirleyen çalılar arasında Jackson, diz çökmüş vaziyette gülümsüyordu. Elinde tuttuğu küçük aleti indirdi. Minik ekranda LuAnn'in alarm sisteminin giriş kodunu oluşturan altı rakam yazılıydı. LuAnn kodu girdiği sırada tarayıcı elektrik sinyalleri almıştı. Bu giriş koduyla eve serbestçe girip çıkabilirdi. Kiralık arabasına döndüğünde telefonu çaldı. Birkaç dakika konuşup kapattı. Charlie ve Lisa, Gettysburgh'da bir oteldeydiler. Yakında tekrar yola çıkacaklardı. LuAnn onları ya da daha çok Lisa'yı, Jackson'dan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Charlie kendine bakabilirdi, Jackson bunu çok iyi biliyordu.

Bir karaltı ağaçların arasından yola doğru giderken LuAnn camdan dışarı bakıyordu. Attığı adımlar sinsiliği ve kararlılığı açısından tıpkı bir hayvanı andırıyordu, tıpkı LuAnn'inkiler gibi. O anda kendisini cama çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Jackson'ın ilerleyişini seyrederken ne korku, ne de öfke hissediyordu. Hangi amaçla ve ne kadar süredir evi gözetlediğini bilmeseydi de izliyor olması çok mantıklıydı. Adamın şu anki ilgi noktası olduğunu biliyordu. Perdeleri kapatıp yatağına oturdu. Koca ev ürkütücü ve soğuk geliyordu ona. Sanki çok büyük bir mozoleda tek başınaydı ve korkunç bir şey olmasını bekliyordu.

Lisa bu adamın erişemeyeceği bir yerde güvenlikte miydi gerçekten? Cevabın netliği tıpkı bir tokat gibi çarptı suratına.

Ben her şeyi yapabilirim, LuAnn.

Bunca yıl sonra bu alaycı sözcükler aklına gelmiş ve içini ürpertiyle doldurmuştu. Riggs haklıydı, bunu tek başına atlata-mazdı. Yardım teklif etmişti ve şu anda bu yardıma ihtiyacı vardı. Doğru kararı verip vermediğini bilmiyor ve buna da aldırımıyordu. Şu anda sadece bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Ayağa fırlayıp arabasının anahtarlarını aldı, dolabındaki bir kutuyu açtı. Nikel kaplama ve dolu ,44'lüğü çantasına koydu. Merdivenleri koşarak inip garaja girdi. Bir dakika içinde BMW yoldan aşağı hızla iniyordu.

Riggs araba sesini duyduğunda ahırın üstündeki odasındaydı. Camdan bakınca LuAnn'in arabadan indiğini gördü. Kadın eve doğru yürümeye başladı, sonra sanki varlığını hissetmiş gibi kendisine dönüp baktı. Gözleri bir an birbirine kilitlendi. Bir dakika sonra LuAnn, Riggs'in karşısına oturmuş, ellerini şöminede ısıtıyordu.

Riggs bu kez oyun oynamakla vakit harcamadı.

"Piyango bir hileydi, öyle değil mi? Kazanacağını biliyordun?"

LuAnn irkilir gibi olduysa da sonradan rahatlayarak soluğunu bıraktı.

"Evet." Bu tek sözcükle hayatının son on yılı buhar olup uçmuştu sanki. Rahatlatıcı bir duyguydu. "Nasıl öğrendin?"

"Yardım aldım."

LuAnn gerilip yavaşça doğruldu. Hayatının en büyük hatasını mı yapmıştı?

Riggs birden bu değişikliği görüp elini kaldırdı. Olabildiğince sakın bir şekilde, "Şu anda başka kimse bilmiyor," dedi. "Farklı kaynaklardan bazı bilgiler alıp birleştirdim." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. "Ayrıca arabayı dinledim. Donovan'la olan bütün konuşmaları biliyorum."

"Kimsin sen?" diye tısladı LuAnn. Riggs'e bakarken eliyle çantasını ve içindeki silahını arıyordu.

Riggs orada öylece durup kendisine baktı. "Sana çok benzeyen biriyim," dedi şaşırtıcı bir şekilde. Bu sözcükler LuAnn'in kaskatı kesilmesine neden oldu. Riggs ayağa kalkıp ellerini pantolonunun cebine soktu. Sırtını kitaplığa dayayıp dışardaki ağaçları seyretmeye başladı. "Geçmişim bir sır, geleceğimse yeniden yaratıldı." LuAnn'e döndü. "Bir yalan. Ama iyi bir neden yüzünden." Kaşlarını kaldırdı. "Seninki gibi."

LuAnn bir an titredi. Bacakları titriyordu, hemen yere oturdu. Adam hemen yanına çömelip elini elleri arasına aldı. "Fazla zamanımız yok, bu yüzden durumu yumuşatmaya çalışmayacağım. Seninle ilgili gizli bazı araştırmalar yaptım, ama bu yine de bir dalga etkisi yaratacaktır." Dikkatle LuAnn'e baktı. "Bunu duymaya hazır mısın?"

LuAnn zorlukla yutkunup başını salladı; gözlerindeki korku kaybolmuş, yerini sükûnete bırakmıştı.

"FBI ülkeden kaçtığından beri seninle ilgileniyor. Olay bir süre için dokunulmadan kaldıysa da bu pek uzun sürmeyecek. Seninle ve belki de kazandığın parayla ilgili bir şeyler olduğunu biliyorlar, ama ne olduğu hakkında tam bir bilgileri yok ve hiçbir şey ispatlayamazlar."

"Arabamı dinlediysen Donovan'ın bunu nasıl öğrendiğini bi-liyorsundur."

Riggs başını sallayıp ayağa kalkmasına yardım etti. Birlikte kanepeye oturdular. "İflas. Çok zekice. Federallerin bu konuyu araştırmadıklarını biliyorum. Nasıl yapıldığını biliyor musun?" LuAnn başını salladı.

"İşin arkasında bir grup, bir kuruluş mu var? Donovan hükümetin olduğunu düşündü. Lütfen bana olduğunu söyleme. Bu, durumu çok daha karmaşıklaştırır."

"Değil." LuAnn artık açık konuşuyordu. Uzun süre gizli tutulan bir sırrın açığa çıkması nedeniyle korkunun etkisi yüz hatlarına yerleşmişti. "Bildiğim kadarıyla tek bir kişi." Riggs inanamaz bir şekilde ona baktı. "Bir kişi. Bu mümkün değil."

"Kendisi için çalışan bazı adamları var, en azından ikisini biliyorum, ama onun patron olduğuna eminim." Bu durumu çok basitleştiriyordu. LuAnn, Jackson'ın birisinden emir aldığını düşünemiyordu.

"Charlie bu insanlardan biri miydi?"

LuAnn şaşırmıştı. "Neden soruyorsun bunu?"

Riggs omuz silkti. "Amca hikâyesi biraz yetersizdi. Ve ikinizin arasında bir sır vardı. Araştırmalarımda bir amcan olduğu ortaya çıkmadı, bu yüzden onun piyango işinden sonra devreye girdiğini düşündüm."

"Buna cevap vermeyeceğim." En son yapacağı şey Charlie'yi suçlamaktı.

"Tamam. Peki ya bu işin ardındaki kişi?Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Adının Jackson olduğunu söylüyor." LuAnn birden durakladı, bunları birisine söylediğine inanamıyordu. İsim dudaklarından dökülünce gözlerini kapatıp bu anlattıklarını duyarsa Jackson'ın kendisine ve diğerlerine neler yapacağını hayal etti. İçgüdüsel olarak arkasına baktı.

Riggs kolunu yakaladı. "LuAnn, yalnız değilsin. Seni incite-mez artık."

LuAnn neredeyse bir kahkaha atıyordu. "Matthew, eğer dünyanın en şanslı insanlarıysak acı çektiirmek yerine hemen öldürür bizi."

Riggs, LuAnn'in kolunun titrediğini fark etti. Ne kadar güçlü olursa olsun korktuğu çok açıktı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de bazı kötü insanlarla mücadele ettim ve hâlâ buradayım. Herkesin zayıf yanları vardır."

"Tabii, doğru." LuAnn'in sesi fısıltı şeklinde, sözcükleri cansızdı.

Riggs'in ses tonu sertleşti. "Eğer onun istediği gibi davranıp ölü numarası yapacaksan devam et. Ama bunun Lisa'ya nasıl faydası olacağını bilmiyorum. Eğer bu adam senin söylediğin kadar korkunçsa onun hayatta kalmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Lisa'ya bunların hiçbirinden söz etmedim."

"Jackson böyle düşünmeyecek. Onun her şeyi bildiğini ve işler ters giderse onun da ortadan kaldırılması gerektiğini düşünecek."

"Biliyorum," dedi LuAnn sonunda. Yüzünü ovuşturup yorgun bir şekilde Riggs'e baktı.

"Anlamıyorum. Neden bana yardım etmek istiyorsun? Beni tanıımıyorsun bile. Ve az önce sana yasadışı bir şey yaptığımı söyledim."

"Dediğim gibi seni araştırdım. Geçmişini biliyorum. Jackson senden yararlandı. Kahretsin, eğer senin durumunda ben olsaydım zengin olma fırsatına balıklama daldırdım."

"Ama ben yapmadım. Jackson'ın teklifini kabul etmemeye karar vermiştim. Ne var ki sonra Duane'in uyuşturucu kavgasının ortasına daldım, bir sonra hatırladığım şey iki adamın ölü olduğu ve benim kollarımda bir bebekle oradan en hızlı şekilde kaçtığım. Ben... ben başka çarem olduğunu sanmıyordum. Sadece kaçmak istiyordum."

"Bunu anlayabiliyorum, LuAnn, gerçekten."

"O zamandan beri kaçıyorum, gölgemden korkuyorum, bi-isinin her şeyi öğreneceğinden ödüm patlıyor. On yıl oldu, ama bir yüz yıl geçti gibi hissediyorum." Başını sallayıp ellerini kucağında kavuşturdu.

"O zaman Jackson buralarda."

"Kırk beş dakika önce bahçemdeydi."

"Neden?"

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama sanırım uygulamak istediği plan için hazırlık yapıyor."

"Ne gibi bir plan?"

"Öncelikle Donovan'ı öldürecek."

"Bunu Donovan'a söylediğini duydum."

"Sonra muhtemelen bizim peşimize düşecek." LuAnn ellerini yüzüne kapadı.

"Onu bir daha görmeyeceksin."

"Bu konuda yanlış düşünüyorsun, Matthew. Onunla buluşmak zorundayım. Hem de çok yakında."

Genç adam tam bir şokla LuAnn'e bakıyordu. "Sen deli misin?"

"Jackson gecenin bir yarısı yatak odamda belirdi. Uzun bir tartışma yaşadık. Ona seni daha iyi tanıyacağımı söyledim. Aklında seks olduğunu sanmıyorum, sadece o şekilde oldu..."

"LuAnn, sen..."

"Seni öldürecekti. Dün gece kulübede. Sanırım kamyonetini almak için oraya gitmiştin. Senden birkaç adım ötede durduğunu söyledi. Hayatta olduğun için şanslısın. Çok şanslı." Riggs arkasına yaslandı. İlgüdülerinde haklıydı. Beklenmedik bir şekilde ölüme böylesine yaklaşmış olmasına rağmen bunu hissedebilmesi cesaret vericiydi.

"Seni kontrol edecek. Geçmişinden şüphelendiği için... Geçmişini inceleyecek ve endişe edici bir şey varsa seni öldürecek."

"Ama?"

"Ama seni kontrol edeceğimi söyledim."

"Risk almışsın."

"Senin aldığı kadar değil. Sana borçluydum. Ve sana bir şey olmasını istemedim. Benim yüzümden böyle bir şey olmamalıydı."

Riggs kollarını iki yanına açtı. "Peki neden? Piyango hilesi nedendi? Kazancının bir kısmını ona mı verdin?"

"Hepsini." Riggs boş bir şekilde kendisine bakıyordu. "Parayı on yıl boyunca kontrol etti; bu süre henüz doldu. Parayı yatırımda kullandı ve bu yatırımın gelirinden bana biraz verdi."

"Yatırım yapacak yüz milyon doları vardı. Her yıl ne kadar kazandın?"

"Anaparadan kırk milyon dolar civarında. Harcamadığım miktarı da yatırımda kullandı. Bundan da her yıl onlarca milyon dolar kazandım."

Riggs şaşkınlıktan ağzı açık bakıyordu. "Piyango ikramiyesinin yüzde kırkının geri dönmesi demek bu."

"Biliyorum. Ve Jackson'ın çok daha fazlasını kazandığından emindim. Bunları iyi kalpli olduğu için yapmadı. Bu bir iş anlaşmasıydı, sade ve basit."

"Yani, eğer sen yüzde kırk kazandıysan o da en az aynını ya da daha fazlasını kazandı. Bu da anaparanın yüzde sekseni demek. Bunu ancak yasadışı kanallarla yapmış olabilir."

"Bilmiyorum."

"Ya on yılın sonunda ne olacaktı?"

"Yüz milyon doları geri aldım."

Riggs kaşlarını ovuşturdu. "Ve on iki kişi olduğunuz düşünülürse, her birinizden ortalama yetmiş milyon gelse, adamın neredeyse bir milyar dolar yatırım yapacak parası olmuş demektir."

"Şu anda bundan çok daha fazlası olduğundan eminim." Riggs'e bakınca yüz hatlarında gerginliği fark etti. "Ne, ne düşünüyorsun?"

Sabit bir şekilde LuAnn'e baktı. "FBI'nın öfkelenildiği başka bir şeyi." LuAnn şaşırmıştı. Riggs açıklamaya başladı. "FBI, İnterpol ve birkaç diğer yabancı kanun kuruluşunun birkaç yıldır bir şeyin farkında olduklarını biliyorum şu anda: bazıları yasal olan, bazıları da olmayan dünya çapında birçok aktiviteye çok büyük miktarlarda paranın aktarıldığı. Başlangıçta federaller bunun Güney Amerika ya da Asya'dan, kısmen aklanmak için gelen uyuşturucu karteli parası olduğunu düşündü. Sonradan durumun böyle olmadığı anlaşıldı. Oradan buradan ipucu topladılar, fakat bu onları bir yere götürmedi. Bu kadar parası olan biri kendini çok iyi gizleyebilir. O kişi belki de Jackson'dır." Riggs sessizleşti.

"Federallerin piyangodan haberi var mı?"

Riggs rahatsız görünüyordu. "Sana şu kadarını söyleyebilirim, eğer varsa benden öğrenmediler. Ama senin hakkındaki sorularımı biliyorlar. Bundan kaçmanın yolu yoktu."

"Ve kendi kendilerine anladılarsa karşımızda hem Jackson, hem de federal hükümet var demektir. Doğru mu?"

Riggs bir an bakışlarını kaçırdı, sonra doğrudan LuAnn'in gözlerine baktı. "Doğru."

"Gerçeği söylemek gerekirse beni hangisinin daha çok korkuttuğundan emin değilim."

Birbirlerine baktılar, zihinlerinden benzeri düşüncelere geçiyordu. Tüm bunlara karşı iki kişi.

"Artık gitmem lazım," dedi LuAnn.

"Nereye?"

"Jackson'ın hareketlerimi çok yakından takip ettiğine eminim. Birbirimizi birkaç kez gördüğümüzü biliyordur. Donovan'la görüştüğümü de biliyor olabilir. Ona hemen rapor vermezsem..." Burada zorlukla yutkundu... "Şey, durum pek hoş olmayacak."

Riggs, LuAnn'ın omuzlarını sıkıca kavradı. "LuAnn, o adam bir sapık, fakat çok da zeki olmalı. Bu da onu daha tehlikeli hale getiriyor. Oraya gittiğinde adam senden biraz bile şüphelense..."

"LuAnn adamın koluna yumuşak bir şekilde dokundu. "Şey, sadece onun şüphelenmemesini sağlamak zorundayım."

"Bunu nasıl yapacaksın? Zaten şüphelenmiş olmalı. Bence polisi getirelim, adamı tuzağa düşürüp yakalayalım."

"Ya ben? Bana ne olacak?"

Riggs kadına baktı. "Senin hükümettekilerle bir anlaşma yapabileceğinden eminim."

"Peki ya Georgia'daki insanlar? Donovan'ın onların beni linç etmek istediklerini söylediğini duydun."

"Federaller onlarla konuşabilir, onlar..." Riggs bu söylediklerinin hiçbirinin garanti edilemeyeceğini fark ederek sustu.

"Belki onlarla bir anlaşma yapabilirim. Parayı geri veririm. Seni şaşırtabilir, ama para umurumda değil. Ve belki anlayışlı bir yargıca denk gelirsem beni pek zorlamaz. Toplam olarak kaç yıl yatarım? Yirmi yıl?"

"Belki o kadar olmaz."

"Kaç o zaman?"

"Bunu sana söyleyemem, bilmiyorum."

"Gerçekten çok iyi bir savunma olurdu değil mi? Başlıkları şimdiden görebiliyorum: İnsanlar Sosyal Güvenlik paralarını piyango için harcarken uyuşturucu satıcısı-katil-sahtekâr-kaçak LuAnn Tyler kraliçeler gibi yaşıyor. Belki bana bir ödül bile verirler. Ne düşünüyorsun?"

Riggs cevap vermedi, LuAnn'e bakamıyordu.

"Ve diyelim ki Jackson'a tuzak kurduk. Onu yakaladık ve sonra da elimizden kaçırdık. Ne olacağını tahmin edebilir misin? Sahip olduğu bunca para ve güçle onun elinden kurtulabileceğimizi düşünüyor musun? Belki intikamını alması için birine para verebilir. Buna göre, hayatımın bedeli ne olabilir? Ve kızımın hayatının?"

Riggs bu kez cevap vermedi. "Hiçbir şey. Pekâlâ, ne demek istediğini anlıyorum. Ama dinle, neden adama telefonda rapor veremiyorsun? Onu şahsen görmem gerekmiyor."

LuAnn bunu bir süre düşündü. "Deneyeceğim," diyebildi sadece.

Bütün ihtişamıyla ayağa kalkıp Riggs'e baktı. Yeniden yirmi yaşında, güçlü ve kendinden emin görünüyordu. "Milyonlarca dolarım olmasına ve bütün dünyayı gezmeme rağmen ben FBI'dan değilim. Sadece Georgia'lı aptal bir kızım, ama aklımı bir şeye takınca neler yapabildiğimi görsen şaşarsın." Lisa'nın yüzü belirdi hayalinde. "Ve kaybedecek çok şeyim var. Çok fazla." Bakışları Riggs'i geçip çok çok uzaklarda bir şeyi görüyor gibiydi. Konuştuğunda sesindeki Güneyli aksanı çok belirgindi.; "Bu yüzden kaybetmeyeceğim."

Kırk Dördüncü Bölüm

George Masters dikkatle önündeki dosyaya bakıyordu. Washington'daki Hoover Binasındaki ofisinde oturmaktaydı. Masters yirmi beşi aşkın yıldır FBI'da çalışıyordu. Bunun on yılı FBI'ın New York ofisinde geçmişti. Şu anda on yıl önce yakından tanıdığı bir isme bakıyordu: LuAnn Tyler. Masters, Tyler'ın Birleşik Devletler'den kaçışıyla ilgili soruşturmanın bir parçası olmuştu bir süre için. Soruşturma yıllar önce kapanmasına rağmen adam bu konuya karşı olan ilgisini hiç yitirmemişti, çünkü bu olaydaki hiçbir şey yerli yerine oturmuyordu. Anlamsız şeyler kıdemli FBI ajanını çok rahatsız ederdi. Washington'a transfer olduktan sonra bile bu davayı zihninin bir köşesinde tutmuştu. Şimdi küçük bir kıvılcımı büyük bir ateşe çevirecek olaylar meydana gelmişti. Matthew Riggs, LuAnn Tyler hakkında sorular sormuştu. Riggs'ın Charlottesville, Virginia'da bulunduğunu biliyordu. Masters Riggs'i ya da

Riggs'in eskiden olduğu kişiyi çok iyi tanıyordu. Eğer Riggs gibi birisi Tyler'la ilgileniyorsa Masters da ilgilenirdi.

LuAnn Tyler'ın New York'tan kağışını engelleyemedikleri için Masters ve ekibi kadını kağışa götüren son birkaç günü incelemek için büyük çaba sarfetmişlerdi. Georgia'dan New York'a ya arabayla ya da trenle gittiğini düşünmüştü. Ne ehliyeti, ne de arabası vardı. Kullanırken görüldüğü üstü açık büyük araba karavanın önünde bulunmuştu, yani o aracı kullanmamıştı. Masters daha sonra tren yolculuğunun üzerinde durmuş ve Atlanta istasyonunda aradığını bulmuştu. LuAnn Tyler polisin cinayetlerin işlendiğine inandığı gün New York'a Amtrak Crescent'le gitmişti. Ama yaptığı tek şey bu değildi. LuAnn Tyler, Otis Burns'n araba telefonundan bir arama yapmıştı. Bums karavanda l bulunan diğer adamdı. FBI telefonun izini sürmüştü. Ama numara sekiz yüzlü bir hattı ve çoktan kapatılmıştı. Telefon numarasını kimin kiraladığına dair yapılan araştırmalar tam bir çıkmaza girmişti. Bu yüzden Masters'ın merakı daha da artmıştı.

şimdi tekrar LuAnn Tyler zerine odaklanmıştı. Masters adamlarına NYPD kayıtlarını inceleyerek LuAnn Tyler'ın kağışı sırasında meydana gelen sıradışı olayları aramalarını istemişti. Adamlarının bulduğu bir şey Masters'ı çok ilgilendirmişti. Anthony Romanello adında bir adam LuAnn Tyler'ın basın konferansının yapılmasından bir gün önce otel odasında l bulunmuştu. New York'ta bir ceset bulunması haber niteliği taşımazdı; ancak polis Romanello'nun ölümünden şüphelenmişti, çünkü uzun bir sabıka kaydı vardı ve kiralık katil olduğu dşnlyordur. Polis öldüğü gün neler yaptığını derinlemesine araştırmıştı. Romanello ve bir kadın adamın ölümünden kısa süre önce bir restoranda grlmşlerdi; ciddi bir tartışma yaptıkları gözlenmişti. İki saat sonra ise Romanello lmşt. Açıklanan resmi ölüm nedeni kalp kriziydi; ancak otopsi raporları genç ve güçlü adamda herhangi bir kalp sorunu bulunduğuna dair bir iz bulamamıştı. Bu detayların hiçbiri Masters'ı ilgilendirmiyordu. Adrenalininin yükselmesine neden olan şey kadının tarifiydi: LuAnn Tyler'a tam olarak uyuyordu bu tarif.

Masters sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıp bir sigara yaktı. Daha sonra en önemli ipucuna sıra gelmişti. Romanello'nun üzerinde bir tren bileti bulunmuştu. Romanello, Georgia'ya gitmiş ve ayrı kompartımanlarda da olsa LuAnn'le aynı günde ve aynı trende New York'a dönmüştü. Bir bağlantı varmıydı? Zihninde uzun zamandır gömülü duran bu bilgiyi ortaya koyan tecrübeli FBI ajanı parçaları daha açık bir perspektifte birleştirmeye başlamıştı. Belki bunca yıl olaydan uzak kalması iyi olmuştu.

LuAnn Tyler hakkında oluşturduğu dosyaları incelemeyi bitirdi. Bu dosyaya piyango kayıtları da dahildi. Kazanan bilet, cinayetlerin muhtemelen LuAnn Tyler tarafından işlendiği günde, Rikersville, Georgia'daki bir 7-Eleven'dan alınmıştı. Çifte cinayetten sonra LuAnn Tyler'ın durup bilet alması oldukça cesur bir davranış, diye düşündü Masters. Kazanan bilet ertesi arşamba günü New York'taki çekilişte ilan edilmışti. LuAnn'in tanımına uyan kadın cuma akşamı görülmüştü Romanello'yla. Ve LuAnn Tyler'ın talihli olduğunu açıklayan basın konferansı cumartesi günü yapılmıştı. Fakat aslında tren kayıtlarına ve Romanello'nun üzerinde bulunan bilete göre, Tyler ve Romanello trene önceki pazar günü binip pazartesi orada olmuşlardı. Eğer yleyse, bu demek oluyordu ki, LuAnn Tyler, New York'a ikramiyeyi kazanan talihli olduğunu bilmeden önce gitmişti. Sadece muhtemel cinayet suçundan kağıp New York'a gitmiş ve tesadüfen büyük ikramiyeyi mi kazanmıştı? Eğer yleyse dünyadaki en şanslı kişi olmalıydı. George Masters kimsenin bu kadar şanslı olamayacağını biliyordu. Elindeki noktalan işaretledi. Cinayetler. Telefonla yapılan arama. Biletin alınması. Kazandığını bilmeden New York'a gidişi. İkraniyeyi kazanması. Romanello ile Tyler'ın tartışması. Romanello'nun lm. Yedinci sınıftan terk, yirmi yaşındaki LuAnn Tyler'ın kuşağında bebeğiyle geniş bir polis açından başarıyla kağışı. Masters genç kadının

tüm bunları tek başına yapamayacağı sonucuna varmıştı. Her şey önceden planlanmıştı. Ve bunun da tek bir anlamı vardı.

LuAnn Tyler ikramiyeyi kazanacağını biliyordu.

Bu son düşüncenin iması bile sert ifadeli ajanın içini ürpertti. Bu olasılığı on yıl önce göremediğine şaşırıyordu, aklına bile gelmemişti böyle bir şey. O zamanlar yalnızca potansiyel bir katil arıyordu. On yıl önce olaya Romanello'yu katmadığını düşünerek biraz teselli buldu.

Masters son yüzyılda piyangoda meydana gelen yolsuzlukları bilecek kadar yaşlı değildi, ama 1950'deki show skandalini çok iyi hatırlıyordu. O zamanki olay bugünküyle kıyaslanınca komedi gibi kalıyordu.

On yıl önce birisi Birleşik Devletler Piyangosunda yolsuzluk yapmış olabilirdi. En azından bir kere ya da muhtemelen daha fazla. Bunun sonuçlarını düşünmek Masters'ı çok korkutuyordu. Federal hükümet birçok programı yürütmek için piyango gelirine ihtiyaç duyuyordu, bu programlar politik açıdan son derece sağlamlaştığı için kaldırılmaları imkânsızdı. Ama ya bu gelirin kaynağı kirlendiye? Ya Amerikan halkı bu gerçeği öğrenirse? Masters'ın ağzı bu düşünceyle kupkuru oldu. Korkunç bir başağrısına dönüşecek olan rahatsızlıkla mücadele etmek için biraz suyla birlikte birkaç aspirin aldı. Kendini toparlayıp ahizeyi kaldırdı. "Beni müdüre bağlayın." Telefonun bağlanmasını beklerken Masters sandalyesine oturdu. Bu işin sonunda Beyaz Saray'a kadar uzanacağını biliyordu. Ama müdürün başsavcıyla konuşmasına izin verecekti, başsavcı da başkanla görüşebilirdi. Eğer vardığı sonuçlar doğruysa pervaneye öyle çok pislik bulaşacaktı ki, herkes sonunda bu pislikle kaplanacaktı.

Kırk Beşinci Bölüm

Jackson yine otel odasında, laptop bilgisayarının başındaydı. LuAnn, Riggs'le birkaç kez görüşmüştü. Araması için birkaç saat verebilirdi ona. Ama yine de hayal kırıklığına uğratmıştı kendisini. LuAnn'in telefon hattını dinlememişti, şu anda üstünde durmaya değmeyecek bir atlamaydı bu. Lisa'yı bu kadar çabuk uzağa göndererek kendisini biraz hazırlıksız yakalamıştı. LuAnn'in hareketlerini izlemekle görevli adamı, Charlie ve Lisa'yı izlemek zorunda kalmış, bu nedenle Jackson çok değerli bir çift gözden olmuştu. Bu sayede Donovan ve LuAnn'in buluştuklarından habersizdi.

Daha fazla adam çağırmayı düşündü, böylece her yere yetişebilirdi, fakat kasabada çok fazla yabancıнын dolaşması şüphe çekerti. Bundan kaçmak zorundaydı. Çünkü orada emin olmadığı bir şey vardı: Matt Riggs. Riggs'in parmakizlerini aynı kaynağa göndermişti ve cevap bekliyordu.

Ekranda beliren yazıyı görünce ağzı açık kaldı. Parmakizle-rinin sahibi olarak görünen isim Matt Riggs değildi. Jackson bir an için kulübede yanlış parmakizi alıp almadığını merak etti. Ama bu imkânsızdı; kendine Matt Riggs diyen adamın dokunduğu yerlere çok dikkat etmişti. Bir hata olamazdı. Hata olabilecek diğer kaynağı kontrol etmeye karar verdi hemen. Telefonu tuşlayıp hatta çıkan adamla konuştu.

"Bu biraz garipti," dedi ses. "Önce herhangi bir şüphe uyandırmamak için normal kanallara müracaat ettik. Üst düzeye gönderildiğimize inanıyorum. 'Parmakizi bulunamadı' yanıtını aldık."

"Ama adam tanımlanmış," dedi Jackson.

"Doğru, bunu ancak diğer kanalları devreye sokarak başardık." Jackson bunun veri tabanına gizlice girmek anlamına geldiğini biliyordu.

"Ama bu, adamın şu anda kullandığından farklı bir isim ve ölü olarak listeleniyor."

"Doğru, fakat bir suçlu öldüğünde standart prosedür, cesedin parmakizlerini alıp doğrulanması için FBI'a gönderilmesidir. Bu tamamlandığında parmakizini veri tabanından

almak için kullanılan bağlantı silinir. Sonuçta veri tabanında ölmüş suçluların parmakizleri, teknik olarak bulunmuyor."

"Peki bana gönderdiğin şeyi nasıl açıklıyorsun? Neden bu adamı başka bir isim altında ölü olarak göstermek istesinler?"

"Bence veri tabanında bulunan listedeki isim adamın gerçek adı ve şu anda kullandığı isim sahte. Ölü olarak listelenmesi Federallerin, veri tabanına girenler dahil herkesin onun ölü olduğuna inanmalarını istediğini gösteriyor. Federallerin bunu daha önce yaptığını da gördüm."

"Neden?"

Aldığı cevap Jackson'ın telefonu yavaşça kapamasına neden oldu. Durum şimdi anlaşılıyordu. Ekrana baktı.

Daniel Buckman: Ölü.

LuAnn çıktıktan üç dakika sonra Riggs bir telefon aldı. Mesaj kısaydı, fakat yine de adamın baştan aşağı ürpermesine neden oldu.

"Birisi az önce Otomatik Parmakizi Tanımlama Sistemi yoluyla senin parmakizi dosyana izinsiz bir giriş yaptı. Ve bu kişi ne yaptığını biliyordu, çünkü her şey olup bitene dek biz fark etmedik. Çok dikkatli ol, biz şimdi kontrol ediyoruz."

Riggs telefonu hızla kapatıp çekmecesinin kilidini açtı. İki tabanca, iki şarjör ve ayak bileğine bağlanan bir kılıf çıkardı. Büyük tabancayı cebine, küçük olanı da belindeki kılıfa yerleştirdi. Sonra jipine koştu. LuAnn'in arabasındaki alıcıyı bulup çıkarmamış olmasını diliyordu.

Kırk Altıncı Bölüm

LuAnn arabasındaki telefonda Jackson'ın verdiği numarayı aradı. Jackson bir dakikadan kısa bir süre içinde karşılık verdi.

"Ben de hareket halindeyim," dedi. "Konuşmalıyız."

"Dediğin gibi sana rapor veriyorum."

"Bundan eminim. Bana söyleyecek çok şeyin olduğunu düşünüyorum."

"Önümüzde büyük bir sorun olduğunu sanmıyorum."

"Oh, gerçekten mi, bunu duyduğuma çok sevindim."

LuAnn tersler gibi cevap verdi. "Duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, ama şahsen duymak istiyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi. "Seni ilgilendirebilecek bazı bilgiler var elimde."

"Ne hakkında?"

"Hayır, kim hakkında diye sorman gerekir. Matt Riggs. Gerçek adı, gerçek geçmişi ve neden ona karşı çok dikkat etmen gerektiği gibi konular hakkında."

"Hepsini telefonda söyleyebilirsin."

"LuAnn, galiba söylediklerimi duymadın. Benimle buluşacağını söyledim sana."

"Neden buluşayım?"

"Sana harika bir neden vereyim. Eğer buluşmazsan yarım saat içinde Riggs'i bulur, öldürürüm. Kafasını kesip sana gönderirim. Uyarlamak için onu ararsan evine gidip hizmetçilerden bahçıvanlara kadar herkesi öldürür, evini yakarım. Sonra değerli kızının okuluna gider herkesi doğrarım. Sen aramaya devam edip bütün kasabayı uyarabilirsin, ben rastgele öldürmeye başlarım. Bu iyi bir neden mi, LuAnn, yoksa daha fazlasını duymak ister misin?"

Rengi solup titremeye başlayan LuAnn kendini nefes almaya zorladı. Söylediği her şeyde samimi olduğunu biliyordu.

"Tıpkı eskiden olduğu gibi. Eski zamanlardan söz etmişken neden Charlie'ye de bize katılmasını söylemiyorsun. Bu konu onu da ilgilendiriyor."

LuAnn telefonu kendinden uzaklaştırdı. Hattın diğer ucundaki adamla birlikte onu da eritmek istemiş gibi bakıyordu telefona. "O şu anda burada değil."

"Vay vay. Oysa ben onun senin yanından hiç ayrılmadığını, senin sadık yoldaşın olduğunu düşünmüştüm."

Ses tonundaki bir şey LuAnn'in hafızasındaki bir şeye dokunmuştu. Bunun ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. "Göbeğimizden bağlı değiliz. Onun da bir hayatı var."

Şimdilik, diye düşündü Jackson. Şimdilik, tıpkı seninki gibi. Ama bazı şüphelerim var, gerçekten.

"Meraklı arkadaşımızın oturduğu kulübede buluşalım. Otuz dakika sonra, başarabilir misin?"

"Otuz dakika içinde kulübede olacağım."

Jackson telefonu kapattı, otomatik bir hareketle ceketinin altındaki bıçağını yokladı. On mil ötedeki LuAnn neredeyse bu hareketin aynısını tekrarlayıp ,44'lüğünün emniyetini açtı.

LuAnn ağaçlıklı yolda ilerlerken şafak söküyordu. Etraf zifiri karanlıktı. Bir gece önce yağın yağmur yüzünden birikmiş derin bir su birikintisinden geçerken tekerleklerden sıçrayan sular ön camı ıslattı; LuAnn bir an irkildi. Kulübe önündeydi. Yavaşlayıp çevreyi gözleriyle taradı. Ne bir araba, ne de bir insan görüyordu. Bunun hiçbir anlama gelmediğinin farkındaydı. Jackson ne zaman isterse ortaya çıkıp kayboluyordu. BMW'yi durdurup dışarı çıktı. Diz çöküp yerdeki toprağı inceledi. Başka bir arabanın tekerlek izi yoktu. Kulübeyi inceledi. Orada olduğundan emindi. Sanki sadece LuAnn'in hissedebildiği bir kokusu var gibiydi. Mezarlık gibi kokuyordu, nemli ve küflü. Derin bir soluk alıp kapıya doğru yürüdü.

Kulübeye girince küçük alanı inceledi.

"Erken geldin," dedi Jackson gölgelerden çıkarak. Yüzü daha önceki karşılaşmalarındakilerle aynıydı. Deri bir ceket ve blucin giymişti. Başında siyah bir kayak şapkası vardı. Ayaklarında ise koyu renk yürüyüş botları. "Ama en azından yalnız geldin."

"Senin için de aynı şeyin geçerli olduğunu umuyorum." LuAnn hafifçe kımıldadı, böylece sırtını kapı yerine duvara vermişti.

Jackson onun hareketinin ne anlama geldiğini fark edip gülümsedi. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara dayandı. "Raporunu vermeye başlayabilirsin."

LuAnn ellerini cebinden çıkarmadı, bir eli tabancanın kabzasını sıkıca kavramış, namluyu Jackson'a doğrultmayı başarmıştı.

Hareketi belli belirsiz olmasına rağmen Jackson başını eğip güldü. "Senin soğukkanlılıkla cinayet işlemeyeceğini söylediğini çok açık hatırlıyorum."

"Her konunun bir istisnası vardır."

"Etkileyici, fakat oyunlar için zamanımız yok. Raporun nedir?"

LuAnn kısa kısa konuşmaya başladı. "Donovan'la buluştum. Beni takip eden adam oydu, Thomas Donovan." LuAnn, Jackson'ın adamın kimliğini çoktan ortaya çıkardığına emindi. Oraya gelirken Jackson'a çoğunlukla gerçeği anlatmaya, çok Kritik noktalarda yalan söylemeye karar vermişti. Yarı gerçekler güven oluşturmada harika bir yoldu ve buna şu anda çok ihtiyacı vardı. "Washington Tribune'de gazeteciymiş."

Jackson ellerini önünde kavuşturdu. Gözlerini LuAnn'den ayırmıyordu. "Devam et."

"Piyango hakkında bir hikâye hazırlıyormuş. On yıl önceki on iki talihliyle ilgili." Jackson'a doğru başını salladı. "Onları biliyorsun; şimdi oldukça zenginler."

"Ne olmuş?"

"Olan şey şu, Donovan diğer bütün talihliler iflas ederken bunların nasıl olup da zenginleştğini merak etmiş. Senin on iki adamın çok dikkat çekiyor." Jackson sıkıntısını çok iyi saklıyordu. İpucu bırakmaktan hoşlanmazdı. LuAnn onu yakından inceliyor, yüz hatlarındaki en küçük şüpheyi okuyabiliyordu. Bu genellikle kendisini çok rahatlatan bir şeydi, ama şimdi bu konuda düşünecek vakti yoktu.

"Ona ne söyledin?"

"Piyango görevlilerinden birinin bana harika bir yatırım danışmanı önerdiğini söyledim. Senin kullandığın yatırım firmasının adını verdim. Yasal olduğunu düşünüyorum."

"Öyledir," diye cevap verdi Jackson. "En azından görünüşte. Ya diğerleri?"

"Donovan'a onları tanımadığımı söyledim, ama onların da aynı danışmanlara gönderilmiş olabileceğini ifade ettim."

"Bunu yuttu mu?"

"Hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Zenginlerin yoksulları ezmesiyle ilgili bir hikâye yazmak istiyordu, bilirsin ya, piyangoyu kazanırlar, sonra parazit bir yatırım firması hesaplarını karıştırır, pastadan kendine düşen payı yer ve geriye iflas dosyası açacak avukat ücretinden başka bir şey kalmaz. Ona benim bu sonucu desteklemediğimi söyledim.

Durumumun iyi olduğumu anlattım."

"Georgia'daki geçmişini biliyor muydu?"

"Başlangıçta onu bana doğru iten şeyin bu olduğunu sanıyorum." Jackson'ın bu ifade üzerine hafifçe baş salladığını görünce rahatlarcasına soluk aldı LuAnn. O da aynı sonuca varmış gibiydi. "Ona büyük bir komplodan söz edeceğimi düşünüyordu sanırım."

Jackson'ın gözleri parladı. "Başka teorilerden söz etti mi, piyango hilesi filan gibi?"

O anda tereddüt etmenin bir felakete yol açabileceğini LuAnn biliyordu, hemen söze girdi.

"Hayır. Ama büyük bir hikâye olduğunu düşünmüş. Doğrudan yatırım firmasıyla konuşmasını, saklayacak hiçbir şeyimin olmadığını söyledim. Eğer istiyorsa Georgia polisine gidebileceğini, artık bazı şeylerin ortaya çıkma zamanının geldiğini söyledim."

"Ciddi değildin herhalde."

"Onun ciddi olduğuma inanmasını istedim. Direnç gösterme ya da bir şey saklamada çok ısrarlı görünseydim daha fazla şüphelenecekti. Zaten her şey biraz aklını karıştırmıştı."

"Ondan nasıl ayrıldın?"

"Kendisiyle buluştuğum için bana teşekkür etti, hatta beni rahatsız ettiği için özür bile diledi." Jackson başını yine yana doğru eğmişti. Bu iş LuAnn'in düşündüğünden daha kolay gidiyordu. "Arabamdan inip gitti. Onu en son o zaman gördüm."

Jackson birkaç dakika konuşmadı, sonra ellerini birleştirdi. "İyi bir performansı severim, LuAnn, sanırım durumu çok iyi idare ettin."

"Öğretmenim çok iyiydi."

"Ne?"

"On yıl önce. Başka birisinin kılığına girdiğin havaalanı. Saklanmanın en iyi yolunun ortaya çıkmak olduğunu söylemiştin. Ben de aynı prensibi uyguladım. Çok açık ol, işbirliği yap, dürüst ol, o zaman en şüpheli insanlar bile her şeyi bir daha düşünürler."

"Bunları hatırlaman beni çok onurlandırdı."

Egolarının okşanmasının birçok erkekte işe yaradığını biliyordu LuAnn. Jackson da birçok konuda istisna olsa da bu konu da diğerleriyle aynıydı. "Seni unutmak biraz zordu. Neyse, Donovan için bir şey yapman gerekmiyor, o zararsız. Bana Riggs'den söz et."

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu sabah Riggs'le arazide buluşmanızı izledim. Oldukça güzel bir manzaraydı. Senin giyiş tarzından hoş bir sabah geçirmiş olduğunu düşünüyorum."

LuAnn öfkesini sakladı. Şu anda bilgiye ihtiyacı vardı. "Onun hakkında daha fazla şey bilmem için geçerli bir neden daha."

"Pekâlâ, gerçek adıyla başlayalım: Daniel Buckman."

"Buckman mı? Neden başka bir adı olsun ki?"

"Bu sorunun senden gelmesi çok komik, LuAnn. İnsanlar neden adlarını değiştirirler?"

Alında terler birikmişti. "Çünkü saklayacak bir şeyleri vardır."

"Kesinlikle."

"Casus muymuş?"

Jackson bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Aslında o hiçbir şey değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölü bir insanın ölüden başka bir şey olmadığını demek istiyorum, LuAnn, doğru mu?"

"Ölü mü?" LuAnn'in bütün bedeni dondu. Jackson, Matt-hew'yu öldürmüş müydü? Olamazdı.

Yere düşmemek için kendini zor tuttu. Allahtan Jackson bu sırada konuşmasına devam ediyordu.

"Parmakizlerini alıp veri tabanına verdim ve bilgisayar onun ölü olduğunu söyledi."

"Bilgisayar yanılıyor."

"Bilgisayar sadece ona yükleneni verir. Birisi bir arayan olması ihtimaline karşı Riggs'in ölü olduğunun bilinmesini istiyor."

"Bir arayan mı? Kim gibi?"

"Düşmanları." LuAnn cevap vermeyince Jackson devam etti. "Tanık Koruma ve Yerleştirme Programını duydun mu hiç?"

"Hayır, duymalı mıydım?"

"O kadar uzun zaman yurt dışında yaşadın ki, duymamış olabilirsin. Federal hükümet tarafından yürütülüyor. Bu programla tehlikeli suçlulara ve organizasyonlara karşı tanıklık edenlerin korunması amaçlanıyor. Yeni bir kimlik, yeni bir hayat verilir onlara. Riggs resmi olarak ölü. Küçük bir kasabaya gelip yeni kimliği altında yeni bir hayata başlar. Belki yüz hatları da değiştirilmiştir. Bunu kesin olarak bilmiyorum, ama Riggs'in böyle seçilmiş bir grubun üyesi olduğunu düşünüyorum."

"Riggs-Buckman- bir tanık mıymış? Neye tanık olmuş?"

Jackson omuz silkti. "Kim bilir? Kimin umurunda? Sana söylediğim şey, Riggs'in bir suçlu olduğu ya da eskiden suçlu olduğu. Muhtemelen uyuşturucu ya da öyle bir şey. Belki de Mafya muhbiridir. Tanık Koruma programı ufak çapta hırsızlar için kullanılmıyor."

LuAnn düşmemek için sırtını duvara dayadı. Riggs bir suç-luymuş.

"Umarım ona hiçbir şey açıklamadın. Gündeminde neler olabileceğini kimse bilemez."

"Açıklamadım," demeyi başardı LuAnn.

"Peki bana onun hakkında neler söyleyebilirsin?"

"Senin söylediğinden fazlasını değil. Daha önce bildiğinden fazla şey bilmiyor. Konuyu zorlamıyor. Donovan'ın bir fidyeci olduğunu düşündü. Senin söylediklerine bakılırsa kendi üzerine fazla dikkat çekmek istemiyor olmalı."

"Doğru, bu bizim için çok iyi. Ve bu sabahki randevunun sana acı vermediğine eminim."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi öfkeyle LuAnn. Birbirlerine aktaracakları bilgi sona erdiğine göre böyle bir imaya izin veremezdi.

"Oh, bu sezondaki ilk hatan. Aptalca bir hata yapmadan duramıyorsun, değil mi?" İnce parmağını LuAnn'e doğru uzatmıştı. "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Seni ben yarattım. Ve bir bakıma senin iyiliğinden kendimi sorumlu hissediyorum. Bu sorumluluğu hafife alamam."

LuAnn parladı. "Bak, on yıl geçti. Paranı kazandın. Ben de kendi paramı. Bu işi artık bitirelim, sonsuza dek. Otuz altı saat içinde dünyanın diğer ucunda olacağım. Sen kendi yoluna git, ben de benimkine, çünkü bu işten gerçekten çok yoruldum."

"Bana itaatsizlik ettin."

"Evet, on lanet olası yılı yirmi farklı ülkede, arkama bakarak ve emirlerine itaat ederek geçirdim. Ve sanırım hayatımın geri kalanını da aynı şekilde geçireceğim. Bunu yapmama izin ver."

"Hemen gidecek misin?"

"Eşyalarımı toplamama izin ver. Sabaha gitmiş olacağız."

Jackson bunu düşünürken çenesini kaşdı. "Bana bir şey söyle, LuAnn, seni neden hemen öldürmemem gerektiğini söyle bana."

LuAnn bu soruya hazırlıklıydı. "Çünkü Donovan onunla konuştuktan hemen sonra bir ceset haline gelmemi biraz garip bulabilir. Şimdilik pek şüpheli görünmüyor. Benim ölümümün onun radarlarını harekete geçireceğini garanti edebilirim. Böylesi bir sorunla karşılaşmak ister misin?" Jackson bir an için konuşmadı, sonra kapıyı işaret etti. "Gidip toplan."

LuAnn ona bakıp kapıya doğru ilerledi. "Önce sen."

"Birlikte çıkalım, LuAnn. Bu şekilde ikimizden birisi şiddet gösterirse diğerinin de karşılık verme şansı olabilir."

Bakışları birbirine yapışık şekilde kapıya gittiler.

Jackson elini kapının koluna koyduğu anda kapı Jackson'ı neredeyse yere devirecek bir hızla açıldı.

Riggs karşılarında durmuş, silahını Jackson'a doğrultmuştu. Ateş edemeden Jackson, LuAnn'i önüne çekti, diğer eli aşağıya doğru uzandı.

"Matthew, yapma," diye bağırdı LuAnn.

Riggs ona bir bakış fırlattı. "LuAnn..."

LuAnn, Jackson'ın kolunu kıvırdığını görmekten çok hissetti. Bıçağı elinin altından fırlatma metodunu kullanacaktı, ama bu metot da en az diğerleri kadar ölümcüldü.

LuAnn'in hızla uzattığı eli Jackson'ın koluna çarptı. O anda Riggs acıyla homurdandı, bıçak koluna saplanmıştı. Yere düştü, diğer eliyle bıçağın sapını yakalamıştı. LuAnn tabancasını cebinden çıkarıp etrafında döndü, Jackson'a ateş etmeye çalışıyordu. Tam o anda Jackson onu geri geri kendisine doğru çekti.

Aynı anda hareket etmeleri yüzünden Jackson ve LuAnn pencereye çarparak camdan fırladılar. LuAnn, Jackson'ın üzerine düşmüştü. Tabancası elinden kayıp verandaya fırladı. Kaygan çimenlerin üzerinde ayağa kalkmaya çabalarken her ikisi de birbirlerinin gizli fakat inkâr edilemez gücünün farkındaydı, Jackson, LuAnn'in boynunu yakalarken LuAnn onun hayalarına dizini indirdi, dirseğinin birisini çenesine çarptı. Birbirlerine kenetlenmiş durumda yavaşça doğrulurken ikisi de avantajlı bir pozisyon arayışındaydı. LuAnn, Jackson'ın elindeki yaradan kan aktığını gördü; camdan geçerken kesmiş olmalıydı. Kendisini çok sıkı tutamazdı. Jackson'ı bile şaşırtan ani bir güçle kendini adamın elinden kurtardı. Adamı gömleğinin ön tarafı ve kemerinden yakalayıp kulübenin yan duvarına doğru fırlattı. Jackson darbenin etkisiyle bulunduğu yere bir an için yığıldı. Bir saniye bile ziyan etmeksizin LuAnn ona doğru atılıp sırtına oturdu, iki eliyle çenesini yakalayarak geriye doğru çekmeye başladı, omurgasını kırmaya çalışıyordu. LuAnn gittikçe artan bir güçle çekmeye devam ederken Jackson acı içinde bağııyordu. Birkaç santim sonra adam ölmüş olacaktı. Ancak elleri birden kaydı ve geriye doğru düşerek kendini çimenlerin üzerinde buldu. Hemen ayağa fırladı. Sonra aşağı doğru bakınca şaşkınlıktan donakaldı. Elleri Jackson'ın yüzü duruyordu. Jackson sendeleyerek ayağa kalktı. Korkunç bir an için gözleri birbirine kenetlendi. LuAnn ilk kez Jackson'ın gerçek yüzüne bakıyordu.

Jackson kadının ellerine baktı. Yüzüne dokundu, gerçek tenini, saçlarını hissetti. Şimdi kendisini teşhis edebilirdi. Artık ölmeliydi.

Aynı şey LuAnn'in aklından da geçmiş olmalıydı ki, Jackson üzerine atladığı anda o da silahına doğru bir hamle yaptı; birlikte verandada kayıp silaha doğru uzandılar.

"Onu rahat bırak seni lanet olası!" diye haykırdı Riggs. LuAnn dönünce pencerede Riggs'in soluk yüzünü gördü. Gömleği tamamen kırmızıya bulanmıştı, titreyen elinde tabancasını tutuyordu. Jackson kiskanılacak bir hızla verandanın tırabzanlarını aştı. Riggs ateş etmekte bir saniye geç kaldığı için kurşunlar verandaya çarptı.

"Lanet olsun!" diye homurdandı Riggs. Dizleri üstüne düşerek LuAnn'in görüş açısından çıktı.

"Matthew!" LuAnn cama koştu. Bu arada Jackson ağaçların arasında kaybolmuştu.

LuAnn hızla kapıdan içeri girerken bir yandan da ceketini çıkarıyordu. Hemen Riggs'in yanına gitti. "Dur, bıçağı çıkarma, Matthew." Dişlerini kullanarak ceketinin kolunu yırttı, sonra şeritlere ayırdı. Ardından Riggs'in gömlek kolunu yırtıp yarasını açığa çıkardı. İlk önce şeritlerle kanamayı durdurmaya çalıştı, ama başaramadı. Riggs'in koltukaltını araştırarak belirli bir noktaya parmağıyla basınç uyguladı. Kan akışı sonunda durmuştu. Elinden geldiğince yumuşak bir şekilde bıçağı çekerken Riggs'in tırnakları etine girmiş, dişleri neredeyse dudaklarına batmıştı. Bıçağı yere attı.

"Matthew, parmağını tam şuraya koy, çok fazla bastırma, biraz kanın geçmesine izin vermelisin." Riggs'in parmağını az önce bastırdığı noktaya koydu.

"Arabamda ilk yardım çantası var. Elimden geldiğince yarayı temizlemeye çalışacağım. Sonra doktora gitmek zorundayız."

LuAnn verandadan tabancasını alarak arabasına koştu. Torpido gözünden ilkyardım çantasını kapıp kulübeye döndü. Son flaster parçasını dişiyile koparıp sargı bezinin üzerine yapıştırırken Riggs ona bakıyordu. "Bu işi yapmayı nerede öğrendin?"

LuAnn homurdandı. "İlk doktorla karşılaşmam Lisa doğduğu sıradaydı. O zaman bile sadece yirmi dakika görmüştüm adamı. Parasız yaşayınca hayatta kalmak için bu tür şeyleri öğreniyorsun."

Route 29'un çıkışındaki tıp merkezine geldiklerinde LuAnn arabadan inip Riggs'e yardım etmek isterken genç adam onu durdurdu.

"Bak, sanırım yalnız gidersem daha iyi olur. Buraya daha önce de geldim, beni tanıyorlar. Mütteahhitler çok sık yaralanır. Düşüğümü ve avcı bıçağımın koluma saplandığını söyleyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet, sanırım yeterince sorun çıkardım zaten."

Arabadan çıktı.

"Dışarı çıktığında burada olacağım, söz veriyorum," dedi LuAnn.

Riggs zayıf bir şekilde gülümsedi, yaralı kolunu tutarak içeri girdi.

LuAnn arabayı içeri girenleri görecektir şekilde park etti. Kapıları kilitleyip içinden küfretti. Riggs kendisini kurtarmaya gelmişti, bunun için onu suçlayamazdı. Ama tam Jackson'ı her şeyin yolunda olduğuna ikna etmişken. Bir dakika içinde özgür olacaklardı. Tanrım, ne zamanlamaydı. Arkasına yaslandı. Riggs'in silahlı ve aniden ortaya çıkışını açıklaması mümkündü. Riggs onun bulunduğu adamın Donovan olabileceğini düşünerek güvenliğinden endişe etmiş ve kendisini takip etmişti. Ne var ki Riggs başka bir şey daha yapmıştı ki, bu açıklayamayacağı bir şeydi. Önünden akan trafiğe bakarken yüksek sesle inledi.

Riggs, Jackson'ın önünde ona LuAnn diye seslenmiş ve bu tek sözcük her şeyi berbat etmişti. Jackson'ın bunu atlamış olması mümkün değildi. Şimdi Jackson, Riggs'in bildikleri konusunda kendisine yalan söylediğini biliyordu. Bunun cezasının ne olacağından emindi. Otuz dakika önce keyfi son derece yerindeydi. Şimdi ise bütün yollar kapanmıştı.

Yan koltuğa bakınca bir kart gördü. Donovan'ın kartıydı. Üzerindeki numaraya baktı. Bir an düşündükten sonra telefonu kaldırdı. Karşısına telesekreter çıkınca sessizce küfretti. Donovan'a olanlarla ilgili uzun bir mesaj bıraktı. Tekrar ortadan kaybolması için yalvararak kendisinin her şeyi ödeyeceğini söyledi. Gerçeği arayan iyi bir adamdı o. Ölmesini istemiyordu. Kendisi yüzünden başkalarının ölmesini istemiyordu artık. Mesajı alacak kadar yaşamasını diliyordu.

Jackson elindeki bezi ayucuna bastırdı. Camdan düşerken elini gerçekten çok kötü kesmişti. Lanet olası kadın. Bıçağı fırlatmadan saniyenin onda biri kadar önce koluna çarpmasaydı Riggs şimdi ölmüş olacaktı.

Yavaşça gerçek tenine dokundu. Kadının yumruklarından biri sayesinde küçük bir yumru oluşmuştu. Sonunda LuAnn'in baş edilmez gücünü görmüş ve kendisininkinden üstün olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Kim düşünürdü ki? İriyarı, kaslı tipler hiç böylesi Tanrı vergisi güce sahip olmazlardı; bu

spor merkezlerinde bile kazanılamayacak bir güçtü. Bu güce ya sahip olurdun ya da olmazdın. LuAnn buna doğuştan sahipti. Jackson bunu unutmayacaktı. Onu bu şekilde yenmeyi düşünmeyecek, her zamanki gibi başka yollar bulacaktı.

İşin garibi ona inanmıştı. Gitmesine izin verecekti. Lu-Ann'in, Riggs'e açıldığı kesindi. Adam onun gerçek adını biliyordu. Jackson'ı kendi adamlarının yalanlarından daha fazla kızdıran birkaç hareket vardı. Sadakatsizliğe tolerans gösterilemezdi. Riggs hakkında yalan söylediyse Donovan hakkında da yalan söylemiş olması yüksek bir olasılıktı. Tribune muhabirinin gerçeğe çok yaklaştığını tahmin ediyordu. Bu nedenle onun da durdurulması gerekirdi.

Bu düşünceler zihninde dolaşırken telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırdı. Dinledi, birkaç soru sordu, bazı talimatlar verdi. Telefonu kapattığında yüzünde büyük bir tatmin ifadesi vardı. Zamanlama bundan iyi olamazdı. Kurduğu kapan az önce kapanmıştı.

Kırk Yedinci Bölüm

Bell Ranger helikopter resmi plakalı üç siyah arabanın beklediği yeşil alana indi. George Masters, Lou Berman adındaki başka bir ajanla birlikte helikopterden aşağı atladı. Arabalardan birine binip yola çıktılar. Riggs, Washington'dan gelecek olan tepkinin hızını küçümsemişti.

Yirmi dakika sonra bir birlik Riggs'in evinin önünde durdu. Arabaların kapıları açıldı ve elleri silahlı, ciddi görünümlü adamlar evi ve ahır kuşattılar.

Masters ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çaldıktan sonra cevap alamayınca adamlarından birine işaret etti. İriyarı adam bir ayağını tam olarak kilidin bulunduğu yere savurdu ve kapı ardına kadar açılarak duvara çarptı. Evi dikkatle aradıktan sonra Riggs'in ofisine girdiler. Masters masaya oturup kâğıtları taradı. Gözleri bir seri nota takılmıştı. Yaşlı adam arkasına yaslanıp Riggs'in, LuAnn ve Catherine Savage adında bir kadınla ilgili karalamalarını dikkatle inceledi. Başını kaldırıp Berman'a baktı. "Tyler ortadan kayboldu ve Catherine Savage ortaya çıktı. Tüm hikâye bu."

"Havaalanlarını kontrol edip Catherine Savage'ın on yıl önce uçup uçmadığını öğrenebiliriz," dedi Berman.

Masters başını salladı. "Bunu yapmamız gerekmiyor. İkisi aynı kişi. Tyler burada. Savage'ın adresini derhal bulun. Buradaki zengin kesime hizmet eden emlakçılara sorun.

Majestelerinin başka bir karavanda yaşadığını sanmıyorum."

Berman başını sallayıp kendilerine eşlik eden yerel FBI ajanlarıyla görüşmeye gitti.

Masters bakışlarını Riggs'in ofisinde gezdirdi. Riggs'in tüm bunlarla ne gibi bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Burada iyi iş başarmıştı, yeni bir hayat, yeni bir kariyer, huzurlu ve iyi

yaşanacak bir dolu yıl. Ama şimdi? Masters, Beyaz Saray'da Başkan, başsavcı ve FBI'in başıyla görüşmüştü. Teorisinin ana hatlarını çizirken her birinin yüzünün hasta gibi bembeyaz olduğunu görmüştü. Korkunç boyutlarda bir skandal. Devletin piyangosu hileliydi. Amerikan halkı bunu kendi hükümetlerinin yaptığına inanacaktı. Nasıl inanmazlardı ki? Başkan piyangoya olan şahsi desteğini halka açıklamış, hatta televizyon reklamlarına bile çıkmıştı. Milyarlar içeri aktıkça ve birkaç şanslı insan milyoner statüsüne ulaştıktan sonra kimin umurundaydı ki?

Kötü olaylara neden olduğu için piyango kavramına sık sık saldırılar olurdu. Bu kötü olaylar arasında dağılan aileler, kumar bağımlılığı, yoksulların daha da yoksullaşması, insanların piyango kazanma hayalleri yüzünden zor işlerden ve üretkenlikten kaçınmaları vardı.

Eleştirilerden biri, fakir mahalle çocuklarının MBA yerine NBA için gayret etmesine benzetmişti bu durumu. Ancak, piyango bu ataklara karşı dayanıyordu.

Ancak olanlar, yani çekilişlerin hileli olduğu ortaya çıkarsa piyango bu saldırılara karşı daha fazla dayanamazdı. Baş-kan'dan başlayarak aşağıya doğru herkes zarar görürdü. Masters, Oval Ofis'te otururken bunu hepsinin yüzünde açıkça görmüştü: ülkenin üst düzey kanun adamı olan FBI direktörü; ülkenin üst düzey avukatı olan başsavcı; ve bir numara olan Başkan. Sorumluluk oraya düşecekti hem de çok ağır biçimde. Bu yüzden Masters çok açık talimat almıştı: LuAnn Tyler'ı ne pahasına olursa olsun içeri al. Ve o da aynen bunu yapmaya niyetliydi.

"Yaran nasıl?"

Riggs yavaşça arabaya bindi. Sağ kolu askıdaydı. "Hiçbir şey hissedemeyeceğim kadar çok ağır kesici verdiler."

LuAnn vitesi taktı, otoyola çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Riggs.

"McDonald's'a. Açlıktan ölüyorum, en son ne zaman Bic Mac ve patates kızartması yediğimi hatırlamıyorum. Sence nasıl bir fikir?"

"Kulağa iyi geliyor."

Arabalı bölüme girip burger, patates kızartması ve iki kahve ısmarladı.

Arabayla giderken yemeye başladılar. Riggs kahvesini yere koydu, ağzını sildi ve sağlam koluyla endişeli bir şekilde kontrol paneline vurmaya başladı. "Pekâlâ, işleri senin açından ne kadar berbat ettiğimi söyle bakalım."

"Matthew, seni suçlamıyorum."

"Biliyorum," dedi utangaç bir şekilde. Koltuğuna vurdu elini. "Bir tuzağa düştüğünü sandım."

LuAnn ona doğru baktı. "Neden?"

Riggs cevap vermeden önce camdan dışarı baktı. "Sen çıktıktan hemen sonra bir telefon aldım."

"Öyle mi? Kimden ve bunun benimle ne ilgisi var?"

Riggs içini çekti. "Şey, başlangıç olarak, benim adım Matthew Riggs değil. Yani son beş yıldır adım bu, ama benim gerçek adım değil."

"En azından bu konuda aynıyız."

Kendini zorlayarak güldü. "Daniel Buckman." Elini uzattı. "Arkadaşlarım bana Dan der."

LuAnn elini tutmadı. "Benim için Matthew'sun. Arkadaşların senin teknik olarak ölü olduğunu ve Tanık Koruma Programında bulunduğunu biliyorlar mı?"

Riggs yavaşça çekti elini.

LuAnn sabırsız bir şekilde baktı adama. "Jackson'ın her şeyi yapabileceğini söylemiştim sana. Artık bana inanmaya başla-san diyorum."

"Dosyama girenin o olduğuna emindim. Bu nedenle seni takip ettim. Benim durumumdan haberdarsa buna nasıl reaksiyon göstereceğini bilmiyordum. Seni öldürebileceğini sandım."

"O adamla beraberken bu her zaman gerçekleşebilecek bir olasılık."

"Ona iyice baktım."

LuAnn öfkeleni. "Onun gerçek yüzü değildi. Lanet olsun, hiçbir zaman gerçek yüzü olmadı." Elinde tuttuğu yumuşak yüzü düşündü. Onun gerçek yüzünü görmüştü. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Jackson artık onu öldürmek için her şeyi yapacaktı.

Ellerini sinirli bir şekilde direksiyonda gezdirdi. "Jackson senin bir suçlu olduğunu söyledi. Ne yapmıştın peki?"

"Bu adamın anlattığı her şeye inandığını mı söylüyorsun bana? Fark etmemiş olabilirsin diye söylüyorum, o bir sapık. Ted Bundy'i idam ettiklerinden beri öyle bakan gözler görmemiştim."

"Tanık Programında olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Ama program sadece kötü adamlar için değil."

LuAnn şaşkın bir şekilde Riggs'e baktı. "Bu da ne demek?"

"Bir suçlu telefon açıp senin hakkında elde ettiğim bilgilen elde edebilir mi?"

"Bilmiyorum, neden edemesin?"

"Kenara çek."

"Ne?"

"Sadece şu lanet arabayı kenara çek."

LuAnn bir park yerine girip kontağı kapattı.

Riggs eğilip LuAnn'in koltuğunun altındaki dinleme aletini çıkardı. "Arabayı dinlediğimi söylemiştim." Gelişmiş aleti kaldırdı. "Bu tür şeyleri sahtekârlara vermezler."

LuAnn büyümüş gözlerle ona baktı.

Riggs derin bir soluk aldı. "Beş yıl öncesine kadar FBI için çalışan özel bir ajandım. Çok özel bir ajan olduğumu söyleyebilirim. Meksika'da ve Teksas sınırında çalışan bir çeteye gizlice sızmayı başardım. Bu adamlar uyuşturucu kaçakçılığından kiralık katillğe kadar her şeyi yapıyorlardı. Bir yıl boyunca o çöplükte yaşayıp soluk aldım. Davayı açtığımızda savcılığın birinci tanığı bendim. Tüm çeteyi yıkıp birkaç tanesini ömür boyu hapse gönderdik. Ancak, Kolombiya'daki büyük patronlar yıllık dört yüz milyon dolarlık uyuşturucu gelirlerini aksatmamdan pek memnun kalmadılar. Beni ne kadar çok istediklerini iyi biliyordum. Bu yüzden cesur ve onurlu yolu seçtim. Ortadan kaybolmak istedim."

"Ve?"

"Büro beni geri çevirdi. Sahada onlar için çok değerli olduğumu söyledi. Çok deneyimliydim. Beni bir iş için başka bir şehre gönderme nezaketinde bulundular. Bir süre için masaba-şı işi yaptım."

"Yani bir karın yoktu. Hepsi uydurmaydı."

Riggs yine yaralı kolunu kaşıdı. "Hayır, evlendim. Yeniden bir yere yerleştirildikten sonra. Adı Julie'ydi."

LuAnn sessiz bir şekilde sordu. "Sonra?"

Riggs başını hafifçe sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. Kahveden yükselen buhar camı buğulandırınca genç adam dikkatle adının başharflerini yazdı. 'D' ve 'B': Dan Buckman.. Sanki bunu ilk defa yapıyormuş gibi büyük dikkat sarfediyordu. "Pasifik Sahili Otobanında bir tuzak kuruldu. Araba, üzerinde yaklaşık yüz kurşunla uçurumdan uçtu. Julie açılan ateş sonucu ölmüştü. Ben iki kurşun yedim; ama hiçbirisi hayati bir organa değmemişti. Arabadan uçup kayalıkların üzerine düşmüşüm. Gördüğün yara izleri bunlardı."

"Oh, Tanrım. Çok üzgünüm, Matthew."

"Benim gibi adamların evlenmemesi gerekli. Aradığım bir şey değildi. Öylece oluverdi.

Anlarsın ya, tanışırsın, âşık olursun ve evlenmek istersin. Bundan sonra da her şeyin yolunda git-meşini beklersin. Bunu bozacak şeyleri uzaklaştırabileceğini düşünürsün. Bu

içgüdüye engel olabilseydim Julie hayatına devam edip ilkokulda ders veriyor olacaktı." Konuşurken ellerine bakıyordu. "Neyse, teşkilattaki üstün zekâlı üst düzey görevliler benim artık emekli olup kimliğimi değiştirmem gerektiğine o zaman karar verdiler. Resmen o kazada ölmüş göründüm. Julie, Pasadena'da yerin iki metre altında yatıyor ve ben muhteşem Charlottesville'de güvenlik içinde müteahhitlik yapıyorum." Kahvesini bitirdi. "Ya da en azından eskiden güvendedim." LuAnn elini uzatıp Riggs'in elini tuttu. Riggs de onun elini sıktı. "Hayatından bunca yılı silip atmak zor bir olay. Bunu düşünmemeye, hayatında çok önemli bir yer tutan insanları, yerleri ve bazı ayrıntıları unutmaya çalışıyorsun. Hep bir hata yapmaktan korkuyorsun." LuAnn'e baktı. "Çok zor," dedi yorgun bir ifadeyle. LuAnn elini kaldırıp yüzünü okşadı. "Bu kadar ortak şeyimiz olduğunu hiç fark etmemiştim." "Eh, bir tane daha var." Aradan bir saniye geçtikten sonra gözleri birbirine kenetlendi. "Julie'den beri başka bir kadınla birlikte olmadım."

Yumuşak bir şekilde öpüştüler.

"Bu sabah yaşadıklarımızın asıl nedeninin bu olmadığını bilmeni istiyorum. Yıllar içinde başka fırsatlarım da oldu. Ancak onlar için bir şey yapmayı istememişim." Sessizce ekledi. "Seni görünceye kadar."

LuAnn parmağıyla Riggs'in çenesini okşadıktan sonra dudaklarına yükseldi. "Benim de başka fırsatlarım olmuştu," dedi. Tekrar öpüşüp sıkıca sarıldılar. Birkaç dakika boyunca orada öylece oturdular.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Riggs otoparkı kontrol edip içinde bulundukları ana odaklandı yeniden.

"Haydi evine gidip birkaç elbise ve başka neye ihtiyacın varsa alalım. Sonra benim evime gidip aynı şeyi yaparız. Senin hakkında yaptığım telefon görüşmeleriyle ilgili notları masamda bırakmıştım. Kimse için bir iz bırakmak istemiyorum."

"Dört mil kadar kuzeyde bir motel var."

"Bu da bir başlangıç."

"Jackson'ın şimdi ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Seninle ilgili yalan söylediğimi anladı. Donovan hakkında da yalan söylediğimi düşünecektir. Gerçeği açıklamamak için pek çok nedenim var, Donovan ise bunu yapmak için uğraşıp duruyor. Jackson önce onun sonra da benim peşime düşecektir. Donovan'ı arayıp uyarmak için bir not bıraktım."

"Vay canına, bu çok cesaret verici, yani Bay Sapık'ın cinayet listesinde iki numara olmak," dedi Riggs cebindeki tabancasını yoklayarak.

Birkaç dakika içinde Wicken's Hunt'a varmışlardı. Ev karanlıktı. LuAnn ön tarafa park etti. O ve Riggs arabadan indiler. LuAnn evin alarm kodunu girip kapıyı açtı. Genç kadın küçük seyahat çantasına eşyalarını tıktırırken Riggs alarm halinde yatakta oturuyordu.

"Lisa ve Charlie'nin iyi olduklarına emin misin?"

"Olabileceğim kadar eminim. Buradan ve ondan uzaktalar. Bu da iyi bir şey."

Riggs pencereye gidip ön tarafa baktı. Geldiğini gördüğü şey az daha dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. LuAnn'i yakalayıp merdivenlerden aşağı uçarcasına indi, arka kapıdan çıktılar.

Siyah araba evin önünde durdu, adamlar hemen dışarı çıktılar. George Masters, BMW'nin kaputuna elini koyup gözleriyle etrafı taradı. "Hâlâ sıcak. Buralarda olmalı. Bulun onu." Adamlar etrafa yayılıp evi kuşattılar.

LuAnn ve Riggs ahır geçip ormana dalmak üzereyken genç kadın durdu. Riggs de durup kolunu tuttu, soluklarını düzenlemeye çalıştı. İkisi de titriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

LuAnn ahırını gösterdi. "Bu kolla koşamazsın. Ve ormanda yürüyemeyiz."

Ahıra girdiler. Joy huylanmaya başladı. LuAnn hemen onun yanına gidip hayvanı yatıştırmaya çalıştı. Genç kadın atı hazırlarken Riggs duvarda asılı dürbünü alıp dışarı çıktı. Ahırın evden görülmesine engel olan sık çalıların arasına girip dürbünü gözlerine doğru kaldırdı. Gördükleri irkilmesine neden olmuştu. Bütün arka bahçeyi aydınlatan ışık seli altında üzerlerinde FBI yazılı ceketleri ve ellerinde tüfeklerle koşuşan adamları görmüştü. Gördüğü diğer şey sessizce homurdanmasına neden oldu. Adamı en son gördüğünden bu yana beş yıl geçmişti. George Masters pek değişmemişti. O sırada eve girdiği için adam görüş açısından çıkmıştı.

Riggs hemen ahıra döndü. LuAnn, Joy'un boynunu okşuyor, sakinleştirici sözcükler fısıldıyordu. Eyerin kayışlarını kontrol edip Riggs'e seslendi. "Hazır mısın?"

"Olsam iyi olur. Evin boş olduğunu anlar anlamaz bahçeyi aramaya çıkacaklar. Buralarda bir yerde olduğumuzu biliyorlar, arabanın motoru hâlâ sıcaktı."

LuAnn, Joy'un yanına tahta bir sandık koyup ata bindi, elini Riggs'e uzattı. "Sandığa çık, sonra bana sıkıca tutun."

Riggs ata tırmanıp sağlam kolunu LuAnn'in beline sardı.

"Mümkün olduğunca yavaş gideceğim, ama bu seni yine de çok sarsacaktır. At yolculuğu böyledir."

"Beni merak etme. FBI'a her şeyi açıklamaya çalışmaktan-sa biraz acı çekebilirim."

Yola koyulduklarında LuAnn sordu. "Bunlar onlar mıydı? Yani eski dostların?"

"En azından bir tanesi eskiden arkadaşımdı. George Masters. Büro için çok değerli olduğumu söyleyen ve karım ölene dek Tanık Koruma Programına alınmama izin vermeyen oydu."

"Matthew, buna değmez. Senin onlardan kaçman için bir neden yok, sen hiçbir şey yapmadın."

"Bak, LuAnn, ben o adamlara bir şey borçlu değilim."

"Ama ben yakalanırsam sen de benimle birlikte demektir."

"Demek ki yakalanmayacağız." Sırıtiyordu.

"Komik olan nedir?"

"Son birkaç yıldır ne kadar sıkıldığımı düşünüp duruyordum. Sanırım kafama bir kurşun yeme olasılığını hissetmediğim yerlerde pek mutlu olamıyorum."

"O halde birlikte olmak için doğru kişiyi seçtin." LuAnn ileri doğru baktı. "Moteli unutmamız gerekiyor herhalde."

"Evet, bu tür yerlerin hepsine bakacaklardır. Üstelik bir atla gelmek motel müdürünü biraz şüphelendirebilir."

"Evde bir arabam daha var, çok işimize yarardı."

"Bir dakika. Bir arabamız var zaten."

"Nerede?"

"Hemen kulübeye gitmeliyiz."

Kulübeye vardıklarında Riggs, LuAnn'e bakarak, "Gözlerini dört aç, her an biri gelebilir," diye uyardı. Sundurmanın arka kapılarını açıp içeri girdi. Karanlıkta LuAnn onun ne yaptığını göre-miyordu. Ardından bir arabanın motorunun çalışıp sustuğunu duydu. Sonra tekrar çalıştı ve bu kez çalışmaya devam etti. Bir dakika sonra Donovan'ın siyah Honda'sı parçalanmış tampo-nuyla kapıda belirdi. Riggs sundurmanın dışında durdurup arabadan indi.

"Atını ne yapmak istiyorsun?"

LuAnn etrafına bakındı. "Eve geri gönderebilirim. Normalde yolu takip edip evi bulabilir, ama bu karanlıkta yolu kaybetmesinden ya da bir hendeğe düşmesinden korkuyorum."

"Sundurmaya koyalım, sonra birini arayıp eve götürmesini isteyebilirsin," diye öneride bulundu Riggs.

"İyi fikir." LuAnn attan inip Joy'u sundurmaya soktu.

Etrafına bakınca sulama kanalını ve sundurmanın arka tarafındaki iki çuval arpayı gördü.

"Harika. Donovan'dan önceki kiracı bir at besleyip burayı ahır gibi kullanmış olmalı."

Eyeri çıkarıp Joy'u duvardaki bir kancaya bağladı. Bir kova bulup suyla doldurdu ve Joy'un önüne arpa koydu. At hemen sudan içip arpayı yemeye başladı. LuAnn kapıları kapatıp Honda'nın sürücü koltuğuna oturdu.

Kontakta anahtar yoktu. LuAnn eğilip bakınca direksiyonun altındaki kabloları gördü. "FBI'da düz kontağı öğretiyorlar mı?"

"Hayat boyunca birçok şey öğreniyor insan."

LuAnn vitesi taktı. "Bana mı anlatıyorsun."

Bir süre için sessiz ve hareketsiz kaldılar. Sonra Riggs kımıldanmaya başladı. Bu işten sağsalim kurtulmak için tek bir şansımız olabilir."

"Neymiş o?"

"FBI işbirliği yapanlara karşı lütufkâr davranabilir."

"Ama Matthew..."

Riggs sözünü kesti. "Kendilerine istediklerini verene karşı kesinlikle affedici olabilirler."

"Sandığım şeyi mi öneriyorsun?"

"Bütün yapmamız gereken Jackson'ı onlara teslim etmek."

"Bunu duymak çok güzel. Bir an için zor bir şey olacak diye korktum."

Honda'nın içinde yollarına devam ettiler.

Kırk Sekizinci Bölüm

Saat sabah ondu. Donovan bir dürbünle yaşlı ağaçlar arasına yerleşmiş bulunan geniş Güneyli koloni evine bakıyordu. Birleşik Devletler'in en zengin yerlerinden biri olan McLean, Virginia'daydı. Milyon dolar değerindeki evler burada sıradan sayılıyordu. Baktığı ev üç dönümlük gizli bir arazi üzerine inşa edilmişti. Böyle bir yer için çok zengin olmanız gerekirdi. Sütunlu verandaya bakan Donovan evsahibinin çok daha fazlasına sahip olduğundan şüphesi yoktu.

O bakmaya devam ederken yepyeni bir Mercedes karşı yönden gelip arazinin dev kapılarına yaklaşmıştı. Araba girişe yaklaşırken kapılar aralandı ve araç özel araba yoluna girdi. Donovan dürbünle arabayı kullanan kadına baktı. Kırk yaşlarındaydı, on yıl önceki fotoğraflarına hâlâ çok benziyordu. Çok para yaşlanmayı geciktiriyor, diye düşündü Donovan.

Saatine baktı. Buraya sadece olanları görmek için erkenden gelmişti. Telesekreterini açıp LuAnn Tyler'ın uyarısını dinlemişti. Henüz kaçmayacaktı, ama LuAnn'in uyarısını ciddiye almıştı. Bütün bunların ardında çok ciddi güçlerin bulunduğuna inanmamak için aptal olması gerekiyordu. Cebindeki tabancasını çıkararak dolu olup olmadığını kontrol etti. Çevreyi bir kez daha dikkatle taradı. Kadına yerleşmesi için birkaç dakika daha verdi, sonra sigarasını camdan dışarı fırlatıp camı kapattı, arabasını eve doğru sürmeye başladı.

Kapıya gelip dahili telefon hattına doğru konuştu. Cevap veren ses sinirli ve endişeli gibiydi. Kapılar açıldı. Bir dakika sonra başının üzerinde üç kadın yükseldiği antrede duruyordu.

"Bayan Reynolds?"

Bobbie Jo Reynolds gözlerine bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Kadın konuşmayıp sadece başını salladı. Donovan'ın özenli diye adlandıracağı bir tarzda giyinmişti. On yıl önce açlıktan ölmek üzere olan bir aktris olduğuna inanmak zordu. Fransa'daki uzun bir misafirlikten sonra ülkeye döneli beş yıl olmuştu. Piyango talihlileriyle ilgili araştırması sırasında Donovan onu detaylı bir şekilde incelemişti. Washington sosyetesinin oldukça

saygı duyulan bir üyesiydi şimdi. Alicia Crane'le birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını merak etti.

LuAnn'le bir yere varamadığı için Donovan diğer on bir piyango talihlisiyle bağlantı kurmuştu. Onları bulmak LuAnn'den çok daha kolay olmuştu; hiçbir kanun kaçağı değildi. Henüz.

Reynolds kendisiyle konuşmayı kabul eden tek kişiydi. B talihli telefonu yüzüne kapatmıştı. Herman Rudy onu zarar ver mekle tehdit etmiş ve Donovan'ın denizcilik günlerinden ber1 duymadığı küfürleri sıralamıştı. Diğerleri mesaj bırakmasına rağmen aramamışlardı.

Reynolds, gazeteciyi oturma odası olduğunu düşündüğü yere götürdü; geniş, havadar ve aralarına pahalı antikaların ser-piştirildiği çağdaş mobilyalarla döşenmiş bir odaydı burası. Reynolds yüksek arkalı koltuğa oturup Donovan'a karşısındaki kanepeye oturmasını işaret etti. "Kahve ya da çay ister misiniz?" Hâlâ Donovan'ın yüzüne bakmıyor, ellerini birleştirip açıyordu.

"Ben iyiyim." Öne doğru eğilip not defterini ve teybini çıkardı. "Bu görüşmeyi kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

"Bu neden gerekli?" Donovan, Reynolds'un birden direnç göstermeye başladığını düşündü. Bu eğilimi güçlenmeden kırmaya karar verdi.

"Bayan Reynolds, beni aradığınızda konuşmaya hazır olduğunuzu sanmıştım. Ben bir gazeteciyim. Söylemediğiniz şeyleri söylemişsiniz gibi göstermek istemem, gerçekleri olduğu gibi öğrenmek istiyorum, bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Evet," dedi gergin bir şekilde. "Sanırım anlayabiliyorum. Bu nedenle sizi aradım. Adımın kirletilmesini istemem. Yıllardır bu toplumun çok seçkin bir üyesi olduğumu bilmenizi istiyorum. Çok sayıda yardım derneğine bağışta bulundum, bazı yerel kuruluşlarda çalıştım..."

"Bayan Reynolds," diye araya girdi Donovan. "Size Bobbie Jo diyebilir miyim?"

Reynolds'ın yüzünde belirgin bir buruşma oldu. "Roberta adını kullanıyorum," dedi resmi bir şekilde.

Reynolds öylesine Alicia'yı hatırlatıyordu ki, Donovan birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını sormamak için kendini zor tutuyordu.

"Pekâlâ, Roberta, toplum için çok şey yaptığınızın farkındayım. Gerçekten büyük destek veriyorsunuz. Ama ben şimdiyle ilgilenmiyorum. Ben geçmişten söz etmek istiyorum, özellikle on yıl öncesinden."

"Bundan telefonda söz etmişsiniz. Piyango." Titreyen elleriyle saçlarını düzeltti.

"Doğru. Bütün bunların kaynağı." Etrafına baktı.

"Piyangoyu on yıl önce kazandım, Bay Donovan, bu yeni bir haber değil."

"Bana Tom diyebilirsiniz."

"Dememeyi tercih ederim."

"Peki Roberta, LuAnn Tyler adında birini tanıyor musunuz?"

Reynolds bir an düşünüp başını salladı. "Tanıdık gelmiyor. Tanımalı mıyım?"

"Muhtemelen hayır. O da piyango kazanmıştı, aslında sizden tam iki ay sonra."

"Aferin ona."

"O da size çok benziyordu. Fakirdi ve gelecek ona hiçbir şey vaat etmiyordu. Hiçbir çıkışı yoktu."

Kadın gergin bir şekilde güldü. "Beni çok yoksul gösterdiniz. O kadar da zor durumda değildim."

"Ama çok iyi durumda da değildiniz. Yani bu nedenle piyango bileti aldınız, öyle değil mi?"

"Galiba. Fakat kazanmayı beklemiyordum."

"Gerçekten mi, Roberta?"

Kadın şaşırmış gibiydi. "Neden söz ediyorsunuz?"

"Yatırımlarınızla kim ilgileniyor?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Benim tahminimce, LuAnn Tyler dahil diğer on bir talihlinin yatırımlarıyla ilgilenen aynı kişi."

"Ne olmuş?"

"Haydi, Roberta, konuş benimle. Bir şeyler oluyor. Hepsini biliyorsun ve bunu ben de öğrenmek istiyorum. Aslında piyangoyu kazanacağını biliyordun."

"Siz delisiniz." Sesi çok kötü bir şekilde titriyordu.

"Ben mi? Sanmıyorum. Birçok yalancıyla görüşme yaptım, Roberta, bazıları çok başarılıydı. Sen onlardan biri değilsin."

Reynolds ayağa kalktı. "Bunu dinlemek zorunda değilim."

Donovan ısrar etti. "Bu hikâye önünde sonunda ortaya çıkacak, Roberta. Birkaç açıdan gerçeğe son derece yaklaştım. Sadece an meselesi. Soru şu: İşbirliği yapıp belki zarar görmeden sıyrılmayı mı, yoksa diğerleriyle birlikte batmayı mı istiyorsun?"

"Ben... ben..."

Donovan sabit bir sesle devam ediyordu. "Hayatını elinden almak istemiyorum, Roberta. Ama eğer piyangoya hile karıştırmak gibi bir komploya katkıda bulunduysan biraz zarar göreceksin. Sana da Tyler'a yaptığım teklifi yapacağım. Bana tüm bildiklerini anlat, ben gidip hikâyemi yazayım, sen bu arada istediğini yapabilirsin. Ortadan kaybolmak gibi. Bir de diğer alternatifi düşün. Bu o kadar hoş değil."

Reynolds arkasına yaslanıp bir an için etrafına bakındı. Derin bir nefes aldı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Donovan teybini açtı. "Piyango hileli miydi?" Kadın başını salladı. "Duyulabilir bir cevaba ihtiyacım var, Roberta." Teybi işaret etti.

"Evet."

"Nasıl?" Donovan cevabı beklerken heyecandan titriyordu.

"Bana şuradaki bardan bir bardak su doldurabilir misiniz acaba?"

Donovan ayağa fırladı, suyu doldurup kadının önüne koydu. Tekrar yerine oturdu.

"Nasıl?" diye tekrarladı.

"Kimyasal maddelerle ilgili."

Donovan başını eğdi. "Kimyasal maddeler mi?"

Reynolds cebinden bir mendil çıkarıp gözlerinde ansızın biriken yaşları sildi.

Donovan onu izlerken kadının dağılma noktasında olduğunu fark etti. Kendisini arayan tek kişinin böylesi sinirli bir tip olması ironikti.

"Ben bilim adamı değilim, Roberta, elinden geldiğince basit bir şekilde anlat bana."

Reynolds mendili sıkıca tutuyordu. "Bir tanesi, yani kazanan numaranın bulunduğu top hariç, bütün toplara bir tür kimyasal sprey sıkıldı. Topların arasında ilerlediği geçide de bir şey sıkıldı. Tam olarak açıklayamam, fakat sadece üzerine hiçbir şey sıkılmayan topun geçmesi sağlandı. Diğer bütün kutular için aynı şey geçerliydi."

"Vay canına!" Donovan şaşkınlıkla kadına bakıyordu. "Pekâlâ Roberta, milyonlarca sorum var. Diğer kazananlar bunu biliyor mu? Nasıl yapıldı? Ve kimin tarafından yapıldı?" Tekrar LuAnn Tyler'ı düşündü. O biliyordu, bu kesindi.

"Hayır. Talihlilerin hiçbirisi nasıl yapıldığını bilmiyordu. Sadece yapanlar biliyordu." Teybi işaret etti. "Teybiniz durdu." Sesinde acı bir tonla ekledi. "Eminim tek bir sözcük bile kaçırmak istemiyorsunuzdur."

Donovan teybi alıp incelerken Reynolds'ın söylediklerini düşünüyordu. "Ama bu tam olarak doğru değil, çünkü sen piyangoonun nasıl halledildiğini biliyordun, Roberta, bunu az önce sen söyledin. Haydi, bana bütün gerçeği söyle."

Göğsüne yediği şiddetli tekme Donovan'ı kanepenin üzerinden aşırı. Sert döşemeye düşerken soluğu kesilmişti. Kırılan kaburgalarının içinde yüzdüğünü hissediyordu.

Reynolds gazetecinin tepesine dikildi. "Hayır, gerçek şu ki sadece bu işi planlayan kişi nasıl yapıldığını biliyor." Kadınsı saçlar ve yüz çıkınca Jackson'ın gerçek yüzü belirdi.

Donovan çaresiz bir şekilde doğrulmaya çalışıyordu. "Tanrım."

Jackson'ın ayağı göğsüne inip onu duvara savurdu. Jackson dimdik ayakta duruyordu.

"Kick-boxing ölümcül bir sanat şekli. Ellerini kullanmadan birini öldürebilirsin."

Donovan'ın eli cebine doğru gidip silahını aradı. Eklemleri zorlukla tepki veriyor, kırık kaburgaları normalde dokunmaması gereken iç organları dürtüyordu. Nefes almada zorlanıyordu.

"Görünüşe göre kendini pek iyi hissetmiyorsun. Dur sana yardım edeyim." Jackson diz çöktü, mendili kullanarak tabancayı Donovan'ın cebinden aldı. "Bu gerçekten harika. Teşekkürler."

Donovan'ın başını vahşice tekmeledi. Gazetecinin gözleri artık kapanmıştı. Jackson cebinden plastik bantlar çıkarıp Donovan'ı bir dakika içinde bağladı.

Üzerinde Reynolds'a ait olan diğer şeyleri çıkardı. Kanepenin altında çıkardığı çantaya düzgünce yerleştirdi. Merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktı. Koridoru hızla geçip en uçtaki yatak odasının kapısını açtı.

Bobbie Jo Reynolds yatakta yatıyordu. Kolları ve bacakları yatağa bağlanmış, ağzına bir bant yapıştırılmıştı. Deli gibi Jack-son'a bakıyor, bedeni kontrol edilemez bir korkuyla kıvrılıp bükülüyordu.

Jackson yanına oturdu. "Talimatlarımı bu kadar sıkı bir şekilde takip ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Tam benim istediğim gibi çalışanlarına izin verip Bay Donovan'la bu randevuyu ayarladın." Kadının elini okşadı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum, küçük sürümün en sadık elemanı." Titremesi geçene dek kadına yumuşak ve rahatlatıcı bir ifadeyle baktı. Bağlarını çözüp ağzındaki bandı çıkardı.

Ayağa kalktı. "Aşağıdaki Bay Donovan'a katılmak zorundayım. Yakında gitmiş olacağız ve seni daha fazla sıkıntıya sokmayacağız. Biz gidene kadar burada kalacaksın, anladın mı?"

Kadın hızla başını sallarken bir yandan da bileklerini ovuşturdu.

Jackson ayağa kalktı, Donovan'ın silahını kadına doğrultup hiç kurşun kalmayana dek tetiği çekti.

Bir süre durup kanın çarşaflardan süzülmesini seyretti. Üzgün bir şekilde başını salladı.

Kuzuları öldürmekten hoşlanmasa da ne yazık ki, dünya böyle dönüyordu. Kuzular kurban edilmek içindi. Hiç karşılık vermezlerdi.

Aşağıya indi, makyaj takımını açıp sonraki otuz dakikayı Donovan'ın üzerine eğilerek geçirdi. Gazeteci kendine geldiğinde başı çatlayacak gibi ağrıyordu; iç kanamayı hissedebiliyordu, ama en azından hayattaydı.

Kendini bakarken bulduğu kişi karşısında kalbi neredeyse duracaktı. Thomas Donovan.

Adam kendi paltosunu giymiş, şapkasını bile takmıştı. Donovan gözlerini sabitlemeye çalıştı.

İlk düşüncesi ikizine bakıyor olduğuydu. Şimdi ise ince farkları, doğru olmayan şeyleri görebiliyordu. Ancak yapılan makyaj yine de kayda değerdi.

Jackson diz çöktü. "Şaşırmış görünüyorsun, ama bu işte uzman olduğuma seni temin ederim. Pudralar, kremler, saçlar, macun. İnsanın yapabileceği şeyler gerçekten çok şaşırtıcı. Üstelik senin durumunda bu iş çok zor değildi. Olumsuz demek istemiyorum, ama çok sıradan bir yüzün var. Özel bir şey yapmak zorunda kalmadım. Yüz hatlarını birkaç

gündür inceliyordum. Yine de sakalını keserek beni şaşırttın doğrusu. Ancak, gerçek sakal yerine kirli sakal görüntüsüyle işi hallettim."

Donovan'ı koltukaltlarından tutup kanepeye kaldırdı, karşısına oturdu. Sersemlemiş gazeteci yıkılıp duruyordu. Jackson onu yumuşak bir şekilde doğrultup yastıkla destekledi.

"Çok dikkatli bir incelemeyle anlaşılabilir, ama yarım saatlik bir iş için sonuç hiç de fena değil."

"Bir doktora gitmem gerek." Donovan kanlı dudakları arasından bunları söylemeyi başarmıştı.

"Korkarım bu gerçekleşmeyecek. Ama sana bazı şeyler açıklamak için bir iki dakikanı alacağım. Sanırım bunu sana borçluyum. İflas olayını fark edecek kadar zekiydın. Kabul etmeliyim ki, ben bunu hiç düşünmedim. Benim en büyük endişem talihlilerimi parasız bırakmamaktı. Parasız kalmak onların konuşmasına neden olabilirdi. Zengin ve mutlu insanlar kendilerine kâr getiren kişiye nadiren karşı çıkarlar. Bu plandaki deliği buldun sen."

Donovan öksürdü ve ani bir hareketle doğrulmayı başardı. "İzimi nasıl buldun?"

"LuAnn'in sana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum. Bundan sonra ne yapacaktın? Başka bir kaynak arayışına çıkacaktın. Bütün talihlilerimi arayıp senin temasa geçebileceğin konusunda onları uyardım. On tanesine sana karşı koyma talimatı verdim. Bobbie Jo, pardon Roberta'ya seninle buluşmasını söyledim."

"Neden o?"

"Çok basit. Coğrafi açıdan bana en yakın olan oydu. Böylece bir gece içinde buraya gelip gerekli hazırlıkları yaptım. Bu arada Mercedes'teki bendim. Senin tarifini almıştım. Evi gözet-leyen sen olduğunu anladım."

"Bobbie Jo nerede?"

"Bunun konumuzla bir ilgisi yok." Jackson zaferini açıklama ve tecrübeli gazetecinin kontrolünü tamamen ele almanın verdiği rahatlıkla gülümsüyordu. "Şimdi devam edelim. Dokuz topun onuna uygulanan madde şeffaf, hafif akrilikti. Daha ince detayları öğrenmek istersen anlatayım, bu benim üzerinde bazı değişiklikler yaptığım polidimetil siloksanın sulandırılmış haliydi. Güçlü bir statik yük açığa çıkarıyor ve topun boyutlarını yaklaşık santimin binde biri kadar büyütüyordu, ancak ağırlık, görünüş ve hatta koku yoluyla fark edilebilir bir değişim değildi bu. Biliyorsun ya, bütün topların ağırlığından emin olmak için topları tartıyorlar. Her kutuda kazanan numarayı gösteren toplara kimyasal uygulanmamıştı. Kazanan topun ilerleyeceği her geçide de bir miktar değiştirilmiş polidimetil siloksan uygulandı. Tamamen kontrollü şartlar altında statik yüklü dokuz top aynı maddeyle kaplı geçide giremiyor, hatta birbirlerini geri püskürtüyorlardı. Böylece kazanacak numarayı etkileyemediler. Sadece bu kimyasal maddeyle kaplanmayan toplar ilerleyebildi."

Donovan'ın yüzündeki şaşkınlık çok açıktı, fakat sonra yüzündeki ifade bulutlandı. "Bir dakika. Eğer dokuz top aynı yükü taşıyorsa kutunun içinde de birbirlerini itmiyor muydu? Bu insanları şüphelendirmedi mi?"

"Harika bir soru. Ben de bunun üzerinde çok düşündüm. Sonra kimyasal maddeyi, makinenin içine topların hareket etmesi için verilen havanın ısıyla aktive olacak şekilde değiştirdim. O zamana kadar toplar hareketsiz kalıyordu."

Jackson gözleri parlayarak durdu. "Aşağı seviyede zekâlar karmaşık senaryolar üretir; basitliği başarmak içinse bir dâhi gerekir. Ve eminim araştırmalarından bütün talihlilerimin fakir, çaresiz, ümit arayışı içinde olan ve yardım bekleyen insanlardan oluştuğunu görmüşsündür. Tüm bunları onlara ben verdim. Piyango buna bayıldı. Hükümet böyle yoksullara yardım ettiği için aziz gibi göründü. Siz medyadakiler gözü yaşlı hikâyeler yazdınız. Herkes kazandı. Ben dahil."

"Bütün bunları tek başına mı yaptın?" diye sordu Donovan alaycı bir şekilde.

Jackson'ın cevabı kesindi. "Talihliler haricinde kimseye ihtiyacım yoktu. İnsanoğlu hata yapabilir, bu yüzden güvenilmezdir. Bilim ise öyle değildir. Bilim mutlaktır. Kesin prensipler altında A ve B'yi yaparsan C çıkar. Eğer insanın yetersizliğini bu işleme katarsan aynı sonucu elde edemezsin."

"Oraya nasıl girdin?" Donovan yaralarının verdiği acı yüzünden zorlukla konuşuyordu. Jackson'ın gülümsemesi yayıldı. "Top makinelerini temin edip bakımını yapan şirkete teknisyen olarak işe girdim. Bu pozisyon için çok fazla kalifiyeydim, o yüzden işe alındım. Hiç kimse küçük bir teknisyene aldırımıyordu, sanki orada değildim. [Ama makinelere ulaşma imkânım vardı. Hatta pratik yapabilmek için top makinelerinden birini satın aldım. Böylece Bay» Teknisyen olarak toplara bulaşmış olabilecek her türlü toz ve yağı silmek için sprey sıkıyordum. Ve bunun için tüm yapmam gereken topu elime almaktı. Solüsyon hemen kuruyordu. Kazanan topu gizlice kutuya geri atınca her şey hazır oluyordu."

Jackson bir kahkaha attı. "İnsanların teknisyenlere saygı duymaları gerekir, Bay Donovan. Onlar her şeyi kontrol ediyor, çünkü bilgi akışını kontrol eden makineleri kontrol ediyorlar. Aslında ben işimde birçoğunu kullanıyorum. Liderleri satın almam gerekmiyor. Onlar işe yaramaz, beceriksiz gösterişçi-lerdir."

Jackson ayağa kalkıp bir çift eldiven giydi. "Sanırım her şey anlaşıldı," dedi. "Şimdi, seninle işim bittikten sonra LuAnn'i ziyaret edeceğim."

Seni dinlemediğim için lanet olsun, LuAnn, diye düşündü Donovan.

Jackson eldivenin üzerinden camın kestiği yara izini ovuşturdu. LuAnn için birçok şey planlıyordu.

"Sana bir tavsiyede bulunayım serseri," diye kekeledi Donovan. "O kadınla uğraşırsan senin hayalarınızı doğrar."

"Fikrin için teşekkürler." Jackson, Donovan'ı omuzlarından sıkıca kavradı.

"Neden beni hayatta bırakıyorsun seni lanet olası?" Donovan ondan uzaklaşmaya çalıştıysa da bunun için çok zayıftı.

"Aslında bırakmıyorum." Jackson birden iki elini Donovan'ın başına koyup aniden çevirdi. Kırılan kemiğin sesi hafif, ama kesindi. Jackson ölmüş olan adamı kaldırıp omuzlarına aldı. Onu garaja taşıdı. Mercedes'in kapısını açarak Donovan'ın parmaklarını direksiyona, kontrol paneline, saate ve iyi iz bırakacak birkaç yere bastırdı. Son olarak, ölü adamın parmaklarının Bobbie Jo Reynolds'u öldürdüğü silahı kavramasını sağladı. Cesedi battaniyeye sararak Mercedes'in bagajına koydu. Eve geri dönerek çantasını ve Donovan'ın teybini alıp tekrar garaja geldi, sürücü koltuğuna geçti. Birkaç dakika içinde araba son derece sessiz olan mahalleyi geride bırakmıştı. Jackson yolun kenarında durdu, camı açtı ve silahı dışarı attı. Tekrar yola koyuldu. Gece çökene kadar bekleyecekti. Yaptığı araştırmada bulduğu yerel ceset yakma merkezi Thomas Donovan'ın son dinlenme yeri olacaktı.

Arabayı sürerken LuAnn Tyler ve yeni arkadaşı Riggs'le nasıl baş edeceğini düşündü.

Sadakatsizliği artık kesinleşmişti ve bu cezanın ertelemesi olmayacaktı. Bu konuya daha sonra bütün dikkatini verebilirdi. Ama önce ilgilenmesi gereken başka bir şey vardı.

Jackson, Donovan'ın dairesine girdi, kapıyı kapattı ve birkaç dakika boyunca evi inceledi. Hâlâ ölü adamın yüzünü taşıyordu. Bu yüzden kendisini birilerinin görmesinden endişe etmiyordu. Donovan'ın cesedi yakılmıştı ve Jackson'ın bu daireyi inceleyecek kadar sınırlı zamanı vardı. Bir gazeteci kayıtlar tutardı ve Jackson bu kayıtlar için gelmişti. Çok yakında evin kâhyası Bobbie Jo Reynolds'u bulur ve polisi arardı. Araştırmaları, büyük ölçüde Jackson'ın çabalarıyla çok kısa süre içinde Thomas Donovan'a getirecekti onları.

Daireyi hızlı, ama metodik bir şekilde araştırarak kısa süre içinde aradıklarını buldu. Kayıt kutularını küçük antreye dizdi. Charlottesville'deki kulübede tuttuklarıyla aynıydı bu kutular ve piyangoyla ilgili araştırmasının sonuçlarıyla doluydu. Sonra Donovan'ın bilgisayarına girip

harddiski inceledi. Allahtan herhangi bir şifre kullanmamıştı. Harddisk temizdi. Muhtemelen her şeyi diskette tutuyordu. Önce bilgisayarın, sonra masanın arkasına baktı. Telefon modemi yoktu. Emin olmak için bir kez daha kontrol etti. America Online gibi bilgisayar servisi mevcut değildi. Bu yüzden araştırarak bir e-mail de yoktu. Donovan ne kadar da eski kafalıymış, diye düşündü. Ardından masanın çekmece-sindeki disketleri inceleyip sonradan bakmak için hepsini bir kutuya doldurdu.

Çıkmak üzereyken oturma odasındaki telesekreteri gördü. Kırmızı ışık yanıyordu. Telefona gidip dinleme düğmesine bastı. İlk üç mesaj masumdu. Dördüncü mesaj Jackson'ın irkilip her sözcüğü duymak için dikkat kesilmesine neden oldu.

Alicia Crane endişeliydi. "Neredesin Donovan," diye yalvarı-yordu. "Aramadın. Üzerinde çalıştığın konu tehlikeliydi. Lütfen, lütfen beni ara," diyordu mesaj.

Jackson mesajı başa alıp Alicia'nın sesini tekrar dinledi. Makinedeki başka bir düğmeye bastı. Sonunda kutuları alıp daireden çıktı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

LuAnn, Honda'yı Memorial Köprüsünün üzerinde sürerken Lincoln anıtına baktı. Potomac Nehrinin suları karanlık ve dalgalıydı. Sabah trafiğinin en yoğun olduğu saatlerdi. Bir gece önce Fredericksburg yakınlarında bir motelde kalarak ne yapacaklarına karar vermeye çalışmışlardı. Sonra Washington'a daha da yaklaşıp Arlington'daki bir motelde de geceyi geçirmişlerdi. Riggs bazı telefon görüşmeleri yapmış ve ertesi gün gerçekleşecek olay için bazı kuruluşları ziyaret etmişti. Sonra motel odasında yemek yerlerken Riggs planı bir kez daha tekrarlamış ve LuAnn detayları hemen ezberlemişti. Bunu tamamladıktan sonra lambaları kapatmışlardı. Biri uyurken diğeri gözcülük yapacaktı. En azından planları böyleydi. Ancak ikisi de fazla uyuyamamış, sonunda ikisi de oturup birbirlerine sarılmışlardı. Başka şartlar altında birlikte olabilirlerdi, ama o geceyi camdan karanlık caddelere bakıp tehlike habercisi olabilecek sesleri dinleyerek geçirmişlerdi.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," dedi LuAnn araba sürmeye devam ederek.

"Hey, bana güvendiğini söylemiştin."

"Güveniyorum."

"LuAnn ne yaptığımı biliyorum. Hayatta bildiğim iki şey var: İnşa etmek ve teşkilatın çalışma tarzı. Bunu yapmanın yolu bu. Akla uygun tek yol. Kaçarsan seni sonunda bulurlar."

"Daha önce de kaçtım," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Yardım almıştın ve polisten bir adım öndeydin. Şu anda ülkeden asla çıkamazsın. Eğer kaçamazsan tam tersini yaparsın, onlara saldırırsın."

LuAnn yoğun bir şekilde yapacakları şeyi, daha doğrusu yapacağı şeyi düşünürken bir yandan da trafiğe odaklanmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar güvendiği tek insan Charlie'ydi.

Ve bu güveni kazanmak kolay oluşmamıştı, yavaş yavaş gelişmiş ve on yıl içinde iyice güçlenmişti. Riggs'i ise çok kısa bir süredir tanıyordu. Fakat birkaç gün içinde güvenini kazanmıştı. Hareketleri söyleyebileceği her şeyden daha etkili olmuştu kendisi için.

"Endişeli değil misin?" diye sordu LuAnn. "Yani neye karıştığını çok iyi bilmiyorsun."

Riggs sırıttı. "En güzel yanı da bu değil mi?"

"Sen delisin, Matthew Riggs, gerçekten. Benim hayattan bütün istediğim biraz netlik, sükûnet ve basit bir yaşam biçimiyken, sen bir uçurumun kenarında dolaşmaktan büyük zevk alıyorsun."

"Bu senin bakış tarzına bağlı." Camdan dışarı baktı. "İşte geldik." Kaldırımın kenarındaki boş yere LuAnn arabayı park etti. Riggs dışarı çıkıp başını camdan içeri uzattı. "Planı hatırlıyor musun?"

LuAnn başını salladı. "Dün gece her şeyi tekrarlayanın yardımı oldu. Sorun olmayacak."

"Güzel, yakında görüşürüz."

Riggs telefon kulübesine doğru giderken LuAnn başını kaldırıp büyük, çirkin binaya baktı. Ön tarafında "J. EDGAR HOOVER BİNASI" yazılıydı. FBI'nın evi. Bu insanlar her yerde kendisini arıyordu ve kendisi onların lanet olası binasının üç metre ötesindeydi. Ürpererek gözlüklerini taktı. Arabayı vitesine geçirip sinirlerini kontrol altına almaya çalıştı. Matt'in ne yaptığını biliyor olması için dua ediyordu.

Riggs bir telefon görüşmesi yapıyordu. Hattın diğer ucundaki adam belirgin biçimde heyecanlıydı. Riggs birkaç dakika içinde Hoover Binasındaydı ve silahlı bir muhafız kendisine eşlik ediyordu.

Konferans odası geniş olmasına rağmen içinde çok az eşya vardı. Küçük masanın etrafına dizilen sandalyeleri geçip onları ayakta bekledi. Derin bir soluk alırken neredeyse gülümsüyordu. Evine gelmişti. Gizli kamera olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Görünürde bir şey yoktu, bu da demek oluyordu ki oda hem görsel, hem de işitsel olarak izleniyordu. Kapı açılıp beyaz gömlekler giymiş ve benzeri kravatlar takmış olan iki adam içeri girince onlara döndü.

George Master elini uzattı. Neredeyse kelleşmişti, ama bedeni hâlâ inceydi. Lou Berman asker traşlıydı ve tavırları çok sertti.

"Uzun zaman oldu, Dan."

Riggs başını salladı. "Artık Matt. Dan öldü, hatırlamıyor musun, George?"

George Masters boğazını temizledi, endişeli bir şekilde etrafına bakındı. Riggs'e masaya oturmasını işaret etti. Üçü de oturduktan sonra Masters başını diğer adama doğru eğdi. "Lou Berman, telefonda görüştüğümüz soruşturmayı idare ediyor." Berman sert bir şekilde başını salladı.

Masters, Berman'a baktı. "Dan..." Duraklayıp söylediğini düzeltti. "Matt şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi gizli ajandı."

"Adalet adına çok şey kurban ettim, öyle değil mi, George?" İfadesiz bir şekilde adama bakıyordu.

"Sigara ister misin?" diye sordu Masters. "Doğru hatırlıyorsam sigara içiyordun."

"Onu da bıraktım, çok tehlikeli." Berman'a baktı. "George sana oyunda çok fazla kaldığımı anlatacaktır. Doğru mu, George? Hatta benim isteğim dışında da olsa."

"Bu uzun zaman önceydi."

"Çok komik, bana dünmüş gibi geliyor."

"Mekândan dolayıdır."

"Kocasının işi yüzünden karının beyninin havaya uçtuğunu görmediğin için bunu söylemek çok kolay. Bu arada senin karın nasıl, George? Üç çocuğun vardı, değil mi? İnsanın karısı ve çocuklarının olması güzel bir şey."

"Pekâlâ, Matt. Ne demek istediğini anlıyorum. Üzgünüm."

Riggs zorlukla yutkundu. Beklediğinden fazla duygusallaşmıştı, fakat ona dönmüş gibi geliyordu ve bunları söylemek için beş yıl beklemişti. "Bunu beş yıl önce söyleseydin çok daha fazla şey ifade ederdi, George."

Riggs'in bakışı öylesine yoğundu ki Masters sonunda bakışlarını yere indirmek zorunda kalmıştı.

"Şimdi konumuza dönelim," dedi Riggs sonunda geçmişi bırakarak.

Masters dirseklerini masaya dayayıp Riggs'e baktı. "İki gece önce Charlottesville'deydim."

"Güzel küçük bir üniversite kasabası."

"Birkaç yeri ziyaret ettim. Seni de göreceğimi düşündüm."

"Ben çalışan bir adamım, her zaman meşgulüm."

Masters adamın omzundaki askıya baktı. "Kaza mı geçirdin?"

"İnşaat işi çok tehlikeli olabiliyor. Buraya bir anlaşma yapmaya geldim, George. Karşılıklı olarak tatmin edici bir anlaşma."

"LuAnn Tyler'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" Ber-man öne doğru eğildi. Gözleri Riggs'in yüzünü tarıyordu.

Riggs başını diğer adama doğru eğdi. "Aşağıda, arabada Lou, bakmak ister misin? İşte." Riggs cebine uzanıp bir dizi anahtar çıkararak FBI ajanının önünde salladı. Bunlar gerçekte evinin anahtarlarıydı, ama Berman'ın bu teklifi kabul etmeyeceğini düşünmüştü.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim," diye homurdandı Ber-man.

Riggs anahtarları kaldırıp öne eğildi. "Ben de öyle. Dediğim gibi buraya bir anlaşma yapmaya geldim. Duymak istiyor musunuz?"

"Neden anlaşalım ki? Tyler'la çalışmadığını nereden bilelim?"

"Çalışıyor olsam size ne?"

Berman'ın yüzü kızardı. "O bir suçlu."

"Bütün meslek hayatım boyunca suçlularla çalıştım, Lou. Ve onun suçlu olduğunu kim söylüyor?"

"Georgia eyaleti."

"Olayı gerçekten incelediniz mi? Yani ciddi olarak. Benim kaynaklarım bunun zırva olduğunu söylüyor."

"Senin kaynakların mı?" Berman neredeyse bir kahkaha atıyordu.

Masters müdahale etti. "Ben baktım, Matt. Büyük bir olasılıkla zırva." Berman'a doğru baktı.

"Ve değilse bile bu Geor-gia'nın sorunu, bizim değil."

"Doğru ve sizin ilginizin başka bir yerde olması gerekiyor."

Berman vazgeçmeyi reddediyordu. "O ayrıca bir vergi ka-çakçısı.Yüz milyon dolar kazandı ve Sam Amca'ya tek bir kuruş bile ödemedi kaçtı."

"Senin FBI ajanı olduğunu sanıyordum, muhasebeci değil," dedi Riggs.

"Haydi sakın olalım beyler," dedi Masters.

Riggs öne doğru eğildi. "LuAnn Tyler'ın ve daha birçok insanın arkasındaki adamla ilgileneceğinizi sanıyordum. Bu gezegen üzerinde dolaşıp oyunlar oynayan, zarara yol açıp hayatlarınızı mahveden milyarlarca doların sahibiyle. Şimdi, onu bulmak istiyor musunuz, yoksa LuAnn Tyler'la vergi sorununu mu tartışmak istiyorsunuz?"

"Sen ne öneriyorsun?"

Riggs arkasına yaslandı. "Eskiden olduğu gibi, George. Büyük balığı yakalayıp küçüğün kaçmasına izin vermeni."

"Hoşuma gitmedi," diye homurdandı Berman.

Riggs adamın yüz hatlarını inceledi. "Büro'daki deneyimlerime dayanarak büyük balığı yakalamanın terfi ve daha da önemlisi maaş artışı sağladığını, ama küçük balığı getirmenin bir işe yaramadığını biliyorum."

"Bana FBI konusunda ders verme, Riggs, o yollardan ben de geçtim."

"Güzel Lou, o halde bu konuda zaman kaybetmem gerekmiyor. Adamı size teslim edersek LuAnn Tyler serbest kalıyor. Yani her şeyden; federaller, vergiler ve Georgia eyaleti, her şey.

"Bunu garanti edemeyiz, Matt. DVGS'dekiler işlerini kendi bildikleri gibi halleder."

"Belki biraz para öder."

"Belki çok fazla para öder."

"Ama hapis yok.Bu konuda anlaşmazsak hareket yok.Hapis cezasını kaldıracaksınız."

"Seni şu anda içeri alıp nerede olduğunu söyleyene kadar bırakmazsak ne olur?" dedi Berman, Riggs'e yaklaşarak.

"O zaman mesleğinin en büyük başarısını yakalayamazsın. Çünkü LuAnn Tyler tekrar kaçır ve sen başladığın yerde sayarsın. Hem bu arada beni hangi suçla içeri alacaksınız?"

"Suç ortaklığı."

"Neye suç ortaklığı?"

Berman bir an için düşündü. "Bir kaçağa yardım ve yataklık yapmak."

"Bu konuda kanıtınız var mı? Onun nerede olduğunu bildiğime ya da onunla tanıştığımıza dair gerçek bir kanıt var mı elinizde?"

"Onu soruşturuyordun. Evindeki notları gördük."

"Oh, yani Charlottesville'i ziyaretinde evime geldiniz, öyle mi? Önceden aramalıydınız.

Yemek için güzel bir şeyler hazırlardım."

"Ve ilginç birçok şey bulduk," diye parladı Berman.

"Aferin size. Evime girerken kullandığınız arama iznini görebilir miyim?"

Berman bir şey söylemeye çalıştı, ama sonra ağzını kapattı.

Riggs'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Harika. Arama izni yok. Yani kabul edilmez bir kanıt. Peki telefon edip birisi hakkında bilgi almak ne zamandan beri suç sayılıyor.

Özellikle de bu bilgiyi FBI'dan aldığım düşünülürse."

"Senin WPP bu işin idarecisi, biz değil," dedi Berman teh-ditkâr bir ifadeyle.

"Sanırım hepinizi büyük, mutlu bir aile olarak görüyorum."

Master ağır ağır konuşmaya başladı. "Söylediklerini kabul ettiğimizi varsayalım, Tyler ve bu diğer adam arasındaki bağlantıyı bize söylemedin."

Riggs bu soruyu bekliyordu ve neden daha önce gelmediğine şaşırılmıştı. "Parayı bir yerden alması gerekiyordu."

Masters bu sözleri bir an için düşündükten sonra gözleri parladı. "Dinle Matt, bu iş senin bildiğinden biraz daha büyük." Devam etmeden önce kısa bir an Berman'a baktı. "Biz piyangoonun şey olduğunu biliyoruz ya da düşünüyoruz diyebilirim. Duraklayarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Biz piyango çekilişinin hileli olduğunu düşünüyoruz. Öyle miydi?" Riggs arkasına yaslanıp parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Olabilir."

Masters yeniden sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışarak, "Senin için bu konuyu biraz daha açayım. Başkan, başsavcı, FBI'ın şefi, hepsi bu olasılıktan haberdar. Her birinin tepkisinin tam bir şok olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Aferin onlara."

Masters, Riggs'in alaycı tonuna aldırmadı. "Eğer piyango çekilişi hileliyse o zaman bu durum çok dikkatle ele alınmalı."

Riggs, "Daha açık bir dille açıklayayım: Eğer bu iş ortaya çıkarsa Washington'daki adamların yarısı; Başkan, başsavcı, şef ve siz ikiniz muhtemelen iş ilanlarına bakıyor olacaksınız. Yani teklif ettiğiniz şey büyük bir gizleme hikâyesi," diye konuştu.

"Hey, bütün bunlar on yıl önceki bir hikâye, bizi ilgilendirmez."

"Tanrım, Lou, bu iş çok büyüyecek. Hepinizin kığı tehlikede ve sen de bunu biliyorsun."

Masters yumruğunu masaya indirerek, "Eğer piyangoonun hileli olduğu ortaya çıkarsa neler olacağını biliyor musun?" dedi ateşli bir sesle. "Açılacak davaları, soruşturmaları, skandalları, Birleşik Devletler'in yiyeceği darbeyi? Ülkenin kendi borçlarını ödeyememesi gibi bir şey bu. Bunun olmasına izin verilemez. Bunun gerçekleşmesine izin verilmeyecek."

"Senin önerin ne, George?"

Masters sakinleşip parmaklarıyla önerilerini saydı. "Tyler'ı getir. Sorgulayıp işbirliğini sağlayalım. Elde edilen bilgiyle bu işle ilgili kişileri yakalayabiliriz."

"Kişi, George," diye sözünü kesti Riggs. "Sadece bir kişi var, ama sana şu kadarını söyleyeyim çok özel biri."

"Pekâlâ, Tyler'ın yardımıyla onu mihlayalım."

"Peki ya Tyler'a ne olacak?"

Masters ellerini çaresiz bir şekilde iki yana açtı. "Haydi Matt, cinayetten aranıyor. Neredeyse on yıl boyunca vergilerini ödemedi. Onun da bu piyango hilesine dahil olduğunu düşünmek zorundayım. Tüm bunlar birkaç kez ömür boyu demektir, ama ben sadece bir tek ömür boyu, eğer çok fazla işbirliği yaparsa yarısını sağlayabilirim ve bunu garanti de edemem." Riggs ayağa kalktı. "Pekâlâ çocuklar, sizinle konuşmak çok güzeldi."

Berman hemen kapıya gidip Riggs'in yolunu tıkadı.

"Lou, bir kolum hâlâ sağlam ve yumruğum yüzüne inmek için sabırsızlanıyor." Riggs sert bir şekilde kapıya yöneldi.

"Bir dakika, durun bakalım. İkiniz de oturun," diye kükredi Masters.

Riggs ve Berman birbirlerini uzun bir süre süzdükten sonra yavaşça koltuklarına geri döndüler.

Riggs, Masters'a baktı. "Kadının buraya gelerek o adamı yakalatmak için hayatını tehlikeye atıp ömrünün geri kalanını hapiste geçirmekle ödüllendirileceğini sanıyorsan teşkilatta çok fazla zaman geçirmişsin demektir, George. Beynin erimiş senin."

Riggs parmağını ona uzattı. "Sana bir şeyi açıklamama izin ver. Bu bir hayat oyunu ve 'Güç Kimde' adını taşıyor. Georgia eyaletini arayıp LuAnn Tyler'ın artık ne cinayet, ne de başka bir suçtan aranmadığını söyleyeceksin. Trafik cezası bile varsa iptal edeceksin. Beni anlıyor musun? Tertemiz olacak. Sonra DVGS'yi arayıp ne kadar borcu varsa ödeyeceğini, ama hapsi unutmaları gerektiğini söyleyeceksin. Piyango sahtekârlığı konusuna gelince, eğer zaman aşımı yoksa bile bu işi de halledeceksin. Onun hapse gitmesine neden olacak en ufak bir ihtimali bile ortadan kaldıracaksın. Özgür bir insan olacak."

"Sen deli misin?" dedi Berman.

"Yoksa?" diye yavaşça sordu Masters, gözleri Riggs'in üzerindeydi.

"Yoksa elimizdeki her şeyle halka gideriz. Kaybedecek nesi var? Eğer hapse gidecekse zamanını geçirecek hobilere ihtiyacı var. Sixty Minutes, Dateline, Prime Time Live ve hatta Oprah'ya konuk olmaktan söz ediyorum. Bir kitap anlaşması bile sözko-nusu olabilir. Piyango çekilişine nasıl hile karıştığını, Başkan, başsavcı ve FBI şefinin kariyerlerini korumak için bu işi nasıl örtbas etmek istediklerini, dünya çapında olaylar çıkaran büyük bir suçluyu yakalamak yerine yoksulluk içinde yaşamış genç bir kadını hepimizin kolayca üzerine atlayacağı bir şeyi yaptığı için hapse atmayı tercih edecek kadar aptal olduklarını anlatabilir!"

Riggs arkasına yaslanıp iki adama baktı. "Bu, beyler, benim güçten kastettiğim şeydi."

Masters söylenenleri düşünürken Berman horlar gibi güldü. "Bir adam mı? Buna inanmıyorum. Büyük bir organizasyon var bu işin içinde. Tek biri adamın radar ekranında gördüğüm bunca şeyi yapmasına imkân yok. Hiçbir şey kanıtlayamadık, ama birden fazla oyuncu olduğunu biliyoruz."

Riggs tekrar kulübeyi düşündü, bıçağın kolunu doğramasından hemen öncesini. O ana kadar gördüğü en ölümcül gözlerin içine bakmıştı. Uzun yıllar boyunca tehlikeli ortamlarda gizli ajan olarak çalışırken daha önce de korktuğu olmuştü; sonuçta o da bir insandı. Ama bu gözlerin uyandırdığı endişeli korkuyu hiç hissetmemişti. Eğer onu öldürme fırsatı olsaydı bunu derhal yapardı.

Berman'a baktı. "Biliyor musun, Lou, çok şaşırabilirsin. Bu adamın inanılmaz bir kılık değiştirme yeteneği var. Bir Broadway müzikalini doldurmaya yetecek kadar çok karakter yaratabilir. Ve tek başına olduğu için hiç kimsenin ona karşı bir oyun oynayamayacağından emin."

Masters farklı bir yol denerken kısık sesle konuştu. "Hatırlarsan, Matt, fazla uzun olmayan bir süre önce sen de bizden biriydin. Bunu düşünmek isteyebilirsin. Tyler'ın güvenini

kazandığını kesin. Onu getirirsen, şey... hükümetinin minnettar olacağını söyleyebilirim. Hayatını kazanmak için çekiç sallaman gerekmeyecek artık."

"Bunu bir dakika düşünmeme izin ver, George." Riggs gözlerini kapatıp hemen açtı.

"Cehenneme kadar yolun var."

Riggs ve Masters'ın bakışları birbirine kenetlendi. "Ne diyorsun, George? Anlaştık mı? Yoksa gidip Oprah'yı arayayım mı?"

Masters yavaşça, neredeyse gözle görülmeyecek şekilde başını salladı.

"Bunu senden duymayı çok isterim, George."

Berman araya girmeye çalıştı, ama Masters ona bakarak susturdu.

"Evet, anlaştık," dedi Masters. "Hapis yok."

"Georgia'da da?"

"Georgia'da da."

"Bunu yapabileceğinden emin misin? Burada yetkilerinin sınırlı olduğunu biliyorum." Riggs'in ses tonu alaycıydı.

"Benimki öyle, ama Birleşik Devletler Başkanı'nın bir sorun yaşayacağını sanmıyorum. Bana verilen talimatlar ne pahasına olursa olsun halkın bunu duymasını engellemektir. Onun ya da başsavcının gerekli telefon görüşmelerini yapacağından eminim."

"Güzel, şimdi şefi ve başsavcıyı buraya getir, çünkü aynı şeyi onların da söylemesini istiyorum. Bu arada Başkan bugün meşgul mü?"

"Başkanın seninle buluşması mümkün değil."

"O halde şefi ve başsavcıyı buraya çağır, George. Derhal."

"Benim sözüme güvenmiyor musun?"

"Diyelim ki, geçmiş kayıtlar güvenimi biraz sarsıyor. Ve sayı arttıkça kendimi daha rahat hissediyorum." Telefonu işaret etti. "Ara."

Masters ve Riggs en az bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Sonra Masters telefonu alıp konuştu. Biraz program değişikliği gerekmişti, ama yarım saat sonra başsavcı ve FBI şefi Riggs'in karşısında oturuyordu. Riggs aynı anlaşmayı onlara sundu ve aynı sözleri aldı.

Genç adam ayağa kalktı. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim." Berman da ayağa kalkmıştı.

"Pekâlâ, eğer birlikte çalışacaksak, Tyler'ı getir, bir ekip oluşturup bu 'tek kişilik suç dalgasını' yakalayalım."

"Hayır, Lou. Anlaşmaya göre adamı ben yakalayacağım, FBI değil."

Berman patlamak üzereydi. "Dinle, seni..."

"Kapa çeneni, Lou!" FBI şefinin bakışları adamı delip geçtikten sonra Riggs'e döndü. "Bu işi halledebileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

Riggs gülümsedi. "Sizi daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" Masters'a baktı.

Masters gülümsemeden Riggs'in yüzünü incelemeye devam etti. "Eğer yapamazsan bütün anlaşma yatar. Tyler için." Duraklayıp sert bir şekilde ekledi. "Senin için de. Yeni kimliğin açığa çıkar. Ve bu işi yeniden halletmek için ne kadar uğraşmamız gerekir bilmiyorum. Düşmanların hâlâ oldukça aktif."

Riggs kapıya doğru gidip geri döndü. "Biliyor musun, George, sizden zaten bundan daha kötüsünü beklemiyordum. Ha, bu arada beni takip ettirmeye kalkma. Bu sadece beni sinirlendirir ve zaman kaybına neden olur. Tamam mı?"

Masters hemen başını salladı. "Tabii, endişelenme." Kalın sesli başsavcı son soruyu sordu.

"Piyango çekilişi hileli miydi, Bay Riggs?"

Riggs kadına baktı. "Kesinlikle. Ve daha da kötüsünü bilmek ister misiniz? Görünüşe göre Birleşik Devletler Piyangosu şahsen şimdiye kadar gördüğüm en tehlikeli psikopatın planlarını finanse etmek için kullanılıyor. Umarım bu akşam altı haberlerine çıkmaz."

Gözleriyle odayı tarayarak her birinin yüzünde beliren panik ifadesini izledi. "İyi günler." Riggs kapıyı arkasından kapattı.

Grubun geri kalanı birbirine baktı. "Lanet olsun." FBI şefinin söyleyebildiği tek şey buydu. Başını iki yana sallıyordu.

Masters telefonu alıp konuştu. "Binadan şimdi çıkıyor. Takip edildiğini anlayacak. Ona biraz alan bırakın. Bu işte ustadır, o yüzden sizi şehirde biraz gezdirdikten sonra izini kaybettirmeye çalışacaktır. Tetikte olun! Tyler'la buluşunca beni hemen arayın. Onları gözaltında tutun, ama yaklaşmayın." Başını sallayarak onayını belirten başsavcıya baktı. Masters telefonu kapatıp derin bir soluk aldı.

"Riggs'in bütün bunların tek bir adamın işi olduğuna dair hikâyesine inanıyor musunuz?" diye sordu şef endişeli bir şekilde Masters'a bakarak.

"Kulağa inanılmaz geliyor, ama doğru olmasını diliyorum," dedi Masters. "Dünya çapında bir organizasyon yerine tek bir adamla uğraşmayı yeğlerim." Başsavcı ve şef onaylarcasına başlarını salladılar.

Berman soru dolu gözlerle etrafına bakmıyordu. "Peki buradaki plan nedir?"

FBI şefi boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Bu işin duyulmasına asla izin veremeyiz, bunu biliyorsunuz. Ne olursa olsun. Kim zarar görürse görsün. Riggs başarılı olsa ve bu adamla işe dahil olan diğerlerini yakalasak bile karşımızda yine de büyük bir sorun var demektir."

Başsavcı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ona karşı bir dava açabilsek bile bu adam 'gücün' kendisinde olduğunu bilecektir. Ve Riggs'in yaptığı tehditi tekrarlayacaktır. Onunla anlaş, yoksa her şeyi açıklar. Savunma avukatının salyalarının aktığını şimdiden görebiliyorum." Kontrolsüz bir şekilde titredi.

"Yani bu olayın asla mahkemeye gitmeyeceğini söylüyorsunuz," dedi Berman. "Ne olacak o halde?"

Başsavcı soruya aldırmayarak Masters'a sordu. "Riggs'in bize karşı dürüst olduğunu düşünüyor musun?"

Masters omuz silkti. "Gizli operasyonlarda bir numaraydı. Bunu yapmak için sürekli olarak yalan söylemek ve belli etmemek zorundasındır. Gerçek bazen geri planda kalır. Ve eski alışkanlıklar zor geçer."

"Yani ona tamamen güvenemeyiz," dedi başsavcı.

Masters bir düşünceye daldı. "Onun bize güvenebileceğinden daha fazla değil."

"Peki," dedi FBI şefi. "Bu adamı canlı yakalama olasılığımız büyük." Etrafına baktı. "Doğru mu?"

Hepsi başını salladı. Masters, "Eğer Riggs'in söylediği kadar tehlikeliyse onu gördüğüm an ateş edip soruları sonra sorardım. Belki o zaman bütün sorunlarımız biter."

"Peki ya Riggs ve Tyler?"

Berman cevap verdi. "Eğer bu rotayı takip edeceksek karşı ateş arasında kimin kalacağını kimse bilemez. Yani kimse bunun olmasını istemez tabii ki," diye ekledi hemen. "Ama Riggs'in karısı gibi masum kişiler ölebiliyor bazen."

"Tyler pek masum sayılmaz!" dedi şef öfkeli bir şekilde. "Bu doğru," dedi Masters. "Ve eğer Riggs bağlılığını bizim yerimize ona karşı gösteriyorsa sonuçlara katlanmak zorundadır. Sonuç her ne olursa olsun."

Herkes huzursuz bir şekilde birbirine baktı. Normal şartlar altında hiçbiri böyle bir şeyi düşünmezdi. Onlar hayatlarını suçluları yakalamak ve suçları için adil bir şekilde yargılanmalarını sağlamaya adanmışlardı. Bu kez adaletin yerini bulmaması, yani birkaç kişinin hakim onların savunmalarını almadan ölmeleri için sessizce dua ediyor olmak yapılarına uymuyordu. Ancak bu kez bir suçluyu yakalamaya çalışmaktan çok daha büyük

bir şeyle karşı karşıyaydılar. Burada gerçek fazlasıyla tehlikeliydi. "Sonuç ne olursa olsun," diye sessizce tekrarladı FBI şefi.

Ellinci Bölüm

Riggs caddede aşağı doğru yürürken saatine baktı. Aslında saatin kadranı gelişmiş bir kayıt cihazıydı; deri kayıştaki minik deliklerse mikrofondur. Bir gün önce FBI'nın dört blok aşağısında-ki çok iyi tanınan "casus mağazasında" biraz zaman geçirmişti. Teknoloji yıllar içinde kesinlikle daha iyi hale gelmişti. Böylelikle en azından hükümetle yaptığı görüşme hafızasından başka yere de kaydedilmişti. Bu tür operasyonlarda, hangi tarafta olursanız olun, kimseye fazla güvenemezsiniz.

Riggs hükümetin gerçeğin açığa çıkmasına asla izin veremeyeceğini biliyordu. Bu durumda suçluyu canlı ele geçirmek geçirmemekten daha kötü olabiliyordu. Ayrıca gerçeği bilen herkes ciddi tehlike altındaydı ve bu tehlike sadece Jackson değildi. Riggs, FBI'nın masum birini isteyerek öldürmeyeceğine emin olsa da LuAnn'in masumiyetine inanmadıklarını biliyordu. Ve Riggs desteğini ondan yana kullandığı için otomatik olarak düşman taraf olarak sınıflandırılıyordu. Eğer işin sonuna doğru durum tehlikeli hale gelirse -ki Riggs öyle olacağını biliyordu-eğer LUAnn, Jackson'ın yakınlarında bir yerdeyse FBI kime ateş ettiği konusunda pek dikkatli olmayabilirdi. Riggs, Jackson'ın kolayca ele geçirilemeyeceğinin farkındaydı. Elinden geldiği kadar ajan öldürecek. Kulübedeyken Jackson'ın gözlerinde görmüştü bunu. Adamın insan hayatına saygısı yoktu. Ona göre bir insan maniple edilecek ya da gerekiyorsa ortadan kaldırılacak bir faktördü. Gizli ajan olarak Riggs onun gibilerle senelerce uğraşmak zorunda kalmıştı. Hemen hemen Jackson kadar tehlikeli insanlarla. Tüm bunlar düşünülürse FBI adamı canlı ele geçirmektense öldürmeyi tercih edecekti; bu adama mahkemede şans vermek yerine ajanlarını korumaya çalışacaktı. Riggs hükümetin adamı mahkemeye çıkarmaya niyeti olmadığını ve bunun için de her türlü sebebinin bulunduğunun farkındaydı. Bu yüzden kendisinin yapabileceği şey Jackson'ı ortaya çıkarmaktı, Federaller sonra istediklerini yapabilir. Fakat LuAnn'i ondan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışacak ve çifte ateş arasında kalmasını engelleyecekti. O eski hikâyenin tekrarlanmasına asla izin veremezdi.

Riggs arkasına bakma zahmetine katlanmadı. Gözaltında olduğunu biliyordu. Masters'ın aksini gösteren ifadesine rağmen arkasına hemen adamlar takmıştı. Onun yerinde olsa Riggs de aynısını yapardı. Şimdi LuAnn'le buluşmadan önce kuyruğundan kurtulması gerekiyordu. Gülümsedi. Tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi.

Riggs, FBI'la uğraşırken LuAnn başka bir telefon kulübesine gidip belirli bir numarayı tuşlamıştı. Telefon birkaç kez çalınca LuAnn standart otomatik mesajı alacağını sandı. Sonra bir ses cevap verdi. LuAnn sesi zorlukta tanıdı, çünkü hatlar çok kötüydü.

"Charlie?"

"LuAnn?"

"Neredesiniz?"

"Yolda. Seni çok zor duyuyorum. Bekle biraz, bazı enerji hatlarının yakınından geçiyorum." Bir dakika içinde bağlantı çok daha iyiydi.

"Böyle daha iyi," dedi LuAnn.

"Seninle konuşmak isteyen biri var."

"Anne?"

"Merhaba, bebeğim."

"İyi misin?"

"İyiyim tatlım, sana annenin iyi olacağını söylemiştim."

"Charlie Amcam, Bay Riggs ve senin görüştüğünüzü söyledi."

"Bu doğru. Bana yardım ediyor."

"Yalnız olmadığına sevindim. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, Lisa. Ne kadar özlediğimi anlatamam."

"Yakında eve gelebilir miyiz?"

Ev mi? Ev neresiydi? "Umuyorum, bebeğim. Annen bu konuda çok sıkı çalışıyor."

"Seni seviyorum."

"Oh tatlım, ben de seni seviyorum."

"Charlie Amcama veriyorum."

"Lisa?"

"Evet?"

"Sana sözümü tutmaya niyetliyim. Her şeyi anlatacağım. Gerçeği. Tamam mı?"

Ses çok ince ve biraz ürkekti. "Tamam, anne."

Charlie hatta gelince LuAnn ona dinlemesini söyledi. Riggs'in planı ve onun gerçek geçmişiyile ilgili bilgi verdi.

Charlie kendini zorlukla tutuyordu. "İki dakika içinde bir park yerine giriyorum. Beni tekrar ara."

LuAnn bunu yaptığında Charlie'nin sesi öfkeliydi. "Sen deli misin?"

"Lisa nerede?"

"Tuvalette."

"Güvende mi?"

"Kapının tam önündeyim ve burada pek çok aile var. Şimdi soruma cevap ver."

"Hayır, deli olduğumu sanmıyorum."

"Riggs'in, yani eski bir FBI ajanının Hoover Binasına girip senin için bir anlaşma yapmasına izin verdin. Şu anda seni satmadığını nereden biliyorsun?" "Ona güveniyorum."

"Güvenmek mi?" Charlie'nin yüzü kızarmıştı. "Onu tanımıyorsun bile. LuAnn, bu büyük bir hata, tatlım. Hem de çok büyük."

"Sanmıyorum. Riggs samimi. Bunu biliyorum. Son birkaç gün içinde onunla ilgili bazı şeyleri öğrendim."

"Yalan söylemede uzman olan deneyimli bir gizli ajan olduğu gibi."

Bu sözleri içine sindirmeye çalışarak gözlerini kırptırdı LuAnn. Küçük bir şüphe tohumu büyümüş, Matthew Riggs'e karşı olan güvenini işgal ediyordu. "LuAnn orada mısın?"

LuAnn ahizeyi sıkıca tutuyordu. "Evet. Şey, eğer beni sattıysa bunu öğrenmem uzun sürmeyecek."

"Oradan uzaklaşmalısın. Araban olduğunu söyledin. Oradan uzaklaş."

"Charlie, o benim hayatımı kurtardı. Bana yardım etmeye çalışırken Jackson onu neredeyse öldürüyordu."

Charlie bir an için sessiz kaldı. Bir iç çatışma yaşıyordu ve bu konuda çok rahatsızdı.

LuAnn'in söylediklerine dayanarak Riggs'in ona yardım edeceğini düşündü. Bunun nedenini biliyordu: Adam, LuAnn'e âşık. LuAnn de ona âşık mıydı? Aslında Charlie, Riggs'in yalan söylüyor olmasını ve adamın hayatlarından çıkmasını istiyordu. Bu düşünce bütün zihinsel işlevlerini altüst ediyordu. Ama Charlie, LuAnn'i ve Lisa'yı seviyordu. Kendi isteklerinin her zaman onlardan sonra gelmesine özen göstermişti. Ve bu düşünceyle iç çatışması sona erdi. "LuAnn içgüdülerine güveneceğim. Riggs muhtemelen temiz. Sadece gözlerini açık tut, tamam mı?"

"Tamam, Charlie. Neredesiniz?"

"Batı Virginia'ya doğru yöneldik, sonra Kentucky'e, ardından Tennessee eteklerinden geçtik ve şimdi tekrar Virginia'ya dönüyoruz."

"Şimdi gitmem gerekiyor. Bugün daha sonra arayıp sana bilgi veririm."

"Umarım bugün son iki gün kadar heyecanlı olmaz."

"Ben de öyle umuyorum. Teşekkürler, Charlie.

"Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Şimdi yalan söylüyorsun."

"Kendine iyi bak."

LuAnn telefonu kapattı. Her şey plana göre giderse yakında Riggs'ie buluşacaktı. Arabasına geri dönerken Charlie'nin ilk tepkisi geldi aklına. Riggs'e güvenebilir miydi? Honda'nın ön koltuğuna oturdu. Anahtarı olmadığı ve düz kontakta Riggs'in becerilerine sahip olmadığı için arabayı çalışır durumda bırakmıştı. Arabayı vitesi takmak üzereyken eli durdu. Şimdi şüpheyi düşmenin zamanı değilse de bu duygu onu tamamen etkisi altına almıştı. Eli kımıldamıyordu.

Elli Birinci Bölüm

Riggs, Dokuzuncu Caddede ağır ağır yürüyor, boş zamanı çokmuş gibi etrafına bakmıyordu. Dondurucu bir rüzgâr çarptı yüzüne. Durdu, kol askısını yavaşça çıkardı, kolunu paltosunun koluna geçirip düğmeledi. Sert rüzgâr esmeye devam ederken Riggs yakasını kaldırdı, cebindeki üzerinde Washington Reds-kins'in amblemi olan örgü şapkayı yalnızca kızarmış yüzünün alt kısmı görünecek şekilde başına geçirdi. Köşedeki markete girdi.

Biri yürüyerek, biri gri Ford içinde kendisini takip eden iki ajan ekibi hemen yerlerini aldılar. Bir tanesi marketin ön tarafını diğeri arka tarafı tuttu. Riggs'in deneyimli bir ajan olduğunu biliyorlar ve riske girmek istemiyorlardı.

Riggs kolunun altında bir gazeteyle dışarı çıktı, caddede biraz yürüyüp bir taksi durdurdu. Ajanlar hemen arabalarına atlayıp taksiyi takip etmeye başladılar.

Araba gözden kaybolduktan bir dakika sonra, koyu renk bir şapka giyen gerçek Matt Riggs marketten çıkıp hızla karşı yöne doğru yürümeye başladı. Anahtar, parlak renkli örgü şapkaydı. Kendisini takip edenler bordo ve altın renkli şapkaya dikkat ederken palto, pantolon ve ayakkabıdaki değişikliği fark etmemişlerdi bile. Dün gece, kendisinin uzun zaman önce öldüğünü sanan eski bir dosttan bir iyilik istemişti. FBI şimdi Beyaz Saray yakınlarındaki avukatlık bürosuna giden bu eski dostu takip ediyordu. Adam, FBI binasına yakın oturuyordu ve bu nedenle civarda olmasını açıklamak çok zor olmayacaktı. Birçok Washingtonlu yılın bu zamanında Redskins örgü şapkaları giyerdi. Ve son olarak da FBI iki adam arasındaki eskiye dayalı bağlantıyı bilemezdi. Ajanlar onu kısaca sorguladıktan sonra hatalarını fark edip Masters'a ve şefe rapor verecekler ve bu sabahki beceriksizlikleri yüzünden kellelerini teslim edeceklerdi.

Riggs bir taksiye atlayıp adresi verdi. Araba hızla uzaklaştı. Bir elini saçlarından geçirdi. Bu işi başardığına seviniyordu. O ve LuAnn özgür olmaktan çok uzaktı, ama hâlâ eski becerilere sahip olduğunu görmek güzeldi. Araba kırmızı ışıktaki durunca satın aldığı gazeteyi açtı.

Gazetenin ön sayfasında kendisine bakan iki fotoğraf vardı. Bir tanesi tanıdık, diğeri değildi. Hemen haberi okuyup tekrar fotoğraflara baktı. Boynunda asılı duran gazeteci rozeti, cebinden sarkan not defteri ve kalemiyle uykulu bakan Thomas Donovan, dünyanın öteki ucunda meydana gelen bir haber takibinin ardından uçaktan az önce inmiş gibi duruyordu. Fotoğraftaki kadın Donovan'ın dağınık görünüşüyle daha fazla tezat teşkil edemezdi. Elbisesi çok zarifti, bir profesyonelin elinden çıktığı belli olan saçları ve makyajı kusursuzdu, arka plan ise neredeyse gerçeküstüydü: Zenginlerle ünlülerin yoksul ve talihsiz insanlara yardım etmek için para topladığı dernek toplantısıydı. Roberta Reynolds hayatı boyunca bu tür davetlere katılmıştı ve haber kadının vahşi bir şekilde öldürülmesiyle Washington bölgesinin yardım derneklerinin faydalı bir bağışsever-den yoksun kaldığını söylüyordu. Sadece tek bir satırda Reynolds'ın zenginliğinin kaynağından söz ediliyordu. On yıl önce altmış beş milyon

dolarlık bir piyango ikramiyesi kazanmıştı. Şu anda bundan çok daha yüksek bir servete sahip olduğu açıktı. En azından yaşadığı ev öyleydi. Haberde kadının Thomas Donovan tarafından öldürüldüğünün iddia edildiği yazılıydı. Kadının evinin civarında görülmüştü. Donovan'ın kadınla röportaj yapma isteği telesekreterde kayıtlıydı. Donovan'ın parmakizleri Reynolds'ın evindeki bir sürahi ve bardakta bulunmuştu, bu da ikisinin bulunduğu gösteriyordu. Ve son olarak da Roberta Reynolds'ı öldürmede kullanılan silah kadının evinden bir mil uzaktaki bir ormanda, Donovan'ın Mer-cedes'iyle birlikte bulunmuştu ve üzerinde gazetecinin parımaki-zi vardı. Öldürülen kadın evinde, yatağın üzerinde bulunmuştu. Kanıtlar kadının bağlandığını ve bir süre o pozisyonda kaldığını gösteriyordu, bunun da cinayetin önceden tasarlandığının ispatı olduğu açıklanıyordu haberde. Donovan hakkında bir tutuklama emri çıkarılmıştı ve polis onu yakında bulacağından emindi. Riggs haberi okuduktan sonra gazeteyi yavaşça katladı. Polisin tamamen yanıldığını biliyordu. Donovan Reynolds'ı öldürmemişti. Ve kendisi de büyük ihtimalle ölüydü. Riggs derin bir soluk aldı ve haberi LuAnn'e nasıl vereceğini düşündü.

Elli İkinci Bölüm

İriyarı adam Georgetown'daki diğer pahalı evlere baktı. Elli yaşlarında, soluk yüzlü ve bıyıklıydı. Pantolonunu çekip gümüşünü içine soktu. Ön kapının zilini çaldı.

Alicia Crane endişeli ve gergin bir şekilde kapıyı açtı.

("Evet?" "Alicia Crane?" "Evet.")

Adam kimliğini gösterdi. "Hank Rollins, Fairfax Bölgesi cinayet masası dedektifi."

Alicia adamın fotoğrafına ve rozetine baktı. "Ben, şey... pek emin değilim..."

"Thomas Donovan'ı tanıyor musunuz?"

Alicia gözlerini kapatıp alt dudağını ısırıldı. Tekrar gözlerini açıp, "Evet," dedi.

Rollins ellerini birbirine sürttü. "Bayan, size sormam gereken bazı sorular var.Ya karakola gidelim ya da soğuktan donmadan beni içeri davet edebilir-siniz, bu size bağlı."

Alicia hemen kapıyı açtı. "Tabii ki, özür dilerim." Koridoru geçip oturma odasına girdiler.

Adam kanepeye yerleştikten sonra Alicia sordu. "Bir kahve alır mısınız?"

"Bu harika olur, evet, bayan."

Kadın odadan çıkar çıkmaz adam ayağa kalkıp odayı incelemeye başladı. Bir şey hemen dikkatini çekti. Bir fotoğrafta Donovan kolunu Alicia Crane'in omzuna atmıştı. Yeni bir resim gibi duruyordu. İkisi de aşırı derecede mutlu görünüyorlardı.

Alicia üzerinde iki kahve fincanı bulunan bir tepsiyle içeri girdiğinde adam resmi elinde tutuyordu.

Tepsiyi sehpaye bıraktı. "Şekeri bulamadım. Kâhya bazı işleri görmek için dışarı çıktı. Bir saat içinde dönecek, ben genellikle..." Gözleri resme takıldı.

"Alabilir miyim?" diye sorup elini uzattı. Rollins fotoğrafı hemen uzattı. "Hemen konuya gireceğim Bayan Crane. Gazeteleri okudunuz herhalde?"

"Yani bir yığın yalanı demek istiyorsunuz." Gözleri bir an için parlayıp söndü.

"Şey, şu anda birçok spekülasyon bulunduğunu kabul ediyorum, ama Thomas Donovan'ın, Roberta Reynolds'ı öldürdüğünü gösteren birçok şey var ortada." "Parmakizleri ve tabancası gibi mi?" "Bu aktif bir cinayet soruşturması Bayan Crane, bu yüzden sizinle detayları konuşamam, fakat evet, öyle şeyler." "Thomas kimseyi incitmez."

Rollins kahve fincanını alıp krema koydu ve karıştırdı. "Ama Roberta Reynolds'ı ziyarete gitti."

Alicia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle mi?" "Bundan size hiç söz etmedi mi? Yani onu ziyarete gideceğinden."

"Bana hiçbir şey söylemedi."

Rollins bunu bir an düşündü. "Bayan, adınızı Donovan'ın telesekreterinde bulduk. Sesiniz endişeli geliyordu, tehlikeli bir şey üzerinde çalışıyor olduğunu söylüyordunuz." Alicia yemi yutmadı. "Ayrıca evi talan edilmiş, bütün kayıtları, dosyaları, her şey gitmiş." Alicia titremeye başladı. Sonunda oturduğu koltuğun kolunu tutarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Bayan Crane, biraz kahve içmek ister misiniz? Pek iyi görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim." Ama yine de kahvesini dudaklarına götürüp birkaç yudum aldı. "Şey, eğer söylediğiniz gibi birisi Thomas'ın dairesini kurcaladıysa o halde işin içinde bir başkası daha var demektir. Çabalarınızı bu kişiyi yakalamaya odaklamalısınız."

"Sizinle bu konuda tartışmıyorum, ama üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacım var. Sanırım size Bayan Reynolds'ın bu toplumda çok önemli bir yeri bulunduğunu söylememe gerek yok. Bu yüzden katilinin bir an önce bulunması için üzerimizde büyük baskı var. Tribune'den bazılarıyla konuştum bile. Donovan'ın piyango talihlileriyle ilgili bir haber hazırladığını söylediler. Ve Roberta Reynolds da onlardan biriydi. Şimdi, ben bir gazeteci değilim, ama bu kadar paradan söz ettiğimizde belki birilerinin cinayet için bir nedeni olabilir."

Alicia bir an için gülümsedi.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Alicia daha önceki yüz ifadesine büründü ve başını salladı.

"Bayan Crane, en küçük çocuğum doğduğundan beri cinayet masasında çalışıyorum ve şimdi onun da çocukları var. Bunu yanlış anlamayın, fakat benden bir şeyler saklıyorsunuz ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Cinayet dalga geçilecek bir şey değildir." Şık döşenmiş odaya baktı. "Katiller ve katillere yardım edenler buraya hiç benzemeyen yerlerde bulurlar kendilerini."

"Neyi ima etmeye çalışıyorsunuz."

"Hiçbir halt ima etmiyorum. Buraya gerçekleri öğrenmeye geldim. Donovan'ın telesekreterinde sesinizi dinledim. Bu ses bana iki şey anlatıyordu: Birincisi, onun için korktuğunuzu; ikincisi de onun için neden korktuğunuzu çok iyi bildiğinizi."

Alicia yumruk haline getirdiği ellerini bacaklarına bastırıyordu. Gözlerini birkaç kez kapatıp açtı. O karar verme aşamasından geçerken Rollins sabırsızlıkla bekliyordu.

Tekrar başladığında kesik kesik konuşuyordu. Rollins not defterini çıkarıp bir şeyler karalamaya başladı.

"Thomas başlangıçta bazı üst düzey para yönetimi şirketlerinin talihlilerin paralarını alıp ya bu paraları kaybettiklerini ya da çok yüksek komisyon aldıklarını ve dolayısıyla talihlileri beş parasız ortada bıraktıklarını düşündüğü için bu araştırmaya başlamıştı. Ayrıca o zavallı insanları bu durumda bıraktığı için hükümetten de nefret ediyordu. Ve sonra vergi işlerini nasıl halledeceklerini bilmedikleri için DVGS gelip ellerinde kalanları da son kuruşuna kadar alıyordu. Hatta daha da fazlasını. Böylece talihliler başladıklarından daha kötü bir durumda buluyorlardı kendilerini."

"Bu sonuca nasıl vardı?"

"İflaslardan," dedi sade bir tavırla. "Tüm bu insanlar ellerine onca para geçtikten sonra iflas ettiklerini bildiriyorlardı."

Rollins kafasını kaşıdı. "Ben de zaman zaman böyle yazılar okumuştum. Bunu hep insanların para konusundaki bilgisizliklerine bağlamıştım. Bilirsiniz ya, aldıkları her kuruşu harcayıp vergi ödemeyi unuttuklarını filan. Kısa sürede elinize geçeni bitirebilirsiniz. Lanet olsun, muhtemelen ben de aynı şeyi yapar, kafayı yedim."

"Thomas durumun yalnızca bundan ibaret olmadığını düşünüyordu. Ama sonra başka bir şey daha keşfetti." Kahvesinden bir yudum aldı. Thomas Donovan'ın zekâsını düşünürken yüzüne renk geliyordu.

"Neymiş o?" diye sordu Rollins.

"Arka arkaya on iki talihlinin iflas etmediği."

"Ne var bunda?"

"Böylece Thomas'ın araştırmaları yıllar öncesine uzandı. O zamana kadar kazananların iflas nedeni çok tutarlıydı. Sonra birdenbire on iki kişi iflas etmemiştir. Sadece iflas etmemekle kalmayıp daha da zenginleşmişlerdi."

Rollins ikna olmamış bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ortada hâlâ haber niteliği taşıyan bir şey göremiyorum."

"Thomas bu konudan emin değildi henüz. Ama yaklaşıyordu. Beni yoldan düzenli olarak arayıp işlerin nasıl gittiğini ve bulduklarını anlatırdı. Bu nedenle ondan haber almayınca çok endişelendim."

Rollins defterine baktı. "Doğru. Telefondaki mesajınızda bir tehlikeden söz ediyordunuz."

"Thomas on iki talihliden bir tanesinin izini bulmuştu." Alicia duraklayıp adı hatırlamaya çalıştı. "LuAnn gibi bir şey. Tyler, evet LuAnn Tyler. Piyangoyu kazanmadan hemen önce cinayetle suçlanmış, ama sonra ortadan kaybolmuş. Vergi kayıtlarını inceleyerek izini buldu Thomas. Onu ziyaret etti."

"Bu nerede oldu?" Rollins not defterine bir şeyler karalıyordu yine.

"Charlottesvile. Güzel bir kasabadır, çok güzel evler vardır orada. Hiç gittiniz mi?"

"Benim maaşımla böylesi evlere bakmak pek mümkün de-jğildir, bayan. Sonra ne oldu?"

"Kadınla yüzleşti."

"Ve?"

"Ve kadın dağıldı ya da hemen hemen dağıldı. Thomas I gözlere bakıp bunu anlayabileceğini söyler hep."

"Hıh-hıh." Rollins gözlerini yuvalarında döndürdü. "Kendisini tehlikeye atacak nasıl bir hikâye yazıyordu."

"Oh, şey... kadın bir katildi. Bir kez öldürmüştü, tekrar yapabiliirdi."

Rollins hafifçe gülümsedi. "Anlıyorum."

"Bunu ciddiye aldığınızı sanmıyorum."

"İşimi çok ciddiye alırım. Sadece bağlantıyı anlayamadım. Bu LuAnn denen kadının Roberta Reynolds'ı öldürdüğünü mü söylüyorsunuz? Bunu neden yapsın? Birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını bile bilmiyoruz. Donovan'ı tehdit ediyor olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"LuAnn Tyler'in kimseyi öldürdüğünü ya da tehdit ettiğini söylemiyorum. Yani bunun için bir kanıtım yok."

"Peki ne diyorsunuz o zaman?" Rollins sabırlı olmaya çalışıyordu.

Alicia gözlerini kaçırdı. "Ben... ben bilmiyorum. Yani emin değilim."

Rollins ayağa kalktı, not defterini kapattı. "Eğer daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa sizi ararım."

Alicia soluk bir yüzle ve gözleri kapalı olarak öylece oturuyordu. Konuştuğunda Rollins neredeyse kapıya varmıştı. "Piyango hileliydi."

Rollins yavaşça dönüp tekrar oturma odasına girdi. "Hileli mi?"

"İki gün önce arayıp söyledi bana. Thomas bunu kimseye söylememi sıkı sıkı tembihledi."

Endişeli bir şekilde eteğinin di-kışıyle oynuyordu. "LuAnn Tyler piyangoonun hileli olduğunu itiraf etmiş. Thomas biraz korkmuş gibiydi. Ve şimdi onun için endişeleniyorum. Tekrar araması gerekiyordu, fakat bir daha aramadı."

Rollins bir kez daha kanepeye oturdu. "Size başka ne söyledi?"

"Diğer on iki talihliyle bağlantı kurmaya çalıştığını ve sadece bir tanesinin onu görüşme için aradığını." Dudakları titriyordu. "Roberta Reynolds."

Alicia gözündeki bir damla yaşı sildi. Konuşmuyor, sadece başını sallıyordu. Sonunda, "Bu hikâye üzerinde uzun zamandır çalışıyordu, ama bana çok kısa süre önce açıldı. Korkuyordu. Sesinden bunu anlayabiliyordum." Boğazını temizledi. "En azından Roberta Reynolds'la bir görüşme ayarlamıştı. Görüşme dün sabah gerçekleşecekti. O zamandan beri Thomas'tan haber almadım ve bana görüşme biter bitmez arayacağına dair söz vermişti.Oh Tanrım, korkunç bir şey olduğunu biliyorum."

"Piyangoya kimin hile karıştırdığını söyledi mi size?"

"Hayır, fakat LuAnn Tyler birisine karşı dikkatli olması gerektiğini söylemiş ona. Bir erkek. Bu adamın onu öldürebileceğini, Thomas'ın izi üzerinde olduğunu ve onu bulacağını söylemiş. Tehlikeli bir adammış. O adamın Reynolds'ın ölümüyle ilgisi olduğundan eminim." Rollins arkasına yaslandı, üzgün bir şekilde kadına bakıp sıcak kahvesinden büyük bir yudum aldı.

Alicia ona bakmıyordu. "Thomas'a elindeki bilgilerle polise gitmesini söylemiştim."

Rollins öne doğru eğildi. "Gitti mi?"

Alicia şiddetle başını iki yana sallıyordu. "Kahretsin, hayır! Ona yalvardım. Birisi piyangoya hile karıştırdıysa, yani insanlar bu kadar para için adam öldürebilir. Siz polissiniz, bu konuda haklı değil miyim?"

Rollins'in cevabı dondurucuydu. "İki kuruş için kalbinizi yerinden çıkara-bilecek insanlar tanıyorum."Boş kahve fincanına baktı."Biraz daha var mı?"

Alicia şaşırıldı. "Ne? Oh, evet, yeni yapmıştım."

Rollins tekrar not defterini çıkardı. "Pekâlâ, geri döndüğünüzde bütün detayları gözden geçireceğiz ve sonra takviye isteyeceğim. Bu işin beni aştığını kabul etmekten çekinmiyorum. Karakola gitmeye hazır mısınız?"

Alicia fazla coşkulu görünmeden başını sallayıp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elindeki tepsiyi dengede tutmaya çalışarak içeri girdi. Gözleri içlerindeki kahveyi dökmemeye çalıştığı fincanlardaydı. Başını kaldırdığında gözlerine inanamayarak tepsiyi elinden düşürdü. "Peter?"

Dedektif Rollins'in kalıntıları -peruk, bıyık, yüz maskesi ve kauçuk destekler- yüksek arkalıklı sandalyenin üzerine güzelce

yerleştirilmişti. Alicia Crane'in abisi Jackson ya da Peter Crane, kız kardeşine bakıyordu. Yüz hatları çok gergindi.

Donovan'ın, Bobbie Jo Reynolds'ın Alicia Crane'e benzediği şeklindeki gözlemi doğruduydu. Ancak, Alicia Crane'e benzeyen kişi Bobbie Jo Reynolds kılığına girmiş Jackson, namı diğer Peter Crane'di. Aile benzerliği dikkat çekiciydi.

"Merhaba, Alicia."

Alicia koltuğun üzerindeki Rollins kalıntılarına baktı. "Ne yapıyorsun? Tüm bunlar da neyin nesi?"

"Sanırım otursan iyi olur. Dökülenleri senin için temizlememi ister misin?"

"Dokunma." Alicia ayakta kalabilmek için kapının koluna tutunmuştu.

"Seni üzmem istemedim," dedi Jackson ani ve samimi bir vicdan azabıyla. "Ben... ben sanırım yüzleşme durumunda kendim olarak daha rahatım." Zayıf bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Hiç hoşuma gitmedi bu. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Jackson hemen ayağa kalkıp kolunu kardeşinin beline doladı ve onu kanepeye getirdi. Eline yumuşak bir şekilde dokundu. "Üzgünüm Alicia, gerçekten üzgünüm."

Alicia tekrar şişman polisin kalıntılarına baktı. "Tüm bunlar ne demek oluyor, Peter? Neden bu sorulan soruyordun bana?"

"Ne kadar şey bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Donovan'ın sana ne anlattığını bilmeliydim."

Alicia silkinip Jackson'ın ellerinden kurtuldu. "Thomas? Onu nereden tanıyorsun? Seninle üç yıldır ne konuştuk, ne de görüştük."

"O kadar oldu mu?" dedi çekingen bir şekilde. "Bir şeye ihtiyacın yok, değil mi? Sadece söyle yeter."

"Çeklerin saat gibi işliyor," dedi acı bir sesle. "Daha fazla paraya ihtiyacım yok. Arada bir seni görmek hoş olabilirdi. Meşgul olduğumu biliyorum, ama biz bir aileyiz."

"Biliyorum." Bir an için yere baktı. "Sana bakacağımı hep söylemişimdir, tekrar söylüyorum. Sana her zaman bakacağım. Aile ailedir."

"Aileden söz açılmışken geçen gün Roger'la konuştum."

"Batakçı, hiçbir şeyi hak etmeyen kardeşimiz ne durumda?"

"Paraya ihtiyacı var, her zamanki gibi."

"Umarım göndermemişsindir. Onu hayat boyu idare edecek kadar para gönderdim hatta onun için yatırım bile yaptım. Bütün yapması gereken makul bir bütçeye uyması."

"Roger'la ilgili hiçbir şey makul olamaz, biliyorsun." Biraz endişeyle baktı Jackson'a. "Ona biraz para gönderdim." Jackson bir şey söyleyecekti ki, Alicia aceleyle devam etti. "Bunca yıldır ne dediğini biliyorum, ama sokaklara düşmesine izin veremezdim."

"Neden olmasın? Başına gelen en iyi şey olabilirdi bu. New York'ta yaşamamalı. Orası çok pahalı."

"Hayatta kalamazdı. Güçlü değil o, babamız gibi değil."

Jackson babasından söz edilince dilini tuttu. Yıllar bu konuda kız kardeşinin gözlerini açmamıştı. "Unut gitsin, zamanımı Roger'dan söz ederek harcayamam."

"Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum, Peter."

"Donovan'la ne zaman tanıştın?"

"Neden?"

"Lütfen sadece soruma cevap ver."

"Yaklaşık bir yıl önce. Babamız ve senatodaki değerli kariyeri hakkında uzun bir yazı hazırlamıştı. Harika bir ifade kullanmıştı."

Jackson kulaklarına inanamayarak başını salladı. Kardeşi durumu bu şekilde görüyordu: yani gerçeğin tam aksini.

"Bu yüzden Thomas'ı arayıp teşekkür ettim. Öğle yemeği ve sonra akşam yemeği yedik, şey... bir harikaydı. Olağanüstü güzeldi. Thomas hayatta yüce amaçları olan asil bir insan."

"Babamız gibi mi?" Jackson'ın ağız garip bir şekilde kıvrıldı.

"Ona çok benziyor," dedi gururla.

"Gerçekten dünya çok küçük." Bu ironiyle başını sallıyordu Jackson.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Jackson ayağa kalkıp kollarını açtı, odayı işaret etti. "Alicia, tüm bunların nereden geldiğini düşünüyorsun?"

"Ailemizin parasından tabii ki."

"Ailemizin parası mı? O bitmişti. Hepsi. Yıllar önce hem de."

"Sen neden söz ediyorsun? Babamızın bazı sıkıntılarla karşılaştığını biliyorum, ama sonradan toparlandı. Her zaman böyle olurdu."

Jackson horgörürcesine baktı kardeşine. "Hiç de düşündüğün gibi olmadı, Alicia. Tek bir kuruş bile kazanmadı. Hepsi ondan önce kazanılmıştı ve onun bütün yaptığı hepsini yok etmek oldu. Benim mirasımı, senin mirasını. Kendisine ve büyüklükle ilgili iğrenç hayallerine harcadı hepsini. O başarısız birisiydi ve hep kaybetmeye mahkûmdu."

Alicia ayağa fırlayıp Jackson'ın suratına bir tokat indirdi. "Bu ne cüret! Sahip olduğun her şey onun sayesinde oldu."

Jackson yüzüne yavaşça dokundu. Gerçek yüzü soluk ve sanki hayatını bir Buda manastırında yaşamış gibi -ki bir bakıma öyle sayılırdı- pürüzsüzdü.

"On yıl önce milli piyangoyu ayarladım," dedi sessizce. Kardeşinin küçük, şaşkın yüzüne bakarken gözleri parlıyordu. "Bütün para, sahip olduğun her şey oradan geldi. Yani benden geldi, sevgili yaşlı babandan değil."

"Ne demek istiyorsun? Sen nasıl..."

Jackson onun sözünü keserek kanepeye doğru itti.

"Donovan'ın araştırdığı on iki piyango talihlisinden yaklaşık bir milyar dolar topladım.

Kazandıkları paraları alıp yatırım yaptım. Büyükbabamızın Wall Street'in seçkin halk tabakasında kurduğu ağı hatırlıyor musun? O parasını gerçekten kendi kazanmıştı. Bu bağlantıları çok özel bir amaç için devam ettirdim.

Piyango talihlilerinden aldığım parayla -ki Wall Street bunu ailemizden kalan para sanıyordu- tercih ettikleri bir müşteri haline geldim. En iyi anlaşmaları yaptım, halka açılmalarda ilk teklifler bana yapıldı. Bu zenginlerin çok iyi sakladığı bir sır, Alicia. Her şeyin tadına ilk bakanlar onlardır. Piyasaya çıkmadan önce benim on dolara aldığım bir hisse senedi piyasaya girdikten sonraki yirmi dört saat içinde yetmiş doları buluyor. Ben de elimde-kileri sıradan halka satıyorum, yüzde altı yüzlük payımı alıp sonraki işe bakıyorum. Para basmak gibi bir şey bu; kimi tanıdığına ve masaya koyduklarına bağlı her şey. Bir milyar dolar getirdiğinde inan bana, herkes doğrulup dikkat kesiliyor. Zengin daha zengin oluyor ve fakir hiçbir yere varamıyor."

Abisinin açıklamalarının yarısında Alicia'nın dudakları titremeye başlamıştı. Jackson'ın konuşması ve hareketleri gittikçe daha şiddetli ve ateşli hale geldikçe endişesi artıyordu.

"Thomas nerede?" Sesi zorlukla duyuluyordu.

Jackson bakışlarını kaçırıp dudaklarını yaladı. "Sana göre değildi o, Alicia. Hiç iyi değildi. Bir fırsatçıydı o. Bütün bunları ve sahip olduğun her şeyi çok sevdiğine eminim. Yani sana verdiğim her şeyi."

"Değil miydi? Bana göre değil miydi?" Alicia ayağa kalktı, ellerini birbirine o kadar sıkı yapıştırmıştı ki, derisi kıpkırmızı olmuştu.

"Nerede o? Ona ne yaptın?"

Jackson kardeşine bakıyor, yüz hatlarında bir şeyler arıyordu. Birdenbire neye baktığını fark etti. Görüşmedikleri zamanlar tek kız kardeşini çok sevimli buluyor, hatta onu idealize ediyordu. Yüz yüze iken bu hayalin daha fazla sürmeyeceğini düşündü. Sonunda kararını verdiğinde ses tonu çok doğaldı, fakat söyledikleri doğaldan çok uzaktı.

"Onu öldürdüm, Alicia."

Alicia bir an olduğu yerde donakaldı, sonra yere yığıldı. Jackson kardeşini tutup kanepeye yatırdı, bu kez o kadar yumuşak değildi. "Böyle yapma, başka erkekler de olacak, seni temin ederim. Dünyayı dolaşıp babamızı arayabilirsin. Donovan aradığın adam değildi, ama denemeye devam edeceğine eminim." Alaycılığını saklamıyordu.

Ancak Alicia kendisini dinlemiyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Kardeşinin gözyaşlarına rağmen, Jackson odada dolaşıp konuşmaya devam ediyordu.

"Ülkeyi terk etmek zorundasın, Alicia. Donovan'a bıraktığın mesajı sildim, bu nedenle polis bunu öğrenemez. Ancak, ilişkiniz bir yıl sürdüğü için başkaları biliyor olmalı. Polis yakında gelip kapını çalacaktır. Ben bütün ayarlamaları yapacağım. Hatırladığım kadarıyla Yeni Zelanda'yı her zaman çok sevmişsindir. Ya da belki Avusturya'ya gitmek istersin. Orada çocukken çok iyi zaman geçirmiştik."

"Kes şunu! Kes şunu, seni hayvan."

Jackson arkasını döndüğünde kardeşinin ayağa kalktığını gördü.

"Alicia..."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Daha açık konuşmama izin ver. Çok fazla şey biliyorsun. Polis gelip sorular soracak. Bu konularda deneyimin yok. Gerçeği senden kolayca öğrenirler."

"Bu konuda çok haklısın. Onları hemen arayıp her şeyi anlatmak niyetindeyim."

Alicia telefona doğru ilerlemeye başlayınca Jackson yolunu kesti. "Alicia mantıklı ol."

Alicia elinden geldiğince şiddetli bir şekilde yumruklamaya başladı abisini. Herhangi bir fiziksel zarar vermiyordu; fakat bu yumruklar başka bir aile üyesiyle arasında geçen şiddet dolu bir tartışmayı aklına getirmişti Jackson'ın. Babası o zamanlar kendisinden fiziksel olarak daha güçlüydü ve oğluna bu şekilde üstünlük sağlıyordu. Bu nedenle Jackson kimsenin kendisinden üstün olmasına izin vermiyordu.

"Onu sevdim, kahrolası! Thomas'ı sevdim," diye haykırdı Alicia.

Jackson yaşlı gözlerini kardeşinin üzerine odakladı. "Ben de birini sevdim," dedi. "Beni sevmesi, saygı göstermesi gereken birini, ama o bunları yapmadı." Yılların acısına, suçluluk ve utanç duygularına rağmen Jack'in oğlu, yaşlı adam için uzun zamandır bastırdığı hislere sahipti. Şu ana kadar hiç düşünmediği ya da yüzeye çıkmasına izin vermediği duygulardı bunlar. İçinde bulunduğu duygusal fırtınanın Jackson üzerindeki etkisi çok büyük oldu.

Alicia'yı omuzlarından yakalayıp kanepeye fırlattı.

"Peter..."

"Kapa çeneni, Alicia." Yanına oturdu. "Ülkeden ayrılıyorsun. Polisi aramayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Sen delirmişsin. Oh, Tanrım, bunların olduğuna inanamıyorum."

"Aslında, şu anda ailedeki en mantıklı insanın ben olduğundan eminim." Kardeşinin

gözlerine bakıp sözlerini tekrarlardı. "Kimseyle konuşmuyorsun, Alicia, beni anladın mı?"

Alicia, Jackson'ın gözlerine bakınca iliklerine kadar ürperdi. Karşılaşmalarının başından beri ilk defa korku, öfkesine hakim oldu. Uzun zamandır abisini görmüyordu. Birlikte neşeye oyun oynadığı, olgunluğu ve zekâsıyla büyülediği çocuk artık tanınmaz olmuştu. Karşısındaki adam abisi değildi. Başka biriydi o.

Hemen çarkedip elinden geldiğince sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Evet Peter, anlıyorum. Ben... ben bu gece toparlanırım."

Jackson'ın yüzünde yıllardır görünmeyen bir acı ifadesi belirdi. Kardeşinin düşüncelerini, korkusunu okumuştı; yumuşak yüz hatlarının altında aklından geçen şeyleri okumak çok kolaydı. Parmakları kanepede aralarında duran büyük yastığı kavradı. "Nereye gitmek istersin, Alicia?"

"Neresi olursa Peter, sen nereyi istersen. Yeni Zelanda, sen Yeni Zelanda'dan söz etmiştin. Bu çok iyi olurdu."

"Orası çok güzel bir ülkedir. Ya da belki daha önce dediğim gibi Avusturya olabilir, orada iyi zaman geçirmiştik, öyle değil mi?" Yastığı daha sıkı kavradı. "Öyle değil mi?"

"Evet geçirmiştik." Alicia, Jackson'ın hareketlerini takip ediyordu. Zorlukla yutkunmaya çalıştı, ama boğazı çok kuruydu. "Belki önce oraya giderim, ardından da Yeni Zelanda'ya."

"Ve polise tek bir kelime bile etmeyeceksin? Söz veriyor musun?" Yastığı kaldırdı.

Yastığın kendisine doğru yükseldiğini gören Alicia'nın çenesi kontrolsüz şekilde titremeye başladı. "Peter. Lütfen. Lütfen yapma."

Jackson'ın sözcükleri çok kesindi. "Benim adım Jackson, Alicia. Peter Crane artık burada yaşamıyor."

Ani bir hareketle kadının kanepeye uzanmasını sağlayacak şekilde itti, yastıkla yüzünü kapadı. Alicia şiddetle karşı koyuyor, tekmeliyor, tırmalıyor, vücudunu eğip büküyordu, ama çok küçük ve çok zayıftı. Jackson güçlü bir vücuda sahip olmak için yıllarca çalışmıştı;

kardeşi ise bu süreyi babasının bir kopyasının hayatına girmesini bekleyerek geçirmiş, bu süreç boyunca kasları ve zihni gevşemişti.

Kısa süre içinde bitmişti her şey. Jackson'ın bakışları altında Alicia'nın şiddetli hareketleri yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Soluk renkli sağ kolu yana doğru kayıp kanepeden sarktı. Jackson yastığı kaldırıp kendini kardeşine bakmak için zorladı. En azından bunu hak ediyordu. Ağzı hafifçe aralık, açık gözleri büyüktü. Jackson gözlerini hemen kapatıp yanına oturdu, elini hafifçe okşadı. Gözyaşlarını tutmaya çalışmadı. Bunun bir faydası olmazdı. En son ne zaman ağladığını hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Ağlayamamak ne kadar sağlıklıydı?

Alicia'nın kollarını göğsüne koydu, sonra beline indirmeye karar verdi. Bacak-larını dikkatli bir şekilde kanepeye kaldırdı, onu öldürmek için kullandığı yastığı başının altına koydu. Güzel saçlarını yastığın üzerine dağıttı. Büyük sessizliğine rağmen hâlâ çok güzeldi. Orada huzur vardı, sanki yaptığı şey o kadar da kötü değilmiş gibi kendisine cesaret veren bir sükûnet vardı.

Bir an tereddüt ettikten sonra işine devam etti: Nabzını kontrol edip elini indirdi. Hâlâ hayatta olsaydı odadan çıkar, ülkeyi terk eder ve her şeyi olduğu gibi bırakırdı. Ona bir daha öyle zarar vermezdi. Sonuçta onlar bir aileydi. Ama Alicia artık ölmüştü. Ayağa kalkıp kardeşine son kez baktı.

Bu şekilde sona ermesi gerekmiyordu. Şimdi sahip olduğu tek yakını işe yaramaz Roger'dı. Hemen gidip erkek kardeşini öldürmeliydi. Burada yatan o olmalıydı, sevdiği kız kardeşi değil. Ama Roger bu çabaya değmezdi. O anda ansızın aklına bir fikir geldi. Belki kardeşi bu prodüksiyonda destekleyici bir rol oynayabilirdi. Roger'ı arayıp ona bir teklifte bulunurdu. Nakit olacağı için kardeşinin asla reddedemeyeceğini biliyordu; var olan en güçlü ilaçtı bu. Rollins'in kıyafetini toparlayıp hızlı bir şekilde tekrar onun kılığına büründü. Bunları yaparken ölü kız kardeşine ara sıra kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Ellerini verniğe benzer bir maddeyle kaplamıştı, bu yüzden parmakizi bırakma konusunda bir endişesi yoktu. Arka kapıdan çıktı. Onu yakında bulurlardı. Alicia kâhyanın alışveriş için çıktığını söylemişti. Polis, Thomas Donovan'ın cinayetlerine bayan arkadaşı Alicia Crane'i öldürerek devam ettiğini düşünecekti. Biyografisi geniş olacaktı Alicia'nın, ailesi çok önemliydi; yani yazacak çok şey vardı. Ve Jackson bir ara kendisi olarak gelir, kardeşini gömerdi. Bu konuda Roger'a güvenemezdi. Üzgünüm Alicia. İş bu noktaya gelmemeliydi. Olayların bu şekilde gelişmesi onu daha önce hiç olmadığı kadar hareketsiz bırakacak gibi olmuştu. Her şeyden öte kontrolü tamamen elinde tutmaktan memnunken birdenbire elinden alınmıştı bu. Elleri baktı, kardeşinin ölümünü hazırlayan aletlere. Kız kardeşi. Şu anda bile bacakları gevşemişti, bedeni zihniyle aynı hızda değildi.

Caddede yürürken hâlâ az önce yaptığı şeyi düşünüyordu, Jackson'ın zihinsel enerjisi sonunda tüm bunlardan sorumlu olarak gördüğü kişi üzerinde yoğunlaşmıştı.

LuAnn Tyler şu anda içinde hissettiği her şeyi yaşayacaktı. Korkunç şekilde içini yakan şiddetli acı, LuAnn işini bitirmesi için kendisine yalvarana dek sürecekti. Aldığı her soluk hayatını cehenneme çevireceği, acı onun bile dayanamayacağı kadar büyük olacağından son nefes için yalvaracaktı.

Ve işin en güzel yanı onu aramak zorunda kalmamasıydı. LuAnn kendisine gelecekti.

Olağanüstü güce sahip bedeninin bütün gücü ve hızıyla ona koşacaktı. Çünkü yapacağı şey için LuAnn her yere gider, her şeyi yapardı. LuAnn Tyler'ın uğrunda öleceği bir şey olacaktı elinde. Ve sen LuAnn Tyler, Catherine Savage'ı yok edeceksin. Caddede yürümeye devam ederken, güzel yüzü kendisinininkine son derece benzeyen ve hâlâ sıcak olan beden üzerine yemin etti.

Elli Üçüncü Bölüm

Riggs onuncu kez alışveriş merkezinin etrafını dolaşıp saatine baktı. LuAnn üç saat gecikmişti. Ya hiç ortaya çıkmazsa Riggs'in durumu ne olurdu? Jackson hâlâ dışarlarda bir yerdeydi ve Riggs bıçağın bu kez hedefini şaşacağından şüpheliydi. Jackson'ı bulup eski patronuyla olan anlaşmasını yerine getirmezse, beş yıl önce kendisini öldürmeye yemin eden kartel üyeleri kısa süre içinde hayatta olduğunu öğrenir ve tekrar denerlerdi. Evine dönemezdi. İşi büyük bir olasılıkla mahvolmuştu, her şeyden önemlisi cebinde sadece beş papeli vardı ve arabası da yoktu. İsteseydi, hayatını bundan daha kötü bir duruma getirebilir miydi bilmiyordu.

Soğuk rüzgâr şiddetle esmeye devam ederken bir banka oturup Washington anıtını seyre daldı. Hava kapalıydı; yakında yağmur başlayacaktı. Bunu havanın kokusundan anlamak mümkündü. Harika. Ve sen olabilecek en berbat durumdasın Bay Riggs, dedi kendi kendine. Duygusal barometresi beş yıl önce karısının öldüğünü öğrendiğinden beri ilk kez en düşük duruma inmişti. Sadece bir hafta önce oldukça sıradan bir hayatı olduğuna inanamıyordu. Zengin insanlar için evler yapmak, odun sobasının yanında kitap okumak, üniversitede birkaç gece dersine katılmak, bir değişiklik olsun diye gerçekten tatil yapmayı düşünmek. Soğuk parmaklarına sıcak hava üflemeye çalıştı, sonra ellerini cebine soktu. Yaralı omzu ağrıyordu. Bir el boynuna dokunduğunda gitmek üzereydi.

"Özür dilerim."

Arkasına dönerken keyfi öyle bir hızla yerine gelmişti ki, bu hız başını döndürmüştü. Ama gülümsemeden duramıyordu. Gülmeye son derece ihtiyacı vardı.

"Ne için özür diliyorsun?"

LuAnn'in yanına oturmasını izledi. Genç kadın hemen cevap vermedi. Bir an gözleri daldıktan sonra Riggs'e döndü, ellerini okşadı.

"Bazı şüphelerim vardı."

"Benim hakkımda mı?"

"Olmamalıydı. Bütün yaptıklarından sonra hiç şüphem olmamalıydı.

Riggs yumuşak bir şekilde baktı ona. "Tabii ki olmalıydı. Herkesin şüpheleri vardır. Son on yıldan sonra senin herkesten daha fazla şüphene olmalı." Kadının elini okşayıp gözlerine baktığında nemlenmiş olduğunu gördü. "Ama şimdi buradasın. Geldin. O halde her şey yolunda olmalı, doğru mu? Testi geçtim mi?"

LuAnn sadece başını salladı, konuşamıyordu.

"Sana gelişmeleri anlatabileceğim ve saldırı planımızı hazırlayabileceğimiz sıcak bir yer bulmayı teklif ediyorum. Ne dersin?"

"Tamamen seninim." Riggs'in elini tutan eli daha da sıkılaştı, sanki onu hiç bırakmayacakmış gibiydi. Ve şu anda bunun Riggs için hiçbir sakıncası yoktu.

Arıza yapmaya başlayan Honda'yı terk edip başka bir araba kiraladılar. Genç adam zaten arabayı düz kontak yaptırmaktan sıkılmıştı.

Batı Fairfax eyaletinin dış sınırlarına doğru ilerlemeye başladılar. Neredeyse bomboş olan bir restoranda öğle yemeği yemek için durdular. Riggs, LuAnn'e Hoover Binasındaki görüşmenin detaylarını anlatıyordu. Bar alanını geçip köşedeki bir masaya oturdular. LuAnn dalgın bir şekilde, bara yaslanıp bir yandan televizyondaki pembe diziyi seyrederken bir yandan da içki karıştırma çubuğuyla dişlerini karıştıran barmeni seyrediyordu. Bu kadar rahat, bu kadar kaygısız yaşamak çok güzel bir şey olmalı, diye düşündü.

Yemeklerini ısmarladıktan sonra Riggs gazeteyi çıkardı. LuAnn bütün hikâyeyi okuyuncaya dek bir şey söylemedi.

"Sevgili Tanrım."

"Donovan seni dinlemeliydi."

"Jackson'ın onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Riggs acı bir şekilde başını salladı. "Büyük bir olasılıkla ona tuzak kurdu. Reynolds'ın onu çağırıp her şeyi anlatacağını söylemesini sağladı. Jackson da oraya geldi ve ikisini o şekilde halletti ki Reynolds'ın ölümü Donovan'ın üzerine kaldı."

LuAnn başını ellerine dayadı.

Riggs ona yavaşça dokundu. "Hey, LuAnn, sen adamı uyarmaya çalıştın. Yapabileceğin başka bir şey yoktu."

"On yıl önce Jackson'a hayır diyebilirdim. O zaman bunların hiçbiri olmazdı."

"Ya, evet, ama bahse girerim ona hayır deseydin seni hemen, oracıkta öldürürdü."

LuAnn gömleğinin koluyla gözlerini sildi. "Şimdi FBI'la benim için yaptığın bir anlaşma var ve bu anlaşmaya göre Şeytanın üzerine bir ağ atmamız gerekiyor." Kahvesinden bir yudum aldı. "Bana bunu nasıl yapacağımızı söyleyebilir misin?"

Riggs gazeteyi kaldırdı. "Tahmin edebileceğin gibi bunu çok düşündüm. Sorun şu H ne çok basit, ne de çok karmaşık bir plan yapabiliriz. Her iki şekilde de bir tuzak olduğunu anlayacaktır."

"Benimle bir kez daha buluşacağını sanmıyorum."

"Hayır, ben bunu önermeyecektim. Kendisi ortaya çıkmayacak, ama seni öldürmesi için birini gönderecektir. Bu yol çok tehlikeli."

"Tehlikeyi sevdiğimi bilmiyor muydun, Matthew. Sürekli tehlikenin içinde olmazsam ne yapacağımı bilemem. Peki, buluşma yok, başka ne yapacağız?"

"Daha önce dediğim gibi onun gerçekte kim olduğunu bulup izini sürersek o zaman bir yerlere varabiliriz." Yiyecekleri gelince Riggs durdu. Garson kız uzaklaştıktan sonra sandviçini alıp bir yandan yemeye, bir yandan da konuşmaya devam etti. "Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi? Yani kim olduğunu bulmamıza yarayacak herhangi bir şey?" "Hep kılık değiştiriyordu." "Sana gönderdiği mali kayıtlar?"

"İsviçre'deki bir firmadan geliyordu. Evde bazı belgeler var, ama sanırım onları alamayız. Anlaşmamıza rağmen eve giremez miyiz?" Tek kaşını kaldırarak Riggs'e baktı.

"Bunu tavsiye etmem, LuAnn. Federaller şu anda seni arıyor, küçük anlaşmamızı unutabilirler."

"New York'taki bankamda da bazı belgeler var." "O da çok riskli."

"İsviçre'deki firmaya yazabilirim, ama bir şey bildiklerini sanmıyorum. Hoş bilseler bile konuşmazlar. Yani, insanlar bu nedenle paralarını İsviçre'ye yatırıyorlar, öyle değil mi?"

"Tamam, tamam, başka? Adam hakkında hatırladığın bir şey olmalı. Giyinişi, kokusu, konuşma şekli, yürüyüşü. Herhangi bir özel ilgisi? Ya Charlie? Onun hiçbir fikri yok mu?"

LuAnn tereddüt ediyordu. "Ona sorabiliriz," dedi ellerini peçetesine silerken. "Ama bu konuda bahse girmezdim. Charlie bana Jackson'la yüz yüze bile gelmediğini söylemişti. Hep telefonda konuşmuşlar."

Riggs arkasına yaslanıp yaralı koluna dokundu. "Ona ulaşmanın bir yolu var mı bilmiyorum, Matthew."

"Bir yol var, LuAnn. Aslında onun tek yol olduğuna karar vermiştim bile. Bütün bu sorularla hareket planımızı gözden geçiriyordum."

"Nasıl?"

"Ona ulaşabileceğin bir telefon numarası var, değil mi?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Bir görüşme ayarlayacağız."

"Ama az önce dedin ki..."

"Görüşme benimle olacak, seninle değil."

LuAnn öfkeli bir şekilde ayağa kalktı. "Asla, Matthew, senin adamın yanına yaklaşmana bile izin veremem. Sana ne yaptığına bir baksana." Kolunu işaret ediyordu. "Gelecek sefere daha kötü olacak. Çok daha kötü."

"Hedefini şaşırtmasaydın çok daha kötü olurdu." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bak, onu ben arayacağım. Ülkeyi terk edeceğini ve bütün sorunların geride kalacağını söyleyeceğim. Donovan'ın öldüğünü biliyorsun, bu nedenle Jackson bunun üzerinde durmayacaktır. Herkes özgür olacak." LuAnn yerine otururken şiddetle başını sallıyordu.

"Sonra ona benim pek mutlu olmadığımı söyleyeceğim. Her şeyi anladığımı; inşaat işinden biraz sıkıldığımı ve sus payı istediğimi söyleyeceğim."

"Hayır, Matthew, hayır!"

"Jackson zaten benim bir suçlu olduğumu düşünüyor. Ondan para koparmaya çalışmam çok garip görünmeyecek. Yatak odanı dinlediğimi, seninle yaptığı görüşmenin kaydının elimde olduğunu söyleyeceğim."

"Sen deli misin?"

"Para istiyorum. Hem de çok. Sonra kasedi ona vereceğimi söyleyeceğim."

"Seni öldürür."

Şimdi Riggs'in yüzü öfkeden kararmıştı. "Bunu zaten yapacak. Öylece bekleyip bir başkasının daha ölmesini seyretmek istemiyorum. Saldırmayı tercih ederim. Değişiklik olsun diye onu bu kez biraz terleteceğim. Bir ölüm makinesi olmayabilirim, ama çok beceriksiz de sayılmam. Eski bir FBI ajanıyım. Daha önce görev sırasında öldürdüğüm oldu ve eğer onun beynini havaya uçurma konusunda bir an bile tereddüt edeceğimi sanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir."

Riggs bir an başını önüne eğdi, sakinleşmeye çalışıyordu. Planı biraz riskliydi, ama hangi plan riskli olmazdı ki? Tekrar Lu-Ann'e baktığında bir şey söylemek üzereydi, ama kadının yüzündeki ifade sözcükleri yutmasına neden oldu.

"LuAnn?"

"Oh, hayır!" Sesi panik içindeydi.

"Ne oldu? Ne var?" Riggs kadının titreyen omzunu yakaladı. Jackson'ın iki elinde kocaman bıçaklarla üzerlerine geldiğini görmeye hazırlanarak arkasına döndü. Hâlâ boş olan restoranı gözleriyle taradıktan sonra TV'deki özel bir habere takıldı gözleri.

Ekranı bir kadın yüzü kaplıyordu. Washington'un tanınmış simalarından Alicia Crane iki saat önce kâhyası tarafından evinde ölü bulunmuştu. O ana kadar toplanan kanıtlar öldürüldüğünü gösteriyordu. Roberta Reynolds'ın ölümünde birinci şüpheli olan Thomas Donovan'ın, Alicia Crane'le birlikte olduğu haberini duyunca Riggs'in gözleri kocaman açıldı. LuAnn gözlerini bu yüzden alamıyordu. O hatları daha önce görmüştü, bu gözler kulübenin verandasında kendisine bakmıştı. Jackson'ın gözleri içini delip geçmişti sanki.

Gerçek yüzü.

Ne gördüğünü fark edince LuAnn ürperdi. O yüzü bir daha görmemeyi dilemişti. Şimdi ise yeniden onunla karşı karşıyaydı. TV'deydi bu yüz.

Riggs baktığında LuAnn titreyen parmağını ekrana doğru uzattı. "Bu Jackson," dedi sesi titreyerek. "Kadın gibi giyinmiş."

Riggs tekrar ekrana baktı. Bu Jackson olamaz, diye düşündü. LuAnn'e döndü. "Nereden biliyorsun? Her zaman kılık değiştirdiğini söylüyordun."

LuAnn gözlerini ekrandaki yüzden alamıyordu. "Kulübede, camdan dışarı fırladığımızda. Boğuştuk ve yüzü, yani plastik ya da kauçuk, her neyse o çıktı. Gerçek yüzünü gördüm. Bu yüzdü." Ekranı işaret ediyordu.

Riggs'in ilk düşüncesi doğrudu. Aile? Tanrım bu olabilir miydi? Donovan'la bağlantısı bir tesadüf olamazdı, yoksa olabilir miydi? Hemen telefona koştu.

"Üzgünüm, senin çocukları kaybettim, George. Umarım yükselmeni engelleyecek bir şey değildir bu."

"Ne cehennemdesin?" diye sordu Masters.

"Sadece dinle." Riggs az önce duyduğu haberi tekrarladı.

"Alicia Crane'le bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorarken Masters'ın sesindeki heyecan çok belirgindi. Riggs'e karşı olan öfkesi tamamen dinmişti, en azından şimdilik.

"Olabilir. Yaşlar birbirine uygun. Kardeşi ya da abisi olabilir, bilmiyorum."

"Güçlü genler için Tann'ya şükür."

"Ailesini kontrol ederiz. Bunu yapmak çok zor değil. Babası yıllar önce Birleşik Devletler senatörüydü. Çok göze çarpan bir soyu var. Kardeşleri, kuzenleri varsa hemen bastırırız. Sorgu için getiririz. Bunun bir zararı olmaz."

"Kapıyı çalmanız için beklediğini sanmıyorum."

"Hiçbiri bunu yapmıyor, öyle değil mi?"

"Eğeryakınlardaysa dikkatli ol, George."

"Tabii. Eğer bu konuda haklıysan..."

Riggs cümleyi onun için tamamladı. "Adam az önce kardeşini öldürdü. Aileden olmayan birine neler yapabileceğini görmek istemezdim doğrusu."

Riggs telefonu kapattı. İlk kez içi ümitle doluydu. Jack-son'ın FBI'ın kendisini gözaltına alması için ortalıkta dolaşacağını düşünecek kadar hayalperest değildi. Ortalıkta çıkarılması gerekecekti. Öfke dolu olacak, intikam isteyecekti. Eh, buna izin verilebilirdi. Tabii LuAnn'e ulaşmadan önce Riggs'in kalbini yerinden sökmesi gerekecekti. Ve onlar da oturan hedefler olmayacaklardı. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

On dakika sonra arabaya binip bilinmeyen yerlere doğru yola çıkmışlardı.

Elli Dördüncü Bölüm

Jackson, New York'a giden Delta uçağına bindi. Ek malzemelere ihtiyacı vardı ve Roger'ı alması gerekiyordu. Kendi kendine seyahat edip gitmesi gereken yere gideceğinden emin olamazdı. Sonra birlikte güneye geri döneceklerdi. Jackson kısa seyahati boyunca Charlie ve Lisa'yı takip eden adamı kontrol etti. Bir mola yerinde durmuşlardı. Charlie telefonla konuşmuştu. LuAnn'le konuştuğundan hiç şüphe yoktu. Yollarına devam ediyorlardı ve güney tarafından yeniden Virginia'ya varmak üzereydiler. Her şey yolunda gidiyordu. Bir saat sonra Jackson dairesine doğru yol alırken Manhattan'dan geçen bir taksinin içindeydi. Horace Parker büyük bir merakla etrafına bakmıyordu. Ortalama bir dairenin yüz yirmi metrekare olup beş milyon dolar ettiği ve bunun üç katı yer kaplayan bir çatı katı dairesinin yirmi milyon dolar ettiği bir binada elli yılı aşkın bir süredir kapıcılık yapıyordu ve böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Üzerlerinde FBI yazılı yağmurlukları olan küçük bir ordunun lobiye ve sadece çatı katına giden özel asansöre dalmalarını izledi. Çok ciddi görünüyorlardı ve bunu kanıtlayacak silahları vardı.

Dışarı çıkıp caddenin aşağı ve yukarı kısmına baktı. Bir taksi geldi ve içinden Jackson indi. Parker hemen onun yanına koştu. Kapıcı onu hayatının büyük bir kısmı boyunca tanıyordu. Yıllar önce lobideki büyük havuzda Jackson ve kardeşi Roger'la para sektirmece oynardı. Ekstra para kazanmak için onlara bakıcılık yapar ve hafta sonlarında Central Park'a götürürdü; ergenlik çağlarına yeni girdiklerinde onlara ilk biralarını kendisi almıştı. Son olarak da onların büyüyüp yuvadan uçmalarını izlemişti. Crane'lerin zor günler geçirdiklerini ve New York'tan ayrıldıklarını duymuştu. Ama Peter Crane geri dönmüş ve çatı katını satın almıştı. Görünüşe göre durumu oldukça iyiydi.

"İyi akşamlar, Horace," dedi Jackson candan bir şekilde. "İyi akşamlar, Bay Crane," dedi Parker şapkasıyla selam vererek.

Jackson onu geçmeye çalıştı. "Bay Crane, efendim?"

Jackson ona doğru döndü. "Ne var? Biraz acelem var, Horace."

Parker yukarı baktı. "Binaya bazı adamlar geldi, Bay Crane. Doğru sizin dairenize gittiler. Çok kalabalıklar. FBI. Silahları ve her şeyleri var, hiç böyle bir şey görmemiştim. Şimdi oradalar. Sanırım eve gelmenizi bekliyorlar, efendim."

Jackson'ın cevabı sakın ve çabuktu. "Bilgi için teşekkürler, Horace. Basit bir yanlış anlama." Jackson elini uzattı, Horace uzatılan eli tuttu. Ardından hemen dönüp binadan uzaklaştı. Parker elini açtığı anda içinde yüzlerce dolarlık bir deste duruyordu. Paraları cebine tikiştirmeden önce gizlice etrafına bakındı sonra kapının yanındaki yerini aldı. Caddenin karşısındaki gölgeler içinde Jackson dönüp binaya baktı. Çatı katına gelene dek bakışları binayı taramaya devam etti. Onun çatı katı. Camda ağır ağır hareket eden gölgeleri görebiliyordu. Evine yapılan bu çirkin istila karşısında dudakları titremeye başladı. İzini şahsi evine kadar sürebilecekleri aklına gelmemişti hiç. Nasıl olmuştu? Ama şimdi bunun için endişele-nemezdi. Karşı caddeye geçip telefon kulübesine gitti. Yirmi dakika sonra bir limuzin gelip kendisini aldı. Kardeşini arayarak evinden derhal çıkmasını -bavul toplamayla bile vakit harcamaması gerekiyordu- ve kendisiyle St. James Tiyatrosu'nun önünde buluşmasını istedi. Jackson polisin kimliğini nasıl teşhis ettiğini anlamamıştı, ama her an Roger'ın dairesine de gitmeyeceklerinden emin olamazdı. Sonra gerekli eşyalarını almak için sahte bir isimle kiraladığı başka bir apartman dairesine uğradı. Bir yığın şirket örtüsü altında La Guardia'da bekleyen özel bir jeti ve tayfası vardı. Hemen havaalanını aradı, pilot böylece uçuş izni almak gibi gerekli hazırlıkları zamanında yapabiliirdi. Jackson bekleme salonunda vakit geçirmek niyetinde değildi. Limuzin onları doğruca uçağa götürecekti. Telefon işini hallettikten sonra kardeşini tiyatronun önünden aldı.

Roger iki yaş daha küçüktü, ama abisi gibi ince yapılıydı. O da aynı siyah saçlara ve narin yüz hatlarına sahipti. Abisinin ansızın hayatına girişi konusunda doğal olarak çok meraklanmıştı. "Böyle birdenbire aradığına inanamıyorum. Ne oldu, Peter?"

"Kapa çeneni. Düşünmem lazım." Birden kardeşine döndü. "Haberleri gördün mü?"

•Başını salladı. "Genellikle TV seyretmem. Neden?"

Alicia'nın ölümünü bilmediği belliydi. Bu iyiydi. Jackson kardeşine cevap vermedi. Arkasına yaslandı, zihni sayısız senaryo üzerinde çalışıyordu.

Yarım saat içinde La Guardia Havaalanına varmışlardı. Kısa süre içinde Manhattan'ı terk ederek güneye doğru ilerlemeye başladılar.

FBI, Roger Crane'in dairesine de gitmişti, fakat biraz geç kalmışlardı. Ama Peter Crane'in evinde buldukları onları çok fazla bilgi sahibi yapmıştı.

Masters ve Berman geniş çatı katı dairesinde dolaşırken Jackson'ın makyaj ve arşiv odasıyla bilgisayarlı kontrol merkezini buldular.

"Lanet olsun," dedi Berman. Elleri cebinde maskelere, makyaj setlerine ve kıyafet sergisine bakıyordu.

Masters gazete kupürlerinin bulunduğu defteri eldivenli elleriyle gevşek bir şekilde tutuyordu. FBI teknisyenleri her yere giriyor, kanıt topluyordu.

"Riggs haklı gibi görünüyor. Bir kişi. Belki bu işi sağsalim halledebiliriz," dedi Masters. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Masters hemen cevap verdi. "Peter Crane'e odaklanacağız. Havaalanları, tren ve otobüs garlarına ağ kuracağız. Şehirden çıkan bütün anayolların tutulmasını isteyeceğim. Bütün adamlara onun son derece tehlikeli olduğunu ve kılık değiştirmede bir uzman olduğunu söyle. Adamın fotoğraflarını her yere gönder, bunun bize çok yardımı olacak. Evine ulaşmasını engelledik, ama olağanüstü para kaynakları olduğu kesin. İzini sürmeyi

başarırsak gereksiz risklere girilmesini istemiyorum. Adamlara en ufak bir tehdit olursa vurmalarını söyle."

"Peki ya Riggs ve Tyler ne olacak?" diye sordu Berman. "Yolumuza çıkmadıkları sürece sorun yok. Yolda Crane'le karşılaşılırsa hiçbir garantimiz yok. Onların yaralanmamaları için adamlarımı tehlikeye atacak değilim. Bana kalırsa LuAnn Tyler'ın hapse girmesi gerekiyor. Onu hapse atabilir ya da atmakla tehdit ederiz. Sanırım ağzını açmayacaktır. Neden şimdi gidip kanıt toplama işine bakmıyorsun?"

Berman dediğini yaparken Masters oturup LuAnn Tyler'ın bir resminin eşlik ettiği geçmişiyile ilgili bilgiyi okudu. Berman döndüğünde bitirmek üzereydi. "Crane'in şimdi Tyler'ın peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Berman.

Masters cevap vermedi. Onun yerine LuAnn'in kendisine bakan resmine bakıyordu. Şimdi neden piyango talihlisi olarak LuAnn Tyler'ın seçildiğini anlayabiliyordu. Neden diğerlerinin seçildiğini de. Artık LuAnn Tyler'ın kim olduğu ve yaptığı şeyi neden yaptığı konusunda çok daha belirgin bir fikri vardı. Çok fakirdi ve küçük bir bebekle fakirlik kısıncasına takılıp kalmıştı. Ümit yoktu. Bütün talihliler bu ortak paydaya sahipti: ümitsizlik. Bu adamın teklifi onlara çok uygundu. Masters'ın yüz hatları hissettiği duyguları yansıtmıyordu. O anda George Masters birçok sebepten ötürü yoğun bir suçluluk duygusu hissediyordu.

Gece yarısı yaklaşırken Riggs ve LuAnn bir motelde durdular. Riggs kayıt yaptırdıktan sonra Masters'ı aradı. FBI ajanı New York'tan yeni dönmüştü. En son konuştuklarından bu yana olanları Riggs'e anlattı. Bu görüşmeden sonra Riggs telefonu kapatıp son derece endişeli olan LuAnn'e döndü.

"Ne oldu? Ne dediler?"

Riggs başını salladı. "Beklenen şey\Jackson orada değildi, fakat hayatının geri kalanını hapiste getirmesine yetecek kadar kanıt bulmuşlar. Ayrıca bütün talihlilerle ilgili bir defter varmış."

"Yani Alicia Crane'in akrabasıymış?"

Riggs acı bir şekilde başını salladı. "Abisi Peter. Peter Crane, Jackson'mış. En azından her şey bunu gösteriyor."

LuAnn'in gözleri büyümüştü. "O halde kendi kardeşini öldürmüş."

"Öyle görünüyor."

"Çok fazla şey bildiği için mi? Donovan'ın yüzünden mi?"

"Evet. Jackson bu konuda riske giremezdi. Belki kılık değiştirerek, belki de kendisi olarak karşısına çıktı. Ondan istediklerini öğrendi, belki de Donovan'ı öldürdüğünü söyledi. Kim bilir? Crane'in Donovan'la çıktığı kesin. Çıldırması olmalı, belki polise gitmekle tehdit etmiştir. Böyle bir anda onu öldürdü, bundan eminim." ürperdi. "Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Riggs omuz silkti. "Federaller evine gitmiş, ama evin görünüşüne göre adamın yakacak kadar parası, gidebileceği milyonlarca yer, kullanabileceği düzinelerce yüz ve kimlik var. Onu yakalamak kolay olmayacak."

"Yani anlaşılmamızı yerine getirmemiz?" LuAnn'in sesi hafif alaylıydı.

"FBI'a adamın kimliğini verdik. Şu anda Jackson'ın karar-gâhındalar. Adamı teslim edeceğiz dediğimde bir kutu içinde ve kurdelayla Hoover Binasının dış kapısına teslim edeceğimizi kastetmedim. Bana kalırsa anlaşmamızın sonuna geldik."

LuAnn soluğunu bıraktı. "Bu her şeyin yolunda olduğu anlamına mı geliyor? FBI ve Georgia'yla?"

"Konuşmamız gereken bazı detaylar varsa da evet, sanırım. Onlar bilmiyor, ama Hoover Binasındaki bütün konuşmayı kaydettim. Masters'ın, FBI şefinin ve Birleşik Devletler Başkanı adına konuşan başsavcının teklif ettiğim anlaşmayı onayladıklarını gösteren bir kaydım var. Bize karşı dürüst olmalılar artık. Ama ben de sana karşı dürüst olmalıyım. DVGS banka

hesabında büyük bir gedik açacak. Aslında bunca yıl biriken ceza ve faizden sonra ne kadar paran kalacağını, tabii eğer kalırsa, bilmiyorum."

"Bu umurumda değil. Vergimi ödemek istiyorum, sahip olduğum her şeyin elimden gitmesi demek olsa bile. Gerçek şu ki o parayı ben çalmıştım. Sadece hayatımın geri kalanında da arkama bakmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum."

"Hapse girmeyeceksin, eğer bunu söylüyorsan." LuAnn'in yanağına dokundu. "Pek mutlu görünmüyorsun."

LuAnn kızarıp Riggs'e baktı. "Mutluyum." Gülüşü hemen kayboldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Sonunda dilinin altındaki baklayı çıkardı. "Onlar Jackson'ı yakalayana kadar hayatımın hiçbir değeri yok. Ne senin, ne de Charlie'nin." Dudakları titredi. "Ne de Lisa'nın." LuAnn birden fırlayıp telefonu kaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Riggs.

"Kızımı görmem lazım. Güvende olduğumu bilmeliyim."

"Bir dakika. Onlara ne söyleyeceksin?"

"Bir yerde buluşabileceğimizi. Yanımda olmalarını istiyorum. Ona bir şey olmasına izin veremem."

"LuAnn, bak..."

"Bu konu tartışmaya açık değil." Sesi son derece kararlıydı.

"Peki peki, seni duyuyorum. Ama onlarla nerede buluşacağız?"

LuAnn elini alnında dolaştırdı. "Bilmiyorum, fark eder mi?"

Riggs sordu. "Şu anda neredeler?"

"Son duyduğumda Güney Virginia'ya gidiyorlardı."

Riggs çenesini sıvazladı. "Charlie ne kullanıyor?"

"Range Rover."

"Harika. Hepimiz sığarız. Şu anda neredelerse orada buluşuruz onlarla. Kiraladığımız arabayı bırakıp yola devam ederiz. Bir yere gidip FBI'ın işini bitirmesini bekleriz. Sen onları ara, ben de gelirken gördüğümüz bütün gece açık olan burgerciye gidip yiyecek bir şeyler alayım."

"Çok güzel."

Riggs iki torba yiyeceklerle geri döndüğünde LuAnn telefonda değildi.

"Onları buldun mu?"

"Danville, Virginia dışında bir moteldeler. Onları tekrar arayıp ne zaman orada olacağımızı bildirmem gerekiyor." Etrafına bakındı. "Ne cehennemdeyiz biz?"

"Edgewood, Maryland'dayız. Baltimore'un kuzeyi oluyor. Danville, Charlottes-ville'in yüz mil güneyinde, yani Danville'den beş ya da altı saat uzaklıkta."

"Pekâlâ, hemen şimdi yola çıkarsak..."

"LuAnn saat gece yarısını geçti. Şu anda yatmışlardır, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Biz de biraz uyuyup -ki buna çok ihtiyacımız var- erken kalkar ve yarın öğlene onlarla buluşuruz."

"Beklemek istemiyorum. Lisa'nın benimle birlikte güvende olmasını istiyorum."

"LuAnn yorgunken araba kullanmak pek güvenli değil. Şu anda yola çıksak bile sabah beş ya da altıdan önce varamayız. O zamana kadar hiçbir şey olmayacak. Haydi, bir gün için yeterince heyecan yaşadığımızı düşünüyorum. Ve Lisa senin bu gece yola çıktığını duyarsa gözünü bile kırpmayacaktır."

"Umurumda bile değil. Uykulu ve güvende olmasını tercih ederim."

Riggs ağır ağır başını salladı. "LuAnn, onlarla şu anda buluşmamamız için bir neden daha var ve bu Lisa'nın güvenliğiyle yakından ilgili."

"Neden söz ediyorsun?"

Riggs ellerini cebine sokup duvara yaslandı. "Jackson dı-şarda bir yerlerde, bunu biliyoruz. Onu son gördüğümüzde ormana doğru kaçıyordu. Kolayca geri gelip bizi takip etmiş olabilir."

"Peki ya Donovan, Bobbie Jo Reynolds ve Alicia Crane? Onları öldürdü."

"Biz, onları öldürdüğünü ya da birilerine öldürttüğünü sanıyoruz. Ya da onları şahsen kendisi öldürüp bizi takip etmek için başkasını görevlendirmiş olabilir. Adamın cebi çok derin; satın alamayacağı pek bir şey yok."

LuAnn bir an için Anthony Romanello'yu düşündü. Jackson onu kendisini öldürmesi için kiralamıştı. "Yani Jackson senin FBI'la yaptığın görüşmeyi biliyor mudur? Şu anda nerede olduğumuzu biliyor olabilir mi?"

"Ve Lisa'yla buluşmaya gidersek Jackson'ı ona doğru yöneltmiş olabiliriz."

LuAnn yatağa çöktü. "Bunu yapamayız, Matthew," dedi yorgun bir şekilde.

Riggs omuzlarını silkti. "Biliyorum."

"Ama küçük kızımı görmek istiyorum. Bunu yapamaz mıyım?"

Riggs birkaç dakika daha düşündü, sonra yatağa, LuAnn'in yanına oturup elini elleri arasına aldı. "Pekâlâ, bu gece burada kalalım. Birisinin bizi takip etmesi ve görünmemesi gece çok daha kolaydır. Yarın erkenden kalkıp Danville'e gideriz. Şüpheli görünen herkese karşı çok dikkat ederim. Gizli ajan olarak bu konuda oldukça iyiyimdir. Arayollardan gider, sık sık durur, ara sıra otobanları kullanırız. Birinin bizi takip etmesi imkânsız olacak. Charlie ve Lisa'yla motelde buluşuruz ve Charlie'nin üsa'yı Charlottesville'deki FBI merkezine götürmesini sağlarız. Biz de arabamızla takip ederiz, ama içeri girmeyiz. Henüz bizi ele geçirmelerini istemiyorum. Ama Federaller'le bir anlaşma yaptığımıza göre belki koruma kaynaklarından yararlanabiliriz. Buna ne dersin?"

Lu Ann gülümsedi. "Yani Lisa'yı yarın görebileceğim."

Riggs de gülümsedi. "Yarın."

LuAnn, Charlie'yi tekrar arayıp yarın öğlen saat birde Dan-ville'deki motelde buluşmayı kararlaştırdılar. Charlie, Riggs ve LuAnn, Lisa'nın etrafındayken Jackson gelip bir şey deneyebilirdi, çünkü LuAnn bu şartlarda hayatta kalma şanslarına güveniyordu.

Yatağa girdiler. Riggs sağlam kolunu LuAnn'in üzerine atıp ona sokuldu. 9 mm'liği yastığının altındaydı ve kapı kilidinin arkasına bir sandalye dayamışlardı. Riggs bir ampul çıkarıp kırmış ve kapının önüne serpiştirmişti. Bir şey olmasını beklemiyordu, ama herhangi bir tehlikeye karşı elden geldiğince hazırlıklı olmak istiyordu.

LuAnn'in yanında yatarken Riggs hem güvenli, hem de rahatsızdı. LuAnn bunu hissedip ona doğru döndü. Eliyle yavaşça yüzünü okşamaya başladı.

"Aklında bir şey mi var?"

"Beklenti sanırım. FBI'dayken sabırlı olmak için kendimi çok zorlamam gerekiyordu. Sanırım ertelenmiş zevklere karşı doğal bir hassasiyetim var."

LuAnn, "Hepsi bu mu?" derken Riggs yavaşça başını salladı. "Bu işe karıştığın için üzgün değil misin?"

Riggs onu kendine doğru çekti. "Neden olayım ki?"

"Sana bir liste çıkarabilirim. Bıçaklandın ve ölümle burun buruna geldin. Deli bir adam bizi öldürmek için elinden geleni yapacak. Benim için FBI'la görüştün ve gizlenme programın altüst oldu, bu da demektir ki seni daha önce öldürmeye çalışanlar tekrar deneyebilir. Herkesten bir adım önde olmak için ülkeyi benimle birlikte geziyorsun ve işin mahvolmuş durumda. Ve görünüşe göre bütün bu yaptıkların için sana verecek tek kuruşum bile olmayacak. Bunlar yeterli mi?"

Riggs, LuAnn'ın saçlarını okşayıp o sırada söyleyebileceğini düşündü. İşlerin nasıl gideceğini kim bilebilirdi ki? Başka fırsatı olmayabilirdi.

"Sana âşık olduğum bölümü atladin."

LuAnn'in soluğu kesildi, bakışları Riggs'in üzerinde dolaşırken her bir titreşimi hissetmeye ve bir anlam vermeye çalışıyordu. Bu sırada Riggs'in sözleri beyinde çınlıyordu. Bir şey söylemeye çalıştı, ama söyleyemedi.

Sessizliği Riggs bozdu. "Dünyanın en kötü zamanlaması olduğunu biliyorum, ama sadece bilmeni istedim."

"Oh, Matthew," demeyi başardı sonunda. Sesi titriyordu.

"Bu sözleri daha önce de duyduğuna eminim. Birçok kez, hem de daha uygun..."

LuAnn adamın dudaklarını eliyle kapattı, ama uzun süre bir şey söylemedi. Riggs genç kadının parmaklarını yumuşak bir şekilde öptü.

LuAnn'in sesi boğuktu. "Başka erkekler de söyledi. Ama ben ilk kez dinledim."

Riggs'in saçlarını okşarken sessizce ağlamaya başladı. İçindeki korku ve mutluluk duyguları birbirini bastırmak için çarpışıyordu. Sonunda, düşünmeyi bırakıp çok uzun yıllardır birçok ülkede aradığı şeye bıraktı kendini. Bunun son şans olabileceğini düşünerek Matt Riggs'e sıkıca sarıldı. Uzun süre birbirlerine kenetlenerek öylece yattılar. Daha sonra birbirlerinin kollarında yorgun bir şekilde uykuya daldılar.

-461 -

Elli Beşinci Bölüm

Charlie uykulu gözlerini ovuşturup telefona baktı. LuAnn kendisine son gelişmeleri bildirdiğinden beri birkaç saat geçmişti ve hâlâ uyuyamamıştı. Demek Jackson aslında Peter Cra-ne'di. Bu bilgi kendisi için bir anlam taşımıyorsa da Jackson'ın izini bulmada yetkililere çok yardımcı olacağını düşünüyordu. Jackson kimliğinin ortaya çıktığını bilse öfkeden deliye dönerdi, diye düşündü Charlie. Böyle bir durumda da sevdiği hiç kimsenin o adamın yanında olmamasını diliyordu.

Kanepeden kalktı. Dizleri her zamankinden daha fazla ağrıyordu. Araba kullanmak onu fazlasıyla yoruyordu artık. LuAnn'i görmeyi çok istiyordu. Ve galiba Riggs'i görmeyi de. Adam, LuAnn'e uygun gibiydi. Eğer bu işi hallederse bir mucize olurdu.

Yandaki odaya geçip Lisa'yı kontrol etti. Hâlâ derin bir şekilde uyuyordu. Narin yüz hatlarını inceleyince annesini görür gibi oldu. Lisa da uzun boylu olacaktı. Son on yıl çok hızlı geçmişti. Gelecek hafta nerede olacaktı? Kendisi nerede olacaktı? Belki işin içine Riggs girince kendisinin rolü sona ererdi. Lu-Ann'in kendisiyle mali açıdan ilgileneceğinden emindi, ama hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Ama ne olmuştu yani, son on yılda hak ettiğinden çok daha fazlasını yaşamıştı Lisa ve LuAnn'le.

Çalan telefon ürküttü Charlie'yi- Saatine baktı. Neredeyse ikiydi. Ahizeyi kaptı hemen.

"Charlie?"

Charlie sesi önce tanımadı. "Kimsiniz?" "Matt Riggs."

"Riggs? LuAnn nerede? İyi mi?"

"İyiden de öte. Onu yakaladılar. Jackson'ı yakaladılar." Ses tonunda büyük bir coşku vardı.

"Sevgili Tanrım. Çok şükür! Nerede?" "Charlottesville'de. FBI, havaalanına bir ekip yerleştirdi ve Jackson'la kardeşi tuzağın tam ortasına düştüler. Sanırım Lu-Ann'den intikam almaya geliyordu." "Kardeşi mi?"

"Roger. FBI onun bu işle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyor, fakat aldıkları da sanmıyorum. Peter Crane'i yakaladılar. LuAnn'in sabah Washington'a gelip ifade vermesini istiyorlar." "Yarın mı? Buradaki buluşmamız ne olacak?" "Bunun için arıyorum. Lisa ve senin hemen toplanıp bizimle Washington'da buluşmanızı istiyorum. Hoover Binasında. Dokuzuncu Cadde ve Pennsylvania Bulvarında. Sizi bekliyor olacaklar. Ben her şeyi ayarlarım. Hemen

yola çıkarsanız kahvaltıda bize katılırsınız. Ben şahsen kutlama yapmak istiyorum." "Ya FBI? Cinayet suçlaması?" "Her şey halledildi, Charlie. LuAnn özgür." "Bu harika, Riggs. Şimdiye kadar duyduğum en iyi haber. LuAnn nerede?"

"Diğer telefonda FBI'la konuşuyor. Lisa'ya annesinin onu çok sevdiğini ve görmek için sabırsızlandığını söyle."

"Derhal." Charlie telefonu hemen kapatıp toplanmaya başladı. FBI onu bastığında Jackson'ın suratını görmek isterdi. Pislik. Lisa'yı uyandırmadan önce eşyaları arabaya koymaya karar verdi. Küçük kızın mümkün olduğunca fazla uyumasını sağlamalıydı. Annesiyle ilgili haberi duyunca bir daha uyumasının imkânsız olacağını biliyordu. Riggs bu işi halletmişe benziyordu.

Kalbi yıllardır olmadığı kadar sevinçle dolu olan Charlie iki kolunda iki valizle ön kapıyı açtı. Birdenbire dondu kaldı. Eşikte bir adam duruyordu, yüzünde siyah kayak maskesi ve elinde bir tabanca vardı. Bir öfke çılgılığıyla Charlie çantayı fırlatıp silahı düşürdü. Sonra adamı maskesinden yakaladığı gibi odanın içine doğru fırlattı. Adam duvara çarpıp yere yığıldı. Ayağa kalkmadan Charlie üzerine çıkmış sağ ve sol yumruklarını indirmeye başlamıştı bile. Eski boks becerileri sanki ringleri hiç terk etmemiş gibi geri gelmişti.

Darbelerin etkisi çabuk görüldü ve adam inleyerek hareketsiz kaldı. Charlie odanın içinde ikinci bir varlık olduğunu sezince başını çevirdi.

"Merhaba, Charlie." Jackson kapıyı arkasından kapadı.

Sesi tanır tanımaz Charlie ayağa fırlayıp çabukluğuyla Jackson'ı şaşırttı. Şok tabancasından çıkan iki ok Charlie'nin göğsüne saplanmıştı, göğsünden vurdu ama bundan önce iri yumruğu Jackson'ın çenesinde patlamış ve kapıya doğru gerilemesini sağlamıştı. Ancak Jackson tetiğe basmaya ve Charlie'nin bedenine elektrik vermeye devam etti.

Charlie ayağa kalkmak ve bir daha kimsenin canını yakmaması için bu adamın canına okumak için bütün gücünü kullanmasına rağmen dizleri üzerindeydi. Öne doğru atılmaya çalıştı, beyinde onu harekete geçiren bütün dürtüler bu adamın ortadan kaldırılmasına yönelikti. Ne var ki, bedeni bu emirleri uygulamayı reddediyordu. Yavaşça yere yığılırken yatak odasının kapısında olanları dehşet içinde seyreden Lisa'yı gördü.

Bir şey söylemeye, kaçması için bağırırmaya çalıştıysa da fısıltı bile sayılamayacak bir ses çıkarabildi ancak.

Korku içinde Jackson'ın doğrulmasını ve Lisa'ya koşup ağzına bir şey kapamasını seyretti.

Küçük kız mücadele ediyor, ama bu bir işe yaramıyordu. Burun delikleri kloroformla dolunca kısa süre içinde Charlie'nin yanına yattı o da.

Jackson yüzündeki kanı silip yerdeki adamını sertçe kaldırdı. "Kızı arabaya götür, kimse sizi görmesin."

Adam aptal aptal başını salladı. Bütün bedeni Charlie'nin yumrukları yüzünden acı içindeydi.

Charlie çaresizce adamın baygın Lisa'yı dışarı çıkarmasını izledi. Sonra gözleri yanına çömelip yumuşak bir şekilde çenesini tutan Jackson'a kaydı.

Sonra Riggs'in sesiyle, "Jackson'ı yakaladılar. Onu yakaladılar. Kutlama yapmak istiyorum," deyip bir kahkaha attı.

Charlie hiçbir şey söylemedi. Orada öylece yatıyor, seyrediyordu.

Jackson kendi sesiyle konuştu. "Telefonumun seni savunmasız hale getireceğini biliyordum. Kapıyı kontrol etmeden açman, silahının hazır olmaması. Ne kadar rahat bir davranış. Ama takip edilmemek konusunda çok çaba gösterdin doğrusu. Öyle yapacağını biliyordum. Bu nedenle Charlottesville'e geldiğim ilk gece Wicken's Hunt'ın garajına girip, senin Range Rover'in dahil bütün araçlara bir alıcı yerleştirdim. Bu özel alıcı ilk olarak askeri kullanım için dizayn edilmişti ve uydu-izleme teknolojisiyle donatılmıştı. Seni dünyanın her yerinde izleyebilirdim. Çok pahalıydı, ama buna değdiği kesin.

"LuAnn'le buluştuktan sonra Lisa'yı seninle göndereceğinden emindim ve son gösteri için Lisa'ya ihtiyaç duymam olasılığına karşı nerede olduğunuzu bilmem gerekiyordu. Stratejik düşünmeyi severim, ya sen? Çok az insan işlerini tam olarak yerine getirir. Nitekim şimdi ona ihtiyacım var. Bu nedenle buradayım."

Jackson bıçağını paltosundan çıkarınca Charlie hafifçe yüzünü buruşturdu. Jackson, Charlie'nin gömlek kolunu açtı.

"Bu aleti gerçekten çok seviyorum," dedi Jackson şok tabancasına bakarak. "İnsanın bir başkasını zarar vermeden ve bilinci açık bir şekilde kontrol altına almasını sağladığını bildiğim birkaç aletten biri."

Jackson şok tabancasını paltosunun cebine soktu. Okları Charlie'nin üzerinde bıraktı. Bu kez arkada iz bırakmaktan çekinmiyordu.

"Yanlış kişinin yanında yer aldın." Bunu söyledikten sonra Charlie'nin gömlek kolunu yırtıp üzerinde çalışacağı bir yer açtı. "LuAnn'e bağlı kalman bak seni ne hallere düşürdü." Jackson başını üzgün üzgün sallıyordu, ama yüzündeki gülümseme gerçek duygularını gizlemiyordu. Charlie elinden geldiğince ağır bir şekilde bacaklarını esnetmeye çalıştı. Biraz yüzü buruştuysa da bir şeyler hissedebiliyordu. Acıyordu, ama en azından hissedebiliyordu. Jackson'ın bilmediği bir şey oklardan birinin Charlie'nin haçına çarptığıydı. Diğer de göğsüne girmeden önce madalyonuna çarpmıştı ve bunun sonucu olarak da voltaj Jackson'ın verdiğini sandığından çok daha az olmuştu.

"Şimdi, şokun etkisi yaklaşık on beş dakika sürecektir," diye bilgi verdi Jackson. "Fakat, ne yazık ki kanamadan ölmene neden olacak kesiği açmam on dakika mı olacak. Hiçbir şey hissetmeyeceksin, yani fiziksel olarak. Zihinsel açıdan ise, şey... öleceğini bilerek kanamayı seyretmek ve hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olmak biraz sinir bozucu. Seni çabuk öldürebilirdim, ama bu şekilde olması şahsen beni daha fazla memnun ediyor."

Jackson konuşurken Charlie'nin kolunda derin bir kesik açtı. Yaşlı adam keskin bıçağın derisine girdiğini hissedince avurtlarını ısırdı. Charlie'nin kanı sabit bir şekilde akmaya başlayınca Jackson ayağa kalktı.

"Hoşçakal, Charlie, LuAnn'e selam söylediğini ileteneğim. Onu öldürmeden hemen önce." Jackson bu son cümleyi yüzünde büyük bir nefretle söylemişti. Sonra gülümseyip kapıdan çıktı.

Charlie acı içinde milim milim kımıldayarak arkaüstü dönmeyi başardı. Sonra aynı şekilde büyük çaba harcayarak iri ellerini kaldırdı ve okları yakaladı. Kan kaybından başı dönmeye başlamıştı bile. Alnından ter boşalıyordu. Azar azar çekerek çıkarmayı başardığı okları bir yana fırlattı. Bu hareket bedenindeki uyuşukluğu gidermeyi sağlamamıştı, ama kendini daha iyi hissediyor-du. Eklemlerinde kalan son kontrol hissiyle duvara yanaşıp sırtını yasladı ve oturma pozisyonuna geçti. Bacakları alev alev yanıyordu, sanki yanmakta olan milyonlarca iğne bacaklarına batıyordu. Vücudu kanla kaplıydı, ama halter kaldırıyormuş gibi dizlerini büküp kendini yukarı kaldırmayı başardı. Şok tabancasının etkisinin dizlerini yıllardır olduğundan daha iyi hale getirmesi tuhaftı. Destek almak için duvara dayanmaya devam ederek dolaba doğru gitti, kapısını açmayı başardı. Kendini dolaba doğru itip dişleriyle ahşap askılardan birini aldı. Bütün eklemleri alev alev yanıyordu ve bu iyi bir şeydi, çünkü motor işlevlerinin geri dönüşü bütün bedeninde belirgin bir hal almıştı. Askıyı bir eliyle kavramayı başarıp pantolonu düz tutmaya yarayan çubuğu çıkardı. Askıyı yere atıp kendini yatağın üzerine fırlattı. Dişlerini ve ellerini kullanarak çarşafı şeritler halinde yırttı. Eklemlerinin durumu normalleştiği için eskisinden hızlı çalışabiliyordu. Midesi, bulanmaya başlamıştı; kan kaybı etkisini gösteriyordu. Zamanı kalmıyordu. Elinden geldiğince çabuk bir şekilde uzun bir şeridi yaranın hemen üzerine bağladı, sonra ince çubuğu şeridin üzerinde döndürerek bağı sabitledi. Basit turnike etkisini hemen göstermiş ve kan akışı durmuştu. Charlie ahizeyi

devirip 911'i tuşladı. Yerini bildirdikten sonra yatağın üzerine oturdu, her yerinden ter fişkırıyordu, tüm bedeni kendi kanıyla kırmızıya bulanmıştı. Yaşayıp yaşayamayacağından emin değildi. Bütün düşünebildiği Jackson ve Lisa'ydı. Jackson'ın ne yapacağını çok iyi biliyordu. Kız yem olacaktı. Annesini çekmek için kullanılacak bir yem. LuAnn bunun için harekete geçtiğinde Charlie ne olacağını çok iyi biliyordu. İkisini de öldürecekti.

Bu korkunç düşünce bilincini kaybetmeden önce aklından geçen en son şeydi.

Minibüs yolda ilerlerken Jackson bilinçsiz halde yatan Lisa'ya baktı. Sonra hatlarını daha iyi görebilmek için kızın yüzüne fenerini doğrulttu. "Annesinin kopyası," dedi kendi kendine.

"Onun savaşçı ruhunu da almış."

Uzanıp küçük kızın yüzüne dokundu. "Seni en son gördüğümde minik bir bebektin." Bir an duraklayıp camdan dışarı baktı, sonra bakışlarını tekrar Lisa'ya çevirdi.

"İş bu noktaya geldiği için çok üzgünüm."

Yanağını hafifçe okşayıp elini çekti. Roberta, Donovan, kız kardeşi Alicia ve şimdi de bu küçük kız. Daha kaç tane insan öldürmek zorunda kalacaktı? Kendi kendine bu iş bittikten sonra en uzak yere gidip birkaç yıl hiçbir şey yapmamaya karar verdi. Geçen haftanın izlerini kafasından sildiğinde hayatına devam edebilirdi. Ama önce LuAnn'in icabına bakması gerekiyordu. Bu uykularını kaçırmayacak bir ölüm olacaktı.

"Geliyorum, LuAnn," dedi karanlığa bakarak.

LuAnn bütün sinirleri alev alev yanıyormuş gibi yatağında doğrulup oturdu. Sık sık soluk alıyor, kalbi gümbürdeyerek çarpıyordu.

"Tatlım, ne oldu?" Riggs de doğruldu ve kolunu LuAnn'in titreyen omzuna sardı.

"Oh, Tanrım, Matthew."

"Ne var? Ne oldu?"

"Lisa'ya bir şey oldu."

"Ne? LuAnn rüya görüyordun. Kötü bir rüya gördün, hepsi bu."

"Onu ele geçirdi. Bebeğimi ele geçirdi. Oh, Tanrım, ona dokunuyordu. Gördüm."

Riggs yüzüne bakması için genç kadını kendine çevirdi. LuAnn'in gözleri odada fırl fırl dönüyordu. "LuAnn, Lisa'ya bir şey olmadı. Sadece bir rüya gördün. Yaşadıklarından bu çok doğal." Bu şekilde derin bir uykudan uyanmak sinirlerini bozsa da Riggs elinden geldiğince sakin konuşmaya çalışıyordu.

LuAnn onu itip yataktan fırladı, yandaki masanın üzerindeki eşyaları yere savurdu.

"Telefon nerede?"

"Ne?"

"Lanet olası telefon nerede?" diye bağırdı. Bunu söyler söylemez telefonu buldu.

"Kimi arıyorsun?"

LuAnn cevap vermedi. Cep telefonunun numarasını çevirirken parmakları tuşların üzerinde uçarcasına hareket ediyordu. "Açmıyorlar."

"Ne olmuş? Charlie telefonu kapatmıştır. Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Telefonu kapatmazdı. Lanet olası telefonu asla kapatmaz Charlie." Numarayı tekrarladı, ama sonuç aynıydı.

"Belki pili bitmiştir. Motele vardıklarında belki doldurmayı unutmuştur."

LuAnn başını sallıyordu. "Bir şey oldu. Bir şeyler ters gidiyor."

Riggs ayağa kalkıp genç kadının yanına gitti. "LuAnn, beni dinle." Yarasının izin verdiği sarstı LuAnn'i. "Bir dakika beni dinler misin?"

LuAnn sonunda sakinleşip Riggs'e bakmayı başardı.

"Lisa iyi. Charlie de öyle. Bir kâbus gördün, hepsi bu." Kolunu omzuna atıp sıkıca sarıldı.

"Onları yarın göreceğiz. Ve her şey yolunda gidecek, tamam mı? Eğer bu gece gidersek ve

takip edilirse bu asla bilemeyeceğiz. Bir kâbusun Lisa'yı gerçekten tehlikeye atmasına izin verme."

LuAnn'in kendisine bakan gözlerinde hâlâ büyük bir korkunun izleri vardı.

Riggs LuAnn'in kulağına sakinleştirici şeyler söylemeye devam etti ve sonunda bu sözler etkisini gösterdi. Riggs'in kendisini tekrar yatağa götürmesine izin verdi. Genç adam tekrar uykuya daldığında LuAnn tavanı seyrediyor ve bunun sadece bir kâbus olması için dua ediyordu. İçinde bir ses öyle olmadığını söylerken sanki karanlıkta bir el kendisine doğru uzanıyordu. Bunun dostça bir uzanış mı, yoksa düşmanca mı olduğunu bilmiyordu, çünkü hemen kaybolmuştu. Uyuyan Riggs'e onu korumak ister gibi sıkıca sarıldı. Kızına da aynı şeyi yapabilmek için her şeyini verirdi.

Elli Altıncı Bölüm

İki FBI ajanı sıcak kahvelerini yudumlayıp sabahın sakinliğinin ve bölgenin güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Ancak, bir fırtına yaklaşmakta olduğu için rüzgâr şiddetlenmişti, o gece ve ertesi gün de şiddetlenmeye devam edecekti. Yağmur da bekleniyordu. LuAnn'in evine giden yola yerleşmiş olan deneyimli ajanlar çok az hareketle karşılaşmalarına rağmen tetikte bekliyorlardı.

Saat on birde kontrol noktasında bir araba durup sürücü tarafındaki camı indirdi.

LuAnn'in kâhyası Sally Beecham beklentiyle ajana baktı, adam geçmesi için elini salladı. İki saat önce alışveriş yapmak için dışarı çıkmıştı. Evden çıkarken çok endişeliydi. FBI ona bir şey açıklamamış, ama başının dertte olmadığını açıkça anlatmıştı. Normal işlerine devam etmesini, her şeyin aynı olmasını sağlamasını istemişlerdi. Şüpheli bir şey görmesi durumunda araması için bir numara vermişlerdi ona.

Bu kez kontrol noktasından geçerken daha rahat görünüyordu, belki bütün bu resmi dikkat kendini önemli hissetmesine neden olmuştu.

Ajanlardan biri diğerine, "Tyler'ın o yiyecekleri yemek için eve geleceğini sanmıyorum."

Arkadaşı alaycı bir tavırla gülümsedi.

Kontrol noktasında duran ikinci araç ajanların ilgisini çekti. Minibüsü kullanan yaşlı adam bahçıvan olduğunu söyledi. Yolcu koltuğundaki genç adam onun yardımcısıydı. Kimliklerini gösterdiler, ajanlar bunları dikkatle inceledikten sonra doğrulamak için bazı telefon görüşmeleri yaptılar. Ajanlar minibüsün arkasını açtılar. Araç gerçekten çeşitli bahçe aletleri ve kutularla doluydu. Sadece emin olmak için ajanlardan biri minibüsü takip etti.

Sally Beecham'ın arabası ön tarafa park edilmişti; evden tiz bir bip sesi yükseliyordu. Ön kapı açıktı, ajan, kadının kapının içinde alarm sistemini yeniden harekete geçirdiğini görebiliyordu. Bip sesi sona erdiğinde endişelenecek bir şey olmadığını düşündü. Minibüsteki adamlar aşağı inip arkadan bazı aletleri alarak el arabasına yüklediler ve evin arka tarafına doğru yöneldiler. Ajan arabasına binip kontrol noktasına geri döndü.

LuAnn ve Riggs, Danville'deki motelin otoparkındaydılar. Riggs motelin müdürüyle görüşüyordu. Bir gece önce polis gelmişti. 112 numaralı odadaki adam saldırıya uğramış ve kötü bir şekilde yaralanmıştı. Yaranın ciddiyeti nedeniyle adamı bir helikopter gelip almıştı. Adamın adı Charlie değildi; ama bunun bir anlamı yoktu. Ve müdür, küçük kızın onunla birlikte olduğunun farkında değildi.

"Yüz on iki numaralı odada olduklarına emin misin?"

LuAnn etrafında döndü. "Tabii ki eminim."

Gözlerini kapatıp yürümeye başladı. Biliyordu! Ne olduğunu biliyordu. Jackson'ın Lisa'ya dokunuşu, onu incitmesi, hepsi LuAnn'in yaptığı ya da yapmadığı bir şey yüzündendi. Bu insanı donduran bir durumdu.

"Bak, bu adamla bir tür telepatin olduğunu nereden bilebilirdim?" diye cevap verdi Riggs.

"Onunla değil kahrolası. Kızıyla var."

Bu ifade Riggs'in donup kalmasına neden oldu. Önüne baktı, sonra LuAnn'in tekrar yürümeye başlamasını izledi.

"Bilgiye ihtiyacımız var, Matthew. Hemen."

Riggs bunu kabul etse de polise gitmek istemiyordu. Bu birçok açıklama gerektirirdi ve sonunda LuAnn'in gözaltına alınmasıyla sonuçlanabilirdi.

Sonunda Riggs, "Haydi," dedi.

Motelin ofisine girdiler. Riggs telefona gidip Masters'ı aradı. FBI'ın elinde hâlâ Jackson'a götüren bir ipucu yoktu ve Peter Crane henüz ortaya çıkmamıştı.

Riggs bir gece önce motelde olanları Masters'a anlattı.

"Bekle," dedi Masters.

Riggs beklerken kendisini seyreden LuAnn'e baktı. Sessizce alabileceği en kötü haberi beklediğini biliyordu. Ona güven vermek istercesine gülümsemeye çalıştı, ama sonra durdu. Şu anda yapabileceği en son şey güven verici olmaktı, çünkü hiçbir dayanağı yoktu. Masters tekrar hatta geldiğinde ses tonu kısık ve endişeliydi. Riggs onu dinlerken LuAnn'e arkasını döndü.

Masters, "Danville'deki yerel polisle konuştum," dedi. "Aldığın bilgi doğruymuş, motelde bir adam bıçaklanmış. Üzerindeki kimliği adının Robert Charles Thomas olduğunu gösteriyor." Charlie? Riggs dudaklarını yalayıp telefonu daha sıkı kavradı. "Kimliği mi? Polisle konuşamıyor mu?"

"Bilinçsizdi. Çok kan kaybetmiş. Hayatta olmasının bile bir mucize olduğunu söylediler bana. Yara profesyonelce açılmış, kan kaybından ölmesi amaçlanıyormuş. Odada şok tabancasından çıkan oklar buldular. Sanırım bu şekilde etkisiz hale getirilmiş. Bu sabah yaşayıp yaşamayacağından pek emin değiller."

"Neye benziyor?" Riggs bazı kâğıtların karıştırıldığını duyuyordu. Charlie olduğundan emindi, ama daha kesin kanıtlara ihtiyacı vardı.

"Bir seksenin üzerinde, altmış yaşlarında, iri yapılı, hayatta kalmayı başardığına göre bir manda kadar güçlü olmalı."

Riggs derin bir şekilde iç geçirdi. Artık şüphesi yoktu, adam Charlie'ydi. "Şimdi nerede?"

"Helikopter onu Charlottesville'deki UVA travma merkezine götürmüştü."

Riggs yanında birinin varlığını hissetti. Dönünce LuAnn'in kendisine baktığını gördü; gözlerindeki ifade korku doluydu. "George, on yaşlarında bir kızdan söz ediliyor mu?" "Bunu sordum. Raporda adamın birkaç saniye için kendine geldiği ve bir ismi bağırdığı yazılı." "Lisa mı?"

Riggs, Masters'ın boğazını temizlediğini duydu. "Evet." Riggs sessiz kaldı. "Onun kızıydı, değil mi? Adam onu ele geçirdi, öyle değil mi?" diye sordu Masters.

"Öyle görünüyor," demeyi başardı Riggs. "Neredesiniz?"

"Bak George, şu anda bu bilgiyi sana vermeye hazır değilim."

Masters daha kesin bir şekilde konuşmaya başladı. "Küçük kızı ele geçirdi. İkiniz sonraki hedef olabilirsiniz, Matt. İkinizi de koruyabiliriz. Bize gelmek zorundasınız." "Bilmiyorum."

"Bak, onun evine gidebilirsiniz. Girişte yirmi dört saat muhafız bekletiyorum. Oraya gitmeyi kabul ederse evi ajanlarla doldururum."

"Bekle, George." Riggs telefonu göğsüne dayayıp LuAnn'e baktı. Riggs'in gözleri genç kadının bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Charlie mi?"

"Bilinci açık değil. Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorlar. İyi haber, travma merkezine bir helikopterin götürmüş olması."

"Charlottesville'de mi?"

Riggs başını salladı. "Hava yoluyla Danville'e çok yakın. Oradaki travma birimi birinci sınıftır. En iyi bakımı vereceklerdir ona."

LuAnn Riggs'e bakmaya devam ediyordu. "LuAnn, FBI onlara gitmemizi istiyor. Böylece bizi koruyabilirler. Eğer istersen Wicken's Hunt'a gidebiliriz. Ajanlar zaten girişi tutuyorlar.

Düşünüyorlar ki..."

LuAnn ahizeyi elinden kaptı.

Telefona doğru bağırdı. "Korunma istemiyorum. Sizin lanet olası korumanızı istemiyorum. Kızımı ele geçirdi. Yapacağım tek şey onu bulmak. Kızımı geri alacağım. Beni duyuyor musunuz?"

"Bayan Tyler, LuAnn Tyler olduğunuzu sanıyorum..."

"Sadece yolumdan çekilin. Sizin etrafta olduğunuzu öğrenirse kızımı kesinlikle öldürür."

Masters korkunç sözcükleri söylerken sakın olmaya çalışıyordu. "Bayan Tyler, ona zaten bir şey yapmadığından emin olamazsınız."

LuAnn'in cevabı şaşırtıcıydı. "Ona zarar vermediğine eminim. Henüz değil."

"O adam bir manyak. Emin olamazsınız..."

"Tabii ki olabilirim. Ne istediğini çok iyi biliyorum. Siz sadece yolumdan çekilin. Eğer kızım siz işe karıştığınız için ölürse, bu dünyada sizi bulamayacağım bir tek yer olamaz."

Birçok nöbetçi tarafından yoğun bir şekilde korunan Hoover Binasındaki ofisinde oturan, yirmi beş yıldır üst düzey suç soruşturmalarını başarıyla sürdüren, bu sırada birçok tehlikeyle karşılaşan ve son derece iyi yetişmiş binlerce FBI özel ajanıya çevrelenmiş olan George Masters bu sözleri dinlerken gerçekten titriyordu.

Bir sonra duyduğu şey çarparak kapanan telefonun sesiydi.

Riggs arabaya doğru koşan LuAnn'in arkasından koştu. "LuAnn, bir dakika bekler misin?"

LuAnn dönüp konuşmasını bekledi. "Bak, George Masters'ın söyledikleri çok mantıklı."

Genç kadın ellerini kaldırıp arabaya binmeye hazırlandı. "LuAnn, FBI'a git. Seni bu adamdan korumalarına izin ver. Yanında kalmama izin ver. Bırak onun izini ben süreyim."

"Lisa benim kızım. Tehlikede olmasının nedeni benim ve onu kurtaracak olan da benim.

Sadece ben. Başka kimse değil. Charlie neredeyse ölüyordu. Sen neredeyse ölüyordun. Üç insan katledildi. Kendi mahvolmuş, lanet olası hayatım için başka kimseninkini tehlikeye atacak değilim." Bu sözleri bağırarak söylemişti; sustuğunda ikisinin de göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

"LuAnn, onun peşinden yalnız gitmene izin vermiyorum. FBI'a gitmiyorsan güzel, ben de gitmiyorum. Ama sen onun arkasından gitmiyorsun, tekrar ediyorum, gitmiyorsun. Bu şekilde ikiniz de ölürsünüz."

"Matthew, beni duydun mu? Sadece bu işin dışında kal. FBI'daki dostlarına git ve sana buradan çok uzakta başka bir hayat vermelerini iste. Benden çok uzağa git. Ölmek mi istiyorsun? Eğer benim etrafımda dolaşmaya devam edersen bunun gerçekleşeceğinden eminim."

"O benim peşimden yine de gelecektir, LuAnn," dedi Riggs yavaşça. "FBI gideyim ya da gitmemeyim beni bulup öldürecektir." LuAnn cevap vermeyince devam etti. "Gerçeği söylemek gerekirse kaçmak ve yeniden başlamak için çok yaşlı ve yorgunum. Bunun yerine kobranın deliğine girip onunla yüz yüze gelmeyi tercih ederim. Seninle birlikte şansımı deneyeceğim. Seni teşkilattaki bütün ajanlara ve ülkedeki bütün polislere tercih ederim. Bu işte muhtemelen tek atışlık bir şansımız olacak. Onun da seninle gerçekleşmesini isterim." Bir an durdu. "Eğer sen de bu şansı benimle kullanmak istersen."

Rüzgâr gitgide hızlanıyordu. Birbirlerinden yarım metre uzaktaydılar. Aralarındaki boşluk LuAnn'in cevabıyla büyüyecek ya da küçülecekti. Dondurucu soğuğa rağmen ikisinin de yüzü ter içinde kalmıştı. LuAnn sonunda sessizliği bozdu. "Arabaya bin."

Oda tamamen karanlıktı. Dışarda yağmur bardaktan boşa-nırcasına yağıyordu ve günün büyük bir bölümünde de yağmıştı. Odanın ortasında sandalyeye bağlanmış bir şekilde oturan Lisa burnunu kullanarak gözlerini kapatan maskeyi indirmeye çalışıyordu. Yoğun karanlık -tamamen kör olmak- sinirine dokunuyordu. Yanında korkutucu şeylerin dolaştığını hissediyordu. Bu konuda çok haklıydı.

"Karnın aç mı?" Ses tam dirseğinin bulunduğu yerden geliyordu. Lisa'nın kalbi heyecandan neredeyse durmak üzereydi.

"Kimsiniz?" dedi titrek bir sesle.

"Annenin eski bir arkadaşım." Jackson yanına çömelmişti. "Bu bağlar çok sıkı değil, öyle değil mi?"

"Charlie Amcam nerede? Ona ne yaptınız?" Lisa'nın tekrar cesaretini kazanmıştı.

Jackson sessizce dilini damağında şaklattı. "Amca öyle mi?" Ayağa kalktı. "Bu güzel, çok güzel."

"Nerede o?"

"Bunun konumuzla ilgisi yok," diye parladı Jackson. "Eğer açsan söyle."

"Aç değilim."

"O zaman bir şey içmek ister misin?"

Lisa tereddüt etti. "Biraz su olabilir."

Arka planda su şırıltısı duydu, ardından dudaklarına değen soğuk bir şey hissedince geriye doğru kaydıldı.

"Sadece su. Seni zehirlemeyeceğim." Jackson bunu emreder bir tonda söyleyince Lisa hemen ağzını açıp suyu içti. Küçük kız suyu bitirene dek Jackson bardağı sabırla tutmaya devam etti.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa, örneğin banyoyu kullanmak istersen, sadece söyle. Ben burada olacağım."

"Neredeyiz?" Jackson cevap vermeyince sordu. "Neden yapıyorsunuz bunu?"

Karanlıkta dikilen Jackson cevap vermeden önce biraz düşündü. "Annen ve benim aramda yarım kalan bir iş var. Uzun zaman önce olan bir şeyle ilgili bu iş, ama çok yakında meydana gelen etkileri yüzünden harekete geçmek zorunda kaldım."

"Eminim annem size bir şey yapmamıştır."

"Tam aksine, bana tüm hayatını borçluyken beni incitmek için elinden gelen her şeyi yaptı."

"Buna inanmıyorum," dedi Lisa.

"İnanmanı beklemiyorum," dedi Jackson. "Olman gerektiği gibi bağlısın annene. Aile bağları çok önemlidir." Kollarını göğsünde kavuşturup kendi ailesinin durumunu, Alicia'nın sevimli, huzur dolu yüzünü düşündü. Ölümünde şirin ve huzurluydu. Büyük çaba sarfederek bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı.

"Annem gelip beni alacak."

"Bunu yapmasını umuyorum."

Bu sözlerin anlamını kavrayınca Lisa gözlerini çabuk çabuk kırpmaya başladı. "Ona zarar vereceksiniz, değil mi? Beni almak için geldiğinde ona zarar vereceksiniz." Sesi yükselmişti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır. Boş yere acı çekmeni istemem."

"Lütfen anneme zarar vermeyin,lütfen." Maskenin ardında gözyaşları belirmişti.

Jackson bu yalvarmalara aldırılmamak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda küçük kızın ağlaması feryatlara, sonra da yorgun hıçkırıklara dönüştü. Lisa'yı ilk kez sekiz aylık bebekken görmüştü. Şimdi de gerçekten çok güzel bir çocuk olmuştu. LuAnn teklifini kabul

etmeseydi öksüz Lisa bir bakımevine düşecekti. Büyük acı çekmekte olan küçük kıza baktı. Başı göğsüne düşmüştü. On yaşında bir çocuğun çekemeyeceği bir yükü bu. Belki bakımevinde çok daha mutlu olurdu. Annesini tanımazdı o zaman. Ancak, Jackson annesini onun hayatından şimdi çıkarmak zorundaydı. LuAnn'in kızına acı vermek gibi bir istek duymuyordu. Ama hayat böyleydi. Adil değildi. LuAnn'e tanıştıkları ilk gün söylemişti: Hayat adil değildi. Bir şey istiyorsan almak zorundaydın. Başka birisi almadan önce. Hayat aslında nilüfer çiçekleri üzerinde hoplamaktan ibaretti. Hızlı ve becerikli olanlar hayatta kalıp uyum sağlıyordu; diğerleri ise çok uzun süre işgal ettikleri çiçeğin üzerine daha çevik olan bir yaratık bastığında, suya gömülüyordu. Bütün enerjisini ilerde olacıklara saklamak istermiş gibi tamamen hareketsiz bir şekilde dikildi. Karanlığa bakıyordu. Yakında her şey başlayacak ve çok kısa süre içinde de sona erecekti.

Elli Yedinci Bölüm

Virginia Üniversitesindeki tıp merkezi, halk arasında iyi bir üne sahipti. Bunun yanı sıra birinci sınıf bir travma merkezi ve aynı zamanda tıp fakültesinin öğretim merkeziydi. LuAnn koridorda hızla ilerliyordu. Riggs arabayı park edip onun peşinden gidecekti. Genç kadın daha önce hiç hastaneye gitmediğini söylemiş, onu rahatsız eden şeyin koku mu yoksa atmosfer mi olduğuna karar verememişti. Şu an burada bulunmasının tek sebebi Charlie'ydi. Charlie özel bir odadaydı. Charlottesville polis gücünün bir üyesi kapıda nöbet tutuyordu. LuAnn hızla adamın yanından geçip odaya girmeye çalıştı.

"Hey, bayan. Ziyaretçi yok." Otuz yaşlarında iri yapılı bir polis memuruydu konuşan.

Riggs koşup geldiğinde LuAnn kavga için hazır bir şekilde polise yönelmek üzereydi. "Hey, Billy."

Memur arkasına dönüp baktı. "Hey, Matt, nasılsın?" "Pek iyi değil. Bir süre basket oynayamayacağım." Billy, Riggs'in kolundaki askıya baktı. "Nasıl yaptın bunu?" "Uzun hikâye. İçerdeki adam, bayanın amcası." LuAnn'i gösteriyordu.

Billy mahcup olmuştu. "Özür dilerim, bayan. Bilmiyordum. Bana ziyaretçi yok demişlerdi, ama aileyi kastetmediklerine eminim. İçeri girebilirsiniz."

"Teşekkürler, Billy," dedi Riggs.

LuAnn kapıyı açıp içeri girdi. Riggs tam arkasındaydı.

Genç kadın yatmakta olan Charlie'ye baktı. Adam varlığını hissetmiş gibi ona doğru bakıp gülümsedi. Solgun görünüyordu, ama bakışları hareketliydi.

"İşte bu çok güzel bir manzara," dedi Charlie.

LuAnn hemen yanına koştu, elini ellerinin arasına aldı. "Tanrı'ya şükür iyisin."

Charlie bir şey söylemek üzereyken kapı açıldı ve orta yaşlı, beyaz gömlekli bir adam kafasını içeri uzattı. "Sadece ziyaret yapıyorum çocuklar," deyip kapıyı açtı, içeri girdi. Elinde klipsli bir dosya vardı.

"Dr. Reese," dedi kendini tanıtarak.

"Matt Riggs. Bu da Charlie'nin yeğeni Catherine." Riggs, LuAnn'i gösteriyordu. LuAnn doktorun elini sıktı.

Dr. Reese, Charlie'yi muayene ederken bir yandan da konuşuyordu. "Hastamızın turnike yapmada çok başarılı olması büyük şans. Kan kaybını her şey kötüye gitmeden durdurmayı başarmış."

"Yani iyi olacak mı?" diye sordu LuAnn endişeyle.

Reese gözlüklerinin üzerinden LuAnn'e baktı. "Oh, evet. Tehlikeli bir durum yok. Kan kaybını telafi ettik, yarası dikildi. Bütün ihtiyacı olan şey biraz dinlenmek ve gücünü geri kazanmak." Reese bulgularını Charlie'nin kayıtlarına işledi.

Charlie doğruldu. "Kendimi jyı hissediyorum. Ne zaman çıkabilirim."

"Sanırım ayağa kalkmadan önce birkaç güne daha ihtiyacınız var."

Bu haber Charlie'yi pek memnun etmemişti.

"Sabah tekrar gelirim," dedi Reese. "Fazla kalmayın çocuklar, biraz dinlenmesine izin verin."

Reese çıkar çıkmaz Charlie iyice doğrulup oturdu. "Lisa'yla ilgili bir haber var mı?"

LuAnn gözlerini kapatıp yere baktı. Gözkapaklarının altında iri gözyaşları toplanmıştı. Charlie ilk kez Riggs'e baktı. "Onu kaçırdığını düşünüyoruz, Charlie," dedi Riggs. "Onu kaçırdığını biliyorum. Ayılır ayılmaz polisler her şeyi anlattım."

"Eminim bu konuda çalışıyorlardı," dedi Riggs heyecansız bir şekilde.

Charlie yumruğunu yatağın metal koluna indirdi. "Kahretsin. Onu yakalayama-yacaklar.

Çoktan gitmiştir. Bir şey yapmamız lazım. Sizinle bağlantı kurmaya çalışmadı mı?"

"Ben onunla bağlantı kuracağım," dedi LuAnn gözlerini açarak. "Ama önce gelip seni görmek zorundaydım. Dediler ki... dediler ki ölebilirmişsin." Sesi titriyordu. Adamın elini biraz daha sıkı.

"Bendenizi bilinmeyene göndermek tek bir kesikten çok daha fazlasını gerektirir." Durakladı, söylemek üzere olduğu şeyle mücadele ediyordu. "Üzgünüm, LuAnn. Lanet olası herif onu aldı ve bu benim hatam. Gecenin yarısı arayıp Riggs'in sesini taklit etti. FBI'ın Jackson'ı yakaladığını söyledi. Washington'a gelip sizinle buluşacaktım. Bunun üzerine bütün tedbiri elden bıraktım. Doğrudan tuzağa düştüm." Başını sallıyordu. "Tanrım, bir şeyden şüphelenmeliydim, ama adamın sesi Riggs'in sesine çok benziyordu."

LuAnn yanına gidip Charlie'yi kucakladı. "Çok ayıp, Charlie, Lisa için neredeyse ölüyordun. Ve benim için de tabii."

Charlie de iri kollarını LuAnn'e doladı. Riggs saygıyla ikisinin birbirlerine sarılıp sallanmalarını izliyordu.

"Lisa iyi olacak, Charlie." LuAnn'in hissettiğinden daha güvenli çıkıyordu sesi. Zaten genç kadının histerik hale gelmesinin Lisa'ya bir faydası olmazdı.

"LuAnn, sen o adamı tanıyorsun. Ona her şeyi yapabilir."

"O beni istiyor, Charlie. Kurduğu her şey dağılıyor. Federaller onun peşinde, Donovan'ı, Bobbie Jo Reynolds'ı ve muhtemelen kendi kız kardeşini öldürdü. Ve bütün bunların nedeninin ben olduğumu düşündüğünü biliyorum."

"Bu delice bir düşünce."

"Buna inanıyorsa delice değil."

"Ona gidip teslim olamazsın."

Riggs araya girdi. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Adamı arayıp, 'Merak etme, beni öldürmen için oraya geliyorum' diyemezsin."

LuAnn cevap vermedi.

"Riggs haklı, LuAnn," dedi Charlie ayağa kalkmaya çalışırken.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi LuAnn sertçe.

"Giyniyorum."

"Ne? Doktoru duymadın mı?"

"Ben yaşlı bir adamım, işitme duyum gitgide zayıflıyor. Ben artık gidiyorum."

"Charlie..."

"Bak," dedi Charlie öfkeyle. Bir yandan da pantolonunu giymeye çalışıyordu. LuAnn sağlam kolunu tutarken Riggs de diğer taraftan destek vermeye çalışıyordu yaşlı adama. "O lanet olası, Lisa'yı elinde tutarken burada öylece yatacak değilim. Bunu anlayamıyorsanız hiç umurumda değil."

LuAnn bunu anladığını gösterircesine başını sallayıp pantolonunu giymesine yardımcı oldu. "Sen kocaman, inatçı bir ayısın, biliyorsun değil mi?"

"Bir kolum hâlâ sağlam. Sadece herifin boynuna geçirmeme izin verin."

Riggs kendi yaralı kolunu kaldırdı. "Benim de sağlam bir kolum var. Ona ben de borçluyum." LuAnn ellerini kalçasına koyup etrafına baktı. "Dışardaki polis ne olacak?"

"Ben onun icabına bakarım," dedi Riggs.

LuAnn, Charlie'nin cep telefonu dahil kalan eşyalarını topladı, telefonu plastik hastane torbasına koydu.

Charlie giyinmeyi bitirince Riggs dışarı çıkıp Billy'le konuştu.

"Billy, aşağıdaki kafeteryaya gidip kahve ve yiyecek bir şeyler getirmen mümkün mü? Ben giderdim, ama bu kolla bir şey taşıyamıyorum." Başıyla içeriyi işaret etti. "O da şu anda oldukça kötü durumda. Onu bırakmak istemiyorum." "Görev yerimi bırakmamam gerekiyor, Matt." "Ben beklerim Billy, bir şey olmaz." Riggs biraz para çıkardı. "İşte, kendine de bir şeyler al. Son görüştüğümüzde koca bir pizzayı tek başına yiyebildiğini hatırlıyorum." Billy'nin sağlıklı bedenine baktı. "Bir hiç için yorulmanı istemem."

Billy parayı alıp gülümsedi. "Bir insanın kalbini kazanma yolunu çok iyi biliyorsun."

Billy asansöre biner binmez Charlie, LuAnn ve Riggs odadan çıkıp arka merdivenlere doğru yöneldiler. LuAnn ve Riggs'in, Charlie'ye yardım etmesiyle şiddetle yağan yağmurun altında arabaya koştular. Kalın bulutlar yüzünden hava şimdiden kararmıştı ve görüş gittikçe kötüleşiyordu.

Kısa süre içinde arabayla Route 29'a doğru yol almaya başlamışlardı. Charlie bu arada motelde olanları anlatma fırsatı buldu. Jackson'ın yanında başka bir adam olduğunu da söylemeyi ihmal etmedi. Sözleri bittikten sonra öne doğru eğilip sordu. "Plan nedir?" Araba bir çukurdan geçerken kolu acıyınca yüzünü buruşturdu.

LuAnn bir benzin istasyonunda durdu. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Onu arayacağım." "Sonra ne olacak?" diye sordu Riggs. "Bunu onun bana söylemesine izin vereceğim." "Ne söyleyeceğini biliyorsun," dedi Charlie. "Bir görüşme ayarlayacak, sadece o ve sen. Ve eğer gidersen seni öldürecek."

"Ve gitmezsem Lisa'yı öldürecek,"

"Onu her durumda öldürebilir," dedi Riggs ateşli bir şekilde.

LuAnn ona baktı. "Önce ben onu yakalarsam bunu yapamaz." Jackson'la kulübede olan son karşılaşmasını hatırlıyordu Kendisi ondan daha güçlüydü. Çok fazla değildi, ama yine de ondan avantajlıydı. Fakat, bunu o da biliyordu. Bu da demek oluyordu ki, bir daha onunla yüz yüze gelmeyecekti, en azından fiziksel olarak. Bunu unutmamalıydı. Eğer o adapte olabilirse kendisi de aynını yapabiliirdi.

"LuAnn, sana güvenim sonsuz," dedi Riggs. "Ama bu adam başka bir şey."

"Riggs haklı," diye ekledi Charlie.

"Güveninize teşekkürler baylar," deyip cevaplarını beklemeden telefonunu çantasından çıkararak numarayı tuşladı. Çalmaya başlamadan önce iki adama baktı. "Ama şunu unutmayın, benim iki tane sağlam kolum var."

Riggs paltosunun cebine uzanıp tabancasının güven veren metaline dokundu. Artık hata yoktu. Kesin sonuç almalıydı. Yalnız bu kez hedefini yanıltacak acı veren bir bıçak yarısı almamayı diliyordu.

O ve Charlie, LuAnn'in telefona görüşmek istediği numarayı vermesini izledi. Genç kadın telefonu kapatıp beklerken ikisine de bakmıyordu. Üç dakika sonra telefon çaldı.

LuAnn hiçbir şey söyleyemeden Jackson konuştu. "Lütfen şunu bil ki, telefonumda bu konuşmanın izinin takip edilip edilmediğini gösteren bir cihaz var. Karakolda olabilirsin diye

söylüyorum bunu. Eğer böyle bir şey varsa beş saniye içinde haberim olacak. Telefonu hemen kapatıp kızının boğazını doğra-yacağım."

"Poliste değilim ve telefonun izini takip etmiyorum." Jackson beş saniye için bir şey söylemedi. LuAnn, Jackson'ın cihazı izleyip kendisine yalan söylüyor olmasını dilediğini hayal edebiliyordu. "Böylesi bir şeyden kaçındığın için seni alkışlıyorum," dedi sonunda memnun bir şekilde.

"Ne zaman ve nerede?" dedi LuAnn.

"Bir selam yok mu? Giriş konuşması filan? Ne kadar da kabasın. Zengin prenses birden değişti mi? Susuz kalan bir çiçek gibi? Gün ışığından yoksun bir çiçek..."

"Lisa'yla konuşmak istiyorum. Hemen şimdi."

"Charlie Amca için üzgünüm," dedi Jackson. Tamamen karanlıkta yerde oturuyordu.

Telefonu ağzına dayamış elinden geldiğince kısık sesle konuşuyordu. LuAnn'in panik düzeyinin artmasını, durumun kontrolünün tamamen elinde olduğunu hissetmesini istiyordu. Zamanı geldiğinde cezasını almak için itaatkâr bir şekilde kendisine gelmesini bekliyordu. Celladıyla yüzleşmek için uysal bir şekilde gelmeliydi.

LuAnn, Jackson'a Charlie'nin tam arkasında oturup onun boynunu kırmaktan başka bir şey istemediğini söylemek niyetinde değildi. "Lisa'yla konuşmak istiyorum!"

"Onu öldürmediğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Ne?" diye yutkundu.

"Kızınla konuştuğunu zannederken aslında onu taklit eden benimle konuşmadığını nereden bilebilirsin? 'Anneciğim, anneciğim' diyebilirim. 'Gelip bana yardım et.' Bütün bunları söyleyebilirim. Yani eğer istiyorsap onunla konuşabilirsin, ama bu bir şey ifade etmez."

"Seni piç kurusu!"

"Hâlâ onunla konuşmak istiyor musun?"

"Evet," dedi LuAnn yalvarırcasına.

"Şimdi biraz terbiyeli ol bakalım. Evet, ne?"

LuAnn bir an için tereddüt etti, derin bir soluk alıp sinirlerine hakim olmaya çalıştı. "Evet, lütfen."

"Bir dakika. Nereye koymuştum o çocuğu ben?"

Riggs konuşmaları duymak için elinden geleni yapıyordu. Öfkesinden yerinde duramayan LuAnn sonunda kapıyı açıp arabadan dışarı çıktı. Arka plandan gelebilecek her türlü sesi duymaya çalışıyordu.

"Anne, anne sen misin?"

"Tatlım, bebeğim, annen burada. Oh Tanrım, tatlım, özür dilerim."

"Oh, ben özür dilerim LuAnn, hâlâ benim," dedi Jackson. "Oh, anne, anneciğim, neredesin?" dedi tekrar Lisa'nın sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek.

LuAnn bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırılmıştı.

Sonra duyduğu ses Jackson'ın kendi sesiydi. Ses tonu neredeyse kulağını ısıırıyordu. "Onunla konuşmana gerçekten izin vereceğim. Anne kız konuşup dertleşebilirsiniz. Ama bitirdiğiniz zaman sana tam olarak ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Talimatlarımdan şaşacak olursan..."

Sözlerini bitirmedi. Bitirmesi de gerekmiyordu zaten. İkisi de telefonun başına oturmuş hiçbir şey söylemeden birbirlerinin nefes alışlarını dinliyordu. Kontrolden çıkan iki tren çarpışmak üzereydi. LuAnn boğazından yükselmek üzere olan çığlığı tutmak için büyük çaba harcıyordu. Onun ne yaptığını, kendisine ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Ama bu konuda bir şey yapamayacağını da farkındaydı. En azından şimdilik.

"Anlıyor musun?"

"Evet." Bunu söyler söylemez ikisinin de aynı anda gülümseyip surat asmasına neden olan sesi duydu. Saatine baktı. Beşti. Gözleri parlamaya başlarken gülümsemeye devam etti. Bir ümit ışığı.

Bir dakika sonra Lisa'yla konuşmaya başlamıştı, sadece küçük kızının bileceği soruları çabuk çabuk soruyordu. İkisini birbirinden ayıran karanlığı geçip kavuşmak istiyorlardı.

Sonra Jackson hatta gelip talimatları verdi, yer ve zaman. Arka plandaki seslere odaklanan LuAnn için bunlar sürpriz değildi. Jackson telefonu ürkütücü bir kesinlikle kapattı. "Yakında Görüşürüz."

LuAnn telefonu kapatıp arabaya bindi. İki adamı şaşırtan bir sükûnetle konuşuyordu.

"Yarın sabah saat onda onu arayacağım. O zaman buluşma yerini bildirecek. Yalnız gelirsem Lisa'nın gitmesine izin verecek. Başka birinin etrafta olduğunu hissederse onu öldürecek."

"Yani Lisa'ya karşı sen," dedi Riggs. LuAnn iki adama baktı. "Böyle olacak."

"LuAnn..."

"Böyle olacak," dedi LuAnn daha güçlü bir şekilde.

"Çocuğu bırakacağını nereden biliyorsun? Ona güvenemezsin," dedi Charlie.

"Bu konuda güvenebilirim. O sadece beni istiyor."

"Başka bir yolu olmalı," dedi Riggs.

"Sadece tek bir yol var, Matthew ve sen de ne olduğunu biliyorsun." LuAnn vitesi takmadan önce üzgün bir şekilde Riggs'e baktı, sonra yola çıktı.

Oynayacak bir kartı daha vardı. Ama Charlie ve Riggs bu oyuna dahil edilmeyecekti. Zaten kendisi için çok fazla şey kurban etmişlerdi. Jackson neredeyse iki adamı da öldürüyordu, ona bir şans daha verecek değildi. Eğer Jackson'a ekstra bir atış şansı daha verilirse sonucun ne olacağını biliyordu. Şimdi her şey kendisine bağlıydı ve böyle olması da gerekiyordu. Hayatının büyük bir kısmında sadece kendisine güvenmişti ve gerçeği söylemek gerekirse böyle olması daha çok hoşuna gidiyordu. Bunu bilmek güven vericiydi. Ayrıca bildiklerinin arasında başka bir şey daha vardı. • Jackson ve Lisa'nın nerede olduğunu biliyordu.

Elli Sekizinci Bölüm

Yağmur sonunda hafiflemişse de hâlâ dinmek bilmiyordu. LuAnn kulübenin kırılan camına bir battaniye sıkıştırdı. Riggs ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Ortam yeterince rahattı artık. Yemeğin geri kalanı mutfak lavabosundaydı. Riggs yemek odasının zeminindeki kanlara baktı. Kendi kanı. Charlie'yle birlikte üst kattaki yatakları indirip yere serdiler. Kulübenin geceyi geçirmek için en iyi yer olduğuna karar vermişlerdi. Charlie ve Riggs, Lu-Ann'in kararını değiştirmek için saatlerce tartışmışlardı. Sonunda genç kadın Jackson'ı aramadan önce FBI'ı arayacağına söz vermişti. FBI'ın telefonu izlemesi mümkündü. Bu iki adamı da rahatlatmış olmalıydı ki, ilk nöbeti LuAnn'in almasına izin verdiler. Riggs iki saat sonra onun yerini alacaktı.

Yorgunluktan bitap düşmüş olan iki adam hemen horlamaya başladı. LuAnn sırtı cama dönük bir şekilde ikisini seyretti. Saatine baktı; gece yarısını geçiyordu. Silahının dolu olup olmadığını kontrol etti, sonra Charlie'nin yanına eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Adam kımıldamamıştı bile.

Riggs'in yanına gidip göğsünün sabit bir şekilde inip kalkmasını izledi. Saçlarını gözlerinden çekip biraz daha seyretti. İki adamı bir daha görme olasılığının pek yüksek olmadığını biliyordu. Yavaşça dudaklarından öpüp doğruldu. Uzun bir süre sırtı duvara dayalı öylece kaldı. Karşılaştığı her şey onu tehdit ederken derin soluklar alıp sakinleşmeye çalışıyordu. Sonra tekrar harekete geçti, kapının gıcırdamasını önlemek için camdan çıktı. Yağmura karşı başlığını kafasına geçirdi. Arabanın çıkaracağı sesi düşünerek ondan vazgeçti. Sundurmaya gidip kapıyı açtı. Joy hâlâ oradaydı. Atını alması için birini aramayı unutmuştu; ama kuru ve

sıcak olan sundurmada hâlâ yeterince su ve arpa vardı. Hayvanı hemen eyerleyip sırtına atladı. Yavaşça sundurmadan çıkarak hemen hemen tamamen sessizce ormana daldılar. Arazinin sınırına geldiklerinde attan inip Joy'un ahıra girmesine izin verdi. Bir an düşündükten sonra ahırın duvarındaki dürbünü aldı. Sık ağaçların arasındaki daha önce Riggs'in yararlandığı bir boşluktan yararlanarak gözetleme alanı oluşturdu. Evin arka tarafına bakıyordu. Bir çift araba farı dürbünden yansıyınca geri çekildi. Bir araba garajın önünden geçti, ama garaj kapısı kımıldamadı. LuAnn'in bakışları altında yağmurluklu bir adam arabadan inip devriye geziyormuş gibi evin arka tarafına dolaştı. LuAnn yağmurluğa işlenmiş FBI amblemini görebiliyordu. Sonra adam tekrar arabaya binip uzaklaştı. LuAnn ağaçların arasından fırlayarak açık alanda koşmaya başladı. Evin yan tarafına tam zamanında varıp baktığında anayola çıkan özel araba yolunda bir arabanın ilerlemekte olduğunu gördü. Burası Donovan'dan kaçtığı ve tüm kâbuslarının başladığı yoldu. FBI evinin girişini tutmuştu. Birden Riggs'in Mas-ters'la yaptığı görüşmeden sonra böyle bir şeyden söz ettiğini hatırladı. Ajanların yardımını memnuniyetle kabul edebilirdi, ama kendisini gördükleri yerde tutuklayacaklarından hiç şüphesi yoktu. Ama şu anda tek korktuğu şey yakalanmak değildi. Sadece başka birisini bu işe bulaştırmak istemiyordu o kadar. Başka kimse onun yüzünden bıçaklanmayacak ya da ölmeyecekti. Jackson kendisini, sadece kendisini istiyordu. Kızının serbest kalmasına karşılık uysal bir şekilde ona gitmesini beklediğini biliyordu. Eh, bu durumda istediğinden fazlasını alacaktı. Çok daha fazlasını. Bu işten kendisi ve Lisa kurtulacaktı. O değil. Evin arka tarafına doğru dolaşırken başka bir şey daha fark etti. Sally Beecham'ın arabası ön taraftaydı. Bu onu şaşırtmıştı. Omuz silkip arka kapıya doğru gitti. Jackson'la görüştüğü sırada arka planda duyduğu ses buraya getirmişti onu. Kendisine annesinden kalan ve LuAnn'in asla ayrılmayı düşünmediği aile yadigârı eski saatin her yerde ayırt edilebilecek sesi. Sadece kendisine ait olan en değerli eşya olduğu kesindi, çünkü Jackson'la konuşması sırasında her şeye rağmen duymuştu sesini. Jackson onun evindeydi, kendisini oradan aramıştı. Ve LuAnn, Lisa'nın da orada olduğundan emindi. Adamın cesaretine hayran olmuştu. FBI kapıda beklerken buraya girebilmek. Birkaç dakika içinde en kötü kabusuyla yüz yüze gelecekti. Kendini tuğla duvara iyice yapıştırıp yan kapıdan içeri baktı. Alarmin ışığının yeşil mi yoksa kırmızı mı olduğunu görebilmek için gözlerini kıstı. Işığın yeşil olduğunu görünce rahatlayarak soluğunu bıraktı. Tabii ki alarmı kapatacak kodu biliyordu, ama bunu yaparken çıkacak olan ses her şeyi tehlikeye atacaktı. LuAnn anahtarını kilide soktu, kapı yavaşça açıldı. Bir an için durdu; elindeki tabancayla etrafı taradı. Hiçbir şey duymuyordu. Saat gece yarısını geçtiği için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama yine de kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Tekrar evinde olmak onu biraz rahatlatmalıydı, ama rahatlatmıyordu. Hatta sinirlerini bozuyordu. Tedbiri şu anda elden bırakmak, tanıdık çevrenin etkisinde kalmak onun ve kızının sonu olabilirdi. Koridorda yürümeye devam ederken bir anda donup kaldı. Sesleri açıkça duyabiliyordu. Birkaç kişi; hiçbirini tanıımıyordu. Duyduklarının televizyondaki reklamlar olduğunu anlayınca soluğunu bıraktı. Koridora açılan bir kapının altından televizyonun ışığının dışarı süzüldüğünü fark etti. Yavaşça hareket etmeye devam etti, gölgesi kapı ve duvar arasındaki minik boşluktan geçmeden hemen önce durdu. Birkaç saniye daha dinledi. Sağ eliyle tabancayı içeri doğru tutarken sol eliyle kapıyı hafifçe itti. Kapı sessizce açıldı, içeri girdi. Odadaki tek ışık televizyona aitti. Bir sonra gördüğü şey LuAnn'in yeniden donup kalmasına neden oldu. Kısa kesilmiş koyu renk saçlar tam karşısında duruyordu. Sally Beecham yatak

odasında televizyon seyrediyordu. Öyle miydi? O kadar hareketsiz duruyordu ki LuAnn kadının canlı mı yoksa ölü mü olduğunu anlayamadı.

Bir an için on yıl önce karavana girip Duane'in ölüsüyle karşılaştığı an belirdi zihninde. Ona doğru gidip başucunda duruşu. Sonra onun yavaş yavaş kendine doğru dönüşü, kana bulanmış göğsü ve kül rengi yüzü. Ve kanepeden düşüp ölmesi. Sonra arkasından uzanıp ağzını kapatan el. Arkasından!

Hemen arkasına döndü, kimse yoktu; ama bu ani hareketi ses çıkarmasına neden olmuştu. Tekrar döndüğünde Sally Beecham korku dolu gözlerle kendisine bakıyordu. LuAnn'i tanıyınca adeta rahatlamıştı. Bir elini şiddetle inip kalkmakta olan göğsüne götürdü.

Bir şey söylemeye çalışırken LuAnn parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı. "Şşş."

"Burada birisi var," dedi LuAnn. Sally şaşırılmış gibiydi. "Kimseyi gördün mü?" Kadın başını sallayıp kendisini işaret etti, solgun yüzünde endişe çizgileri belirmişti.

Ve o anda LuAnn'in kafasında şimşekler çaktı ve bir anda bütün yüzü soldu.

Sally Beecham asla evin önüne park etmezdi. Her zaman doğrudan mutfağa açılan garaja girerdi. LuAnn'in tetikteki parmağı kasıldı. Yüze tekrar baktı. Karanlıkta emin olmak imkânsızdı, ama risk almayacaktı. "Bak sana ne diyeceğim, Sally. Mutfak kilerine girmeni istiyorum, güvende olman için seni oraya kilitleyeceğim."

LuAnn yüzünde dolaşan gözlere baktı. O sırada kadının arkasındaki ellerden biri harekete geçti.

Genç kadın tabancasını uzattı. "Ve bunu hemen, şimdi yapacağız, yoksa seni şuracıkta vururum. Silahını at, kabza önce."

Tabanca ortaya çıkınca LuAnn yeri işaret etti. Tabanca gürültüyle yere çarptı.

Kadın, LuAnn'in önünde ilerlerken hemen uzanıp peruğunu çekti. Altından erkek saçları çıkmıştı. Kısa, koyu renk saçlar. Adam bir an için arkaya dönmeye çalıştıysa da LuAnn tabancasını kulağına dayadı.

"Yürü, Bay Jackson! Yoksa Bay Crane mi demeliyim?" Sally Beecham'ın akıbetinin ne olduğunu bilmiyordu, ama bu konuyu düşünecek durumda değildi. Yalnızca kadın için yas tutacak günleri olmasını diliyordu.

Mutfaka vardıklarında LuAnn adamı kilere doğru itip kapıyı dışardan kilitledi. Meşe ağacından yapılma kapı orjinaldi ve dokuz santim kalınlığındaydı. Kilidi de onu içerde tutacak kadar sağlamdı. En azından bir süre için. Yapacakları için uzun bir zamana ihtiyacı yoktu.

Koridorun sonuna kadar koşup halı kaplı merdivenlerden uçarcasına yukarı çıktı. Bütün kapıları deniyordu. Lisa'nın kendi yatak odasında olduğundan emindi, ama riske giremezdi. Gözleri karanlığa hemen alışmıştı, odaları tek tek kontrol etti. Hepsi boştu. Aramaya devam etti. Tek bir oda kalmıştı: kendisinininki. Kulaklarını dört açmış ortalığı dinliyordu. Bütün duymak istediği Lisa'nın nefesi, konuşması, annesine iyi olduğunu söyleyecek herhangi bir şey. Ona seslenemezdi, bu çok tehlikeliydi. Jack-son'un yanında birisi daha olduğunu hatırlıyordu. O kişi neredeydi?

Kapıya uzandı, elini tokmağa koydu, derin bir nefes alıp çevirdi.

Ortalığı aydınlatan bir şimşegin ardından kulakları sağır eden bir gökgürültüsü duyuldu. O anda rüzgâr camdaki battaniyeyi içeri savurup yağmurun içeri girmesine neden oldu. Peş peşe sıralanan bu olaylar sonunda Riggs'i uyandırdı. Doğrulup oturdu, bir an için nerede olduğunu anlayamadı, sonra etrafına bakındı. Açık camı gördü. Hâlâ uyumakta olan Charlie'ye baktı. Sonra akli başına geldi.

Sendeleyerek ayağa kalktı. "LuAnn? LuAnn?" Bağırışları Charlie'yi uyandırmıştı.

"Neler oluyor?"

Bir dakika içinde küçük kulübenin her yerini aradılar.

"Burada değil," diye bağırdı Riggs.

Birlikte dışarı fırladılar. Araba hâlâ oradaydı. Riggs şaşkın bir şekilde etrafına bakındı.

"LuAnn!" Charlie gökgürültüleri arasından genç kadının adını tekrarlıyordu.

Riggs sundurmaya doğru baktı. Kapısı açıktı. O anda aklına geldi. Oraya doğru koşup boş sundurmaya baktı. Yerdeki izleri inceledi. Karanlıkta bile nal izlerini seçebiliyordu. İzleri ormana kadar takip etti. Charlie yanına koştu.

"Joy kulübedeydi," dedi Charlie'ye. "Eve geri gitmiş gibi."

"Neden yapsın bunu?"

Riggs bir an düşündü. "Sonunda FBI'ı aramayı kabul etmesi seni şaşırtmış mıydı?"

"Evet," dedi Charlie. "Ama bu konuda fazla düşünemeyecek kadar yorgun ve rahatlamıştım."

"Neden eve geri dönsün?" diye Charlie'nin sorusunu tekrarladı Riggs. "FBI evi gözaltında tutuyor. Böyle bir riske girmesinin ne gibi bir nedeni olabilir?"

Charlie'nin bir anda rengi soldu ve hafifçe sendeledi.

"Ne oldu, Charlie?"

"LuAnn bir keresinde Jackson'ın kendisine söylediği bir şeyi söylemişti bana. Ona dayanarak işlerini sürdürdüğü bir kural."

"Neymiş o?" diye sordu Riggs.

"Bir şeyi saklamak istersen ortalığa bırak, böylece onu kimse göremez."

Şimdi Riggs'in de yüzü aynı şekilde solmuştu. "Lisa evde."

"Jackson da öyle."

Arabaya koştular.

Araba yolda uçarcasına ilerlerken Riggs telefonu aldı. Önce polisi, sonra yerel FBI ofisini aradı. Masters'in sesini duyunca bir an sarsıldı.

"O burada, George. Crane, Wicken's Hunt'da. Elindeki her şeyi getir." Riggs masaya bırakılan telefonu ve dışarı koşan ayak seslerini duydu.

Kapı açılınca LuAnn odaya daldı. Odanın ortasında bir sandalye, üzerinde de Lisa vardı.

Yorgunluktan başı önüne düşmüştü. LuAnn'in sonraki duyduğu ses harika, güzel saatin çıkardığı tik taklardı. Kapıyı arkasından kapatıp kızına koştu, ona sarıldı. Kızının gözleriyle karşılaşınca yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

O sırada LuAnn'in boynuna geçen kalın bir ip sıkıca geri çekildi, LuAnn'in soluğu bir anda kesilmişti; tabancası yere düştü.

Lisa acı veren bir sessizlik içinde çığlık atmaya çalıştı. Bant hâlâ ağzındaydı. Sandalyesini tekmelemeye, devirip annesine ulaşmaya çalıştı. Bu adam annesini öldürmeden ona yardım etmeliydi.

Jackson, LuAnn'in tam arkasındaydı. Karanlıkta dolabın yanında durmuş, LuAnn'in Lisa'ya koşmasını izlemiş, sonra da saldırmıştı. İpin ucunda bir ağaç parçası vardı ve Jackson bunu gitgide sıkılaştırıyordu. LuAnn'in yüzü morarıyor, ip boğazına battıkça duyuları kayboluyordu. Onu yumruklamaya çalıştı, ama bu çok zordu. Yumrukları çaresizce havada savruluyor, kalan son gücü de tükeniyordu. Tekmelemeye çalışsa da Jackson çok hızlıydı, tekmelemeden kaçmayı başarıyordu. Güçlü parmaklarıyla ipe sarılmaya çalıştı, ama ip derisine o kadar girmişti ki tutacak yer kalmamıştı.

Jackson kulağına fısıldadı. "Tik tak, LuAnn. Küçük saatin tik takları. Bir mıknatıs gibi seni bana getirdi. Telefonu tam yanında tutarak onu duymanı sağladım. İş yaptığım birisi hakkında her şeyi öğrendiğimi söylemiştim. Rikersville'deki karavanını ziyaret ettim. Bu saatin değişik sesini birkaç kez dinledim. Sonra seni ilk ziyaret ettiğim gece yatak odanda da gördüm onu. Küçük ve ucuz aile yadigârı." Bir kahkaha attı. "Benden akıllı olduğunu

düşündüğün andaki yüz ifadeni görmek isterdim. Mutlu bir yüz müydü o, LuAnn? Öyle miydi?"

LuAnn'in gücünün tükendiğini görünce Jackson'ın gülümsemesi daha da belirginleşti. "Şimdi, kızını unutmayalım. İşte burada." Lambayı yakıp genç kadını sert bir şekilde çevirdi. Artık kendisine uzanmaya çalışan kızını görebiliyordu. "Senin öldüğünü göreceğiz, LuAnn. Ve sonra sıra ona gelecek. Kardeşimin ölümüne neden oldun sen. Sevdiğim birine. Onun ölümünden sorumlu olmak nasıl bir duygu?" İpi biraz daha sıkılaştırdı. "Öl, LuAnn. Teslim ol. Gözlerini kapatıp nefes almayı bırak. Sadece bunu yap. Benim için yap. Bunu istediğini biliyorsun." LuAnn'in gözleri yuvalarından çıkmak üzereydi, ciğerleri neredeyse patlayacaktı. Derin bir suyun altındaymış gibi hissediyordu kendini; tek bir nefes alabilmek için her şeyini verirdi, sadece uzun, tek bir nefes. Bu alaylı sözleri dinlerken yıllar önceki mezarlığa geri dönmüştü. Şimdi oraya gidiyordu. "Baban için yap, LuAnn. Çok kolay. Haydi gelip babanı gör. Bunu istediğini biliyorsun."

Kanlı gözlerinin köşesiyle Lisa'nın sessiz çığlıklar attığını görebiliyordu. Tam o anda kendisinin bile sahip olduğunu bilmediği, derinliklerdeki bir yerden inanılmaz bir güç dalgası tüm bedenini kaplayınca LuAnn neredeyse yere düşüyordu. Bir çığlıkla doğruldu, sonra tekrar eğilip şaşırarak Jackson'ın bacaklarını yerden kesti. Kollarını bacaklarına sardığında adamı sırtında taşıyordu. Geri geri koşmaya başladığında Jackson'ın bacakları iki yanda sallanıyordu. Adamı duvara dayalı dolaba şiddetle çarptı. Sert ahşap dolap Jackson'ın belkemiğine inmişti.

Jackson acıyla haykırdı, ama ipi tutmaya devam etti. LuAnn uzanıp tırnaklarını Jackson'ın elindeki, kulübede meydana gelmiş olan yaraya batırdı. Adam tekrar bir çığlık atarak bu kez ipi bıraktı. İpin gevşediğini hisseden LuAnn öne doğru fırladı, Jack-son'ı omzu üzerinden aşırarak duvardaki aynaya çarptı.

Genç kadın odanın ortasında sarhoş gibi sendeleyerek nefes almaya çalışıyordu. Boğazına uzanıp ipi çözdü. Sonra gözleri köşedeki adamın üzerine çevrildi.

Jackson incinen belini tutup ayağa kalkmaya çalışırken biraz geç kalmıştı. LuAnn gırtlığından yükselen bir çığlıkla üzerine atıldı. Adamı yere yatırıp üzerine çıktı. Bacaklarıyla bacaklarını sarıp onu hareketsiz hale getirdi. Elleriyle boğazını sardı. Şimdi onun yüzü morarmaya başlamıştı. Jackson'ın şimdi boğazında hissettiği güç kulübede mücadele ederken fark ettiğinden on katı fazlaydı. LuAnn'in kanlı gözlerine bakarken elinden kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Kadın hayatını alırken elleri iki yana açıldı. Zihninden film şeridi gibi bir seri hayal geçse de bunlara eşlik edecek gücü yoktu. Bedeni gevsemeye başlamıştı. Gözleri yuvalarında döndü, boynu gittikçe artan güç altında kırılma noktasına geldi. Sonunda parmakları kırılan aynanın bir parçasına değdi ve bunu aldı. Savrulan eli LuAnn'in koluna çarparken elbisesini ve derisini kesti. Genç kadın elini gevşetmedi. Jackson bir daha, bir daha savurdu cam parçasını, ama işe yaramıyordu. LuAnn acının ötesine geçmişti, onu bırakmayacaktı.

Kalan son gücüyle parmakları LuAnn'in koltuk altlarını buldu ve olanca gücüyle bastırdı. Jackson basınç noktasını bulduğu için LuAnn'in kolları hareketsiz kaldı ve elleri gevşedi. Jackson hızla onu üzerinden itti ve nefes nefese odada koşmaya başladı.

LuAnn dehşet içinde Jackson'ın Lisa'nın sandalyesini yakalayıp cama doğru çektişirmesini izliyordu. Ayağa kalkıp onlara doğru atıldı. Adamın ne yapacağını çok iyi biliyordu, ama buna izin vermeyecekti. Jackson sandalyeyle birlikte Lisa'yı kaldırdığı sırada LuAnn atıldı. Sandalye camı parçalayıp dokuz metre aşağıdaki verandanın üzerine düşerken LuAnn kızının ayağını son anda yakaladı. Anne kız parçalanan camların ortasında yere düştüler. Jackson, LuAnn'in silahını almaya çalıştıysa da genç kadın ondan bir adım öndeydi. LuAnn'in ayağı

havalandığı gibi Jackson'ın hayalarını buldu. Adam homurdanarak iki büküm oldu. LuAnn fırlayıp güçlü sağ yumruğunu Jackson'ın çenesine indirdi. Adam yere yıkıldı. Uzaklarda polis sirenleri duyuluyordu. Jackson bir küfür savurdu, kendini toparlayıp ayağa kalktı. Elleri hayalarında kapıdan dışarı fırlayıp kapıyı kilitledi. LuAnn onun gitmesine aldırmadı. Ağlayarak Lisa'nın ağzındaki bantı çıkarıp ellerindeki bağları çözdü. Anne kız sıkıca birbirlerine sarıldılar. LuAnn, Lisa'nın bedenini sararak yüzünü saçlarına gömdü, burnuna küçük kızının harika kokusunu çekti. Sonra ayağa kalktı, silahını alıp camdan dışarı iki el ateş etti. Riggs, Charlie ve FBI ajanları eve giden özel yolun başında hararetli bir tartışma yaparken silah seslerini duydular. Riggs arabayı vitese geçirip harekete geçti. FBI ajanları arabalarına atladılar. Jackson koridorda koşarken birden durdu ve Sally Beec-ham'ın yatak odasına baktı. Boştu. Yerdeki tabancayı görüp hemen aldı. Sonra bir gürültü duydu. Mutfağa koştu, kilerin kapısını açtı. Rager Crane gözlerini kısıp sendeleyerek dışarı çıktı. "Tanrı'ya şükür, Peter. Silahı vardı. Beni buraya kapattı. Ben... ben aynen bana söylediklerini yaptım." "Teşekkürler, Roger." Tabancayı kaldırdı. "Alicia'ya selamımı söyle." Tabancayı kardeşinin yüzüne doğrultarak tetiği çekti. Bir an sonra kapıdan dışarı çıkıp ormana yöneldi. Arabadan iner inmez Riggs, Jackson'ı fark edip ona doğru atıldı. Zayıf durumuna karşılık Charlie de tam arkasındaydı. Kanun adamları birkaç saniye sonra gelince eve yöneldiler. LuAnn onları merdivenlerde karşıladı. "Matthew ve Charlie nerede?" Adamlar birbirlerine baktı. "Ormana doğru koşan birini gördüm," dedi bir tanesi. Hep birlikte ön bahçeye koşular. O zaman yağmur ve rüzgâr arasında inmeye çalışan helikopterin sesini duydular. İki yanında FBI amblemi olan helikopter bahçeye inmişti. Grup ona doğru koştu; LuAnn ve Lisa ilk ulaşanlardı. Birkaç polis arabası fiskiye'nin yanında park etti ve küçük bir polis ordusu aşağı indi. George Masters ardında bir FBI ekibiyle helikopterden fırladı. LuAnn'e baktı. "LuAnn Tyler?" LuAnn başını salladı. Masters, Lisa'ya baktı. "Kızınız mı?" "Evet," dedi LuAnn. "Tanrı'ya şükür." Rahatlayarak soluğunu bırakıp elini uzattı. "George Masters, FBI. Charlie Thomas'la görüşmek için şehre gelmişim. Hastaneye vardığımda orada yoktu." "Jackson'ın, yani Peter Crane'in peşinden gitmeliyiz. Ormana girdi," dedi LuAnn. "Matthew ve Charlie onun ardından gittiler. Lisa'nın güvende olmasını istiyorum. Tamamen güvende olacağını bilmeden onu bırakamam." Masters anne kız arasındaki şaşırtıcı benzerliğe baktı. Sonra helikoptere döndü. "Onu Charlottesville'deki FBI merkezine götürelim. Yarım düzine FBI ajanının eline teslim edeceğim Lisa'yi- Bu yeterli mi?" Zayıf bir şekilde gülümsedi. LuAnn'in yüzünde şükran dolu bir gülümseme belirdi. "Evet. Anlayışınız için teşekkürler." "Benim de çocuklarım var, LuAnn." Masters pilota talimat verirken LuAnn, Lisa'ya bir kez daha sarılıp öptü, sonra dönerek ormana doğru koşmaya başladı. FBI ve polis memurları arkasındaydı. Yüksek hızı ve çevreyi iyi tanıması nedeniyle hepsini kısa sürede geride bıraktı. Riggs önünde koşan adımları duyabiliyordu. Charlie biraz geride kalmıştı, ama onun nefesini de arkasında duyabiliyordu. Orman neredeyse tamamen karanlıktı ve yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu. Riggs görüşünü düzeltmek için gözlerini hızla açıp kapadı. Tabancasını çıkardı, emniyeti açtı. Önündeki ses durunca birden şaşaladı. Çömelerek sahayı taradı, tabancasıyla geniş bir yay çizdi. Arkasındaki sesi bir saniye geç duyunca sırtına yediği tekmeyle öne doğru düştü. Islak zemine sürtünen yüzünde acı hissetti. Bir ağaca

çarparak durdu. Bu sırada tabancası da ağacın gövdesine çarpmıştı. Bu darbenin etkisiyle kolundaki yara tekrar kanamaya başladı. Sırtüstü dönünce kendisine doğru atılan adamı gördü. O sırada Charlie, Jack-son'a çarptı ve iki adam yan yana yere düştüler.

İçki öfke dolu olan Charlie, Jackson'a yumruklarını indirmeye başladı, sonra can alıcı yumruğunu indirmek üzere Jack-son'ın kolunu arkaya doğru kıvrırdı. Bir yılan kadar kıvrak olan Jackson, Charlie'nin yarasına vurdu. Bu darbe Charlie'nin çılgılık atıp iki-büklüm olmasına neden oldu. Sonra iki elini Charlie'nin kulaklarına indirdi. Kulak kanallarına aniden dolan havanın basıncıyla yaşlı adamın kulak zarları yırtıldı. Bu darbelerin etkisiyle midesi bulanıp başı dönen Charlie inleyerek yere düştü.

"Motelde gırtlaklarını kesmeliydim senin," dedi Jackson, Charlie'nin tepesinde dikilerek.

Adamın başına son darbeyi indirmek üzereyken Riggs'in kendisine seslendiğini duydu.

"Lanet olası kafanı uçurmadan uzaklaş ondan."

Jackson baktığında Riggs'in tabancasının üzerine doğrultulmuş olduğunu gördü. Charlie'den uzaklaştı.

"Sonunda karşılaştık. Riggs, eski bir suçlu. Seni çok zengin edecek bir anlaşmaya ne dersin?" dedi Jackson. Sesi LuAnn'le yaptığı mücadele yüzünden boğuk çıkıyordu. Yaralı elini diğer eliyle tuttu; yüzü Charlie'nin yumrukları yüzünden kan içindeydi.

"Ben suçlu değilim, serseri. Bir karteğe karşı ifade veren eski bir FBI ajanıyım. Bu nedenle Tanık Koruma Programındaydım."

Jackson, Riggs'e yaklaştı. "Eski bir FBI ajanı mı? O zaman en azından beni soğukkanlılıkla öldürmeyeceğinden emin olabilirim." Riggs'e uyarmak istercesine parmağını uzattı. "Ama şunu bil ki, ben batarsam LuAnn de batar. Eski patronlarına onun da her şeyin içinde olduğunu söylerim ve özellikle planlama konusundaki yardımlarını anlatırım. O kadar karanlık bir tablo çizerim ki, hayat boyu hapse razı olur. Avukatlarım bunu sağlar. Ama endişe etme, yılda bir, eşi olarak ziyaret edebilirsin onu."

"Hapiste çürüyeceksin."

"Hiç sanmıyorum. Federallerle nasıl bir anlaşma yapacağımı düşünebiliyorum. Bütün bunların halka açıklanmaması için ne gerekiyorsa yapacaklardır. Her şey sona erdiğinde seninle tekrar görüşeceğimize eminim. Aslında bunun için sabırsızlanıyorum."

Jackson'ın alaycı tonu Riggs'in bedenindeki her hücreyi alevlendirmişti. En çıldırtıcı olanı da tahmin ettiği her şeyin gerçeklik taşımasıydı. Ama bu olamazdı, Riggs bunun için yemin etti.

"Bir konuda hatalısın."

"Neymiş o?"

"Soğukkanlılıkla seni öldüremeyeceğim konusunda." Riggs tetiği çekti. Duyulmayan ses Riggs'in bedenindeki bütün kanı çekmiş gibiydi. Tabanca ateş almamıştı; ağaca çarpınca sıkışmış olmalıydı. Tetiği tekrar tekrar çekti, ama sonuç aynıydı.

Jackson hemen kendi tabancasını alıp Riggs'e doğrulttu.

Genç adam işe yaramayan tabancayı atıp Jackson üzerine doğru gelirken gerilemeye başladı. Ayağı boşluktan başka hiçbir şey hissetmeyince durdu. Arkasına baktı: derin bir boşluk. Aşağıda hızla akan sular vardı. Jackson'a baktı. Jackson gülümseyip tetiği çekti. Kurşun ayağına girince Riggs birkaç santim geriledi, kenarda duruyordu artık.

"Kolsuz nasıl yüzüyorsun bakalım." Bir sonraki kurşun Riggs'in koluna girdi. Acıyla kolunu tutup öne doğru eğilirken dengesini korumaya çalıştı. Sonra Jackson'ın alaycı yüzüne baktı.

"Ya kurşun ye ya da suya atla, seçim senin. Ama çabuk ol, fazla zamanım yok."

Riggs'in sadece bir dakikası vardı. Öne doğru eğilirken az önce vurulan kolu askının boyunu kaydırmıştı, böylesi bir durumda bu çok doğal bir hareketti. Jackson onun becerikliliğini küçümsemişti. Zekâsıyla hayatta kalan bir tek o değildi. Riggs' in yapmak üzere olduğu şey gizli ajan olarak uyuşturucu kaçakçılarıyla çalışırken hayatını kurtarmıştı. Bu kez kendi

hayatını kurtaramasa da birçoğunun ve özellikle herkesten fazla önemseydi birinin hayatını kurtarabilirdi: yani LuAnn'in.

Gözlerini Jackson'ın üzerine sabitledi. Öfkesi öylesine yoğundu ki, iki kolunun acısını da hissetmiyordu. Askının içindeki küçük tabancanın kabzasını kavradı. Namı Jackson'a dönüktü. Yaralı olmasına rağmen nişancılığı her zamanki gibi keskindi. Ve Jackson sadece birkaç adım ötesindeydi, ilk atışta isabet etmeliydi.

"Riggs!" diye bağırdı Charlie.

Jackson gözlerini Riggs'den ayırmadan, "Sıra sende Charlie Amca," dedi.

Matt Riggs, ilk kurşunun askıdan çıkıp Jackson'ın önce maske, pudra ve macundan oluşan yüzüne, sonra da gerçek tenine girdiği sırada adamın yüzünde beliren ifadeyi hiç unutmuyacaktı. Şaşkına dönen Jackson'ın elindeki tabanca düştü.

Riggs tetiği arka arkaya çekmeye devam ediyor, kurşunları Jackson'ın bedenine saplıyordu. Baş, göğsü, bacağı, kolu; on iki kurşunu bitirene dek Riggs'in atladığı tek bir nokta bile kalmamıştı. Tüm bu kurşun yağmuru sırasında kan, peruk ve maskeye karışırken Jackson'ın yüzündeki inanmaz ifade kaybolmamış; krem ve pudra koyu kırmızı renk almıştı. Jackson dizüstü düştü, vücudundaki bir düzine yaradan kan fışkırırken yüzükoyun yere kapanıp bir daha kalkmadı. Bu onun son gösterisiydi.

Riggs tam bu sırada dengesini kaybetti. Tabancanın geri tepmesi dengesini kaybetmesine yetmişti. Ayakları kaygan kırmızı çamura karşı koyamıyordu. Ama içine düşmek üzere olduğu derin sulara bakarken bile yüzünde vahşi bir tatmin duygusu vardı. İki işe yaramaz kol, ikisi de ölümcül bir şekilde kanıyordu. Derin ve dondurucu suların dışında tutunacak hiçbir şey yoktu.

Charlie'nin adını bir kez daha seslendiğini duydu, daha sonra başka bir şey duymadı. Artık acı hissetmiyor, sadece huzur duyuyordu. Suyu çarpıp dibe gömüldü.

Charlie kıyıya doğru sürünüp suya atlamak üzereyken yanından kıyıya doğru koşan birini gördü.

LuAnn suya dalıp hemen yüzeye çıktı. Coşkun suyun akıntısına rağmen suyun yüzeyini taramaya çalışıyordu.

Kıyıda Charlie sık ağaçların arasından sendeleyerek Lu-Ann'i takip etmeye çalışıyordu. FBI ajanlarının ve polis memurlarının bağrısları yükselmeye başlamıştı, ama yardım zamanında gelecek gibi değildi.

"Matthew!" LuAnn bağıırıyordu. Hiçbir şey. Dibe dalıyor, kıyıda dikkatli bir şekilde ilerleyerek onu arıyordu. Yirmi saniye sonra tekrar yüzeye çıkıp hava almaya çalıştı.

LuAnn!" diye bağırdı Charlie.

LuAnn bu bağırıslara aldırmadı. Soğuk yağmur onu dövmeye devam ederken tekrar derin bir nefes alıp suya daldı. Charlie durdu, gözleriyle her yeri tarıyor, LuAnn'in yüzeye çıkacağı yeri görmeye çalışıyordu. İkisini de kaybedemezdi.

LuAnn tekrar yüzeye çıktığında yalnız değildi. Riggs'i sıkıca göğsünden tutmuştu. Ciğerleri tekrar havayla dolan Riggs ök-sürüp tükürmeye başladı. LuAnn akıntıya karşı yüzme çalışıyorsa da fazla hızlı ilerleyemiyordu. Soğuktan donmak üzereydi. Bir dakika sonra hipotermi onu hareketsiz bırakacaktı. Riggs'in bütün ağırlığı üzerindeydi, gücünün tükendiğini hissediyordu. Bacaklarını sadece başının dışarda kalmasını sağlayacak şekilde Riggs'in göğsüne doladı. Aynı zamanda karnına basınç uygulayıp diyaframının harekete geçmesine ve ciğerlerini boşaltmasına yardımcı olmaya çalışıyordu.

Çaresiz bir şekilde arkasına bakıyor, bir yol bulmaya çalışıyordu. Gözleri devrilmiş bir ağaca, daha da önemlisi suyun kısmen yukarsında uzanan dala takıldı. Çok yakındı. Kendini hazırladı, aradaki mesafeyi ve yüksekliği tahmin etti. Bacaklarını sıkıştırıp atıldı. Dalı yakaladı. Kendini yukarı doğru kaldırdı. O ve Riggs suyun biraz üzerindeydiler şimdi. Kendini

daha fazla yukarı çekmeye çalıştı, ama yapamıyordu; Riggs çok ağırdı. Aşağı bakınca genç adamın kendisine baktığını gördü, solukları kısa ve sıkı. Sonra dehşetle bacaklarını göğsünden çözmeye çalıştığını fark etti.

"Matthew, yapma! Lütfen!"

Riggs acı verecek derecede ağır hareket eden morarmış dudakları arasından konuştu.

"İkimizin de ölmesine gerek yok, LuAnn." Bacaklarını tekrar itti. LuAnn onunla mücadele ediyorsa da kaslarındaki ağrı ve soğuk içine işliyordu artık. Bütün bedeni öfke ve çaresizlikle titriyordu. Riggs'in büyük bir gayretle bacaklarını çözmeye çalışmasını izledi tekrar. O da Riggs'le birlikte gidebilirdi, peki ya Lisa ne olacaktı? Bir tercih yapması için birkaç saniyesi vardı, ama sonra buna gerek kalmadı. Hayatında ilk defa gücü tükendi ve dalı tutan eli gevşedi. Aşağı doğru düşmeye başladı.

Bedenine sarılan kalın bir kol düşüşünü engelledi. Sonra o ve Riggs sudan tamamen çıkarıldı.

Başını eğip geriye doğru bakınca yüzünü gördü.

Ağaç dalına ata biner gibi oturmuş olan Charlie yaralı koluna rağmen homurdanıp yüzünü buruşturarak ikisini de sağsa-lim kıyıya çıkarmayı başardı. Üçü birlikte sudan birkaç santim ötede yere çöktüler. LuAnn'in bacakları hâlâ Riggs'in göğsüne sarılıydı. Sırtüstü yatıp başını Charlie'nin gösterdiği çaba yüzünden şiddetle inip kalkan göğsüne yasladı. LuAnn sağ elini Riggs'e doğru uzattı, Riggs bu eli alıp yanağına dayadı. Sol eliyle uzanıp Charlie'nin omzunu yakaladı. Charlie elini LuAnn'in elinin üzerine koydu. Hiçbiri konuşmadı.

Elli Dokuzuncu Bölüm

"Her şey halloldu," dedi Riggs telefonu yavaşça kapatarak. Hepsi Riggs'in evindeki çalışma odasıydılar. LuAnn, Charlie ve Lisa. Dışarda hafif bir kar yağıyordu. Noel hızla yaklaşmaktaydı.

"Peki işin özü ne?" diye sordu LuAnn.

LuAnn ve Charlie iyileşmişlerdi. Riggs'in kol askısı gevşemiş, yediği kurşunun kırdığı kemiğin iyileşmesi için takmak zorunda kaldığı alçı da çıkmıştı. Ama hâlâ çok yavaş hareket ediyordu.

"Pek iyi değil. DVGS son sekiz yıla ait vergi borcunun ceza ve faizlerini hesaplamayı bitirmiş."

"Ve?"

"Ve bu sahip olduğun bütün para, bütün yatırımların ve Wicken's Hunt dahil bütün emlakın anlamına geliyor." Bu üzücü haberin etkisini azaltmak için gülümsemeye çalıştı. "Aslında almış beş sent içerdesin, onu da ben karşılıksız veriyorum."

Charlie horlar gibi güldü. "Müthiş bir Noel hediyesi. Ve diğer talihliler paralarını saklayabiliyorlar. Bu haksızlık."

"Onlar vergilerini ödediler, Charlie," dedi Riggs.

"LuAnn de vergi ödedi."

"Yalnız ülkeye döndükten sonra ve Catherine Savage adı altında."

-506-

"Eh, çünkü daha önce bunu yapamıyordu. Yoksa işlemediği bir suç yüzünden hapse girebilirdi." "Oh, bu çok sağlam bir savunma."

"Ya, evet, ama hepsi o paralan hileyle elde etti," diye karşılık verdi Charlie.

"Eh, hükümet bunu açıklayacak değil. Piyangodan milyarlar kazanıyor. Gerçeği söylemek bu durumu altüst eder, öyle değil mi?"

"Peki ya yardım derneklerine bağışladığı paralar, onlar sayılmıyor mu?" dedi Charlie öfkeyle.

"DVGS, LuAnn'in cömertliğini alkışlıyor, fakat bu gerçekten ellerinde değil, çünkü LuAnn hiç beyanname vermemiş. Size bunun kötü bir anlaşma olmadığını söylüyorum. Bu yüzden

senelerce hapis yatabilirdi. Bu durum olmasa belki biraz parası kalırdı. Ama bu çok büyük bir tehditti. Şerif Harvey'in vazgeçmesi kolay olmadı."

"Bu zırvalara inanamıyorum. Geçirdiği bunca şeyden sonra. Crane'in dünya çapındaki suç örgütünü o dağıttı, ama FBI kahraman oldu, bütün malına mülküne ve paralarına el koyup hazineye aktarıyorlar ve LuAnn elinde bir hiçle ortada kalıyor. Bir aferini bile yok. Bu haksızlık!"

LuAnn, Charlie'nin omzuna dokundu. "Önemli değil, Charlie. O parayı zaten hak etmiyordum. Ve borçlu olduğum yere borcumu ödemek istedim. Ben sadece tekrar LuAnn Tyler olmak istiyorum. Matthew'a da bunu söyledim. Ben kimseyi öldürmedim. Hakkımdaki bütün suçlamalar düştü, değil mi?" Onay için Riggs'e baktı.

"Evet. Federal, eyalet, hepsi. Bir kuş kadar özgürsün."

"Evet, bir fare kadar da yoksul," diye ekledi Charlie öfkeyle.

"Hepsi bu mu, Matthew? Daha sonra üzerime gelmeyecekler, değil mi? DVGS yani? Para için?"

"Bütün kâğıtlar imzalandı. Tüm suçlamalar geri alındı. Hepsi bitti. Bütün hesaplarına el koydular, evi ipotek altına aldılar.

Üstelik üzerine gelseler bile -ki bunu yapamazlar- başka paran yok."

Lisa, Riggs'e baktı. "Belki buraya taşınabiliriz, anne." Hemen ekledi. "Yani bir süre için."

Endişeli bakışları LuAnn ve Riggs arasında gidip geliyordu. LuAnn, Lisa'ya gülümsedi. Kızına her şeyi anlatmak, yapmak zorunda olduğu en zor şeydi. Ama konuşmasını bitirdikten sonra hiç böyle bir rahatlama yaşamadığını hissetti. Lisa bu haberi inanılmaz bir olgunlukla karşılamıştı. Şimdi ilişkileri normale dönebilirdi.

Riggs, LuAnn'e baktı, o da biraz endişeliydi. "Bunu ben de düşünüyordum." Zorlukla yutkundu. "Bize bir dakika izin verebilir misiniz?" Lisa ve Charlie'ye baktı.

Sonra LuAnn'i kolundan tutup dışarı çıkardı. Charlie ve Lisa ikisini seyrederken karşılıklı gülümsediler.

Riggs, LuAnn'i şöminenin yanına oturtup önünde dikildi. "Hepinizin buraya taşınmasını isterdim. Burada birçok oda var. Ama..." Başını önüne eğdi.

"Ama?"

"Daha kalıcı bir ayarlama yapmak istiyordum."

"Anlıyorum."

"Yani ben iyi para kazanıyorum... ve şimdi senin hiç paran yok." Riggs soluğunu bırakırken LuAnn başını eğmiş onu dinliyordu. "Hiçbir zaman paran için senin peşinde koştuğumu sanmanı istemedim. Bu beni deliye çevirirdi. Artık zengin olmadığın için mutlu olduğumu sanmanı istemiyorum... Tabii o parayı tutmanın bir yolu olsaydı bu harika olurdu. Ama şu anda sahip olmadığına göre, bilmeni isterim ki..." Yeniden kekelemeye başladı, konuşmaya devam edemiyordu.

"Seni seviyorum, Matthew," dedi LuAnn kısaca.

Riggs'in yüz hatları gevşedi. Artık korkmuyordu. Aslında daha önce hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. "Ben de seni seviyorum, LuAnn."

"Hiç İsviçre'ye gittin mi?" diye sordu genç kadın.

Riggs şaşırmıştı. "Hayır, neden?"

"Hep orada balayı yapmayı düşlemişimdir. Çok romantik, çok güzel bir yerdir. Özellikle Noel'de."

Riggs sıkıntılı görünüyordu. "Şey, tatlım, çok çalışıyorum, ama küçük bir kasabada tek başına çalışan müteahhitler böyle şeyler yapacak kadar para kazanmıyorlar. Üzgünüm." Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Bunu kolayca kabullenemeyişini anlayabilirim, ne de olsa sonuçta onca yıldır çok zengindin."

LuAnn cevap olarak çantasını açıp içinden bir kâğıt çıkardı. Üzerinde İsviçre'deki bir bankanın hesap numarası yazılıydı. Hesap yüz milyon dolarla açılmıştı: Jackson'ın iade ettiği anapara. Hepsi oradaydı ve onu bekliyordu. Yılda altı milyon faiz getirişi vardı. Piyango parasını geri almış oluyordu böylece. Ve bu kez hiçbir suçluluk hissetmiyordu. Bunu hakkıyla kazanmış gibi düşünüyordu. Son on yıldır gerçekte var olmayan biri gibi yaşamak zorunda kalmıştı. Büyük zenginlik ve acılarla dolu bir hayat olmuştu onunkisi. Artık hayatının geri kalanını gerçekten kendisi gibi yaşayacak ve tadını çıkaracaktı. Artık kaçmak, saklanmak yoktu.

Riggs'e bakıp adamın yüzünü okşadı.

"Biliyor musun, Matthew?"

"Neyi?"

Genç adamı öpmeden önce durdu. "Sanırım biz çok iyi bir çift olacağız."

SON